

Giới thiệu Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi

Trong truyện ngôn tình sủng mang tên Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi, hần là Vương gia nổi tiếng thiên hạ, bởi vì có đôi mắt màu tím nên bị mọi người ghét bỏ, hần lãnh khốc thích giết chóc, bề ngoài thiên hạ.

Nàng là Quận chúa mà mọi người đều biết đến, dung mạo bị hủy, bản thân nhỏ yếu, bởi vì cái chết của mẫu thân mà bị phụ thân oán hận.

Thật ra hần có đôi mắt đẹp nhất thế gian, bối cảnh cường đại nhất, thực lực lợi hại nhất.

Thật ra nàng có một gương mặt tuyệt thế vô song, bối cảnh vững chắc, tinh thông y thuật.

Cô là Lam U Niệm, người cầm quyền Lam gia ở thế kỷ hai mươi mốt, nhưng bị người tin nhiệm nhất phản bội, sát hại. Khi rơi xuống vách núi thì trùng sinh, xuyên không cô biến thành nàng, Lam U Niệm của phủ Tướng quân.

Kiếp này của Lam U Niệm, tâm nguội lạnh, ẩn núp dưới dung mạo như thiên tiên là trái tim chồng chất vết thương.

Hần lãnh khốc vô tình nhưng khi gặp được nàng lạnh băng, ai sủng ái ai đến tận cùng? Ai sẽ vì ai nở rộ nét mặt tươi cười? Truyện hay của tác giả Thành Trần Trần vẫn còn nhiều điều đang chờ bạn khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Biến Mắt

Editor: Bộ Yến Tử - DD lequydon

Dưới bầu trời xanh thẳm, một khu biệt thự chiếm diện tích rất lớn, bốn phía đều là bãi cỏ được cắt sửa bằng phẳng, vườn hoa với trăm hoa đua nở, có chiếc xe hơi sang trọng phiên bản giới hạn đỗ cách đó không xa, đây là nơi ở của Lam U Niệm, người đứng đầu hiện giờ của gia tộc đệ nhất hắc đạo Lam gia.

Lam gia gia chủ đương thời Lam U Niệm, chỉ mới mười sáu tuổi, với thủ đoạn tàn nhẫn cùng mưu lược hơn người đã tiếp nhận gia tộc đệ nhất hắc đạo ở Trung Quốc từ tay cha cô, trở thành gia chủ trẻ tuổi nhất ở Lam gia từ khi sáng lập đến nay.

Năm thứ nhất Lam U Niệm nhậm chức, mặc dù hết sức vất vả nhưng sau lưng cô lúc nào cũng có cha yên lặng đốc thúc, mặc dù Lam U Niệm là con gái, nhưng áp lực từ các thế lực khắp nơi cũng không quá lớn.

Nhưng mà sau một năm Lam U Niệm tiếp nhận gia tộc, cha cô nhậm chức đương gia gia tộc hắc đạo thì vô tình bị mất mạng, sau khi tin tức cha cô qua đời không vãn thận bị lộ ra ngoài đã khiến toàn bộ giới hắc đạo kinh động, tất cả mọi người đều nghĩ rằng xem ra Lam gia sẽ có nguy cơ bị chia cắt. Nhưng không ai nghĩ tới, trong khi chịu nhiều đả kích từ hắc đạo lẫn bạch đạo, Lam U Niệm đã dựa vào bờ vai suy yếu của cô nâng cả gia tộc lên.

Người khiêu khích, giết! Người có tâm tư bất chính, giết! Người có ý gây chuyện, giết! Người bất trung, giết! Người không phục, giết!

Lam U Niệm vừa nhậm chức đương gia Lam gia, vẹn vẹn trong vòng một năm không chỉ giữ vững được địa vị đệ nhất hắc đạo của Lam gia, còn nghĩ cách đẩy Lam gia lên một đỉnh cao mới! Bởi vì thủ đoạn tàn nhẫn và thái độ tuyệt tình của mình, từ đó về sau khiến tất cả mọi người đều nhớ kỹ cái tên - Lam U Niệm!

Tất cả mọi người đều biết rõ, đừng tưởng người con gái này tướng mạo xinh đẹp sẽ dễ lừa, nếu như người dám chọc, thì người phải chuẩn bị tốt công tác tới địa ngục!

Mọi người trong hắc đạo và bạch đạo gọi Lam U Niệm là Mạn Châu Sa Hoa(1), một đóa hoa kiều diễm nở rộ trong địa ngục, mặc dù xinh đẹp lại không có người dám hái. Lúc Lam U Niệm nghe được danh hiệu này cô chỉ khẽ mỉm cười, Lam U Niệm cô phồn thịnh sáng lạn lại cô đơn lạnh lẽo, toát ra sự bi thương khôn xiết.

[B.Y.Từ: (1) - Hoa Bỉ Ngạn (Tên khoa học: *Lycoris radiata*). Hoa Bỉ Ngạn có 3 màu chính: Trắng, đỏ và vàng. Bỉ Ngạn màu trắng gọi là Mạn Đà La Hoa (mandarava), Bỉ Ngạn màu đỏ gọi là Mạn Châu Sa Hoa (Manjusaka).]

Mạn Châu Sa Hoa:

images

Mạn Đà La Hoa:

images

Nhưng lúc Lam U Niệm hai mươi tuổi, lại truyền ra tin tức cô yêu đương, tin tức này không khác gì sấm dậy đất bằng, khiến tất cả mọi người kinh ngạc. Bề ngoài Lam U Niệm hết sức xinh đẹp, thuộc về hàng ngũ mỹ nhân rắn rết, nhưng bởi vì trong tay Lam U Niệm có quyền thế, người theo đuổi có thể nói là nối liền không dứt, nhưng không có một ai có thể có được sự ưu ái của cô.

Về sau mọi người mới biết được, bạn trai Lam U Niệm là đại thiếu gia Phong gia - - Phong Đình. Phong Đình cũng là một người không ai xa lạ gì, dù sao tài lực Phong gia cũng đứng Top mười ở Trung Quốc, đại thiếu gia Phong gia lại là người dịu dàng như ngọc, quân tử khiêm tốn nhún nhường, về sau Lam gia nhất định sẽ rơi vào tay Phong Đình.

Không ít người không ngừng thôn thức, dù sao thế lực và khí chất của Lam U Niệm và Phong Đình chênh lệch quá nhiều. Một người là người đứng đầu hắc đạo lãnh khốc thị huyết, một người là trùm kinh doanh với tác phong chính nghĩa, giống như một người thuộc về hắc đạo, một người thuộc về bạch đạo, rất nhiều người đều đang chờ xem trò cười của hai người. Cho dù người khác chỉ trích như thế nào, tình cảm giữa Lam U Niệm và Phong Đình trước sau như một, không có truyền ra tin đồn gì không tốt, trôi qua bốn năm.

Lam U Niệm mở cửa chiếc xe thể thao màu đỏ của mình, thân xe giống như sao chổi xẹt qua. Cô mở cửa xe, khoe miệng cong lên nở nụ cười từ đáy lòng, cô mặc một chiếc váy màu đỏ, trễ vai, xương quai xanh tinh tế lộ ra hết thấy, tay áo dài, ôm sát người, làn váy thật dài theo bước chân Lam U Niệm đi đi lại lại lộ ra đôi chân dài trắng nõn, cô không cần ống gao làm dáng, chỉ cần cô đứng đó, lợi dụng vẻ đẹp của mình làm cho rung động lòng người, đẹp câu hồn. Hôm nay là sinh nhật hai mươi ba tuổi của Lam U Niệm, ở trong biệt thự đợi chờ cô, chúc mừng sinh nhật cho cô chính là những người bạn thân nhất, bọn họ là ánh sáng trong trái tim u tối của Lam U Niệm, khiến cõi lòng vắng vẻ khô khốc của cô trở nên ấm áp.

Bởi vì hôm nay thân nhân bạn bè muốn chúc mừng sinh nhật cô, cho nên Lam U Niệm từ chối tất cả tiệc sinh nhật, chỉ muốn sum vầy với những người thân thiết, người khác đều nói Lam U Niệm là người máu lạnh tàn nhẫn, nhưng không biết đó chẳng qua là đối xử với kẻ địch, còn đối với những người trong lòng, Lam U Niệm đều tận lực bảo vệ họ.

"U Niệm, trở về rồi sao? Sinh nhật vui vẻ!" Một người phụ nữ mặc chiếc váy được cắt may vừa vặn cao quý ưu nhã, đó là mẹ của Lam U Niệm, cho tới nay mẹ đều là người thương yêu che chở cô. Trong mắt Lam U Niệm toát lên sự vui vẻ giống như một cô gái nhỏ, đáng vẻ đó chỉ ở trước mặt mẹ mình mới có.

"Em gái, sinh nhật vui vẻ!" Một cô gái mặc lễ phục hồng phấn khiến bản thân cô ta trở nên mảnh mai tốt đẹp, đây là chị gái ruột của Lam U Niệm, Lam U Niệm luôn bảo vệ cô ta rất tốt, đối với người chị gái mảnh mai hơn mình, lúc nào Lam U Niệm cũng rất yêu mến.

"U Niệm, sinh nhật vui vẻ!" Một người đàn ông mặc âu phục màu đen càng làm cho hắn ta cao hơn, mặt mày sáng sủa, ánh mắt hiền hòa, tướng mạo tao nhã, làm cho người ta liếc mắt nhìn đều phải đui mù, đây là bạn trai Lam U Niệm, Phong Đình.

Thực ra Lam U Niệm cũng không biết mình yêu hay không yêu Phong Đình, đối với người con gái lạnh lùng như Lam U Niệm mà nói, muốn cho cô hiểu được tình yêu rất khó, nhưng bởi vì Phong Đình đối tốt với cô nên khiến Lam U Niệm cảm động, cho nên đồng ý để Phong Đình theo đuổi, trở thành người yêu. Bọn họ không có tình yêu cuồng nhiệt trong nam nữ, bình thường vô vị, nhưng đối với Lam U Niệm kiếm sống dựa trên lưỡi đao phần yên tĩnh hết sức khó có được này chính là hy vọng cuộc sống cho tới nay của cô.

Mẹ Lam U Niệm tự mình xuống bếp làm một bàn thức ăn cho cô, người một nhà ngồi vây quanh bàn cơm, Lam U Niệm thấy mọi người quan tâm mình, trong lòng có chút ấm áp, xua tan sự lạnh lẽo ẩn giấu trong trái tim. Bởi vì có người thân quan tâm, cho nên Lam U Niệm cảm thấy những khổ cực mà mình đã chịu đều đáng giá.

"Cạn ly!" Mọi người đều giơ ly rượu đỏ trong tay nói "Sinh nhật vui vẻ!", đồng loạt chúc phúc vang lên trong đại sảnh.

Trong mắt Lam U Niệm đầy tràn vui vẻ "Cảm ơn!", ngửa đầu uống rượu đỏ chứa đựng lời chúc phúc.

Đề tài mà mọi người trò chuyện, dường như đang cố gắng phát triển bầu không khí, nhưng Lam U Niệm lại nhạy cảm cảm giác được tựa hồ mọi người đang có tâm sự, cô cũng không để ở trong lòng, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, cô tin nhiệm bọn họ, cũng sẽ không quấy rầy bọn họ. Nhưng mà Lam U Niệm lại không nghĩ tới. . .

Lam U Niệm lắc lắc đầu, luôn cảm thấy có điểm gì đó là lạ, hình như đầu có chút mê man, cả người yếu ớt không có sức. Dù sao đã đi qua nhiều gian khổ, phản ứng đầu tiên chính là mình trúng thuốc, nhưng lúc này Lam U Niệm lại cho rằng có người đột nhập biệt thự, hạ độc cô.

"Không bình thường!" Lam U Niệm cố gắng giữ tỉnh táo, nói với mọi người, hy vọng bọn họ có thể mau mau rời khỏi, cô cho rằng có kẻ thù muốn mưu hại mình, bản thân cô như thế nào cũng không vấn đề gì, nhưng nơi này đều là người cô quan tâm nhất, Lam U Niệm không hy vọng mình liên lụy đến bọn họ, càng không hi vọng bọn họ bởi vì chuyện này mà phải chịu bất cứ tổn thương nào.

"Đương nhiên không được bình thường rồi, ha ha ha." Giọng nói tràn đầy vui vẻ của chị gái truyền vào tai Lam U Niệm, giọng điệu chói tai kia cô chưa từng nghe qua, cùng với giọng nói của chị gái có tri thức hiểu lễ nghĩa ngày xưa chênh lệch quá nhiều, Lam U Niệm mở to hai mắt nhìn đám người trước mặt.

Nếu như hiện tại còn không biết xảy ra chuyện gì, Lam U Niệm cô sống nhiều năm thành vô dụng rồi, cô bị vứt bỏ! Cô bị tính kế! Lam U Niệm cô bị phản bội!

Nhưng mà cô không hiểu, tại sao bọn họ phải làm như vậy? Hoàn toàn không có lý do. Bọn họ một người là mẹ ruột của cô, một người là chị gái cùng cha cùng mẹ, một người là bạn trai nhiều năm của cô. Chưa bao giờ có để bọn họ thiệt thòi cái gì, hơn nữa chính bản thân cô có thể nói là móc tim móc

phối bảo vệ họ!

"Vì sao?" Trong mắt Lam U Niệm hiện lên vẻ không thể tin, hơn nữa còn là tuyệt vọng "Đến tận cùng là vì sao hả?" Lam U Niệm cô thông minh cả đời, hiện tại lại bị người thân nhất đối xử như thế này, đến cùng là vì sao? Lam U Niệm cảm giác tim mình vỡ vụn ra, đau đến mức khi hô hấp cô cũng thấy giống như dao cắt.

"Vì sao hả? Mày còn hỏi vì sao? Mày độc chiếm Lam gia nhiều năm như vậy, mẹ con tao không có gì cả, đương nhiên muốn giết mày!" Người mẹ bình thường luôn luôn cao quý của Lam U Niệm hiện tại trở nên oán độc nhìn cô, trong đôi mắt kia không có sự trù mến và bảo vệ cô, trong đôi mắt kia chỉ tràn đầy tham lam khiến Lam U Niệm có cảm giác nôn mửa.

"Bà là mẹ tôi à!" Lam U Niệm cười nhạo nói, không biết là đang cười mẹ cô hay là cười chính bản thân cô thật đáng thương. Tự tay mẹ ruột đối xử với cô vậy sao? Không phải cô nắm chặt Lam gia không buông, mà là Lam gia quá mức phức tạp, nếu để cho mẹ và chị gái gia nhập hắc đạo, sau này sẽ đối mặt với rất nhiều nguy hiểm. Không nghĩ tới cô có tâm che chở lại nhận lấy sự thù hận của người thân, thật sự buồn cười.

Lam U Niệm ngược mắt nhìn về phía Phong Đình, trong mắt có ý muốn hỏi, cho dù hôm nay cô phải chết, cô cũng muốn hiểu rõ, cho dù đau lòng nghĩ muốn lập tức chết đi, nhưng sự kiêu ngạo không cho phép Lam U Niệm cúi đầu.

"Người tôi yêu luôn là chị gái cô, chưa bao giờ yêu cô." Phong Đình nắm chặt tay người con gái bên cạnh, tình ý trong mắt rõ ràng, loại tình ý đó Lam U Niệm chưa bao giờ thấy qua trong mắt Phong Đình. Nhu tình mật ý kia như kim châm vào mắt Lam U Niệm, cho dù cô không yêu Phong Đình đến mức chết đi sống lại, nhưng thật lòng thích hắn ta, đó là lần đầu tiên trong đời cô thích một người đàn ông, vậy mà từ đầu đến cuối đều là bàn cờ, cô tuyệt đối không cho phép lừa gạt và phản bội.

"Em gái yêu quý của ta, Lam gia, chiếc ghế đệ nhất hắc đạo, nếu như không phải mày, đều là của tao! Tất cả quyền thế, địa vị, vinh quang đều là của tao!" Người con gái cầm lấy con dao trên bàn ăn cắm vào ngực Lam U Niệm.

Tiếng "Phập" vang lên, chính là tiếng dao cắm vào ngực Lam U Niệm.

Nhưng tất cả những người đứng ở trước mặt Lam U Niệm lại không có chút biểu cảm nào, một chút hối hận cũng không có!

Người mẹ tự tay nuôi nấng cô nhìn cô giống như nhìn một tên ăn mày đầu đường xó chợ mà ghét bỏ, đột nhiên Lam U Niệm cảm thấy, cho dù mẹ cô nuôi một con chó khi nó chết đi, bà ta cũng sẽ có chút thương tâm nhưng khi chứng kiến con gái ruột sắp chết trước mặt mình, thân là một người mẹ lại không hề đau buồn.

Chị gái cô mỉm cười tùy ý, Lam U Niệm có thể từ trong mắt chị gái mình thấy ảo tưởng tương lai tốt đẹp của cô ta, tiếng cười nhạo truyền vào tai Lam U Niệm rõ mồn một, khiến cô thấy rõ tình chị em thân thiết trước đây chỉ là một màn diễn xuất sắc của chị ta.

Bạn trai cô nhìn cô một cái liền chuyển tầm mắt, hình như sợ nhìn nhiều sẽ làm mất hân hạnh của Lam U Niệm, hồi tưởng lại trước kia hắn ta đã dùng bộ dạng kiên nhẫn và chân thành tha thiết theo đuổi cô, nhìn lại người đàn ông hiện tại, Lam U Niệm mới biết được từ lúc bắt đầu cô đã rơi vào cạm bẫy của người đàn ông này.

Đều nói con người vào thời khắc trước khi chết sẽ nghĩ rất nhiều, mà đúng là Lam U Niệm đã suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, nhưng mà hồi tưởng lại những âm áp ngọt ngào đã từng có lại thấy rừng rậm. Lam U Niệm là người có đầu óc có thủ đoạn, nhưng lại thua sự khát vọng âm áp trong lòng cô, bởi vì tin tưởng vào tình cảm cho nên mới dẫn đến kết quả như vậy, không phải Lam U Niệm không cam lòng, mà chỉ là tuyệt vọng!

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha." Giọng nói điên cuồng với áp lực thấp của Lam U Niệm phảng phất như đến từ Cửu U địa ngục, máu tanh từ từ che lấp hơi lạnh tỏa ra từ trong xương, dường như Lam U Niệm không nhìn thấy máu tươi chảy ra từ lòng ngực đau nhói, cô cười như kẻ điên.

"Mẹ, kể từ khi ba ba qua đời, tôi cố gắng chống đỡ toàn bộ Lam gia cho các người cuộc sống phú quý cao cao tại thượng, tiền tài các người tiêu xài không hết, bây giờ lại đòi lấy lưỡi dao của con gái bà!" Lam U Niệm nhìn mẹ mình, trong mắt hoang vu một mảnh.

"Còn cô, cô đã từng sợ khổ sợ mệt sợ vất vả tính mạng không muốn tiếp nhận Lam gia, tôi tiếp nhận trách nhiệm vốn dĩ nó thuộc về cô, ở cái tuổi không lo dài ngắn dầm mưa, xông mưa bom bão đạn. Năm ấy cô bị người ta bắt cóc, là tôi vì cô dùng thân trúng ba vết thương, là tôi không để ý an nguy Lam gia điều tất cả thế lực cứu cô, hiện tại lại đòi lấy sự hận thù và gia hại!" Lam U Niệm nhìn chị gái mình khóe miệng cong lên nụ cười đầy ma mị, nụ cười kia giống như hoa bỉ ngạn nở rộ dưới địa ngục, giờ phút này Lam U Niệm thực giống như danh xưng của cô, tràn trề khí thế tử vong.

"Phong Đình, tôi đã giúp đỡ không ít những khó khăn trong việc làm ăn của anh, vì anh mà tôi đã giải quyết không ít người ngầm ngầm muốn hại anh, hiện tại anh không hề đếm xỉa đến tình cảm nhiều năm mà tước đoạt mạng sống của tôi!" Lam U Niệm nhìn bạn trai mình trong mắt không còn xót lại chút tình cảm nào.

"Mà thôi mà thôi, tôi cũng mệt mỏi rồi!" Mắt Lam U Niệm chất chứa tuyệt vọng nhìn mấy người trước mặt, thế giới của Lam U Niệm đã sụp đổ hoàn toàn bởi vì sự phản bội của bọn họ, hơn nữa Lam U Niệm có thể cảm giác được tính mạng của mình xói mòn, cô chống đỡ không được bao lâu nữa.

Lam U Niệm nhìn ba người cười quỷ dị, sau đó nhìn thấy khuôn mặt hoảng sợ của ba người thừa dịp ẩn điều khiển từ xa trong tay, ha ha ha ha, tôi xem, mấy người muốn lấy mạng tôi đâu có dễ như vậy, cùng đi theo tôi đi, cùng tôi xuống địa ngục đi.

"Ầm!" Cả ngôi biệt thự bị san thành bình địa, hết thảy đều biến mất trong thiên địa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Sống Lại

Gió rét lạnh giá làm cho xương cốt đau đớn, bông tuyết trên bầu trời từ từ bay xuống, rơi trên cây ở bên núi, vạn dặm giang sơn đều biến thành thế giới của những viên ngọc màu trắng, vờn trên cành lá, đeo đầy "Lông xù". Cành cây màu bạc sáng lấp lánh, những khối tuyết cầu nặng trĩu bám đầy trên những tán cây xanh bốn mùa.

Lạnh, lạnh, lạnh quá.... Ý thức Lam U Niệm rất mơ hồ, chỉ cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, dường như xương tủy đều bị đóng băng. Nơi này là Địa ngục sao? Nhất định là đúng rồi, nếu không tại sao lại lạnh như vậy chứ? Ngay cả trái tim cô cũng thấy lạnh như băng.

Cứ như vậy đi, cho dù là Địa ngục hay Thiên đường đều được, cô đã mệt mỏi, quá mệt mỏi rồi.

"Sur phụ! Người nhìn phía trước đi, hình như có cái gì đó?" Một nam tử thanh tú mặc áo bào trắng nhảy xuống xe ngựa, nhìn cái bao nhỏ lên trên mặt đất phủ đầy tuyết trắng, rõ ràng đồng tuyết kia đang che phủ cái gì đó ở bên dưới.

"Ngũ sư đệ, sao vậy?" Một nam tử nhỏ nhắn từ trong xe ngựa bước ra, ước chừng mười bảy mười tám tuổi, tay cầm cái ô màu xanh.

"Đại sư huynh, huynh xem!" Nam tử mặc áo bào trắng kéo nam tử nhỏ nhắn, chỉ vào cái bao nhỏ lên trong đồng tuyết.

Nam tử nhỏ nhắn tỉ mỉ quan sát, đột nhiên nhíu mày lại, nói với người ngồi trong xe ngựa: "Sur phụ, chôn dưới tuyết hình như là người."

Lúc này một ông lão từ trong xe ngựa đi ra, mái tóc bạc trắng, trên mặt hiện đầy dấu vết năm tháng để lại, mặt mày hồng hào rất có tinh thần, hiển nhiên thân thể không tệ, ông lão này chính là Cốc chủ Y Cốc tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ - - người giang hồ gọi là Quý Y Từ.

Y Cốc, người trong giang hồ cũng không biết nó có hình dáng ra sao, hơn nữa chưa có ai đi vào Y Cốc. Cốc chủ Y Cốc là Quý Y Từ, lão có năm vị đệ tử đích truyền. Tục truyền toàn bộ Y Cốc đều là nam tử, bởi vì Quý Y Từ cảm thấy nữ tử hết sức phiền phức. Danh dự của Quý Y Từ trên giang hồ có thể nói là nửa chính nửa tà, y thuật cao siêu, nhưng không phải dạng người hiền lành. Nhìn vừa mắt sẽ dốc hết toàn lực cứu chữa, còn nếu như nhìn không vừa mắt có thể trực tiếp giết chết. Quý Y Từ dẫn hai đồ đệ đi về phía cái bao nhỏ lên trong tuyết, ngũ đệ tử tên là Quý Ngũ, từ đó theo thứ tự suy ra, đại đệ tử thì tên là Quý Nhất, những cái tên này đều do Quý Y Từ đặt cho, nguyên nhân là để nhớ lại không phiền phức.

Quý Ngũ đi tới bởi đồng tuyết trắng đầy cộp ra, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng đó lại làm cho ba người vô cùng kinh hãi.

Bị vùi lấp trong tuyết là một nữ hài bảy tám tuổi, bông tuyết trên không trung rơi vãi lên người nữ hài đang mê man, mái tóc đen xổ ra như thác nước, ở trong đồng tuyết trắng càng thêm đen nhánh sáng bóng, nét mặt nữ hài điềm tĩnh mềm mại, da thịt trắng nõn trong suốt, ngũ quan khéo léo, gương mặt ở trên tuyết tỏa ra ánh sáng lộng lẫy mê người. Cho dù bây giờ còn nhỏ, gương mặt còn chưa có phát triển hết, nhưng đã đẹp rung động lòng người, nếu như nàng lớn lên nhất định là nữ tử tuyệt sắc có một không hai trong thiên hạ.

Quý Y Từ duỗi tay bắt mạch cho nữ hài nằm trên tuyết, lập tức hoảng sợ: "Nữ oa này chắc là bị ngã từ phía trên xuống, toàn thân có vô số vết thương."

"Nghiêm trọng vậy à, té xuống vách núi cao như vậy lại không chết, mạng của tiểu muội muội này đúng là lớn." Quý Ngũ nhìn nữ hài mê man trên tuyết giống như tuyết tiên đồng.

"Nhưng chuyện ta không ngờ chính là, trước khi té xuống núi thân thể nữ oa này đã trúng rất nhiều độc dược trí mạng, hơn nữa thân thể còn bị ngược đãi đòn roi, sức khỏe suy yếu cạn kiệt, bây giờ lại bị ngã từ trên cao xuống, vùi lấp trong tuyết lâu nên bị đông lạnh, có thể sống hay không thì chưa biết." Quý Y Từ thở dài nói. Tiểu nữ oa này rất hợp mắt lão, không nghĩ tới thân thể đã thành như vậy.

"Là ai độc ác đối xử với một đứa nhỏ như vậy, nếu như trực tiếp giết cũng thôi đi vậy mà lại hạ nhiều kịch độc trí mạng có thể nói tâm tư quá độc ác." Quý Nhất cũng chẩn mạch đoán bệnh cho nữ hài, có chút đồng tình với nữ hài, chỉ là một đứa nhỏ lại gặp nhiều đau khổ.

"Sur phụ, cứu nàng đi!" Quý Ngũ nhìn nữ hài sắp tắt thở, lần đầu tiên mở miệng cầu xin Quý Y Từ. Dù sao với tính tình thường ngày của Quý Y Từ, trực tiếp bỏ đi là chuyện rất bình thường.

Quý Y Từ nhìn nữ hài nằm trên tuyết, ôm lấy cơ thể lạnh buốt của nàng đi tới xe ngựa. Lúc ôm lấy nữ hài, Quý Y Từ cảm thấy lạnh run, đây còn gọi là người sao, rõ ràng là một khối băng, vậy mà lại chưa chết, xem ra là do ý trời!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Y Cốc

Editor: Bộ Yển Từ

Một chiếc xe ngựa không biết từ nơi nào biến mất, lại xuất hiện trong một khe núi.

Tuyết rơi không nhiều và không lạnh lẽo như dưới đáy vực, chỉ chọt lóe qua, bầu trời xanh biếc như một khối ngọc thạch được nước suối trong vắt gọt rửa. Mây trắng dường như có thể biến đổi thành "Bảy mươi hai" phép biến hóa, lúc này là một con tuần mã cao lớn lao vụt qua, lát sau lại là một con từng thừ nhảy về phía trước. Chim nhạn xếp thành đội ngũ chỉnh tề bay về phía Nam, lúc thì chúng nó xếp thành hình chữ "Nhất" (一), lúc thì xếp thành hình chữ "Nhân" (人). Từ nơi xa truyền đến tiếng ca tuyệt vời, hóa ra là mấy chú chim sơn ca đang ca hát.

Suối nhỏ trong suốt thấy đáy, có thể nhìn thấy đám cá nhỏ đang nô đùa bơi lội. Đỉnh núi chọc thẳng lên trời. Nếu như người nào đó có chứng sợ độ cao từ đỉnh núi nhìn xuống, nhất định sẽ bị dọa chết. Đứng trên đỉnh núi, sẽ cảm giác mình ở trên đám mây! Từ chân núi nhìn lên, người sẽ cảm thấy khe núi u tối giống như một người khổng lồ, còn bản thân mình là một hạt cát nhỏ bé.

Khi xe ngựa chạy vào trong cốc, hai nam tử mặc y phục màu xanh cung kính chào người trong xe ngựa: "Cốc chủ!"

Xe ngựa không có dừng lại, mà chạy với tốc độ rất nhanh vào bên trong. Nơi này chính là Y Cốc mà người trong giang hồ cảm thấy thần bí, Quý Y Từ cùng năm đệ tử sống chung một chỗ trên đỉnh núi Y Cốc.

"Hình như cốc chủ rất lo lắng?" Thủ vệ thứ nhất không giải thích được hỏi.

"Ừ, hình như là vậy, nhưng đó không phải chuyện chúng ta có thể quan tâm, nên canh phòng nghiêm ngặt cửa cốc đi." Thủ vệ thứ hai nói.

Xe ngựa một đường trời chảy chạy tới đỉnh núi, không ai nghĩ tới, ngọn núi này lại có một con đường rộng mở, giống như đường bình thường.

"Sư phụ!" Ba đồ đệ nhận được tin sư phụ trở về đứng ở ngoài phòng đợi, nhìn Quý Y Từ vừa mới xuống xe ngựa gọi.

Đây là nơi cao nhất ở Y Cốc, cũng là nơi ở của mấy người bọn họ. Đập vào mắt là ngôi nhà nằm ở trong rừng núi tĩnh mịch, cẩn thận quan sát thì nó dùng từng khối ván gỗ ghép lại mà thành, nóc nhà bằng ngói màu đỏ thẫm dưới ánh mặt trời phá lệ bắt mắt.

Quý Y Từ cũng không có nói chuyện cùng đồ đệ như bình thường, mà ôm một tiểu cô nương nhỏ yếu từ trong xe ngựa ra, điều này làm cho ba nam tử lấy làm kinh hãi, sư phụ lại mang người ngoài vào cốc, hơn nữa còn là nữ hài tử.

"Quý Tam lập tức chuẩn bị dược dục!" Quý Y Từ nói với Quý Tam.

Lập tức năm đồ đệ chuẩn bị dược dục, Quý Nhất và Quý Ngũ dùng tốc độ nhanh nhất, dù sao cơ thể nữ hài không thể kéo dài được nữa.

Chuẩn bị xong thuốc tắm, chuẩn bị xong đồ, bọn họ đều đứng bên cạnh Quý Y Từ xem lão chữa trị cho nữ hài. Khi ba người còn lại thấy rõ nữ hài, tóc đen như nước sơn, da thịt như ngọc, người có dung mạo tuyệt thế độc nhất vô nhị ẩn náu ở trong u cốc âm u, cho dù còn nhỏ nhưng cũng không giấu được vẻ đẹp trên người nàng.

Quý Y Từ đặt nữ hài vào trong dược dục, điều động nội công trong thân thể trị thương cho nữ hài, không biết qua bao lâu, nữ hài ngâm trong dược dục phun ra một ngụm máu đen, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.

"Miễn cưỡng có thể giữ được tính mạng." Quý Y Từ dùng nội lực hong khô quần áo trên người nữ hài, sau đó ôm nữ hài lên giường đắp kín mền.

"Ngay cả sư phụ cũng không cứu được nàng?" Quý Ngũ không thể tin nói.

"Ừ, trong cơ thể nha đầu này trúng quá nhiều kịch độc lại bị ngã từ trên cao xuống, bởi vì có quá nhiều kịch độc nên thúc đẩy một loại kịch độc không biết tên, ta chỉ có thể làm hết sức!" Quý Y Từ vô cùng cảm khái, trên thế giới này còn có độc dược lão không giải được, không, là trên thế giới này xuất hiện một loại độc mới.

Quý Y Từ trở về phòng nghiên cứu y thuật, xem có biện pháp gì có thể tạm thời áp chế độc tính trên người nữ hài hay không, còn năm thiếu niên đều đứng bên ngoài.

"Quý Ngũ, xảy ra chuyện gì vậy?" Quý Nhị không hiểu hỏi, thật sự không hiểu tại sao sư phụ lại mang một người ngoài tới nơi này.

Quý Ngũ nói tất cả chuyện xảy ra dọc đường cho mọi người nghe, hơn nữa còn nói tới tình trạng vết thương và kịch độc trí mạng không đếm hết trên người nữ hài, bọn họ nghe xong đều thấy kinh hãi, rốt cục thì thù hận bao nhiêu mới có thể đối xử với một đứa nhỏ như vậy, bọn họ có thể tiếp nhận giết người, cho dù giết một đứa nhỏ, nhưng không tán thành chuyện hành hạ một đứa bé.

"Thật đáng thương!" Quý Tam hiếm khi có lòng thương hại cũng cảm thấy nữ hài này đáng thương.

"Hừ, còn có loại người đáng giận như vậy!" Quý Nhị tức giận nói.

"Được rồi, không bằng mọi người nghiên cứu y thuật nhiều một chút, xem có thể cứu chữa cho nữ hài này hay không." Quý Từ cắt đứt bầu không khí

tâm tình của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tỉnh Lại

"Sur phụ, tiểu cô nương kia thế nào rồi?" Quý Ngũ giữ chặt Quý Y Từ đang từ trong nhà đi ra, vội vàng hỏi.

Các sư huynh đệ khác mặc dù không biểu hiện rõ ràng như Quý Ngũ, nhưng lo lắng trong mắt xác thực là chân thật. Nữ hài gặp phải chuyện thái quá làm cho người ta đau lòng, hơn nữa lớn lên giống như tiểu tiên đồng, vừa nhìn chính là tiểu hài tử khiến người ta thương yêu, không trách được các sư huynh đệ đều yêu thích.

"Mạng đã được cứu, nhưng sau này mỗi tháng đều bị đau tim." Quý Y Từ cảm khái nói, không biết cứu nữ oa này là đúng hay sai, dù sao đau như từ trái tim cơ hồ không có người nào có thể chịu đựng được, huống chi còn là tiểu hài tử mới có mấy tuổi?

"A, tại sao có thể như vậy?" Quý Ngũ thương tâm nói, tiểu muội muội trong phòng thật đáng thương.

Quý Y Từ nhìn mấy đệ tử, Quý Nhất, năm nay mười tám tuổi, làn da rất trắng, lần đầu tiên nhìn thấy hắn sẽ có cảm giác giống như một thư sinh suy yếu, hiền lành lịch sự.

Quý Nhị, năm nay mười lăm tuổi, lớn lên rất là khỏe mạnh, cũng là người có cá tính dễ xúc động và táo bạo.

Quý Tam và Quý Nhị lớn lên bình thường, tướng mạo tinh xảo, ngũ quan rõ ràng, là người khôn khéo nhất trong mấy sư huynh đệ.

Quý Tứ, năm nay mười ba tuổi, tướng mạo tuấn lãng nhưng mặt không có chút cảm xúc, dáng người thẳng tắp thon dài như cọc tiêu, màu da tiểu mạch khỏe mạnh, trên người hắn có một loại hơi thở lương bạc vô cùng mờ ảo.

Quý Ngũ, năm nay mười tuổi, cũng là người nhỏ tuổi nhất trong các sư huynh đệ, gương mặt tròn trịa, đôi mắt tròn vo tinh xảo, đáng yêu giống như động vật nhỏ, tính cách hoạt bát.

"Vi sư chuẩn bị thu nữ oa này làm đồ đệ, về sau các ngươi chính là sư huynh, phải cố gắng chăm sóc tiểu sư muội!" Quý Y Từ vuốt ve chòm râu trắng noãn của mình, căn dặn mấy tên tiểu tử thôi. Nếu như lão không cảm thấy chán ghét tiểu nữ oa này, sau đó lại phải tiếp tục chuẩn bị cứu trị, vậy chỉ có thể thu vào môn hạ của mình.

"Thực sao? Chúng con có tiểu sư muội? Con không phải là người nhỏ nhất!" Quý Ngũ vui vẻ nói, bình thường bởi vì hắn nhỏ tuổi nhất, lúc nào cũng bị các sư huynh bắt nạt, bắt quá đều là đùa giỡn mà thôi.

"Biết rồi, sư phụ!" Bốn vị sư huynh khác đều nghe theo căn dặn của Quý Y Từ, đây chính là nữ nhi duy nhất trong Y Cốc.

Trôi qua vài ngày, năm sư huynh đệ đều tận tâm tận lực chăm sóc tiểu cô nương hôn mê, còn Quý Ngũ lại thường xuyên đến phòng tiểu cô nương chăm sóc tiểu sư muội còn đang hôn mê, yêu thương tiểu sư muội đúng là khó gặp.

Quý Ngũ ngây ngốc ở trong phòng nhìn tiểu sư muội giống như tiểu tiên nữ ngủ say, nhìn đến sững sờ, cảm thấy tiểu sư muội của mình thực đẹp mắt, đẹp hơn bất luận kẻ nào.

Đột nhiên, tiểu cô nương nằm trên giường khẽ rung động hàng mi vừa dài vừa cong, mỗi một rung động nhỏ, đều nhẹ nhàng, giống như lông vũ.

"Sư phụ, sư huynh, dường như tiểu sư muội sắp tỉnh!" Quý Ngũ ngó ra ngoài cửa la lên, hưng phấn kêu như tiểu hài tử.

Trong nháy mắt, Quý Y Từ cùng bốn vị sư huynh vận khinh công bay vào phòng, cẩn thận nhìn lông mi tiểu cô nương run lên nhẹ nhẹ. Hình như giây giụa rất lâu, cuối cùng tiểu cô nương cũng mở mắt.

Đôi mắt nàng thông thấu sáng ngời, vừa giống như một dòng thanh tuyến, vừa giống như bò đào ngập nước, làm cho người ta xem hoài không chán, đôi mắt sáng long lanh, như những vì sao chiếu trong suối nước. Đôi mắt này quá mức tinh khiết, nhưng dường như bên trong không có gì cả, nhìn kỹ lại lại cảm thấy bên trong tràn ngập đau thương.

Quý Ngũ cẩn thận nói chuyện với tiểu cô nương vừa mở mắt: "Tiểu sư muội, muội thấy thế nào?" Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, tiểu sư muội thật là xinh đẹp, lúc hôn mê đã đẹp như tiên tử, bây giờ mở mắt ra thì càng thêm xinh đẹp.

Lam U Niệm nhìn hoàn cảnh xa lạ, đám người xa lạ, hết thấy mọi thứ đều xa lạ, nhưng vẫn nhớ khắc cốt ghi tâm mình bị phản bội.

Lam U Niệm không nói lời nào, hoặc là nói căn bản cô không muốn nói chuyện, bất luận là thế giới kia hay là thế giới cô mới đến, đều không có ý nghĩa.

"Tiểu nữ oa, thân thể đau nhức sao?" Quý Y Từ thấy tiểu cô nương không nói lời nào cũng không có giật mình, vội vàng hỏi.

Vẫn không trả lời, Lam U Niệm nhắm mắt lại, cô mệt mỏi, thực sự mệt mỏi, trái tim cũng mệt mỏi.

Quý Y Từ lại kiểm tra thân thể cho Lam U Niệm, trừ kịch độc trong thân thể thì không có vấn đề quá lớn, nhưng sau này không thể chịu được lạnh. Hỏi Lam U Niệm một vài vấn đề, Lam U Niệm đều không trả lời, giống như không nghe thấy.

"Không lẽ tiểu sư muội bị câm!" Quý Nhị thấy Lam U Niệm không có bất kỳ ngôn ngữ, vẻ mặt hay động tác nên nói.

"Đệ bất mạch rồi, cô họng nàng không có vấn đề, cho nên không phải bị câm!" Quý Tam nói.

"Vậy thì xảy ra chuyện gì, tại sao tiểu sư muội không nói chuyện?" Quý Ngũ vội vàng hỏi, rất muốn nghe thấy thanh âm tiểu sư muội.

Bọn họ đều rời khỏi phòng, Quý Y Từ nói với năm đồ đệ: "Tiểu nữ oa này không nói lời nào hẳn là nguyên nhân nội tâm, hoặc là gặp đả kích khổng lồ, cái này không có cách nào trị tận gốc, chỉ có thể nhìn thiên ý."

"A? Tiểu sư muội thật đáng thương, về sau con nhất định sẽ đối xử tốt với tiểu sư muội." Quý Ngũ thở son sắt.

Các sư huynh đệ khác mặc dù không nói gì, nhưng đối với tiểu cô nương kia cũng là thật tâm coi nàng như tiểu sư muội, cho nên hôm nay sẽ chăm sóc thật tốt.

Mà lúc này, Quý Y Từ nghĩ sẽ để tiểu nữ oa học võ công và y thuật cùng lão, dù sao tiểu nữ oa này rất hợp ý lão. Ánh mắt trong suốt thấy đáy không phải là người nham hiểm, vẻ mặt trấn định có thể nói rõ tiểu nữ oa lâm nguy không loạn, bị thương nặng như vậy lúc tỉnh lại sẽ rất đau nhưng không nói một lời, nói rõ tính nhẫn nại của tiểu nữ oa không phải người thường có thể so sánh. Quý Y Từ càng nghĩ càng cảm thấy tiểu nữ oa rất tốt, nhất định phải cố gắng chỉ dạy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ký ức Nguyên Chủ (1)

Lam U Niệm thần thờ nhìn mọi thứ trước mắt, trước mặt là một cái bàn làm từ gỗ đàn hương được chạm khắc hoa văn bất đồng tinh tế tỉ mỉ, khắp nơi lưu chuyển cảm giác dịu dàng nhũn nhụi. Xuyên thấu qua cửa sổ có thể nhìn thấy một mảnh cảnh sắc kiêu diễm bên ngoài, núi nhỏ trùng điệp chập chùng, ao nhỏ, ngó sen màu xanh, hoa hồng phấn. Thịnh thoảng có người từ bên ngoài băng qua, tiếng bước chân lại nhẹ vô cùng, tiếng nói chuyện cũng nhẹ vô cùng, nhưng vẫn có thể nghe ra đó là năm vị nam tử vừa mới đi vào.

Lam U Niệm biết chính xác là cô đã chết, hẳn là thuộc về cái loại tử vong bầm thây vạn đoạn, khi đó cũng không có cảm giác đau đớn, nhưng trong lòng lại thống khổ như đao cắt, coi như là hiện tại trái tim cũng đau đớn mơ hồ.

Trong đầu truyền đến ký ức vụn vặt, đột nhiên một đoạn ngắn ký ức tràn vào đầu khiến đầu óc Lam U Niệm đau đớn dị thường, cuộn tròn trên giường, Lam U Niệm chịu đựng đau đớn ở đầu tiếp nhận ký ức của thân thể này.

Lam U Niệm bất chấp mồ hôi vã ra trên trán tiêu hóa ký ức mới nảy sinh trong đầu, thân thể này tên là Lam U Niệm, cùng tên với cô, không biết có phải là duyên phận xấu xa hay không.

Lam U Niệm, đích nữ Lam tướng quân Phong Quốc, cũng là con gái nhỏ nhất của Lam tướng quân. Phụ thân Lam U Niệm tên là Lam Kiến Quân, Đại tướng quân rất được hoàng thượng Phong Quốc coi trọng, ở Phong Quốc, Lam phủ có tiếng tăm lừng lẫy.

Nói đến Lam Kiến Quân, dựa theo trí nhớ của kiếp trước có thể nói là người si tình. Mẫu thân Lam U Niệm tên Hà Tiểu Nhiên, là mỹ nhân nổi tiếng ở Phong Quốc hoặc có thể nói là toàn bộ đại lục, con gái Hà Thái phó. Hai người là thanh mai trúc mã, Lam Kiến Quân vô cùng trân trọng Hà Tiểu Nhiên, đó cũng là ao ước của biết bao nhiêu nữ tử trong khuê các.

Ở đại lục này, nữ tử mười sáu tuổi có thể kết hôn, nam tử mười tám tuổi trưởng thành. Khi Hà Tiểu Nhiên mười sáu tuổi, Lam Kiến Quân dùng mười dặm hồng trang đón đệ nhất mỹ nhân Phong Quốc Hà Tiểu Nhiên về làm vợ, đến bây giờ chuyện này cũng trở thành tin đồn thú vị mà mọi người bàn tán say sưa.

Sau khi Hà Tiểu Nhiên gả cho Lam Kiến Quân, phu thê hai người vẫn ân ái, Lam Kiến Quân vẫn che chở Hà Tiểu Nhiên. Nhưng hai người kết hôn bốn năm, Hà Tiểu Nhiên không có mang thai, dần dần tin đồn càng ngày càng hung mãnh, Lam Kiến Quân vẫn như lúc ban đầu, thậm chí còn không cưới vợ bé.

Có lẽ sợ Hà Tiểu Nhiên quá mức khổ sở, cuối cùng hai người nhận nuôi một nam hài, trở thành con trai Hà Tiểu Nhiên, cũng là đại ca của Lam U Niệm - Lam Mặc Huyền. Lam Mặc Huyền là con của thuộc hạ và cũng là người bạn tốt của Lam Kiến Quân, nhưng người này chết trận sa trường, thê tử cũng

qua đời, cho nên Lam Kiến Quân mới nhận Lam Mặc Huyền làm con thừa tự cho Hà Tiểu Nhiên.

Vốn dĩ cuộc sống ba người trôi qua rất hạnh phúc, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng Lam Kiến Quân cũng nạp thiếp, mặc dù chỉ có một người phụ nữ, nhưng chân chân thật thật đón người phụ nữ kia vào Lam phủ. Người phụ nữ đó là An di nương, An di nương là một người không chịu thua kém, sau khi gả vào mấy năm sinh thêm cho Lam Kiến Quân hai gái một trai, có lẽ cũng là người có thủ đoạn.

Mặc dù Lam phủ có thêm một An di nương, nhưng Lam Kiến Quân lại chẳng quan tâm An di nương, thái độ với ba đứa bé chính là thờ ơ, còn không tốt bằng Lam Mặc Huyền được nhận nuôi, vẫn cưng chiều Hà Tiểu Nhiên.

Nhưng khiến người ta bất ngờ là, qua nhiều năm điều dưỡng, Hà Tiểu Nhiên mang thai, chuyện này đối với Lam Kiến Quân mà nói là tin tức cực tốt, lại càng thêm cẩn thận chăm sóc Hà Tiểu Nhiên. Nhưng khi Hà Tiểu Nhiên mang thai tám tháng lại sinh non.

Khi sinh Lam U Niệm, Hà Tiểu Nhiên dốc hết toàn lực sinh hạ Lam U Niệm, bất hạnh qua đời, cho nên sinh nhật Lam U Niệm chính là ngày giỗ của Hà Tiểu Nhiên, một người chết đổi lấy một sinh mạng mới.

Nhưng Lam U Niệm lại cảm thấy chuyện này hết sức kỳ quái, tại sao đang khỏe mạnh lại sinh non, chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, An di nương tuyệt đối có hiềm nghi.

Bởi vì mất vợ khiến Lam Kiến Quân tràn ngập oán hận với Lam U Niệm vừa mới sinh ra, cảm thấy là do Lam U Niệm hại chết nữ nhân ông ta yêu nhất. Cho nên sau khi Lam U Niệm sinh ra, mặc dù Lam Kiến Quân chu cấp chi phí cuộc sống cho Lam U Niệm rất tốt, nhưng chưa hề nhìn tới con gái, ôm thái độ chẳng quan tâm.

Nhà cao cửa rộng ở cổ đại, không có mẹ bảo vệ và cha che chở, có thể tưởng tượng được cuộc sống Lam U Niệm thâm tới mức nào, người duy nhất trong phủ bảo vệ Lam U Niệm chính là đại ca Lam Mặc Huyền vẫn còn là một đứa bé, nhưng bản thân Lam Mặc Huyền cũng là đứa bé, có thể bảo vệ tốt sao?

Bởi vì có Lam Kiến Quân, mặc dù An di nương lén lút để người làm trong phủ bắt nạt Lam U Niệm, nhưng cũng không dám lấy mạng Lam U Niệm, đây cũng là chỗ may mắn của Lam U Niệm.

Khi Lam U Niệm được năm tuổi, biên cương xảy ra chiến tranh, Lam Kiến Quân nhận thánh chỉ mặc áo giáp ra trận, bảo vệ Phong Quốc. Bởi vì Lam Mặc Huyền là con trưởng đích tôn, lại là nam tử, cho nên Lam Kiến Quân dẫn theo Lam Mặc Huyền ra biên cương rèn luyện, còn Lam U Niệm ở lại trong phủ, Lam Kiến Quân để lại vài người trung thành chăm sóc, còn căn dặn An di nương và quản gia chăm sóc tốt cho nàng, xuất phát tới biên cương.

Không có uy chấn của Lam Kiến Quân, càng không có sự bảo vệ của Lam Mặc Huyền, toàn bộ Lam phủ đã là thiên hạ của An di nương, Lam U Niệm là cái gai trong mắt làm cản trở ả ta. Trừ vài người Lam Kiến Quân để lại chăm sóc Lam U Niệm, An di nương mua chuộc quản gia, đối xử với Lam U Niệm động chút đánh chửi không nói, còn ăn không đủ no mặc không đủ ấm, làm toàn việc của đầy tớ.

Lại ra ngoài bịa đặt, nói đích nữ Lam phủ Lam U Niệm vì ham chơi mà gò má bị hủy, trở thành nữ hài không có mặt mũi, tuy Lam U Niệm còn nhỏ tuổi nhưng danh tiếng đã bị An di nương làm bại hoại không còn hình dáng. Hài tử ba tuổi trong kinh thành đều biết, đích nữ Lam U Niệm của Lam phủ, nữ nhi trời sinh thích ham chơi không còn mặt mũi, cảm kỳ thư họa không thông.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Ký Ưc Nguyên Chủ (2)

Lam U Niệm nhắm chặt mắt, nước mắt trong suốt ở khóe mắt như sương sớm mùa hè đọng trên cánh hoa, nhẹ nhàng dùng ngón tay chạm vào sẽ rơi xuống.

Lam U Niệm biết, đó không phải nước mắt của cô, mà là nước mắt của nữ hài bơ vơ không nơi nương tựa, duỗi bàn tay trắng nõn lau khô nước mắt, ký ức Lam U Niệm không có đình chỉ, tiếp tục phơi bày thống khổ của nàng với cô.

Danh tiếng không chịu nổi của Lam U Niệm đã sớm truyền lưu trong kinh thành, nhưng An di nương chịu giữ lại cái gai trong mắt sao. An di nương tìm rất nhiều kịch độc ép Lam U Niệm ăn, thấy đáng về thống khổ của nàng thì hết sức hài lòng. Liên tục hành hạ Lam U Niệm không ngừng, cuối cùng An di nương bắt nạt việc mỗi ngày đánh chửi và bắt nạt Lam U Niệm, bà ta nghĩ tới biện pháp tốt hơn.

An di nương truyền ra bên ngoài tin tức Lam U Niệm bất kính trường bối, chẳng phân biệt tôn ti, muốn đưa Lam U Niệm đến thôn trang heo lánh, chuyện này thông qua quản gia đưa tin cho Lam Kiến Quân, quả nhiên, Lam Kiến Quân đáp ứng đề nghị của bà ta.

Mặc dù Lam Kiến Quân không muốn gặp Lam U Niệm, nhưng nhớ đến tình cốt nhục nên phải vài thủ hạ đặc lực trở về chăm sóc nàng, nhưng chỉ có mấy người làm sao có thể là đối thủ của An di nương? An di nương giết hại những người trung thành rồi che giấu tin tức.

Thực sự thì An di nương sẽ đưa Lam U Niệm đến thôn trang tu thân dưỡng tính sao? Đương nhiên là không, bà ta bán Lam U Niệm vào thanh lâu, tuổi

nàng còn nhỏ đã lưu lạc tới thanh lâu. Mới vừa gia nhập thanh lâu, ông chủ nghe theo căn dặn của An di nương, để Lam U Niệm làm rất nhiều việc nặng, ngay cả nha đầu làm việc nặng cũng không bằng.

Mặc dù Lam U Niệm sợ hãi vẫn ngoan ngoãn cố gắng làm việc, nhưng tướng mạo nàng giống như tiên đồng ở thanh lâu có thể sống khá giả sao? Quả nhiên, có rất nhiều người đều coi trọng Lam U Niệm, cho nàng đi tiếp khách, sau khi An di nương biết, lại thực sự để Lam U Niệm mới tám tuổi ra ngoài tiếp khách, đưa cho những nam nhân dâm loạn trẻ con đùa bỡn.

Lam U Niệm còn nhỏ nhưng cũng biết nếu như mình tiếp khách sẽ không có kết cục tốt đẹp, cho nên nàng lén lút chạy trốn, không được bao lâu đã bị phát hiện, sau đó bị bức ép đến vách núi. Phía trước là tay chân hung hãn ở thanh lâu, phía sau là vách núi không đáy, Lam U Niệm nhảy xuống vách núi cheo leo.

Thậm chí cô có thể cảm giác được oán hận và không cam lòng trước khi rơi xuống vách núi, một sinh mạng tuyệt vọng và đau thương với thế giới, giống như cô lúc trước cũng khắc sâu ai oán cỡ nào, như là cùng một người.

May mắn lúc thân thể rơi xuống có rất nhiều cây cối giảm xóc, mặc dù không tan xương nát thịt nhưng khi rơi xuống núi bị thương và kịch độc trong thân thể đánh thẳng vào lạng lẽ chết đi, sau đó chính diện nghênh tiếp linh hồn cô.

Lam U Niệm tiêu hóa tất cả ký ức vào đầu, cô thấy đau lòng cho tiểu cô nương Lam U Niệm, cô đoạt lấy thân thể nàng, vậy thì nhất định cô sẽ khiến cho tất cả những người tổn thương nàng từng bước từng bước nếm hết nỗi khổ nàng đã chịu đựng.

Khóe miệng khẽ gợn lên, nhưng sự thê lương trong nụ cười lại không che giấu được, mặc dù Lam U Niệm sống lại trong một thân xác khác, nhưng tổn thương đã từng xảy ra có thể quên đi sao? Không, không thể nào, ít nhất Lam U Niệm nàng không thể, nàng không thể tiếp nhận việc bị người thân nhất phản bội, ký ức nàng vẫn còn tồn tại trong tim, đau lòng giống như đao xoắn, sao có thể quên đi?

Cứ như vậy đi, một mình cũng tốt, như vậy sẽ không có người phản bội mình, không có người thương tổn tới mình, càng không có người lợi dụng mình, kiếp này có phải mình sẽ được vui vẻ một chút hay không? Vậy thì con đường phía trước sẽ phải đi một mình?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mưa Đêm

Ánh mặt trời xuyên qua cành lá dày đặc, tạo ra những vệt sáng lốm đốm to nhỏ như đồng tiền. Con gió thổi qua khe mang theo chút ẩm áp, trong gió còn có mùi thơm của hoa tươi, bay vào căn phòng nhỏ đơn giản mà thoải mái.

"Sur phụ, đã nửa năm rồi, vì sao tiểu sư muội vẫn không nói chuyện?" Quý Ngũ ừ ừ nhìn Quý Y Từ đang điều chế thuốc giải, oán giận nói.

"Làm sao mà vì sư biết được? Khẳng định là mấy tên tiểu tử thói các ngươi đối xử không tốt với Tiểu Niệm Niệm!" Quý Y Từ đưa cho Quý Ngũ một hạt dẻ, quát lớn.

"Nào có? Chúng con đối xử rất tốt với tiểu sư muội, sư huynh, các huynh nói có đúng không?" Quý Ngũ chật vật xoa trán, nhìn bốn vị sư huynh ở bên cạnh nói.

"Đúng vậy, chúng con đối xử rất tốt với tiểu sư muội!" Quý Nhị thề son sắt, bọn họ rất tốt với tiểu sư muội mà.

Quý Y Từ không nói, sao lão lại không biết? Mấy tiểu tử thói này đúng là rất tốt với Tiểu Niệm Niệm, quả thực coi Tiểu Niệm Niệm như muội muội, trong nửa năm này chính lão cũng ở chung, không chỉ xem Tiểu Niệm Niệm là đồ đệ còn sủng ái như cháu gái ruột, cứ tính như vậy, trừ lúc trước Tiểu Niệm Niệm mở miệng nói mình tên U Niệm, nửa năm nay chưa bao giờ nói qua câu nào.

Rõ ràng là hài tử tám tuổi, lại giống như đã trải qua thế gian tang thương, trong đôi mắt sáng long lanh trừ lộ ra đau thương chính là hiu quạnh. Nhưng đáng để Quý Y Từ kiêu ngạo là, Tiểu Niệm Niệm là thiên tài, y thuật vừa học liền biết, học còn nhanh hơn Quý Tam là người thông minh nhất trong năm đồ đệ, làm cho năm tên tiểu tử thói kia cực kỳ hâm mộ, gọi thẳng tiểu sư muội là thiên tài.

Mặc dù bình thường sáu sư đồ không mở miệng nói, nhưng trong lòng lại vô cùng đau lòng cho Lam U Niệm, lúc độc phát mỗi tháng, Lam U Niệm thống khổ toàn thân phát run, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng lại không kêu một tiếng, cho dù cắn môi đến bật máu tươi cũng không rơi lệ, phải có bao nhiêu nhẫn nại mới có thể làm được, phải trải qua cái gì mới có thể không sợ thống khổ, Lam U Niệm như vậy sao có thể không khiến người ta đau lòng?

"Tiểu sư muội, sao không ngủ nhiều một chút?" Quý Nhất thấy Lam U Niệm mặc một bộ bạch y đi tới, vội vàng hỏi, dù sao tối hôm qua Lam U Niệm mới bị độc phát, sáng nay nên nghỉ ngơi nhiều mới phải.

Lam U Niệm nhẹ nhàng nở nụ cười, dường như đám mây cũng mỉm cười, ở chung nửa năm, quả thật Lam U Niệm cảm nhận được thiện ý những người này đối với nàng, nói không cảm động là giả, nàng cảm kích những người này che chở mình, nhưng vẫn thấy không an tâm nên không muốn mở miệng nói

chuyện.

Mọi người đã quen việc Lam U Niệm không nói một lời, hai người mỉm cười tiếp tục phơi được liệu, trong Y Cốc, qua một thời gian mọi người sẽ cùng nhau nghiên cứu y thuật, hy vọng có thể mau chóng nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải cho Lam U Niệm.

--

Đêm đen như mực, tia chớp càng ngày càng sáng, tiếng sấm cũng càng ngày càng vang. Hạt mưa lớn như hạt đậu từ không trung rơi xuống, đánh vào cửa sổ tạo ra tiếng vang "Phịch phịch", ùn ùn kéo tới che kín bầu trời, "Rào rào" xông thẳng xuống đất. Tiếng mưa rơi trộn lẫn với tiếng sấm ầm ầm.

Người quen, trang sức hiện đại quen thuộc, còn có đau đớn quen thuộc, Lam U Niệm nhìn máu tươi ở ngực, mở to hai mắt nhìn, chỉ là nhìn . . .

Cơ thể nho nhỏ đột nhiên ngồi dậy, Lam U Niệm không nghĩ tới đã nửa năm rồi nàng lại còn nằm mơ, mơ tới một màn thống khổ ở kiếp trước, nàng cho rằng mình đã lãng quên, nhưng trải qua giấc mơ mới biết được những thống khổ đó còn chưa có đi xa.

Lam U Niệm đi chân không xuống giường, đến trước cửa sổ nhìn tiếng sét ầm ầm điếc tai bên ngoài, còn có tiếng nước mưa mạnh mẽ rơi xuống, Lam U Niệm không thèm che chắn chạy ra khỏi phòng, đứng trong mưa to, bạch y đơn bạc tùy ý để cơn mưa ùn ùn kéo tới xối thẳng lên cơ thể gầy yếu.

Lam U Niệm cảm nhận được cảm giác mát lạnh cùng đau nhức nơi đáy lòng, trong màn đêm lạnh lùng, tịch mịch không lời mà tới, xuyên qua da thịt, đánh sâu vào linh hồn! Ngẩng đầu nhìn bầu trời mênh mông, đột nhiên Lam U Niệm cười ra tiếng, tiếng cười kia còn đau thương hơn khóc, tiếng cười kia ở trong mưa tán ra giống như tiếng tuyết điều rên rĩ.

Năm sư đồ bị tiếng cười của Lam U Niệm đánh thức chạy ra khỏi phòng nhìn thấy thân thể đơn bạc hết sức cô tịch, tiếng cười thanh thúy tựa như bản nhạc bi thương, cơn mưa xối xả như tiếng trẻ con khóc thút thít.

Một màn trong đêm mưa làm cho năm sư đồ nhớ mãi không quên .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Mở Miệng Nói Chuyện

Quý Ngũ nhỏ nhất cũng là người thiếu nhân nại nhất, mặc dù nhìn thấy tiểu sư muội cười còn khổ sở hơn khóc, ô cũng không kịp lấy chuẩn bị xông vào mưa an ủi tiểu sư muội.

Quý Tứ giữ chặt tiểu sư đệ, quát lớn: "Quý Ngũ, đệ muốn làm gì?"

"Huynh không thấy tiểu sư muội rất khổ sở sao? Hơn nữa mưa lớn như vậy, thân thể tiểu sư muội lại không tốt, đệ muốn đi kéo tiểu sư muội vào!" Quý Ngũ vội vàng nhìn Quý Tứ.

"Tiểu sư muội đang phát tiết khổ sở trong lòng, có thể qua lần này, tiểu sư muội sẽ nói chuyện, nếu như hiện tại đệ ra đó ngược lại sẽ được không bù mất." Quý Tam nhìn bé con trong mưa, cũng đau lòng không thôi, hẳn xem tiểu nha đầu này như muội muội ruột.

Quý Ngũ còn muốn phản bác, nhưng thấy các sư huynh còn có sư phụ không có ra ngoài, hẳn cũng thu hồi bước chân chuẩn bị chạy đi, chăm chú nhìn chằm chằm sắc mặt tái nhợt của tiểu sư muội trong mưa, cứ việc đau thương cứ việc chật vật, thế nhưng sống lưng thẳng tắp không có vì vậy mà cong lại.

Quý Y Tứ nhìn thấy dáng dấp nhỏ bé của Tiểu Niệm Niệm làm người khác đau lòng không khỏi thở dài, đến tốt cùng thì tiểu nữ oa này đã gặp phải chuyện gì mới biến thành như vậy, khóc cũng không khóc. Mặc dù lão từng nghĩ tới việc đi điều tra Tiểu Niệm Niệm, nhưng lại cảm thấy với tính cách Tiểu Niệm Niệm nếu như nàng biết chắc chắn sẽ không vui, lão làm sư phụ thật là bất lực.

Hạt mưa như chuỗi ngọc bị đứt, một giọt một chuỗi rớt vào nước mưa rớt thành vũng nước trên mặt, hạt mưa rơi trên đầu, trên người Lam U Niệm, nàng ngửa mặt lên, mở to hai mắt, nhìn hạt mưa trên bầu trời.

Không biết mưa bao lâu, Lam U Niệm cũng không biết mình ngâm mưa bao lâu, rất lâu sau, Lam U Niệm xoay người, cho dù tóc tai rối bời, quần áo sũng nước, nhưng trong mắt Lam U Niệm có ánh sáng lấp lánh, trong nháy mắt, nàng giương cao nụ cười sáng rỡ, cảm động thật sâu.

"Sư phụ!" Mặc dù bởi vì không nói lời nào trong thời gian dài, giọng nói của Lam U Niệm rất yếu ớt còn mang theo chút khàn khàn, nhưng lại che giấu không được thanh âm tuyệt vời đẹp đẽ như nước suối, thấm vào lòng người.

Đột nhiên Quý Y Tứ nghe được đồ đệ nhỏ nhất của mình cuối cùng cũng chịu mở miệng nói chuyện, hưng phấn mở to mắt, sau đó gật đầu, thế nhưng vẻ từ ái trên mặt vừa nhìn một cái thì không sót gì.

"Tiểu sư muội, muội nói chuyện rồi!" Quý Ngũ lập tức kéo Lam U Niệm vào hành lang, vui vẻ ngắm Lam U Niệm.

"Tiểu sư muội, sao chỉ gọi một mình sư phụ mà không gọi sư huynh!" Quý Nhất vô cùng vui vẻ vì tiểu sư muội có thể mở miệng nói chuyện, nhưng chỉ gọi mình sư phụ nên có chút không cam lòng.

"Được rồi, Quý Nhị mau ôm Tiểu Niệm Niệm trở về, mắc mưa khẳng định sẽ bị phong hàn, Quý Tam đi nấu chén thuốc chữa phong hàn." Quý Y Từ thấy sắc mặt Tiểu Niệm Niệm tái nhợt, thân thể phát run, kịp thời ngăn lại việc mấy tên tiểu tử thói muốn nói chuyện.

Quý Y Từ mở miệng nhắc nhở, bọn họ mới phát hiện mình không có để mắt đến thân thể yếu ớt của tiểu sư muội, Quý Nhị vội vàng ôm tiểu hải tử Lam U Niệm về phòng, những người khác nấu nước thì nấu nước, sắc thuốc thì sắc thuốc, hơn nữa đêm nhưng trên ngọn núi mà bọn họ ở lại hết sức náo nhiệt, mà hết thấy nguyên nhân đều là vì hải tử nhỏ nhất - - Lam U Niệm.

Lam U Niệm nằm trên giường, trên người đắp kín chăn mền thật dày của đại sư huynh Quý Nhất, ở chung với nhau nửa năm mấy người bọn họ bận rộn cùng quan tâm nàng, loại cảm giác này thật tốt.

Nửa năm qua mặc dù nàng không nói lời nào, nhưng mọi người đối xử tốt với nàng không phải nàng không có cảm giác, thật ra loại yêu mến không trộn lẫn bất luận tạp chất gì cũng làm cho Lam U Niệm đặt mấy người bọn họ trong hàng ngũ người một nhà, bọn họ là người tốt nhất với nàng trên thế giới này.

"Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Tứ ca, Tiểu Ngũ ca ca!" Giọng nói trong trẻo của Lam U Niệm đột nhiên vang lên, làm cho đám người đang bận rộn vì nàng đều dừng sò, sau đó ngạc nhiên và mừng rỡ, tiểu sư muội của bọn họ nói chuyện, hơn nữa còn gọi bọn họ, không phải gọi sư huynh mà là ca ca, điều này nói rõ tiểu sư muội xem bọn họ là người nhà.

Không phải vì nhất thời xúc động mà Lam U Niệm mới gọi bọn họ là ca ca, mà là chân chân thật thật cảm thấy họ chính là người thân của nàng, cho dù kiếp trước người thân của nàng vùng đảo đối mặt với nàng. Nhưng ở trong mắt năm ca ca, Lam U Niệm chính là một đứa trẻ, bởi vì bọn họ đối xử tốt với nàng cho nên cho rằng là ca ca không phải sư huynh, nhưng cho dù là ca ca hay sư huynh, tiểu cô nương này là người bọn họ muốn bảo vệ.

"Tiểu sư muội, cuối cùng muội cũng chịu gọi chúng ta rồi!" Quý Ngũ chớp đôi mắt to nhìn Lam U Niệm.

"Được rồi, được rồi, Tiểu Ngũ còn không đi nấu nước." Quý Nhất phòng ngừa Quý Ngũ lại lúi rúi nói không ngừng, vội vàng sai người đi nấu nước.

Lúc này Lam U Niệm không biết, cũng bởi vì nàng coi họ là ca ca ruột, từ nay về sau, trong năm tháng ở tương lai, bốn vị sư huynh thực sự coi nàng như muội muội ruột mà yêu thương, trở thành người nhà mà che chở.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Xuất Cốc

Edit: Bộ Yển Từ

Hai năm sau...

Căn nhà gỗ nhỏ tinh xảo có phong cách cổ xưa nằm ở một nơi rất sâu xa trên đỉnh núi, bởi vì nhà gỗ trải qua gột rửa của năm tháng mà trở nên tang thương, cây cối hiện ra vòng tuổi gỗ gề, có vẻ có ý nhị khác! Bên cạnh một cây đại thụ đã trên trăm năm, rất nhiều chim nhỏ lúi rúi xây tổ trên cây, xung quanh là vườn hoa với những bông hoa xinh đẹp đang nở.

"Tiểu Niệm Niệm, con thực sự muốn xuống núi sao?" Quý Y Từ lôi kéo Lam U Niệm, không nỡ nói.

"Đúng vậy, tiểu sư muội, muội mới mười tuổi vẫn còn quá nhỏ, chúng ta đều là mười lăm tuổi mới có thể xuống núi rèn luyện!" Quý Nhị nắm tóc, hết sức không đồng ý cách làm của Lam U Niệm.

"Tiểu sư muội, có thể đợi thêm vài năm nữa mới xuất cốc không, nếu muội muốn ra ngoài chơi, có thể để sư phụ dẫn muội đi, một mình muội đi ra ngoài quá nguy hiểm." Vóc dáng của Quý Ngũ đã cao hơn rất nhiều, nhưng mà đường như gương mặt búp bê lại không có gì thay đổi.

Lam U Niệm nhìn năm người trước mặt đều dùng ánh mắt không đồng ý nhìn mình, nàng cũng rất bất đắc dĩ. Đã ở chung hai năm, Lam U Niệm phát giác Quý Y Từ không có khủng bố giống như người giang hồ nói, là một lão ngoan đồng, nũng nịu những nhẽo với nàng là chuyện bình thường. Còn các ca ca, đừng xem bình thường đều là bộ dáng đứng đắn, giống như trích tiên không dính khói bụi trần gian, nhưng ở trước mặt nàng chính là nguyên một đám đại nam hài.

"Sư phụ, ca ca, không phải mọi người không biết bản lĩnh của con!" Lam U Niệm giải thích.

Mấy người bọn họ nói không nên lời, đúng vậy, Lam U Niệm rất thông minh, có thể nói là thiên tài trăm năm khó gặp, bất luận là học y thuật hay là học

võ công, đều là vừa học liền biết, hiện tại võ công của Lam U Niệm rất khá, công phu cũng cao hơn Quý Ngũ một chút. Hơn nữa rất nhiều lúc biểu hiện ra bên ngoài của Lam U Niệm không giống đứa bé, quá mức trong trẻo lạnh lùng, nhưng cho dù Lam U Niệm biểu hiện mình mạnh mẽ cỡ nào, ở trước mặt những người này thì chỉ được coi là hài tử thông minh mà thôi.

"Tiểu Niệm Niệm, nếu không để vài tên tiểu tử thú theo con xuất cốc nhé?" Quý Y Tử thương nghị.

"Đúng vậy, tiểu sư muội, để Tiểu Ngũ ca ca cùng muội xuất cốc nha!" Quý Ngũ vô cùng đồng ý với đề nghị của Quý Y Tử, mở miệng nói.

"Tiểu Ngũ, bản thân đệ còn chưa xuất cốc rèn luyện qua sao có thể bảo vệ tiểu sư muội?" Quý Tam mở cây quạt mình luôn mang theo bên người, đã kích nói: "Tiểu sư muội, nếu không để Tam ca ca xuất cốc với muội, Tam ca ca biết nơi nào có trò chơi thật thú vị, có thể dẫn muội đi chơi!"

"Huynh dẫn tiểu sư muội xuất cốc nhất định sẽ dạy hư tiểu sư muội, đệ cảm thấy đệ đi theo tiểu sư muội xuất cốc mới tốt." Quý Tử trung ra gương mặt lạnh lùng nói, dù sao có thể nói hình tượng của Quý Tam vô cùng đào hoa, mỗi lần xuất cốc đều sẽ câu đi hồn phách một ít cô nương.

Quý Tam không được tự nhiên ho khan, ngay cả sư phụ đều trừng mắt nhìn Quý Tam, rất sợ Quý Tam dạy hư đồ đệ quý giá nhất của lão, hơn nữa đồ đệ này còn là nữ, nếu như học cái xấu thì lão biết tìm ai khóc.

"Nên do ta xuất cốc cùng tiểu sư muội, dù sao ta cũng là Đại ca của muội ấy." Quý Nhất ôn hòa nói.

"Đệ cảm thấy nên để đệ đi mới phải, đệ giỏi nhất là chăm sóc người." Quý Nhị mặt không đỏ tim không đập nói, bọn họ khinh bỉ liếc Quý Nhị, người kia tính tình nóng nảy không thêm phiền đã tốt lắm rồi.

"Sư phụ, con là U Niệm, là Lam U Niệm, Đại tiểu thư phủ Tướng quân Phong Quốc!" Lam U Niệm nghiêm túc nói.

Năm sư đồ đều sững sờ, mặc dù bọn họ ở Y Cốc, nhưng chuyện ở bên ngoài lại rất rõ ràng, cũng thường xuyên đi ra ngoài, nên cũng biết đích nữ Lam gia không được sùng ái, nhưng mà bọn họ lại không nghĩ tới cô bé kia chính là sư muội sống chung với họ lâu như vậy.

"Tiểu sư muội, muội..." Quý Nhất muốn nói lại thôi nhìn Lam U Niệm, thân phận tiểu sư muội vốn tôn quý, nhưng lại lưu lạc tới mức cả người toàn là vết thương, có thể tưởng tượng trong lòng tiểu sư muội rất khổ sở.

"Sư phụ, các ca ca, U Niệm có chuyện mình cần phải làm, có thù cần báo, cũng muốn lấy lại tất cả những gì thuộc về mình, U Niệm hy vọng chút năng lực này của mình có thể làm được, nếu như ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được, sau này U Niệm có thể làm gì?" Lam U Niệm ngắt lời Quý Nhất, nói.

Thật lâu sau không có ai lên tiếng, mặc dù không nỡ lòng để một tiểu cô nương mười tuổi xuất cốc đối mặt với âm mưu quỷ kế, nhưng mỗi người đều cần trưởng thành.

"Mà thôi, con đi đi! Chăm sóc mình thật tốt, không được phép ra ngoài quá lâu! Nếu không vì sư sẽ đi bắt con trở về." Quý Y Tử khoát tay áo, trở về phòng tiếp tục nghiên cứu dược lý.

"Tiểu sư muội, bảo trọng!" Bốn vị ca ca lưu luyến không rời nói.

"Ừm, muội sẽ mau chóng trở về!" Lam U Niệm không quay đầu lại đi xuống núi, tư thái ưu nhã mà duy mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Gặp Gỡ (1)

Edit: Bộ Yên Tử -

Lam U Niệm đi trên đường nhỏ nhấp nhô khúc khuỷu trên núi, hít lấy mùi thơm hoa mai trộn lẫn trong không khí trong lành, thưởng thức hương thơm của cây cối hoa cỏ xanh biếc, lắng nghe bách điều uyển chuyển ca hát trong rừng, cũng là một loại hưởng thụ tối cao.

Dù là ai cũng không nghĩ tới, lối ra Y Cốc lại ở trong núi rừng, hơn nữa lối ra còn có trận pháp gia trì, không trách được người trong giang hồ không có cách nào tìm được Y Cốc, nếu như không phải do sư phụ nói với nàng, Lam U Niệm cũng không biết phải dùng bao lâu mới có thể tìm thấy lối vào Y Cốc.

Nhìn cây liễu xanh nhạt, khiến người ta mắt sáng lòng sáng khoái, có cảm giác tươi mát, còn cây dương thì dày đặc tán cây, dường như càng xanh càng thâm trầm, cộng thêm thân thể cao ngất của nó, khiến người ta cảm thấy khí vũ hiên ngang.

Lam U Niệm mặc trên người một bộ váy áo liền thân trắng nõn, làn váy thêu Mạn Châu Sa Hoa tinh xảo màu đỏ rực, đại lục này không có loại hoa này. Trên mặt che lụa mỏng trắng tinh, mái tóc chỉ tùy ý ghim lên giống như nam tử, chỉ có thể nhìn thấy con ngươi trong suốt sáng ngời, mày liễu cong

cong, lỏng mi thật dài khề rung động, làn da trắng nõn không chút tỳ vết lộ ra nhàn nhạt phản hồng.

Mang mạng che mặt không chỉ thuận tiện làm việc, chủ yếu hơn là Lam U Niệm đã xem qua gương mặt của mình, mặc dù non nớt chưa phát triển hết, nhưng cũng là mỹ nhân bại hoại nghiêng nước nghiêng thành, mọi người đều nói hồng nhan bạc mệnh, câu nói này Lam U Niệm tin tưởng. Nếu như không đủ hùng mạnh, gương mặt này chỉ mang đến cho mình mầm tai vạ, cho nên lúc xuất cốc, Lam U Niệm đeo mạng che che khuất gương mặt.

Đây là lần đầu tiên Lam U Niệm xuất cốc kể từ khi đến thế giới này, cho nên nàng không vội vã gấp rút lên đường, mà là chậm rãi tản bộ ngắm cảnh giữa núi rừng, hơn nữa lần này Lam U Niệm xuất cốc cũng không phải trở về báo thù cho tiền thân, mà là xây dựng thế lực cho riêng mình.

Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng đánh nhau, bây giờ có thể nói công phu của Lam U Niệm rất tốt, nhĩ lực cũng rất tốt, hơn nữa bởi vì nguyên nhân kiếp trước, vô cùng nhạy cảm với mùi máu tanh trong không khí, đây là bệnh chung của những người thuộc về hắc ám.

Mặc dù trên gương mặt tuyệt thế của Phong Dực Hiên có chút tiểu tụy nhưng lại che dấu không được hơi thở vương giả, đôi mắt màu tím giống như sói nhìn đám người truy sát trước mặt. Bởi vì nhất thời không cẩn thận nên hắn bị trúng độc, không thể dùng nội lực, âm vệ cũng bị phân tán, nhưng Phong Dực Hiên không hề bối rối, không chút sợ hãi, hắn sẽ không chết, coi như không có nội lực hắn cũng có thể giết đám người này.

Đám người tới truy sát nhìn thấy đôi mắt Phong Dực Hiên đều kinh hãi, truyền thuyết là thật, Minh Vương có một đôi mắt như ma quỷ, nhưng tại sao nhiều năm qua đôi mắt đó lại bình thường, làm sao mà bọn họ biết được, bình thường Phong Dực Hiên đều dùng nước thuốc thay đổi màu sắc đôi mắt, lần này bởi vì trúng độc mà đôi mắt mới khôi phục màu sắc ban đầu.

"Hoàng hậu thật sự rất coi trọng ta, thậm chí ngay cả tử sĩ cũng phái tới." Quần áo trên người Phong Dực Hiên tung bay, giống như ma quỷ xinh đẹp đến từ Địa ngục, âm lãnh tàn nhẫn khiến lòng người sợ hãi.

Lúc này có mấy tên tử sĩ bị Phong Dực Hiên dọa sợ, bọn họ nhìn nhau một lát rồi cùng giọng kiêu ngạo lại thề lương cô độc như sói, dường như nhìn thấy mình đã từng như vậy, hơn nữa Lam U Niệm nhìn ra nam tử kia trúng kịch độc, nếu như không lập tức giải độc sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Phong Dực Hiên ngồi dựa vào một gốc đại thụ chọc trời, hiện tại độc trong cơ thể đang giãy vò hắn, nhưng ngoại trừ sắc mặt hắn có chút tái nhợt, căn bản không nhìn ra hắn trúng độc, sự nhẫn nại của người này rất mạnh, núp ở phía xa Lam U Niệm nghĩ thầm.

Nàng không thích xen vào việc không đâu, trừ phi chuyện kia có lợi với nàng, nhưng bây giờ Lam U Niệm thấy nam tử kiêu ngạo lại thề lương cô độc như sói, dường như nhìn thấy mình đã từng như vậy, hơn nữa Lam U Niệm nhìn ra nam tử kia trúng kịch độc, nếu như không lập tức giải độc sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Lam U Niệm chậm rãi đi từ đằng xa lại, kinh động đến Phong Dực Hiên đang điều tức.

Phong Dực Hiên mở mắt ra nhìn về phía Lam U Niệm, Lam U Niệm cũng nhìn nam tử ngồi dưới tàng cây, cái nhìn này bắt đầu quyết định duyên phận hai người sau này sẽ gắn bó sinh tử, mãi mãi không rời.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Gặp Gỡ (2)

Phong Dực Hiên nhìn nữ hài chậm rãi tới gần mình, đứng vậy, nàng vẫn còn là một đứa bé, nhìn đáng đáp cũng chỉ mới mười tuổi, gương mặt đeo khăn che căn bản không thấy rõ dung mạo, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt tinh khiết như bầu trời.

Nữ hài vừa xuất hiện trước mặt, Phong Dực Hiên có cảm giác thế giới đều lu mờ âm đạm, nơi đi qua, phảng phất như đóa hoa cũng sẽ xấu hổ khép cánh hoa lại, trên người mang theo hơi thở khiến người ta thấy vô cùng yên bình thoải mái, mọi cử động giống như được nghệ thuật gia cao cấp nhất tỉ mỉ sắp đặt, cảnh đẹp ưu nhã vui tai vui mắt, làm cho Phong Dực Hiên không cách nào dời mắt.

Phong Dực Hiên cũng cảm thấy mình hết sức kỳ quái, hắn có bao nhiêu quái gở và vắng lạnh, đừng nói là nữ hài ngay cả một đứa bé hắn cũng luôn cảnh giác, nhưng mà bây giờ ở một nơi hoang dã quý dị lại xuất hiện một tiểu nữ hài không rõ mặt, vậy mà hắn lại không có chút bài xích nữ hài, có lẽ bởi vì cặp mắt quá mức tinh khiết đó.

Phong Dực Hiên nhìn Lam U Niệm, đột nhiên hắn nhớ tới đôi mắt của mình đã khôi phục màu tím, thiên hạ này chỉ cần có người nhìn thấy màu sắc đôi mắt hắn đều sẽ bị hắn giết chết, nhưng khi nữ hài nhìn thấy màu sắc đôi mắt của hắn lại không chút giật mình hay sợ hãi, giống như hắn giống với người khác, cho tới nay đây là lần đầu tiên có người dùng ánh mắt bình thường nhất đến nhìn mắt hắn.

Lam U Niệm thấy mặc dù người kia ngồi dưới đất, nhưng lại không chút tổn hại khí phách vương giả của hắn, có lẽ nam tử này chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, vừa rồi đứng rất xa đã có thể thấy xuất thân của hắn rất cao, ít nhất là một mét tám lăm, nam tử mặc trường bào hoa văn đám mây màu xanh nhạt đẹp đẽ quý giá mà thoải mái.

Hắn có một mái tóc đen thật dài, ngũ quan tuấn mỹ như đào gọt, dưới cặp mày kiếm rậm là một đôi mắt màu tím thâm thúy, sống mũi vừa cao vừa thẳng, môi mỏng hồng hồng khẽ giương lên, ánh mặt trời chiếu vào trên da thịt của hắn, cả người tà tử dị thường. Lam U Niệm không thể phủ nhận, nam tử này lớn lên tao nhã vô song, nhưng nàng không phải nữ hài hồ đồ, trái tim nàng là một vùng nước chết, cho nên sau khi Lam U Niệm đánh giá một chút, thì đến bên cạnh Phong Dực Hiên, ngồi xổm người xuống nhìn hắn.

Thân thể Phong Dực Hiên cứng đờ, từ khi hiểu chuyện cho đến nay chưa từng có ai có thể dựa vào hắn gần như vậy, cho dù là nam hay nữ, hắn có bệnh thích sạch sẽ rất nghiêm trọng, nhưng giờ phút này hắn lại không có ra tay đánh bay nữ hài, thậm chí hắn có thể ngửi được mùi hương thơm ngát từ trên thân thể nàng, không phải bất luận hương liệu và son phấn gì, mà là một loại hơi thở ngọt ngào tự nhiên.

Lam U Niệm nhìn chỗ nam tử bị trúng độc, biết đây là một loại độc được kịch độc, vừa khéo trên tay nàng có thuốc giải của loại độc này. Lam U Niệm mở ra bao quần áo công trên lưng, lấy một viên thuốc đưa cho nam tử trước mặt, có tin hay không là chuyện của hắn, có ăn hay không cũng là chuyện của hắn, Lam U Niệm nàng chẳng có bao nhiêu thiện tâm.

Phong Dực Hiên thấy mười ngón tay nhỏ bé thon dài như măng non, ma xui quỷ khiến cầm lấy viên thuốc, cứ như vậy nuốt vào, quên mất mình có bệnh thích sạch sẽ, cũng quên mất tính cách cẩn thận của mình.

Viên thuốc tiến vào cơ thể, Phong Dực Hiên có thể rõ ràng cảm giác độc trong người đang dần dần biến mất, nội lực cũng bắt đầu khôi phục.

Lam U Niệm nhìn nam tử trước mặt nhận thuốc, không hỏi gì mà nuốt vào, hết sức kỳ quái, dù sao nàng có thể thấy được nam tử có tính cách rất đa nghi, chỉ sợ căn bản sẽ không tin tưởng người khác, nhưng vấn đề này không có liên quan đến nàng, Lam U Niệm đứng dậy chuẩn bị rồi đi đâu cũng không có quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bắt Đầu Động Lòng

Edit: Bộ Yển Từ -

Bóng lưng tiểu nữ hài trong treo nhưng lạnh lùng uyển chuyển, quanh thân tràn ngập cô độc khiến trái tim băng cứng của Phong Dực Hiên khẽ động một cái, ngay cả bản thân hắn cũng không có phát giác.

"Chờ một chút!" Thanh âm giống như ngọc thạch vang lên, thanh âm kia trầm thấp từ tính, khàn khàn, lười biếng.

Lam U Niệm ngừng lại, hết sức khó hiểu tại sao nam tử lại gọi nàng, xoay người lại nhìn Phong Dực Hiên, trong mắt lộ ra nghi vấn.

Phong Dực Hiên nhìn thấy tiểu nữ hài ngừng lại, không biết tại sao trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, chờ hắn nhìn kỹ nữ hài, phát hiện đôi mắt độc nhất vô nhị trên thế gian không chỉ tinh khiết giống như trẻ con, nhìn kỹ lại mới phát hiện trong đôi mắt là một mảnh hoang vu, nơi sâu xa tràn ngập đau thương và tuyệt vọng, vì sao một tiểu nữ hài lại có đôi mắt như vậy, Phong Dực Hiên cảm giác lòng mình khó chịu, phảng phất như đang tức giận.

"Khụ." Phong Dực Hiên ngượng ngùng ho khan, ngay cả việc tại sao hắn gọi nữ hài lại bản thân hắn cũng không rõ ràng, nhưng chính là không muốn để nàng rời đi.

"Người không cảm thấy đôi mắt ta rất kỳ quái à? Không sợ sao?" Phong Dực Hiên tự mình nói rồi tự thấy sợ hãi, nếu như là những người khác hắn đã sớm cho bọn chúng cắt đi hết, quân cái khi gió chuyện hắn ta có sợ hay không, nhưng mà hắn giống như phát điên muốn biết ý nghĩ của nữ hài về đôi mắt bị người đời ghét bỏ.

Phong Dực Hiên cẩn thận nhìn mắt nữ hài đối diện, muốn từ bên trong tìm ra cảm xúc sợ hãi, nhưng mà không có, một chút cũng không có, chẳng biết sao lại thở phào nhẹ nhõm.

"Tại sao phải sợ? Đôi mắt của người rất đặc biệt, cũng rất đẹp!" Lam U Niệm nghiêm túc nói, quả thật đôi mắt này rất đẹp, đồng tử này đẹp hơn nhiều của những người ở kiếp trước: "Đi con đường của chính mình, để cho người khác không có đường để đi thì tốt rồi!"

Thanh âm trong treo như nước chảy róc rách truyền vào tai Phong Dực Hiên, thế nhưng ý tứ trong giọng nói khiến ánh mắt Phong Dực Hiên sáng lên, đúng vậy, mình đi trên con đường của chính mình, hắn đường đường là Minh Vương tại sao lúc nào cũng phải quan tâm cái nhìn của người khác, che giấu màu sắc đôi mắt mình nhiều năm, đi trên con đường của chính mình, để cho người khác không có đường để đi, nói thật hay! Hắn có thể lực lại có năng lực, vì sao phải sợ những lời đàm tiếu của người đời?

Có lẽ Lam U Niệm không thể nào nghĩ tới, nàng tiện tay nói mạch lười thuật ngữ, lại làm cảm động một nam tử như Thiên nhân, đây quả thực là hiểu lầm.

Khi Phong Dực Hiên lấy lại tinh thần thì phát hiện tiểu nữ hài đã đi xa, cố gắng chống đỡ cơ thể muốn đứng dậy đuổi theo, nhưng lại phát hiện viên thuốc đang phát huy tác dụng, căn bản hắn không thể nào đứng lên nổi, hắn chỉ có thể nhìn tiểu nữ hài càng đi càng xa, ngay cả cơ hội hỏi tên nàng cũng không có. Đây là lần đầu tiên hắn muốn gần gũi một người, cũng là lần đầu tiên tin tưởng một người, càng là lần đầu tiên cảm giác được tim mình nhảy lên.

Lam U Niệm thấy nam tử ăn thuốc giải thì rời đi, đối với nàng mà nói vừa xoay người đã quên mất nam tử kia, trái tim của nàng từ lâu đã không màng những thứ đó, chỗ đó hoang vu một mảnh. Nàng không hề hay biết, mấy năm sau, nam tử kia vẫn đang tìm nàng, chưa bao giờ từ bỏ.

"Chủ tử." Ba nam tử mặc hắc bào đột nhiên xuất hiện trước mặt Phong Dực Hiên, quỳ xuống: "Không bảo vệ tốt chủ tử, xin chủ tử trách phạt!"

Phong Dực Hiên cảm nhận được độc tính trong cơ thể đã giải trừ hoàn toàn, đứng thẳng người lên: "Không sao, các người có nhìn thấy một tiểu nữ hài không?"

Ba ám vệ liếc mắt nhìn nhau, nói: "Không có!"

"Ám Nhất, Ám Nhị, bây giờ các người lập tức lục soát núi, tìm một tiểu nữ hài đeo mạng che mặt, không được phép tổn thương nàng!" Phong Dực Hiên căn dặn.

"Dạ." Mặc dù hết sức bất ngờ từ lúc nào thì chủ tử lại quan tâm tới người khác. Hơn nữa còn không cho phép tổn thương, nhưng bọn họ cần chỉ phục tùng!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lam Nhận

Edit: Bộ Yên Tử -

Lam U Niệm vừa đi vừa nghỉ ngơi cuối cùng đi tới thành trấn gần nhất bên ngoài Y Cốc - - thành Lạc Nhật.

Cửa hàng hai bên đường phổ mọc lên như rừng, ánh chiều tà hoàng hôn nhàn nhạt chiếu xuống mái ngói đỏ hoặc là màu sắc đẹp mắt bên trên mái cong lầu các, làm cho cảnh đêm phồn thịnh ở thành Lạc Nhật tăng thêm vài phần mộng lung và ý thơ.

Đây là lần đầu tiên Lam U Niệm nhìn thấy diện mạo thế giới cổ đại, dường như có chút giống kiến trúc Trung Quốc cổ đại, nhưng có một chỗ không giống chính là thế giới này thực sự tồn tại khinh công, nội công trong các tiểu thuyết kiếm hiệp mới có.

Lam U Niệm cần xây dựng thể lực cho riêng mình, mà Lam U Niệm hiện tại có rất nhiều ý tưởng mới từ thế kỷ hai mươi mốt, như vậy nàng có thể bắt đầu từ việc buôn bán, nắm chặt mạch máu kinh tế mới có thể không chế vận mệnh của mình, cho dù ở đâu, tiền tài đều là thứ không thể thiếu.

Hiện tại nàng cần có nhất chính là thuộc hạ có thể dùng, nhưng chuyện này không thể nóng vội, may mắn hiện tại nàng chỉ có mười tuổi, rất nhiều chuyện có thể từ từ làm.

"Đánh hắn!"

"Đánh gãy chân hắn đi."

"Đánh chết đứa con hoang này."

Khi Lam U Niệm đi ngang qua ngõ nhỏ của một dãy nhà, nghe được bên trong truyền ra tiếng đánh đập và chửi rủa, phi thân bay về phía đầu tường ở ngõ nhỏ, Lam U Niệm nhìn thấy chuyện xảy ra bên dưới.

Đều là một ít hài tử, ít nhất ở trong mắt Lam U Niệm vẫn là hài tử, có mấy tên nam hài cường tráng khoảng mười bốn mười lăm tuổi đang đánh đá một nam hài mới mười hai tuổi té trên mặt đất, Lam U Niệm ở bên cạnh vừa quan sát vừa nghe những lời chửi rủa.

Lam U Niệm còn phát hiện mỗi lần những nam hài kia mắng nam hài nằm dưới đất là "Con hoang", nam hài nằm dưới đất sẽ lộ ra ánh mắt hung ác giống như chó săn, sự thù hận trong mắt làm cho Lam U Niệm rất yêu thích, nàng thích nhất là những người không chịu thua hơn nữa còn rất quật cường.

Trong quá trình bị đánh đập, mặc dù nam hài cũng nhiều lần muốn phản kích và chạy trốn, nhưng bất đắc dĩ mỗi lần đều không thành công, nhưng cho dù là vậy, dường như nam hài cũng không có buông tha ý nghĩ chạy trốn.

Lá gan dám nam hài càng lúc càng lớn, có một nam hài nhặt viên gạch lên đập vào đầu nam hài, một đập này mà không chết cũng sẽ mất đi nửa cái mạng.

Đôi mắt nam hài khép cũng không có khép, mở to hai mắt nhìn những người đang bắt nạt mình, trong mắt lóe lên tuyệt vọng nhưng không thể tránh được mắt Lam U Niệm.

Khi viên gạch trong tay nam hài chuẩn bị nện xuống, Lam U Niệm đuổi ra một dải lụa trắng cản lại động tác của nam hài.

"Cút!" Thanh âm lạnh như băng vang lên, Lam U Niệm đứng ở trước người nam hài quát lớn với đám nam hài còn lại.

Vốn dĩ mấy nam hài bị thân thủ của Lam U Niệm làm cho sợ hết hồn, nhưng nhìn kỹ lại thì ra là tiểu nữ hài còn nhỏ hơn bọn họ, lá gan càng lớn hơn, đưa tay chuẩn bị đánh Lam U Niệm. Lam U Niệm không thèm nhìn đám nam hài này, quay người lại nhìn về phía nam hài té dưới đất.

"Cẩn thận!" Nam hài nằm trên đất nhìn sau lưng Lam U Niệm cả kinh kêu lên, nhưng càng làm cho hắn hoảng sợ chính là những nam hài đó còn chưa kịp đụng tới Lam U Niệm đã té xuống đất không dậy nổi.

"Người tên là gì?" Lam U Niệm hỏi nam hài té trên mặt đất.

Nam hài này vô cùng nhỏ gầy, xem ra rất suy nhược, đường nét gương mặt vừa phải đoan chính, tương đối thanh tú, còn có một cái mũi ưng. Tóc dài màu nâu sẫm cực kỳ thấp, che lại hơn phân nửa cái trán. Một đôi mắt vừa to vừa đen, làm cho người ta thấy yêu thích, nhưng lúc nổi giận lại lộ ra vẻ mặt hung ác căm hận nhất, bộc lộ bộ mặt hung ác.

"Ta không có tên." Lúc nam hài nói mình không có tên dường như tâm tình vô cùng sa sút.

"Đồng ý đi theo ta không?" Lam U Niệm duỗi ra bàn tay rất nhỏ nhưng trắng nõn giống như bạch ngọc.

Nam hài nhìn bàn tay duỗi ra trước mặt mình, giống như nhìn thấy tương lai, nhưng khi nhìn thấy bàn tay đen sì và vô cùng bẩn thỉu của mình lại cúi đầu. Lam U Niệm không có thúc giục, nam hài giơ tay mình lên hung hăng xoa xoa trên bộ y phục bẩn thỉu, sau đó đặt tay vào trong tay Lam U Niệm, ánh mắt kiên định nói: "Được!"

"Sau này ngươi cứ đi theo ta, ngươi tên là Lam Nhận." Giọng nói Lam U Niệm vang lên, nâng cầm một cây đao, có thể vì nàng vượt mọi chông gai đao kiếm.

"Lam Nhận tham kiến tiểu thư." Tay Lam Nhận còn đặt ở trong tay Lam U Niệm, hắn quỳ trên mặt đất cung kính nói, nữ hài này chính là cứu tinh của hắn, là chủ tử của hắn, hắn không còn là con hoang người người chán ghét, hắn cũng có tên cho riêng mình, hắn tên là Lam Nhận.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tìm Kiếm

Edit: Bộ Yến Từ

Một ngôi nhà nghiêm trang bên trong xa hoa như cung điện, bức hoành màu đen trên cửa viết ba chữ "phủ Minh Vương" thật to thiếp vàng, chữ viết như rồng bay phượng múa, thiết hoa ngân câu.

"Chủ tử, không tìm được nữ hài." Âm Nhất quỳ trên mặt đất bẩm báo.

Phong Dực Hiền đứng trước bàn đọc sách chăm chú và thành kính vẽ một bức họa, trong đôi mắt đã từng không có ôn nhu lại có một chút ôn nhu hiếm có, Âm Nhất hoài nghi có phải mình nhìn lầm hay không, tại sao chủ tử có thể có lúc ôn nhu như vậy?

"Không tìm được?" Phong Dực Hiền khẽ nhăn đôi mày đẹp, nữ hài một thân một mình ở trong núi rừng có thể bị nguy hiểm hay không.

Phong Dực Hiền cẩn thận từng li từng tí trải bức họa lên bàn đọc sách, nói với Âm Nhất đang quỳ trên mặt đất: "Nhìn đi, cẩn thận xuống dưới, sau này chú ý có phát hiện nữ hài như vậy hay không, phát hiện lập tức đến báo!"

Âm Nhất đến gần bàn đọc sách nhìn nữ hài trong bức họa, mặc dù trên bức họa nữ hài đó mang mạng che mặt, nhưng mà linh khí bức người, giai nhân tuyệt thế nấu mình nơi sơn cốc.

"Dạ!" Âm Nhất biết nữ hài trong bức họa chính là người giải độc cho chủ tử, nhưng dựa theo tác phong vốn có của chủ tử cho dù được người ta cứu cũng sẽ không ghi nhớ trong lòng, chẳng lẽ chủ tử vừa ý tiểu cô nương nhà người ta? Không, không thể nào, trong vòng ba thước bên người chủ tử chưa bao giờ có nữ tử, huống chi đó vẫn chỉ là một đứa bé. Âm Nhất có cảm giác, mình cũng sắp bị thái độ của chủ tử làm cho có chút không bình thường.

Phong Dực Hiền đứng trước bức tranh cẩn thận chăm chú nhìn nữ hài trong tranh, nếu như không phải hắn được giải độc, hắn sẽ cho rằng đó chỉ là một giấc mộng, trong mộng gặp được một Tinh Linh khiến hắn có chút đau lòng.

Hắn ảo não loại cảm giác không bị khống chế này, luôn cảm thấy mình thay đổi không giống trước, sau khi trở lại hắn đã không dùng nước thuốc che giấu màu sắc đôi mắt mình, hắn ghi tạc lời nữ hài nói trong lòng, hắn không tiếp tục sợ hãi ánh mắt người khác xem hắn như quái vật, bởi vì hắn biết trên thế gian này có một nữ hài bất đồng.

Ban đêm ở biên cương, nhìn đâu đâu cũng thấy, tất cả đều là cát vàng không nhìn thấy bờ, nơi đây hiếm thấy dấu vết người ở, thậm chí không có chút màu xanh của sự sống, nếu có cũng chỉ là quân đội đóng quân ở đây.

Một nam nhân hơn ba mươi tuổi mặc trên người chiến bào màu đen đứng ở bãi cát vàng mênh mông, ánh mắt nhìn về hướng kinh thành, trong mắt có áy náy và tưởng niệm.

"Phụ thân, đêm đã khuya, sao người còn chưa đi nghỉ ngơi?" Một nam tử mười lăm mười sáu tuổi mặc áo giáp đi đến bên cạnh nam tử trung niên: "Phụ thân đang lo lắng tình hình trận chiến sao? Hoàng thượng đã hạ chỉ đề Minh Vương đến văn hội cục diện, với tài trí của Minh Vương nhất định có thể chuyển bại thành thắng."

"Mặc Huyền, vì phụ đang nghĩ tới Niệm Nhi." Trong mắt Lam Kiến Quân tràn đầy tưởng niệm.

Nghे thấy phụ thân nhắc tới muội muội, Lam Mặc Huyền không lên tiếng, hắn rất tôn kính phụ thân, nhưng điều duy nhất khiến hắn bất mãn phụ thân chính là ông ấy chẳng hề quan tâm tới Niệm Nhi muội muội, đó cũng là ngăn cách duy nhất của hai cha con.

"Vừa rồi ta mơ thấy mẫu thân con, nàng một tiếng lại một tiếng trách cứ ta tại sao lại không yêu thương Niệm Nhi, vì phụ khiến cho mẫu thân con thất vọng rồi." Lam Kiến Quân thở dài.

"Niệm Nhi muội muội có khỏe không? Vì sao phụ thân phải đưa Niệm Nhi muội muội tới thôn trang?" Lam Mặc Huyền cau mày, không hiểu hỏi.

"Vi phụ không có ở trong phủ, không dám đảm bảo không có vài người thừa cơ hội đối xử không tốt với Niệm Nhi. Mặc dù mấy năm nay vi phụ không gần gũi Niệm Nhi nhưng nàng là hài tử của ta và Tiểu Nhiên, sao ta có thể không yêu thương? Nhưng mà vi phụ không bỏ xuống được chuyện Tiểu Nhiên chết đi, nhìn thấy Niệm Nhi thì sẽ nhớ đến Tiểu Nhiên, cho nên mới phải xa lánh Niệm Nhi." Lam Kiến Quân nhớ lại khi Niệm Nhi nhìn thấy ông, lúc nào cũng dùng ánh mắt thăm ướt nhìn ông, còn ông lại làm như không thấy, không phải ông không thương, vào ban đêm khi con gái ngủ say, ông cũng từng thường xuyên lặng lẽ đến xem con gái ngoan, nhưng trong lòng ông vừa yêu thích đứa bé này, lại vừa oán hận nó, nhưng mà bây giờ tự ông biết mình sai, ông khiến con gái chịu thiệt thòi, trong lòng có chút đau lòng.

"Hiện tại Niệm Nhi ở thôn trang sẽ an toàn hơn rất nhiều, hôm trước quân gia còn viết thư nói Niệm Nhi rất nghe lời, là ta mắc nợ Niệm Nhi." Mắt Lam Kiến Quân có chút ướt át, qua giấc mộng vừa rồi ông mới biết được mình làm sai, đó là đứa con yêu ông chờ đợi đã lâu, nhưng nhiều năm nay ông đã làm những gì.

Lam Mặc Huyền muốn an ủi phụ thân nhưng cũng cảm thấy quả thật phụ thân đối xử tệ bạc với Niệm Nhi muội muội, nhớ tới tiểu muội muội vô cùng đáng thương, Lam Mặc Huyền cảm thấy phụ thân làm sai rất nhiều, không biết sau này khi trở lại kinh thành phụ thân muốn bù đắp cho Niệm Nhi muội muội có thể khiến Niệm Nhi muội muội vui vẻ lên hay không, dù sao thì Niệm Nhi muội muội cũng rất khát khao tình thương của phụ thân.

Làm sao mà Lam Kiến Quân biết được, đứa con gái mà ông muốn bù đắp đã sớm chết đi, mang theo không cam lòng sâu sắc mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Ba Năm Sau

Edit: Bộ Yến Từ

Ba năm sau. . . .

Bên trong vườn được liệu đầy hoa ở Y Cốc đặt một cái ghế nằm thoải mái, một nữ tử nằm trên ghế tắm nắng, trên người nàng mặc quần áo màu trắng làn váy thêu Mạn Châu Sa Hoa yêu dị, mái tóc nữ tử như mây trắng tới chân tích, da thịt trắng nõn nà giống như mỡ đông, dưới lông mi dài như cánh bướm là đôi mắt thông suốt thanh linh đẹp như trân châu đen, mũi ngọc tinh xảo, bờ môi hồng phấn như hoa đào nở rộ, ngay cả những loại kỳ hoa dị thảo trong vườn thuốc đứng trước mặt nàng lập tức mất đi hết thảy màu sắc, đám mây ở chân trời cũng trong nháy mắt không còn hào quang.

"Tiểu sư muội thật là đẹp, quả thực còn đẹp hơn tiên nữ trên trời." Quý Ngũ si ngốc ngẩn Lam U Niệm đang lười biếng phơi nắng, nói.

"Haizz, nhìn dung nhan tuyệt thế của tiểu sư muội, hiện tại bốn công tử thấy các nữ nhi khác quả thực không thể nào vừa mắt." Quý Tam bắt đầu đi phe phẩy quạt xếp, hắn đã từng ở bên ngoài thích treu chọc mỹ nhân, học đòi văn vẻ, nhưng mà bây giờ có một tiểu sư muội tuyệt sắc như thế này, nhìn một chút đã không còn thấy hứng thú nhìn những nữ nhân xinh đẹp khác.

"Không biết sau này ai có thể được ông trời chiếu cố cưới được tiểu sư muội." Quý Tứ lạnh như băng cảm khái.

"Ai, ai dám đánh chủ ý tới Tiểu Niệm Niệm nhà chúng ta!" Quý Y Tử từ trong nhà chạy ra, nhìn Quý Tứ quát: "Quý Tứ, tên tiểu tử thói nhà nguoi, có phải là ở bên ngoài biết được tên vợ vãn nào muốn lừa đi Tiểu Niệm Niệm nhà ta hay không?"

Quý Tử móc móc lỗ tai bị sư phụ chấn động sắp điếc, tiểu sư muội là bảo bối khẩn của sư phụ, còn bọn hắn ở trong mắt sư phụ là tiểu tử thú không đáng giá một đồng, sư muội ở trong mắt sư phụ chính là đồ đệ cộng thêm cháu gái bảo bối, hết sức cưng chiều. Bất quá bọn họ không có ghen tị, bởi vì bọn họ cũng rất sủng ái tiểu sư muội không kém hơn sư phụ.

"Sư phụ, lão nhân gia ngài đừng nóng giận, ai dám đánh chủ ý tới tiểu sư muội, nhất định chúng con sẽ đánh gãy chân hắn!" Quý Nhất là người ôn nhu nhất cũng khó có lúc nói chuyện đậm máu, thật sự rất luyến tiếc tiểu sư muội.

"Mấy tiểu tử thú các ngươi có thể chiếm được sự coi trọng của Tiểu Niệm Niệm, không phải nam tử tốt nhất thế gian thì không xứng với Tiểu Niệm Niệm nhà chúng ta." Quý Y Tử đi vào trong nhà tiếp tục nghiên cứu dược lý, nhưng vẫn quay đầu lại dặn dò đám đồ đệ.

"Tiểu sư muội còn nhỏ, sư phụ lo lắng gì chứ, lại nói tính cách tiểu sư muội lạnh như băng, nam nhân bình thường căn bản không chịu nổi." Quý Nhị thấy mấy sư huynh đệ lo lắng, cảm thấy mọi người quá mức chuyện bé xé to.

"Quý Nhị, ý của huynh là tính cách tiểu sư muội không đáng yêu sao?" Quý Tam hòa nhã cười, nhưng nụ cười tiểu diện hồ ly này càng ôn nhu, thì nội tâm cũng đang suy nghĩ làm cách nào để chinh phục nàng càng thêm.

Quý Nhị rụt cổ lại, ở chung từ nhỏ đến lớn, Quý Nhị đã sớm biết tính cách Quý Tam, nói lấp bắp: "Việc tiểu sư muội giao ta còn chưa có làm xong, ta, ta xuất cốc đi xử lý đây." Sau đó vận khinh công bay đi.

"Ồi, mệnh của chúng ta chính là lao lực, tiểu sư muội giao nhiều thế lực như vậy cho chúng ta quản lý, vẫn là Quý Nhất và Tiểu Ngũ thoải mái." Quý Tam đầu đầu nói, ở chung nhiều năm, bọn họ cũng từ xưng hô sư huynh đệ biến thành gọi thẳng họ tên, trừ Tiểu Ngũ khá ái nhất.

"Có thời gian oán hận, không bằng đi kiếm nhiều tiền một chút, nếu không tiểu sư muội sẽ chinh phạt." Quý Nhất có vài phần hả hê cười trên nỗi đau của người khác, nói.

Quý Nhất nhìn tiểu sư muội vẫn còn là hài tử đã khuyên quốc khuyên thành, nhớ tới chuyện mấy năm gần đây. Ba năm trước sau khi tiểu sư muội xuất cốc, một năm sau trở về, khi đó tiểu sư muội đã trong thời gian một năm này sáng lập ra thế lực thuộc về mình, thanh lâu, khách sạn, . . . Sau khi tiểu sư muội trở lại thì để các sư huynh đệ xuất cốc hỗ trợ, sư phụ vừa nghe là chuyện của tiểu sư muội vội vàng đuổi bọn họ ra khỏi cốc đi hỗ trợ. Trừ việc hắn phải xử lý chuyện ở Y Cốc, hắn còn phải lo cho y quán ngoài cốc, đó cũng là thế lực của tiểu sư muội, còn Tiểu Ngũ cũng không có nhúng tay vào chuyện khác, lúc đó Tiểu Ngũ nhất định muốn giúp đỡ, tiểu sư muội lại không đồng ý chỉ là khi xuất cốc làm việc thường xuyên dẫn Tiểu Ngũ theo.

Hiện tại hắn quản lý Y Cốc và y quán ngoài cốc. Quý Nhị quản lý âm vệ, huấn luyện thủ hạ cho tiểu sư muội. Quý Tam có tính cách tỉ mỉ, tiểu sư muội giao rất nhiều chuyện buôn bán cho hắn ta. Quý Tử quản lý thanh lâu, các loại tình báo do Quý Tử xử lý, Tiểu Ngũ đi theo tiểu sư muội hỗ trợ xử lý một số chuyện.

Bọn họ không nghĩ tới tiểu sư muội lại có ý nghĩ đó, ba năm qua đi, thế lực tiểu sư muội đã rất cường đại, "Vô Tình công tử" mà người trên giang hồ suy đoán chính là tiểu sư muội.

"Được rồi, đệ vẫn nên tranh thủ thời gian đi kiếm tiền, nếu không tiểu sư muội không vui, chắc chắn sư phụ sẽ cầm đệ khai đao." Quý Tam lên tiếng đánh gãy suy nghĩ của Quý Nhất, mỉm cười nhìn bọn họ, tiểu sư muội không chỉ cho bọn họ cơ hội quản lý thế lực, càng tạo cơ hội cho mọi người theo đuổi chính mình, như vậy thực sự rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Âm Vệ Và Tỳ Nữ

Edit: Bộ Yên Tử

"Tiểu thư." Lam U Niệm đi tới núi rừng ngoài Y Cốc, thì nhìn thấy bốn người đứng bên cạnh xe ngựa.

Trong bốn người có một nam ba nữ, hai nữ nhân là tỳ nữ thiếp thân của Lam U Niệm, còn một nam một nữ là âm vệ của nàng.

Lam Nhận mặc trên người bộ hắc y, ba năm qua, nam hài gầy yếu đã trở thành một nam nhân cao lớn, hơi thở cả người vô cùng nội liễm, bình thường y như một khúc gỗ, trừ lúc ở trước mặt Lam U Niệm mới có vài phần sức sống.

Lam Phong, lại là một thanh đao, biểu thị vị trí lưỡi đao. Cũng là âm vệ của Lam U Niệm, ngụ ý trong tên của nàng ta và Lam Nhận do Lam U Niệm đặt không mấy khác biệt, đều hy vọng hai người họ có thể thành lưỡi đao của mình. Có lẽ là bệnh chung của âm vệ, Lam Phong cũng là một khúc gỗ, nhưng chỉ cần vừa nói chuyện cùng Lam U Niệm liền lộ ra bản tính tùy tiện, căn bản nhìn không ra bất lực cùng tuyệt vọng khi đó lúc Lam U Niệm cứu nàng ta, thân là một nữ tử lại trở thành âm vệ của Lam U Niệm có thể tượng tượng được chỗ bất đồng của Lam Phong, mặt mày chỗ nào cũng lộ ra anh khí.

Lam Vũ và Lam Khúc là hai tỷ nữ thiếp thân của nàng, lấy cái tên này cũng là có ý nghĩa, bởi vì Lam U Niệm giảng dạy cho hai người, một người học múa, một người học khúc, tuệ căn của họ cũng rất khá, nhưng lại không thể so với Lam U Niệm, nhắc tới Lam U Niệm chính là đã kích người khác.

Lam Vũ và Lam Khúc đã từng là tiểu thư, nhưng gia cảnh suy tàn lưu lạc tới thanh lâu, hai người là nữ tử duy nhất trong rất nhiều nữ tử dám phản kháng hơn nữa hai người còn liên kết giết chết đại hán trông coi bọn họ, lén lút chạy trốn, sau đó bị người ở thanh lâu đuổi tới, là Lam U Niệm cứu các nàng. Khi đó Lam U Niệm cảm thấy hai người không chỉ có dũng có mưu, thân là nữ tử lại dám có tinh thần phản kháng nên tiện tay cứu, về sau hai người nguyện ý ở lại bên cạnh nàng, Lam U Niệm cũng đáp ứng. Bất quá hai người không có làm cho Lam U Niệm thất vọng, trung thành tuyệt đối còn rất biết cách chăm sóc người.

"Tiểu thư, mỗi lần trở về đều lâu như vậy, Vũ Nhi rất nhớ tiểu thư." Lam Vũ mười tám tuổi, mặc quần lụa mỏng màu xanh, trên ngọc nhan lịch sự tao nhã về một đóa hoa mai thanh đậm, vốn dĩ gương mặt thanh lệ hiện ra nét dễ thương. Nhưng người quen thuộc Lam Vũ đều biết, mặc dù Lam Vũ lớn lên có dáng vẻ yêu mị, nhưng tính cách hoạt bát, trong xương vô cùng tinh tiết.

"Tiểu Vũ, tại sao lại không biết lớn nhỏ." Lam Khúc quát lớn Lam Vũ, sau đó cung kính nói với Lam U Niệm: "Tiểu thư, xe ngựa đã chuẩn bị kỹ càng. Hiện tại xuất phát sao?" Lam Khúc mặc quần áo giống với Lam Vũ, gương mặt tròn trịa đáng yêu, nhưng lại thường xuyên nghiêm mặt, làm việc nghiêm cẩn tỉ mỉ.

"Trước tiên đi tới Vô Tình khách sạn nghỉ ngơi." Lam U Niệm căn dặn. Thật ra thời gian nàng đi ra ngoài không nhiều, một năm hầu như sẽ có nửa năm ở trong Y Cốc, nguyên nhân không chỉ vì tính tình nàng lạnh lùng, mà là vì trong Y Cốc có người quan tâm nàng, sự phụ và các ca ca giống như người nhà, ở nơi đó nàng không cần thời khắc đề phòng, hơn nữa độc trong cơ thể nàng đã qua nhiều năm còn chưa giải được, Lam U Niệm ở Y Cốc cũng thường xuyên nghiên cứu cùng sự phụ, hi vọng sớm ngày có thể giải độc.

Vô Tình khách sạn, Vô Tình y quán, quán ăn Vô Tình, Vô Tình lâu, chỉ cần người phát hiện có hai chữ Vô Tình đều là thế lực dưới cờ của Lam U Niệm, ba năm nay có thể nói vì tiền của Lam U Niệm phình lên, lời rất nhiều bạc, cho nên có nhân xưng "Vô Tình công tử", bởi vì mọi người không biết nàng là nam hay nữ, nên nghĩ rằng người có năng lực mạnh như thế, chắc là một vị công tử.

Lúc trước khi xây dựng quán ăn thứ nhất, Lam Nhận hỏi Lam U Niệm việc đặt tên, nàng thuận miệng nói ra hai chữ Vô Tình, kiếp trước cũng bởi vì nàng quá quan tâm tình cảm mới rơi vào kết cục tan xương nát thịt, kiếp này nàng chỉ muốn bảo vệ yêu thương chính mình, cố ý làm một người vô tình.

Khi đến Vô Tình khách sạn, Lam U Niệm đã thay trang phục nam tử, nàng mặc một bộ cẩm bào màu trắng có hình trắng non, đôi mắt to tràn ngập linh khí híp lại, tóc dài đen nhánh buộc lên cao, hai sợi tóc mai rũ xuống bên tai, lộ ra cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái mà phiêu dật, trên mặt đeo một cái mặt nạ, che khuất từ môi trở lên.

"Chủ tử." Quân sự khách sạn đã chờ ngoài khách sạn từ lâu, thấy Lam U Niệm xuống xe ngựa lập tức đến đón.

Lam U Niệm khẽ gật đầu đi lên lầu ba khách sạn, thủ hạ Lam U Niệm lúc làm buôn bán luôn để lại tầng cao nhất cho nàng, từ trước đến nay không cho phép người ngoài bước vào.

Sau khi đi tới gian phòng sạch sẽ xa hoa ở lầu ba, Lam U Niệm nằm trên ghế dựa, hơi đề thấp âm thanh, đó là âm thanh thuộc về Vô Tình công tử, so với giọng nói vốn ngọt ngào mềm mại của Lam U Niệm thì lại có chút trầm thấp và khàn khàn: "Điều tra thế nào rồi?"

"Tiểu thư, thuộc hạ điều tra ra Hương Liên xuất hiện ở ngoại ô thành." Lam Phong nhanh chóng báo cáo kết quả điều tra cho Lam U Niệm.

"Ừ, ngày mai xuất phát!" Lam U Niệm nói xong thì nhắm mắt lại, bốn người lập tức ra ngoài, Lam Vũ và Lam Khúc phòng thủ, Lam Nhận và Lam Phong đi ra ngoài xử lý chuyện, mặc dù trên ý tứ Lam Nhận và Lam Phong là ám vệ, cần một tác không rời bảo vệ tiểu thư, nhưng cũng không phải như vậy, trước tiên không nói tới việc thời gian Lam U Niệm ở Y Cốc rất nhiều, hơn nữa trong quá trình ở chung Lam U Niệm đã cho bọn họ quyền lợi, rất nhiều chuyện nhỏ đều là bọn họ xử lý.

Lam U Niệm trầm tính toán trong lòng lần này có người khác biết tới Hương Liên hay không, lần này ra ngoài lấy Hương Liên là bởi vì độc trong cơ thể nàng sắp áp chế không được nữa, cần Hương Liên đến tạm thời áp chế.

Ánh trắng như nước, dưới ánh trăng sáng Lam U Niệm giống như tiên tử tắm rửa dưới ánh trăng. . .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hương Liên

Edit: Bộ Yến Từ -

Không gian yên lặng như tờ, trời tối dần, sinh linh đều ngủ say nên vô cùng yên tĩnh. Dãy núi bị quét lên một tầng sương mù nhẹ nhàng, sương mù phủ lên tất cả khiến chúng trở nên mịt mù huyền ảo.

Đoàn người Lam U Niệm cười ngửa tới ngoại thành, dưới con gió đêm bạch y của nàng nhẹ nhàng tung bay, trong đêm đen, Mạn Châu Sa Hoa ở vạt áo tỏa ra ánh sáng óng ánh màu xanh lục. Còn nhớ lần đầu tiên Quý Y Tử nhìn thấy vạt áo thêu hoa của Lam U Niệm tỏa ra ánh sáng trong đêm, kinh sợ giống như hải tử nhất định phải làm rõ, không còn cách nào khác nên nàng nói cho lão biết đây chỉ là ánh sáng đom đóm mà thôi, chẳng qua là lúc thêu hoa thêm vào chút ít.

Hương Liên mọc ở trên đỉnh núi ngoại thành này, đêm nay là lúc chín muồi để Hương Liên nở hoa. Chỉ khi nào Hương Liên nở hoa thì hái xuống mới có tác dụng, cho nên cây Hương Liên này mới có thể tồn tại đến bây giờ, hơn nữa bởi vì có rất nhiều người không nhận ra Hương Liên, nên Lam U Niệm cho rằng hôm nay sẽ không có nhiều người tới tranh đoạt Hương Liên với nàng.

Xuống ngựa mà đi, đoàn người dùng kinh công chạy tới ngọn núi, nhưng khiến Lam U Niệm thấy bất ngờ chính là cách cây Hương Liên không xa đã có người, xem ra là đang đợi Hương Liên nở.

Là người tập võ nên dù ở trong đêm tối cũng có thể nhìn thấy, mặc dù không đến mức rõ ràng như ban ngày, nhưng không phải rất kém.

Lam U Niệm đứng tại chỗ quan sát ba người ở bên kia, hai người đang đợi từ ngọn hành cử chỉ hẳn là thuộc hạ, nhưng võ công không thấp, hơn nữa công phu ẩn nấp rất tốt. Còn nam nhân quay lưng về phía họ hẳn là chủ tử, cầm bảo mâu đen giống như hòa vào trong bóng đêm, thân hình cao lớn thon dài, cho dù chỉ là một bóng lưng Lam U Niệm cũng biết người này không dễ chọc. Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Lam U Niệm cảm giác được một người có khí thế cường đại như thế, khiến người ta tâm phục khẩu phục.

Nếu như là bình thường, tuyệt đối Lam U Niệm sẽ không trêu chọc loại người nguy hiểm này, mặc dù nàng rất lợi hại nhưng cũng rất tiếc mệnh, nhưng vào lúc này cây Hương Liên phải là của nàng, Lam U Niệm ổn định tâm tình, bất luận kẻ nào cũng không thể cản trở nàng sống sót.

Ám Nhất và Ám Nhị đều mặc trang phục màu đen, khi ba người Lam U Niệm vừa tiến vào đây thì đã phát hiện, nhưng chủ tử không có cản dặn gì cho nên bọn họ không nhúc nhích, Ám Nhất đánh giá người đến. Người đến có ba người, hai nữ một nam, tiểu cô nương mặc bạch y che mặt hẳn là chủ tử, chỉ có thể nhìn ra mặt mày, dung mạo nàng rất tinh xảo lẳng lặng đứng ở nơi đó, gió thổi vạt áo nàng phất phơ, nhìn rất đẹp mắt, nhưng khi thấy đôi mắt mỹ lệ đen nhánh lại lạnh lẽo như một vũng nước dưới đáy hầm băng, nhìn qua khiến người ta sinh ra sợ hãi.

Không biết tại sao, Ám Nhất luôn cảm thấy dường như mình biết tiểu cô nương này, nhưng cẩn thận nghĩ lại hình như hẳn ta cũng chưa bao giờ gặp một tiểu cô nương như vậy, dù sao nếu như gặp được một tiểu cô nương như nàng chắc chắn sẽ không thể quên.

Đứng bên cạnh tiểu cô nương là một nam một nữ mặc hắc y, đối với hơi thở cùng loại Ám Nhất biết hai người này khẳng định cũng là ám vệ, lần này bọn họ tới đây là bởi vì chủ tử mới từ biên cương trở về đi ngang qua nơi này biết Hương Liên sắp nở hoa nên mới đến hái, nhưng rất rõ ràng người đối diện cũng là vì Hương Liên mà đến, xem ra đêm nay không tránh được một hồi đánh nhau, nhìn võ công hai ám vệ không tồi, vừa vặn có thể lấy ra luyện tay.

Nụ hoa Hương Liên chậm rãi động đậy, từng mảnh từng mảnh cánh hoa từ từ nở rộ, như một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều phóng tầm mắt nhìn phương xa, ở dưới có tán lá xanh làm nền, lộ ra sự xinh đẹp bắt mắt, gió mát thổi nhẹ, từng trận mùi thơm ngát lan tràn trong đỉnh núi.

Ám Nhất và Ám Nhị động, Lam Nhận và Lam Phong cũng động, bốn người vội vã sáp tới, trong nháy mắt đánh nhau, thanh âm đao kiếm vang lên trên ngọn núi trống trải.

Lam U Niệm không nhúc nhích, bởi vì nàng biết người nguy hiểm nhất là nam nhân từ này đến giờ chưa quay đầu lại, loại cảm giác nguy hiểm này của hẳn đã có từ khi mới sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tranh Đoạt

Đao và kiếm va chạm, đen và đen quần lấy nhau, bốn người đánh khó mà chia tách, nhưng nếu như nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra Lam Phong đã có dấu hiệu bị thua.

Ám Nhất và Ám Nhị cảm thấy có chút hưng phấn mơ hồ, mặc dù bọn họ không phải cao thủ đứng đầu, không thể so sánh với chủ tử, nhưng ở trong chôn giang hồ cũng là người đứng đầu người khác. Hiện tại chỉ là hai thuộc hạ đã có thể cùng bọn họ so chiêu lâu như vậy mà không bị thua, bọn họ càng thêm hứng thú với tiểu cô nương kia.

Lam Phong so chiêu cùng Ám Nhị, kiếm pháp của Lam Phong cực tàn nhẫn, cả người đều tỏa ra một luồng sát ý nồng đậm, đây là được liệu cứu mạng tiểu thư, cho dù chết nàng cũng phải đoạt được.

Ám Nhị ra một hư chiêu, Lam Phong nghiêng người sang lại không nghĩ rằng trường kiếm đi theo mà đến, nhắm thẳng trái tim mình, trong đêm tối trường kiếm sáng choang, nhưng Lam Phong lại không có một tia e ngại, chuẩn bị tiến lên nghiêng đón tự tổn hại ba nghìn cũng muốn đả thương địch thủ một trăm.

Lam U Niệm thường xuyên chú ý Lam Nhận và Lam Phong, nhìn thấy cách làm của Lam Phong đôi mắt lóe lên, giống như một tia chớp bay nhanh đến trước mặt Âm Nhị, gió tay vung lụa trắng quét về phía Âm Nhị, trong nháy mắt đánh nhau với Âm Nhị, trong thời gian mấy hơi thở Âm Nhị bị đánh ra ngoài.

Âm Nhất thấy Âm Nhị bị tiểu cô nương dùng một dải lụa trắng đánh bại, trong nháy mắt không dám khinh địch, động tác trong tay càng ngày càng nhanh chóng dây dưa cùng Lam Nhận.

Lam Phong vốn tưởng rằng lần này coi như không chết cũng sẽ tuột một lớp da, không nghĩ tới tiểu thư lại xuất hiện cứu mình, thu hồi tâm tư cảm động, Lam Phong lập tức đến bên cạnh Lam Nhận cùng nhau đối phó Âm Nhất.

Lam U Niệm cũng không có đi giải quyết Âm Nhất, mà là dùng khinh công lập tức xuất hiện bên cạnh Hương Liên, lấy băng hộp mang theo bên người ra, ngắt Hương Liên bỏ vào trong hộp, cất kỹ, Lam U Niệm lạnh lùng nói: "Rút lui!"

Nhiều năm ăn ý làm cho Lam Nhận và Lam Phong không chút nghi ngờ lời nói của tiểu thư, lúc Lam U Niệm nói rút lui, Lam Nhận và Lam Phong không chút do dự rút lui.

Âm Nhất cùng Âm Nhị thầm nói trong lòng không tốt, hai người lập tức cản đường Lam U Niệm, trường kiếm xuất kích, tốc độ có thể nói là cực hạn. Trong lòng Lam U Niệm xẹt qua tán thưởng, hai người này rất tốt, phản ứng nhanh chóng, nam nhân bị nàng làm bị thương cũng có thể kịp phản ứng, thật sự hiếm thấy.

Lam U Niệm chẳng hề dây dưa nhiều cùng Âm Nhất và Âm Nhị, lụa trắng bay múa, Lam U Niệm dùng tốc độ cực nhanh đi xuống núi, đúng lúc này, nam nhân cho tới nay cũng không có nhúc nhích động, tốc độ nhanh đến mức thấy không rõ, một tàn ảnh đã đến trước mặt Lam U Niệm.

Lam U Niệm vẫn luôn chú ý nam nhân này, cho nên lúc nam nhân công kích, Lam U Niệm nhanh chóng tránh đi, nhưng mái tóc đen nhánh vẫn bị kinh khí của nam nhân gạt mất một đoạn, tốc độ thật nhanh, thủ đoạn thật ác độc, nếu như Lam U Niệm tránh không kịp, bị gạt mất chính là đầu nhỏ của nàng.

Trong mắt Lam U Niệm chợt lóe qua một tia hưng phấn, đây là hưng phấn đối với cường giả, nếu như không phải quý trọng mạng nhỏ của mình, nhất định nàng sẽ xông lên đánh một trận hết sức thống khoái.

Lam U Niệm điều động tất cả thần kinh chống lại công kích của nam nhân, nhưng đáng tiếc nam nhân này thực sự quá cường đại, độc trong cơ thể Lam U Niệm cũng mơ hồ áp chế không được, khẳng định sẽ bị thua.

Âm Nhất và Âm Nhị tán thưởng nhìn tiểu cô nương so chiêu cùng chủ tử, tuổi còn nhỏ lại là một tiểu cô nương thể nhưng có thể ở trong tay chủ tử tiếp được nhiều chiêu, người như vậy vô cùng khó gặp, nếu như không phải kẻ địch, thu vào dưới trướng của mình khẳng định không tệ.

Dường như nam nhân đã mất kiên nhẫn, lòng bàn tay ngưng tụ nội lực, đánh tới ngực Lam U Niệm, một chương này nếu như đánh lên người nàng, có thể nàng sẽ mất nửa cái mạng.

Lam U Niệm không có kinh hoàng, không chỉ không tránh ngược lại nghênh đón nam nhân, nhưng mà thân thể tránh được chỗ yếu, coi như một chương này đánh vào người, cũng chỉ là chịu chút ít vết thương nhẹ mà thôi.

Lần này Phong Dực Hiên ngược mắt ngoan độc nhìn tiểu nha đầu đối địch với mình, nhưng cũng chính cái nhìn này, đôi mắt Phong Dực Hiên co rút, cả người đều kinh hãi.

Tiểu cô nương trong đêm tối Phong Dực Hiên vừa nhìn một lần đã nhận ra, đây chính là nữ hài hán tìm ba năm qua. Nàng là người độc nhất vô nhị trên thế gian, không chỉ bởi vì toàn thân tản mát ra một luồng linh khí, giống như Tinh Linh, lại giống như Nguyệt tiên tử. Càng bởi vì đôi mắt tinh khiết nhất thế gian kia, trong tinh khiết thông thấu còn mang theo hoang vu cùng đau thương.

Phong Dực Hiên lập tức thu hồi chương phong, cho dù tùy tiện thu công như vậy sẽ làm cho hắn bị cản trở nghiêm trọng, lòng ngực Phong Dực Hiên chấn động, nuốt vào ngụm máu đang xông tới cổ họng, hắn không muốn làm nàng bị thương, tuyệt đối không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Rời Đi Lần Nữa

Vốn dĩ Lam U Niệm đã làm tốt việc chuẩn bị bị thương, nhưng không nghĩ tới nam nhân đối diện đột nhiên thu hồi chương phong, Lam U Niệm hiểu rất rõ nếu tùy tiện thu hồi chương phong sẽ rất nguy hiểm, nàng không hiểu tại sao nam nhân này phải làm như vậy.

Một đôi mắt đen trong veo nhìn về phía nam nhân đối diện, nói là nam nhân, không bằng nói là nam tử chỉ vừa hai mươi. Dáng người thẳng tắp như trúc, giống như Quỳnh Dao ngọc thụ, phong thần tuấn lãng, chính diện đối mặt với nàng, dưới ánh trăng cặp mắt kia dường như lóe ra màu tím, ánh mắt mị hoặc và thâm trầm, thật sâu nhìn nàng.

Lam U Niệm cảm thấy mình cũng không quen biết nam nhân vừa nguy hiểm vừa cường đại này, nam nhân như vậy rất đáng để người ta suy nghĩ sâu xa, nhưng lúc này Lam U Niệm lại muốn rời đi lập tức, nam nhân này quá nguy hiểm, nàng luôn có cảm giác bị người nhìn chằm chằm.

Vùng lụa trắng về phía nam nhân mặc áo bào đen, Lam U Niệm cùng Lam Nhận, Lam Phong nhanh chóng bay xuống núi.

Phong Dực Hiền thấy động tác của Lam U Niệm sao có thể không rõ suy nghĩ của nàng, hần tìm tiểu nha đầu này ba năm, ba năm tìm kiếm ông trời cũng dễ hần gặp lại nàng, bây giờ gặp mặt lần nữa sao hần có thể buông nàng ra?

Tránh thoát công kích từ lụa trắng, Phong Dực Hiền duỗi cánh tay muốn tóm lấy tiểu nha đầu muốn chạy tới bên cạnh mình, nhưng lúc này Phong Dực Hiền không chỉ bị thương, hơn nữa ra tay còn khắp nơi cẩn thận rất sợ làm bị thương tiểu nha đầu kia.

Kết quả chính là Phong Dực Hiền không có bắt được Lam U Niệm, chỉ là khi ứng phó lấy được khăn tay Lam U Niệm luôn mang theo bên mình, nữ hải đảo loạn trái tim hần lại một lần nữa biến mất trước mắt hần.

Ám Nhất và Ám Nhị mở to hai mắt nhìn chủ tử mình, trời sắp đổ mưa máu sao? Chủ tử anh minh thần võ, người sống sót lại gần của bọn họ làm sao thế này?

"Chủ tử, vết thương của ngài. . ." Ám Nhất đỡ Ám Nhị lo lắng hỏi.

"Không sao!" Phong Dực Hiền nắm chặt khăn tay màu trắng trong tay, ở dưới bóng đêm có thể nhìn thấy hào quang màu xanh lục tản ra từ đóa hoa màu đỏ kỳ dị duy mỹ. Phong Dực Hiền ngửi khăn tay, phía trên có mùi thơm tươi mát và ngọt ngào, giống như mùi vị ba năm trước đây trên người cô bé.

"Chủ, chủ, chủ, chủ tử, sao, sao có thể?" Ám Nhị nhìn thấy động tác càn rỡ của chủ tử, kinh hãi đến mức nói không lưu loát.

Ám Nhất cũng bị động tác của chủ tử nhà mình dọa sợ đầu óc mơ màng, tại sao chủ tử lại trở nên kỳ quái? Ôi? Tại sao ta lại nói như vậy nhỉ? . . . Đột nhiên trong đầu Ám Nhất chợt lóe qua chuyện ba năm trước, còn có bức họa kia, còn có tiểu cô nương vừa mới gặp, chẳng trách được lại có cảm giác rất quen thuộc, đó không phải nữ hải mà mấy năm gần đây chủ tử muốn thuộc hạ tìm kiếm sao? Không thể trách Ám Nhất kém cỏi, mà là đã qua ba năm, Lam U Niệm càng lớn càng tuyệt mỹ, khí chất cũng giống như tiên tử, quả thực không thể nhận thức.

"Chủ tử, vị cô nương kia chính là người chủ tử nhiều năm tìm kiếm, có cần thuộc hạ lập tức tìm kiếm không?" Ám Nhất thu hồi ý nghĩ trong lòng, nhìn vị chủ tử đã không còn bình thường của mình hỏi.

Ám Nhị đưa tay gõ gõ cảm mình, hóa ra tiểu cô nương vừa rồi chính là người mà chủ tử tìm kiếm nhiều năm qua, quả nhiên không hồ là người chủ tử muốn tìm, thật sự đủ lợi hại và thần bí.

Ba năm trước đây, chủ tử điều động tất cả thủ hạ trong thế lực, bất luận là bên ngoài hay là thầm kín nhận được một mệnh lệnh, tìm kiếm một nữ hải, hơn nữa còn không thể kinh động không thể tổn thương, phát hiện lập tức đến báo. Ba năm nay chủ tử chưa bao giờ buông tha, Ám Nhị biết tiểu cô nương kia đã cứu chủ tử một mạng, nhưng chủ tử nhớ nhung một nữ hải như thế khiến tất cả thuộc hạ đều giết mình. Ba năm qua không phải là không có thu hoạch gì, bọn họ đã từng phát hiện tung tích nữ hải, nhưng mỗi khi tìm đến thì nữ hải đã rời đi, bây giờ cũng dùng phương thức đặc biệt như thế này gặp lại nữ hải.

"Ừ, tìm!" Phong Dực Hiền cẩn thận cất kỹ khăn tay vào lòng ngực, Ám Nhất và Ám Nhị lập tức cúi đầu xuống, thật sự không đành lòng nhìn thẳng bộ dạng hiện giờ của chủ tử, chủ tử, bệnh thích sạch sẽ của ngài đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Áp Chế Độc Tính

Bên trong gian phòng lầu ba khách sạn Vô Tình, Lam U Niệm lấy Hương Liên ra, nhìn hoa sen óng ánh trong suốt, trong lòng một trận thổn thức, độc của nàng tạm thời có thể áp chế, chỉ ít trong thời gian ngắn sẽ không bỏ mạng.

"Tiểu thư, có Hương Liên, độc trên người tiểu thư có thể giải sao?" Lam Vũ nhìn Hương Liên xinh đẹp nghĩ tới kịch độc trên người tiểu thư, lo lắng hỏi.

"Cái này chỉ có thể tạm thời áp chế độc tính mà thôi!" Lam U Niệm nghiền cứu đóa Hương Liên trong tay đang tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Bốn người nghe được lời Lam U Niệm nói trong lòng đều mang theo vài phần lo lắng cùng khổ sở. Thời điểm độc phát mỗi tháng của tiểu thư bọn họ đã từng thấy, cũng bởi vì đã thấy cho nên mới lo lắng, cái loại đau nhức từ trái tim đó tiểu thư làm cách nào nhẫn nại qua nhiều năm, tiểu thư cho bọn họ sinh mạng, cho bọn họ mái nhà, nhưng mà hiện tại bọn họ lại không có bản lĩnh tìm ra thuốc giải cho tiểu thư.

"Chuyện này không liên quan tới các ngươi, yên tâm, nếu ông trời đã để ta sống sót, ta sẽ không dễ dàng chết đi." Lam U Niệm nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của bọn họ làm sao mà không rõ ý nghĩ của bốn người, mấy người này không chỉ có năng lực vượt trội quan trọng hơn chính là có tấm lòng trung thành,

mà nàng cũng xem bốn người họ là người nhà, đến dị thể năm năm, dường như người nàng quan tâm càng ngày càng nhiều, không biết là phúc hay họa.

"Tốt lắm, bây giờ ta muốn hấp thu đóa Hương Liên này, các người bảo vệ cửa cho tốt, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào." Lam U Niệm nghiêm túc nói, vốn hấp thu Hương Liên chính là một chuyện cực kì nguy hiểm, nhưng độc của nàng đã không kịp đợi trở về Y Cốc.

"Dạ!" Bốn người mở miệng đáp, sau đó lập tức rời phòng bảo vệ, bọn họ biết rõ tiểu thư hấp thu Hương Liên sẽ có nguy hiểm, nhưng mà thân là thuộc hạ bọn họ lại không giúp được tiểu thư, điều này khiến bốn người đều rất áy náy. Bọn họ nghĩ trong lòng muốn bảo vệ tiểu thư lúc nào cũng vất vả như vậy, người thường không thể chịu đựng thống khổ, nhưng mà bọn họ chỉ có thể nhìn. . . .

Lam U Niệm ngắt xuống từng mảnh cánh hoa Hương Liên, từ từ đưa vào cái miệng xinh xắn ăn, vừa vào miệng hương vị ngọt ngào tràn ngập toàn bộ khoang miệng, theo cánh hoa tiến vào thân thể, Lam U Niệm có thể cảm giác được một cổ đau đớn rồi rạc trong kinh mạch, hơi thở thuộc về Hương Liên quần quanh trong thân thể Lam U Niệm, đau đớn cũng theo đó mà đến.

Hai cổ hơi thở áp chế lẫn nhau, toàn thân Lam U Niệm đỏ mề hôi đầm đìa, nhanh chóng vận công hòa tan được tính Hương Liên. Được tính Hương Liên bị Lam U Niệm hấp thu, nàng có thể cảm giác được độc trong thân thể được áp chế xuống dưới một cách thông thả, độc tính sắp nhấn chìm mình bị áp chế trong, trải qua gột rửa từ được tính của Hương Liên, lúc này làn da nàng rỉ ra một tầng tạp chất màu đen, đó chính là những thứ dơ bẩn trong cơ thể.

"Hô!" Lam U Niệm thở ra một ngụm trọc khí, nướng mảy nhìn chất lỏng đen như mực bốc mùi khó ngửi trên cơ thể. Vận công quan sát kinh mạch, mặc dù độc vẫn còn tồn tại như cũ, mỗi tháng cũng sẽ phải gánh chịu thống khổ như thế, nhưng ít ra thời gian này nàng không đánh mất tánh mạng. Vậy là đủ rồi, cấp thời gian cho nàng giải kịch độc trong cơ thể.

"Vào đi!" Lam U Niệm nhẹ giọng nói với người ngoài cửa, vừa nói xong, bốn người liền rời vị trí tiến vào phòng.

"Tiểu thư, người cảm giác như thế nào?" Lam Vũ thấy tiểu thư đen như mực, muốn bước tới đụng vào tiểu thư lại sợ quấy rầy đến tiểu thư. Mặc dù ba người kia không nói chuyện, nhưng quan tâm trong mắt lại làm cho trái tim Lam U Niệm ấm áp, có thuộc hạ cùng bằng hữu như vậy là may mắn của nàng.

"Ừm, rất tốt, độc tính tạm thời đã bị áp chế." Lam U Niệm lên tiếng trấn an, để bốn người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu thư, muốn tắm rửa sao?" Lam Khúc thấy bộ dạng hiện tại của tiểu thư, ti mi hỏi. Tiểu thư rất thích sạch sẽ, nhưng bộ dạng bây giờ thật đúng là hiếm thấy.

"Ừ, được!" Lam U Niệm che mũi mình nói, thân thể đầy dầu làm cho Lam U Niệm rất không thoải mái, nếu như không phải vì để bốn người an tâm, nàng đã sớm đi tắm.

Trong thùng tắm cực lớn đồ đầy nước ấm, trên mặt nước nổi lơ lửng từng mảnh cánh hoa kiều diễm, ngâm trong nước ấm tỏa ra hương thơm nhàn nhạt. Lam Vũ và Lam Khúc đứng sau lưng tiểu thư, nhẹ nhàng thận trọng cởi bỏ quần áo bẩn thỉu cho Lam U Niệm, nàng ngâm cả người trong nước ấm.

Lam Khúc cầm một cái khăn trắng, nhẹ nhàng lau chùi cơ thể cho tiểu thư, tẩy đi tạp chất bao trùm trên làn da, làn da Lam U Niệm càng thêm trắng nõn, Lam U Niệm đã từng có làn da đẹp đến mức khiến người ta ghen tỵ, bây giờ làn da của nàng giống như trứng gà bóc vỏ, non mềm như tơ lụa, giống như nhẹ nhàng đụng vào sẽ đụng bị thương. Làn da trắng nõn đến trong suốt dường như có thể nhìn thấy một cỗ mềm mại nước trong, không chút tỳ vết nào.

Lam Vũ si mê ngắm da thịt tiểu thư lồ lộ trên mặt nước, khoe miệng dường như có thể chảy nước miếng, thậm chí ngay cả Lam Khúc đều đắm đuối ngắm da thịt như nước của Lam U Niệm.

"Hửm?" Thanh âm mềm mại mang theo vài tia ngọt ngán vang lên, nhất thời gọi hồn Lam Vũ và Lam Khúc trở về, Lam Vũ còn mở to hai mắt nhìn tiểu thư nhà mình, nắm chặt tay, rất sợ sẽ kích động sờ một cái, còn Lam Khúc thì khá hơn nhiều, thu hồi tâm thần sau đó nghiêm trang thay tiểu thư nhà mình lau chùi cơ thể.

"Tiểu thư, nô tỳ dám khẳng định, bây giờ trên thế gian này không có nữa người nào có làn da trắng nõn nà như tiểu thư, trắng muốt như tuyết, da thịt trơn bóng như ngọc." Lam Vũ cầm lấy khăn trắng trong tay Lam Khúc xoa xoa nước miếng của mình, bộ dạng sắc lạng.

Lam U Niệm xoay người, cầm khăn trắng, nhìn làn da của mình, quả nhiên làn da tuyết trắng, ở dưới ánh đèn lóe lên bóng loáng mê người. Làn da của nàng đã từng vô cùng tốt, nhưng cũng không có khoa trương như thế này, bây giờ ngay cả nàng nhìn mình cũng nhận không được tán thưởng, Hương Liên này quả nhiên là đồ tốt.

"Được rồi, thu hồi bộ dáng mị sắc của ngươi đi." Lam U Niệm vận công phủ khăn mặt lên mắt Lam Vũ, sau đó nhanh chóng đứng dậy, Lam Khúc cầm khăn dài màu trắng sạch sẽ lau khô bọt nước trên người Lam U Niệm.

"Tiểu thư, không trách Vũ được, thật sự tiểu thư khiến người ta động tâm." Lam Khúc buồn cười nhìn bộ dáng phiến muộn của Lam Vũ.

"Hả? Chẳng lẽ Vũ và Khúc coi trọng tiểu thư nhà ngươi sao?" Lam U Niệm mặc quần áo tử tế, chỉ thấy tóc nàng đen như mực dài đến chân, mặt trong suốt như nguyệt trắng nõn nhẵn nhụi, mắt đen thâm thúy tuyệt vời như bóng đêm, mặc dù dáng người non nớt nhưng cũng có vẻ đẹp ngây ngô, tư thái phong lưu.

"Tiểu thư." Lam Vũ và Lam Khúc đỏ mặt gọi, cho dù Lam Vũ quán thanh lâu Vô Tình, nhưng vẫn bị tiểu thư nhà mình đùa giỡn mặt đỏ không thôi, còn Lam Khúc sớm đã không dám nhìn tiểu thư nhà mình.

"Ha ha ha. . ." Lam U Niệm thấy hai người mặt đỏ, vui vẻ bật cười, quả nhiên cổ nhân chính là ngây thơ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tìm Kiếm

"Tiểu thư." Lam Nhận đi tới đứng trước phòng Lam U Niệm, dường như có chuyện muốn bẩm báo.

Lam U Niệm mặc bạch y lười biếng nằm trên ghế dựa lông trắng xa hoa ở trong phòng, Lam Vũ và Lam Khúc ngồi ở hai bên bóc vỏ trái cây cho Lam U Niệm, hầu hạ chu toàn.

"Ngồi đi, lần sau đừng để ta nói lại lần nữa, các ngươi không chỉ là thuộc hạ của ta, còn là bằng hữu của ta." Lam U Niệm thấy dáng vẻ nghiêm trang của Lam Nhận bất đắc dĩ nâng trán, nàng không có ý nghĩ tôn ti từ trong xương như người xưa, mặc dù yêu cầu trung thành nhưng cũng không chà đạp tự tôn của người khác. Tuy thuộc hạ của nàng thoải mái hơn rất nhiều so với thuộc hạ của người khác, nhưng vẫn có vài phần ý thức tôn ti lưu lại trong nội tâm thâm căn cố đế của bọn họ.

Lam Nhận thăm thò dài, tiểu thư nhà hắn quá khiêm tốn dễ gần, bọn họ thân là thuộc hạ chẳng những thấy cảm động, càng cho rằng phải cố gắng dốc sức vì tiểu thư, mới không phụ lòng tin nhiệm của tiểu thư.

Lam Vũ và Lam Khúc nhìn nhau mỉm cười, còn nhớ lúc vừa bắt đầu đi theo bên cạnh tiểu thư, tuy tiểu thư còn nhỏ tuổi, thế nhưng tiểu thư là ân nhân cứu mạng các nàng, thứ hai trên người tiểu thư có hơi thở cao không thể với tới, mỗi khi các nàng hầu hạ đều phải dè dặt. Nhưng qua mấy năm sống chung, các nàng bắt đầu ở trước mặt tiểu thư bày ra bản tính chân thật nhất của mình, có thể làm nũng cùng tức giận, có thể cùng nhau ăn com uống rượu, có thể ca hát nhảy múa, tiểu thư đặt bọn họ ở địa vị ngang hàng, làm cho các nàng cảm động không thôi, bọn họ là người hạnh phúc nhất trên thế giới mới gặp được tiểu thư.

Lam U Niệm thấy dường như Lam Nhận bị cảm động, trong lòng bật cười, Lam Nhận này, đừng nhìn bên ngoài là một tên đầu gỗ, thật ra tình cảm trong lòng vô cùng phong phú.

"Có chuyện sao?" Lam U Niệm ăn bò đào (quả nho) tươi mới, đẩy cái đĩa ra trước mặt Lam Nhận.

Thói quen nhiều năm làm cho Lam Nhận chuẩn bị tiếp nhận bắt đầu ăn, bò đào này là từ chỗ rất xa chở tới đây, người bình thường căn bản ăn không được, Lam Nhận rất thích bò đào, nhưng hắn ta vừa mới bóc vỏ bò đào liền sùng sốt. Hắn ta tới để bẩm báo sự tình? Thế mà lại biến thành bắt đầu ăn? Tiểu thư người còn ăn được à?

"Tiểu thư, có một thế lực rất cường đại đang tìm tiểu thư." Lam Nhận bỏ bò đào xuống, thu liễm vẻ mặt, nghiêm túc nói.

Lúc bọn họ trở lại khách sạn Vô Tình thì phát hiện có thế lực đang tìm kiếm tiểu thư, mà thế lực này không phải cường đại tầm thường, may mà tiểu thư nguy trang rất tốt, cho nên bọn họ mới tìm không thấy tiểu thư.

"Đã tra ra là thế lực nào rồi sao?" Lam U Niệm lấy ra chiếc khăn tay thêu Mạn Châu Sa Hoa nhẹ nhàng lau khóe miệng.

"Không có, Lam Phong đã dẫn thế lực này đi, có điều, thế lực này không thể khinh thường." Lúc Lam Nhận nói tới chuyện nghiêm trọng cả người lại biến thành khúc gỗ, thậm chí ngay cả bò đào mà hắn ta thích nhất cũng thấy chướng mắt.

"Có quan hệ với những người chúng ta gặp trên núi à?" Lam U Niệm hỏi, nàng có một cảm giác rất kỳ quái, luôn cảm thấy cổ thế lực cường đại này hẳn là của nam nhân nguy hiểm đó, có lẽ đây chỉ là trực giác, nhưng trực giác của nàng thường rất chuẩn.

"Đúng vậy, chúng ta vừa xuống núi liền có thế lực truy xét chúng ta." Lam Nhận lo lắng nói: "Hơn nữa trong thời gian ngắn như vậy có thể tra được thành Lạc Nhật, tiểu thư. . ."

"Không sao đâu, bọn họ tìm không được ta, về sau xuất hành xem ra phải cẩn thận một chút." Lam U Niệm nhắm mắt lại nói, chính bản thân nàng cũng thấy kỳ quái, nam nhân kia nàng không quen biết, (Tác giả: Không thể trách Lam U Niệm, nàng đối với người không đề ở trong lòng còn là nam nhân căn bản không thèm nhớ kỹ!), nhưng mà lúc đó khi vùng chướng về phía nàng, vì sao phải chịu đựng chính mình bị thương cũng muốn thu hồi chướng phong? Hơn nữa ánh mắt nam nhân kia nhìn nàng rất kỳ quái, cảm giác nói không nên lời, nhưng không có sát ý.

"Ta muốn yên tĩnh một mình, các ngươi đi xuống đi!" Lam U Niệm không có mở mắt ra nói với người trong phòng, sau khi họ rời khỏi, cả căn phòng an tĩnh lại, nhưng đầu óc Lam U Niệm vẫn không đủ yên tĩnh, lúc nào cũng hiện lên ánh mắt của nam nhân đó, cảm giác thật là kỳ quái.

Lam U Niệm duỗi bàn tay nhỏ bé trắng nõn đến trong suốt véo nhẹ trán mình, không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, có một số việc nếu quả thật có quan hệ với mình thì sẽ gặp phải, hiện tại phí công phí sức thật sự là cử động không sáng suốt.

"Chủ tử." Âm Nhất nhìn ánh mắt lạnh như băng của Phong Dục Hiền mà muốn khóc, không phải thể lực của bọn họ không đủ, không phải bọn họ không cố gắng đi tìm, mà là vị cô nương kia quá thần bí.

Nuốt nước bọt một cái, Âm Nhất cắn răng nói: "Chủ tử, không có tìm được nữ hài kia!"

Âm Nhất, Âm Nhị, Âm Tam, Âm Tứ quỳ trên mặt đất, trên đầu bị chủ tử gây áp lực, trán đã bắt đầu đổ mồ hôi, không chỉ vì chính mình bị ai, từ khi nào thì bọn họ yếu đi như thế nhỉ, thậm chí ngay cả một tiểu cô nương cũng tìm không thấy, ba năm trước không tìm được coi như xong, bây giờ gặp lại vẫn không tìm được, bọn họ đều bị đã kích.

"Chuyện này Âm Tam đi làm, nếu như lại tìm không được. . . ." Trong thanh âm Phong Dục Hiền xen lẫn tức giận, mấy người bọn họ xem như chủ tử không nói hết cũng tự biết hậu quả không được đẹp lắm.

Âm Tam là nữ nhân duy nhất trong nhóm, nghe thấy chủ tử phân phó lập tức trừng ba người kia, sao nàng ta lại bị ai như thế này, nếu như lại tìm không được nữ hài chưa từng gặp mặt, chủ tử nhất định sẽ giết nàng ta, vì sao lại không để đám người Âm Nhất đi chứ.

"Dạ!" Âm Tam cúi đầu đáp, trong lòng lại kêu rên từng tiếng, trời muốn ta chết mà!

Âm Nhất, Âm Nhị, Âm Tứ đồng tình nhìn Âm Tam, lau mồ hôi, vẫn còn may không phải là mình, bây giờ chủ tử thật đáng sợ. Vị tiểu cô nương kia ơi, mau tới cứu lấy chúng ta!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Khải Hoàn Về Kinh

Rất nhiều quân nhân mặc khôi giáp đen đi ở trên đường, bộ đội binh sĩ tiến lên phía trước theo hàng ngũ giống như một con Cự Long màu vàng đất, nhích uốn lượn ở trên vùng quê trắng noãn. Nhịp bước của ngàn vạn người, từ gần đến xa giống như tụ thành tiếng thì thầm sấm sập từ vô số dòng suối nhỏ.

Dẫn đầu quân đội, là vài vị thủ lĩnh ngồi trên tuần mã màu đen.

Phong Dục Hiền mặc một bộ cẩm bào đen tuyền phác hoạ ra thân thể cao to, đôi mắt tĩnh mịch giống như giếng cổ ngàn năm, trừ ở trước mặt người mình hắn vẫn che dấu màu sắc đôi mắt như cũ, không phải e ngại ánh mắt và lời đồn đãi của người khác, mà là không hy vọng có người cầm chuyện này nói chuyện ẩn ý, đôi mắt kia giống như có thể hấp thu hồn phách người ta vào trong đó, mũi cao như vẽ, môi mỏng như son, da thịt bạch ngọc phẳng phát như ngưng một tầng sương, cả người giống như Tuyết Liên(1) trên băng sơn, cao quý mà lạnh nhạt, như ngưng tụ tất cả sát khí trong thiên địa, thể gian vạn vật ở trước mặt hắn mất đi tất cả màu sắc.

Tuyết Liên: Tên thường gọi là "Snow Lotus", tên tiếng Việt là "Tuyết Liên Hoa" hay "Thiên Sơn Tuyết Liên", theo ngôn ngữ địa phương Uyghur là "Tagilis". Đây là một loại thảo dược lâu năm của chi hoa Cúc (*Chrysanthemum* genus). Tuyết Liên Hoa là một loại dược thảo truyền thống quý hiếm Trung Quốc, xuất xứ từ Tân Cương.

Nó phát triển trong các vách đá và giữa các kẽ nứt băng giá, nơi vô cùng lạnh và được bao phủ trong tuyết quanh năm. Các loại hoa thông thường có thể không tồn tại ở những nơi như vậy, nhưng Tuyết liên Hoa nở rộ trong môi trường thiếu oxy khi nhiệt độ dưới 0 độ C hàng chục độ. Thói quen tăng trưởng độc đáo và môi trường sống đã khiến Tuyết Liên Hoa trở thành thực vật hiếm có và đồng thời hình thành các chức năng độc đáo về dược tính với các hiệu ứng kỳ diệu. Tuyết Liên Hoa được vinh danh là "vua của tất cả các loại thảo mộc" và "kho báu của y học" ("the king of all herbs" and "the treasure of medicines").

Tuyết liên, một đặc sản hiếm có của vùng Tân Cương, là loài hoa sống trên độ cao 3500 - 4000m so với mực nước biển. Những ngọn núi tuyết ở vùng núi Thiên Sơn thuộc tỉnh Tân Cương - Trung Quốc chính là nơi mà người ta tìm thấy loài hoa này lần đầu tiên. Vì vậy, người ta đặt luôn tên cho loài hoa này là “Thiên sơn tuyết liên”.

Hạt của loại hoa Tuyết liên chỉ nảy mầm trong nhiệt độ dưới 0 độ C và phát triển tốt nhất trong khoảng nhiệt độ là dưới - 20 độ C. Nhưng trong 2 tháng đầu từ khi nảy mầm, loại hoa này có thể chịu được nhiệt độ 20 độ C. Mặc dù phải mất 5 năm mới nở hoa, nhưng một bông hoa “Thiên sơn tuyết liên” lại có tuổi thọ đến 8 tháng. Đây là một điểm đặc biệt của Thiên sơn tuyết liên này.

Âm Nhất mặc trang phục màu đen, gương mặt cương nghị lộ ra sự lạnh lẽo, cẩn thận liếc mắt nhìn thoáng qua Phong Dục Hiền, trong lòng kêu rên, kể từ đêm đó khi không tìm được tiểu cô nương kia, hơi thở quanh thân chủ tử lại tăng kinh khủng, thuộc hạ như hắn thật sự rất đáng thương.

Lam Kiến Quân một thân khôi giáp cứng rắn, năm tháng qua đi cũng không để lại quá nhiều dấu vết nặng nề trên mặt ông, nhưng tóc bạc ở thái dương lại dễ lộ ra cuộc sống ông trôi qua không khá lắm.

Lam Mặc Huyền mặc khôi giáp trắng, tóc dài như mực xoắn chênh chếch rối tung, có một chút thần vận lười biếng, trên gương mặt ôn nhuận như ngọc mang chiều bãi tươi cười, luôn làm cho người ta có cảm giác ấm áp, phảng phất có thể xua tan hơi thở lạnh lẽo cứng rắn trong quân đội, thoải mái như ánh mặt trời sưởi ấm mỗi một linh hồn khô khốc lạnh buốt.

"Phụ thân, năm năm rồi, cuối cùng cũng có thể trở về, không biết Niệm Nhi muội muội có cao lớn thêm hay không." Lam Mặc Huyền nhìn phương hướng kinh thành, trong lòng nhớ đến muội muội.

"Vi phụ đã thông báo quán gia đi đón Niệm Nhi về, sau này vi phụ nhất định sẽ đối đãi thật tốt với Niệm Nhi." Lúc này trong lòng Lam Kiến Quân cũng đang nhớ tới nữ nhi bị ông lãng quên, nghĩ tới sau này mình ở kinh thành nhất định sẽ nâng nữ nhi trong lòng bàn tay, không bao giờ để nữ nhi xuất hiện vẻ mặt hăm dọa nữa.

Lam Mặc Huyền thở dài, cho dù đã qua nhiều năm, hắn vẫn không có biện pháp cùng phụ thân đàm luận chuyện của Niệm Nhi muội muội. Còn nhớ khi đó mẫu thân mang thai Niệm Nhi muội muội, lúc nào cũng sẽ sau giờ Ngọ (11h đến 13h) nói với hắn: "Mặc Huyền, sau này nhất định phải cố gắng bảo vệ muội muội." Hiện tại mẫu thân đã qua đời nhiều năm, nhưng lời mẫu thân nói vẫn còn ở bên tai hắn, bây giờ hắn đã có năng lực, sau này có thể bảo vệ được Niệm Nhi muội muội, mẫu thân, con nhất định sẽ bảo vệ Niệm Nhi muội muội.

Lam Kiến Quân thấy nhi tử không nói lời nào trong lòng mang theo vài phần bất đắc dĩ, ông cũng biết mình làm sai, chỉ là không biết sau này Niệm Nhi có thể tha thứ cho ông hay không, nữ nhi lúc nào cũng núp trong góc lén nhìn ông, dùng ánh mắt khát vọng nhìn ông, có phải nữ nhi vẫn còn khát vọng phần tình thương của phụ thân nữa hay không.

Phong Dực Hiên và Âm Nhất đều nghe thấy lời nói của phụ tử Lam gia, mấy năm nay sống trong quân đội, mặc dù Phong Dực Hiên là Vương gia, nhưng quan hệ giữa nấy người bọn họ cũng không tệ. Đặc biệt là Lam Mặc Huyền bây giờ đang làm việc dưới trướng Phong Dực Hiên, cùng Âm Nhất coi như huynh đệ. Mỗi lần vào buổi tối tịch liêu ở biên cương, mấy người họ cùng vài vị tướng sĩ khác ôm vô rượu uống, lúc Lam Mặc Huyền uống say, đều một lần lại một lần nhắc tới Niệm Nhi muội muội của hắn, nói tới tiểu cô nương vừa đáng yêu vừa đáng thương kia.

Có lẽ là nói nhiều, tuy mọi người đều không hề nói gì, nhưng cũng có phần thương tiếc vị muội muội chưa từng gặp mặt của Lam Mặc Huyền, dù sao một tiểu cô nương vô tội bởi vì nguyên nhân hoang đường mà bị lạnh nhạt, cũng rất đáng thương.

"Lam Mặc Huyền, lần này ngươi trở về có thể nhìn thấy muội muội của ngươi, bảo vệ muội muội, cuối cùng có thể hoàn thành nguyện vọng nhiều năm rồi." Âm Nhất từ từ rời xa chủ tử nhà mình đến gần Lam Mặc Huyền.

"Đúng vậy, cuối cùng có thể nhìn thấy Niệm Nhi muội muội, mẫu thân ở dưới suối vàng cũng sẽ yên tâm rất nhiều." Lam Mặc Huyền nắm quyền nắm vào bả vai Âm Nhất, tình ý giữa huynh đệ không cần nói cũng biết.

Lam Kiến Quân nghe con trai mình nói không khỏi càng thêm áy náy, nhiều năm qua có phải Tiểu Nhiên ở dưới suối vàng không chút yên tâm, trách ông đẩy nữ nhi quý giá nhất của hai người ra xa?

"Đúng rồi, Vương gia làm sao vậy?" Lam Mặc Huyền hạ thấp giọng hỏi, mặc dù bình thường Vương gia cũng rất ít lời, khí tức lạnh lẽo, nhưng cũng không có dọa người như bây giờ.

"Cái này. . ." Âm Nhất vỗ vỗ bả vai Lam Mặc Huyền: "Ngươi không nên hỏi thì tốt hơn, nếu không chủ tử sẽ giao nhiệm vụ cho ngươi, chỉ sợ ngươi sẽ bị phạt." Âm Nhất nói vậy hoàn toàn là muốn tốt cho Lam Mặc Huyền, nhưng cũng vì vậy mà bọn họ mới bỏ lỡ nữ hài mà bọn họ tìm đến sắp phát điên.

Lam Mặc Huyền gật đầu, dù hắn cũng là thủ hạ của Vương gia, nhưng hắn chỉ xử lý chút sự vụ trong quân, chuyện khác hắn không có nhúng tay, cho nên đối với hảo ý của Âm Nhất hắn hiểu rất rõ, dù sao thân là Minh Vương vừa thần bí lại vừa cường đại, khẳng định có rất nhiều chuyện không muốn người ta biết, những chuyện đó hắn cũng không muốn đi tìm hiểu.

"Âm Nhất." Thanh âm Phong Dực Hiên lạnh như băng vang lên, Âm Nhất run lên, ruổi ngựa đến bên cạnh chủ tử nhà mình, mồ hôi lạnh đầm đìa nhìn chủ tử.

"Tìm được rồi sao?" Trong thanh âm lạnh lẽo ngấm lấy chờ mong tiếp tục vang lên bên tai Âm Nhất.

"Bẩm báo chủ tử, thuộc hạ vô năng, không tìm được tiểu cô nương." Âm Nhất xấu hổ cúi đầu trả lời.

"Quả thực vô năng! Sau khi về kinh, bốn người các ngươi tự mình đi nhận phạt!" Phong Dực Hiên hết sức bất mãn với câu trả lời của Âm Nhất, mặc dù là thuộc hạ từ nhỏ đến lớn, nhưng vẫn thường phạt rõ ràng.

"Dạ!" Âm Nhất không có bất kỳ câu oán hận nào, chuyện này là do bọn họ thất trách, chịu phạt là tất yếu.

"Chủ tử, vậy còn tiếp tục tìm không?" Âm Nhất nghĩ nhất định phải tiếp tục tìm kiếm, nhưng vẫn cẩn thận hỏi thăm.

"Ừ, tiếp tục tìm kiếm!" Phong Dực Hiên nhìn con đường phía trước hồi đáp: "Tăng thêm nhân thủ!"

"Dạ!"

Một cái cầu gỗ hình vòm bắc trên hồ nước, trở thành lối đi duy nhất thông tới hậu viện. Dưới ánh mặt trời, mặt hồ nước phản xạ ánh sáng vàng vụn, Thủy Tiên (hoa bông súng) màu tím nở rộ trong nước, ở dưới bóng cây xanh hết sức nổi bật, càng lộ ra nhu hòa tí mỉ, nhẹ nhàng khoan khoái rất khác biệt. Nhắm mắt lắng nghe, có tiếng nước chảy chậm rãi lọt vào tai.

Một nữ nhân mặc váy dài màu đỏ hồng, trên ống tay áo thêu mẫu đơn màu lam nhạt và vài đám mây bằng chỉ bạc, nữ nhân đứng ở trên cầu, đứng phía sau bà ta là một vị nam nhân hơn bốn mươi tuổi mặc y phục hạ nhân.

"Phu nhân, lão gia đang trên đường trở về, Nguyên công công truyền chỉ nói sẽ vì Minh Vương, lão gia và Đại thiếu gia tổ chức tiệc Khánh Công, trên thư mời có tên Tam tiểu thư." Quân gia đứng ở phía sau An di nương, cẩn thận bẩm báo.

"Tam tiểu thư gì chứ, Lam phủ không có Tam tiểu thư! Bất quá chỉ là một kẻ không ai muốn thương mà thôi." An di nương cười âm hàn: "Nếu là ý chỉ của hoàng thượng, vậy người phái người đi đón nó trở về đi!"

Quân gia không rõ, Tam tiểu thư đã chết rồi, làm sao đi đón đây? Hơn nữa không thể tìm người giả mạo, bởi vì sau tai Tam tiểu thư có một vết bớt hoa sen rất đẹp, bất luận kẻ nào cũng không thể mạo danh.

"Ha ha, trên đường đón Tam tiểu thư về gặp phải cướp, Tam tiểu thư vô ý bỏ mình, quân gia, người nói chuyện ngoài ý muốn có tính là ngoài ý muốn hay không?" An di nương cười khê, nụ cười âm độc nở rộ trên dung nhan tinh xảo.

"Dạ, lão nô hiểu." Quân gia đáp lời, ông ta đã sớm là hạ nhân của An di nương, thủ đoạn của nữ nhân này rất hung tàn, ngay cả một đại nam nhân như ông ta còn cảm thấy kinh hãi.

An di nương nhìn con cá trong hồ nước, nghĩ tới nam nhân mình yêu sắp trở lại, ha ha, nữ nhân kia đã chết, hiện tại nữ nhi của nàng cũng đã chết, Lam Kiến Quân, bên cạnh chàng chỉ có ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chuẩn Bị Trở Về Kinh

Xuyên qua màn che màu trắng, có thể nhìn thấy chiếc giường điều khắc trắng. Chéch đối diện giường là bàn trang điểm khảm ngọc hoa văn con đòi mồi*, rất là lộng lẫy không ai bằng, tươi đẹp rực rỡ lóa mắt. Vách tường hai bên bàn trang điểm phân biệt treo hai bức thêu tơ tằm, hai bức đều là thêu Mạn Châu Sa Hoa màu đỏ, trong sắc trắng càng làm nổi bật đóa hoa xinh đẹp rung động lòng người. Bên trái căn phòng dùng một cái bình phong tách ra, nhưng vẫn mơ hồ có thể nhìn thấy một cây cầm và một cây đàn tì bà.

Lam U Niệm mặc một bộ quần lụa mỏng màu trắng ngồi cạnh cổ cầm, đang dâng hương rửa tay, chuẩn bị đàn một khúc.

"Tiểu thư." Lam Phong với gương mặt lạnh lùng đứng ngoài bình phong, lúc bình thường khi tiểu thư yên tĩnh đánh đàn nếu như bọn họ không có chuyện gì quan trọng sẽ không quấy rầy, đều ở bên cạnh yên lặng lắng nghe tiếng nhạc đẹp dễ.

"Vào ngồi đi." Thanh âm trong trẻo mềm mại từ bên trong bình phong truyền đến, bốn người đều ngoan ngoãn đi vào, từng người ngồi vào trong góc.

"Như thế nào?" Lam U Niệm để xuống tâm tư chuẩn bị đánh đàn, nhìn bọn họ. Lam Vũ che giấu không được tâm tư, mắt dường như sắp bốc hỏa, mặc dù đám người Lam Phong cùng bình thường không có gì sai biệt, nhưng Lam U Niệm vẫn nhìn ra được trên người bọn họ có hơi thở không vui.

"Tiểu thư, bên phía kinh thành gửi thư tới nói, Lam Tướng quân đánh thắng trận, đang trên đường hồi kinh, ít ngày nữa sẽ đến kinh thành." Bình thường tính tình Lam Khúc vững vàng nhất, nhưng lúc này nói đến phụ thân không có trách nhiệm của tiểu thư nhà mình còn cảm thấy bất công thay tiểu thư.

"Hửm?" Tay ngọc thon thon của Lam U Niệm gảy trên dây đàn cầm.

Tiếng đàn đột ngột vang lên một tiếng "Tranh" mang theo sát ý, nói đến người được gọi là phụ thân này dường như nàng còn chưa có gặp qua, tuy rằng trong trí nhớ trước đây đã biết được tướng mạo.

"Hoàng thượng vì đám người Minh Vương và Lam Tướng quân tổ chức tiệc Khánh Công, trong thư mời có Tam tiểu thư Lam phủ ở bên ngoài nhiều năm, cũng chính là tiểu thư ngài." Lam Khúc nhủ mảy nói ra tin tức từ kinh thành truyền đến.

"Tam tiểu thư Lam phủ không phải đã chết rồi sao? Không biết An di nương sẽ nghĩ ra cách gì để đi đón một người chết trở về đây?" Lam U Niệm cười nhạt nói.

"Tiểu thư." Bốn người bất mãn kêu lên, bọn họ không thích tiểu thư nói chữ chết, tiểu thư tốt như vậy, độc nhất vô nhị như vậy, cũng chỉ có những người kia không có mắt, nếu như không phải tiểu thư căn dặn bọn họ không được nhúc nhích, bọn họ đã sớm dùng thế lực trong kinh thành giết chết những

người kia.

"Được rồi được rồi, tiểu thư nhà các người dễ dàng chết như vậy sao?"

"Tiểu thư, không cho nói chết." Lam Vũ đỏ mặt kêu lên, tiểu thư căn bản không biết mỗi lần bọn họ nhìn thấy đáng vẻ thống khổ lúc độc phát của nàng thì lo lắng biết bao nhiêu, mỗi lần chứng kiến tiểu thư từ trên con đường tử vong một lần lại một lần bỏ tới có bao nhiêu đau lòng, bọn họ thực sợ tiểu thư sẽ xảy ra chuyện.

"Được, ta không nói là được, thiết là!" Lam U Niệm thấy bộ dáng kích động của bọn họ, trong nội tâm âm thầm. Mấy người này ngay từ đầu nàng cứu giúp chỉ là do ích lợi, nhưng mà ba năm chung đụng, hai bên đụng nhau, rất nhiều chuyện bọn họ đều đem nàng làm chủ tử, nhưng chỉ có thời điểm này mới lộ ra thái độ đại ca ca của tỷ tỷ.

"Tiểu thư định làm gì?" Lam Nhận hỏi, bất luận tiểu thư nhà mình quyết định như thế nào, bọn họ đều lập tức thi hành.

"Đã lâu như vậy, cần phải trở về." Lam U Niệm vuốt ve dây đàn: "Thứ họ nợ ta nên cầm về!" Đối với mối thù lúc trước, nàng cảm động lây, cho nên dự định trở về, bất quá hiện tại là cho chính mình một cơ hội làm cơ cực tốt mà thôi.

"Hừ, người năm đó bắt nạt tiểu thư, nô tì muốn từng bước từng bước lột da bọn họ!" Lam Vũ nghe thấy tiểu thư phải về kinh, đáng vẻ nao nao muốn thử, vô cùng hưng phấn.

Ba người kia mặc dù chưa nói nhưng rõ ràng cũng có dự định đó, Lam U Niệm đối với chuyện cũ của mình cũng không giấu giếm bọn họ, cho nên bọn họ đều biết rõ Lam U Niệm từng chịu áp bức tại Lam phủ, còn bị hành hạ cực kỳ tàn ác cùng sát hại.

"Ông ngoại gần đây thế nào?" Lam U Niệm nhớ tới lão nhân nho nhã, kể từ sau khi Lam U Niệm xuất cốc liền phái người bảo vệ Hà Thái phó, hơn nữa để người ta chữa hết thân thể cho Hà Thái phó. Lòng dạ An di nương quả thực ác độc, sợ Hà Thái phó tìm nàng thế nhưng mua được đầy tớ của Hà Thái phó, hạ độc ông. Nếu như không phải là Lam U Niệm, có lẽ vị lão nhân thật lòng yêu thương ngoại tôn nữ sớm đã qua đời.

"Hà Thái phó thân thể bình an, nhưng nhiều năm qua chưa bao giờ buông tha việc tìm kiếm tiểu thư." Lúc Lam Phong nói đến Hà Thái phó, trong mắt mang theo vài phần nhiệt độ, vị lão nhân này thật tâm quan tâm tiểu thư, kể từ sau khi thân thể dần dần tốt lên, lại tiếp tục tìm kiếm ngoại tôn nữ, đó có thể nói là một ông ngoại khó gặp.

"Nên trở về gặp ông ngoại." Lam U Niệm thấp giọng nói, đối với lão nhân này, kỳ thật Lam U Niệm đã gặp qua trong bóng tối, nhưng chưa bao giờ chạm mặt trực tiếp. Kiếp trước đối với thân nhân Lam U Niệm đã thất vọng cực độ, kiếp này nhìn thấy phụ thân Lam U Niệm như thế nên cảm thấy trái tim băng giá, cho nên đối với lão nhân này Lam U Niệm không biết rõ nên sống chung và đối đãi như thế nào.

"Hiện tại Tam công tử ở kinh thành, nếu như biết tiểu thư đến kinh thành khẳng định vui vẻ." Lam Khúc tùy ý nói, đánh vỡ bầu không khí trong phòng, không muốn thấy tiểu thư không vui.

"A, hiện tại chỉ sợ Tam ca mỹ trong đám người, ở đâu còn biết tới tiểu sư muội như ta." Nói đến các ca ca, sắc mặt Lam U Niệm ôn hòa rất nhiều, Tam ca Quý Tam yêu mỹ nhân, có thể nói là lưu luyến trong vụn bụi hoa.

"Tiểu thư, ngài không biết đâu, mỗi lần Tam công tử biết ngài đi kinh thành, đáng vẻ vui vẻ đó có thể nói là khó gặp, mỹ nhân gì đó đều không hề để tâm." Lam Vũ cười nói: "Hơn nữa, dạng mỹ nhân gì có thể đẹp qua tiểu thư ngài? Hiện tại tiểu thư còn nhỏ tuổi đã đẹp thành như vậy, thực lo lắng thay cho các công tử trong kinh thành."

"Hửm?" Lam U Niệm cười nói, biết Lam Vũ nói không giả, các ca ca đối với nàng được thật sự không có gì để nói, còn tốt hơn so với thân muội muội. "Vậy trước tiên đừng nói cho Tam ca biết, khiến huynh ấy kinh hỉ."

"Dạ, tiểu thư!" Đám người họ cùng đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Trở Về

Cửa thành kinh thành sầm uất, có rất nhiều bách tính đến chào đón chiến sĩ đắc thắng trở về, đoàn người xếp hàng dài mười dặm đường phố dài, giống một hàng rồng rắn, phía trước không nhìn thấy đầu đội ngũ, phía sau không nhìn thấy đuôi đội ngũ. Trên đường cái nhiều người, vô cùng chen chúc, mọi người giờ tay áo lên giống như một mảnh mây ngũ sắc.

"Đến rồi, đến rồi. . ." Đoàn người rối loạn lên, tất cả mọi người đều tranh nhau chen lấn để nhìn các tướng sĩ tiến vào trong thành, bởi vì là vào kinh thành, cho nên chỉ là một nhánh binh lính tiến vào, những đội quân khác đã được sắp xếp ở trại huấn luyện, nhưng cho dù chỉ một nhánh binh lính cũng làm cho dân chúng kinh sợ không thôi.

Đi đầu là ba con ngựa lớn, theo thứ tự là Minh Vương Phong Dực Hiên, Lam Tướng quân Lam Kiến Quân, Xa Kỵ Tướng quân Lam Mặc Huyền. Còn lại phía sau chính là tất cả tướng sĩ và quân sư.

Phong Dực Hiên mang mặt nạ răng nanh màu đen che kín toàn bộ gương mặt, nhưng mà khí thế quanh thân không có người nào có thể so sánh được. Khiến tất cả tình cảnh đang ồn ào lập tức yên tĩnh không ít, có rất nhiều bách tính căn bản không dám nhìn thẳng vào Minh Vương như Tu La.

"Chao ôi, nghe nói mặt Minh Vương giống như ma quỷ, không biết là thật hay giả?" Một bách tính nhìn mặt nạ trên mặt Phong Dực Hiên, tò mò nói.

"Đương nhiên là thật rồi, ta có một thân thích thời niên thiếu ở trong cung làm thị vệ đã gặp qua Minh Vương, nghe nói đôi mắt Minh Vương đáng sợ muốn chết, nhưng mà từ khi Minh Vương năm tuổi màu sắc đôi mắt trở lại bình thường." Một bách tính khác lặng lẽ nói.

"Nghe nói Minh Vương không gần nữ sắc, trong phủ ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có "

"Ai dám gả cho Minh Vương, người nào trong kinh thành không biết Minh Vương tàn nhẫn vô tình, hơn nữa bên cạnh chưa từng có nữ nhân."

Dựa vào công phu của Âm Nhất đã sớm nghe được bách tính nghị luận, sắc mặt khó coi, mặc dù sắc mặt hắn ta vốn cũng không mấy tốt, quét mắt nhìn mấy bách tính đang nói huyền thuyên, trong nháy mắt đã khiến cho tiếng nghị luận của bọn họ im bặt.

Dường như Lam Kiến Quân có chút mất tập trung, cho dù bách tính xung quanh kính yêu cũng không có nhập tâm, nếu như không phải trong Thánh chỉ muốn trực tiếp tiến cung, ông thực muốn bay vào trong phủ nhìn nữ nhi của mình.

Lam Mặc Huyền mặc một bộ quần áo trắng giống như công tử văn nhã, trong nháy mắt bắt được rất nhiều trái tim thiếu nữ, nữ tử xung quanh ném hoa về phía Lam Mặc Huyền nhiều không kể xiết, nữ nhân ném mị nhãn càng làm cho Lam Mặc Huyền có xúc động muốn chạy.

Dù sao tướng mạo Lam Mặc Huyền cũng không tầm thường, hơn nữa ôn tồn tao nhã, so với Minh Vương vô tình tàn nhẫn thì Lam Mặc Huyền thật sự là nhân tuyển hôn phu tốt nhất, tuy thân phận Phong Dực Hiên cao quý, hơn nữa võ nghệ phi phàm, liên tục thắng trận nổi tiếng thiên hạ, nhưng không có nữ nhân nào dám đến gần.

--

Rượu hồ phách, ly rượu ngọc bích*, bình đựng rượu bằng vàng, bàn phi thúy, món ăn như vẽ, rượu như suối, đàn cổ rã rích, tiếng chuông leng keng. Bốn phía đại điện trang trí đóa hoa giống hình chuông, đài hoa trắng nõn, cốt sứ hơi hiện ra ánh sáng lộng lẫy, đỉnh cánh hoa là một vòng màu tím nhạt sâu cận không đồng nhất, như nhuộm tự nhiên, đây là nơi tổ chức cung yến hôm nay.

*Chén rượu ngọc bích: hay còn gọi là cầm thạch, ngọc thạch anh (đá thạch anh chứa sắt, màu đỏ, màu nâu hoặc màu lục sậm, không trong suốt, dùng làm vật trang sức)

Sảnh yến hội đã tới rất nhiều quan chức các cấp cùng thiên kim công tử mỗi nhà, nữ tử mỉm cười hàm súc, thỉnh thoảng hai ba người kết đoàn cùng nhau nói gì đó, nam tử kín đáo tăng bốc lẫn nhau, đại điện có thể nói là cảnh tượng hoà thuận vui vẻ, tốt đẹp.

Lam Kiến Quân và Lam Mặc Huyền ở bên trong điện yến hội nhận được rất nhiều tiếng chúc mừng cùng lời nói nịnh hót của quan viên, nhưng rõ ràng hai người đều có chút mất tập trung, thỉnh thoảng nhìn cửa đại điện, suy đoán vì sao gia quyến Lam gia còn chưa tới.

Một ông lão dưới sự hướng dẫn của Thái giám đi vào đại sảnh, đó là một ông lão hiền lành, đầu tóc chải vô cùng nghiêm túc, không có một chút hỗn độn. Có thể thấy rõ ràng từng sợi tóc trắng giống như tơ bạc xen lẫn trong tóc đen. Hốc mắt hơi trũng xuống, một đôi mắt nâu sâu sắc, lặng lẽ nói lên năm tháng bề dày.

"Hà Thái phó!"

"Hà Thái phó!" Người trong đại điện thấy người đi tới đều cung kính chào hỏi, đừng thấy Hà Thái phó không có quyền gì, nhưng ông không chỉ là lão sư của hoàng thượng mà còn là lão sư của Thái thượng hoàng, làm người thanh liêm, cương trực, môn hạ đệ tử rất nhiều, rất được hoàng thượng coi trọng.

Lam Kiến Quân nhìn thấy Hà Thái phó, vội vàng tiến lên phía trước, cung kính thi lễ bái: "Nhạc phụ đại nhân!" Lam Mặc Huyền cũng cung kính gọi: "Ông ngoại!"

Hà Thái phó nhìn Lam Kiến Quân liền nghĩ đến nữ nhi đã qua đời, lại nghĩ đến ngoại tôn nữ số khổ biến mất không biết sống chết, lão nhân nho nhã này nhất thời giận dữ xung thiên.

"Lam Tướng quân, lão phu không gánh nổi một tiếng nhạc phụ đại nhân của ngươi, Tiểu Nhiên mất sớm, lão phu chưa bao giờ trách ngươi, nhưng bây giờ Niệm Nhi mất tích nhiều năm không biết sống chết, đó là cách làm cha của ngươi!" Thanh âm của Hà Thái phó khiến cho cả đại điện đều yên tĩnh.

Thân thể Lam Kiến Quân lắc lư, run giọng hỏi: "Nhạc phụ đại nhân đang nói cái gì vậy, Niệm Nhi như thế nào sẽ mất tích nhiều năm?"

Lam Mặc Huyền cũng khiếp sợ nhìn ông ngoại mình, hy vọng đây đều là giả.

"Ngươi cho rằng lão phu sẽ lừa ngươi sao? Năm năm trước Niệm Nhi đã mất tích, ngươi lại làm bộ làm tịch như không biết chuyện!" Mắt Hà Thái phó đỏ lên, quát lớn, tôn nữ số khổ của ông không biết còn ở dương gian hay không.

Cả người Lam Kiến Quân giống như bị cố định, lúc này An di nương vừa đi vào đại điện nghe được lời Hà Thái phó nói cả người đều hoảng sợ, vội vã chạy đến trước mặt Lam Kiến Quân.

"Lão gia!" An di nương đỡ lấy Lam Kiến Quân, kinh sợ lên tiếng.

"Ngươi nói, có phải Niệm Nhi mất tích năm năm hay không! Ngươi nói đi!" Lam Kiến Quân hất cánh tay An di nương ra, vội vàng nói.

"Đương nhiên không phải, sao Tam tiểu thư có thể mất tích năm năm chứ?" An di nương giải thích.

Lam Kiến Quân thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần nữ nhi không có việc gì là tốt rồi: "Vậy Niệm Nhi đâu?" Lam Kiến Quân không thèm liếc mắt nhìn hai nữ nhi và một đứa con trai, ở trong đám người tìm kiếm.

"Lão gia, sau khi thiếp thân biết lão gia về kinh liền phái người đi đón Tam tiểu thư trở về." An di nương lấy khăn ra lau nước mắt, lắp bắp nói: "Nhưng đang trên đường trở về lại gặp phải bọn cướp, Tam tiểu thư không may bị thương, đã mất."

"Ngươi nói cái gì? Ngươi lập lại lần nữa!" Lam Mặc Huyền nắm lấy quần áo của An di nương, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Lão gia, đều là thiếp thân không tốt, đều là thiếp thân sai!" An di nương vô cùng áy náy nói.

"Lam Tướng quân, Niệm Nhi đã mất tích năm năm, chẳng lẽ ngươi còn tin tưởng nữ nhân này sao?" Hà Thái phó đau lòng hỏi.

Mặc dù Lam Kiến Quân là người thô lỗ, nhưng không có nghĩa ông dốt đặc cán mai. Ông tin tưởng Hà Thái phó, chỉ sợ nữ nhi mình năm năm trước đã không rõ sống chết, mà những chuyện này khẳng định không thoát được liên quan cùng nữ nhân này, rốt cuộc ông đã làm cái gì!

Lam Kiến Quân giống như già hơn rất nhiều, Lam Mặc Huyền càng tin tưởng ông ngoại, vận công chuẩn bị kết liễu An di nương, Lam Kiến Quân cũng nổi lên sát ý với bà ta.

"Ông ngoại!" Thanh âm dịu dàng du dương, chậm chạp từ cửa đại điện truyền đến, âm điệu thực nữ ôn hòa bất luận nghe vào trong tai ai, cũng sẽ vô ý thức có ấn tượng tốt với tiểu cô nương này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Quen Biết Nhau

Một tiếng "Ông ngoại" làm cho tất cả người trong đại điện nhìn về phía tiểu nữ hài vừa lên tiếng, ngay cả Phong Dực Hiên ẩn ở chỗ tối tăm cũng giương mắt nhìn sang, trong đám đông tìm kiếm năng, bỗng nhiên quay đầu, người lại ở đây, dưới ngọn đèn tàn.

Tất cả người trong đại điện đã nhìn thấy nữ hài mặc quần lụa mỏng màu trắng, mặt che lụa trắng sạch sẽ phẳng phất không lay nhiễm một hạt bụi nhỏ mang theo nụ cười yếu ớt lẳng lặng ngồi ở nơi đó, đôi mắt như thạch anh thu hết tất cả sắc thái thế gian vào mắt, hệt như một đóa Bạch Liên, không nhiễm bùn lầy, mang đến một chút mát mẻ xua tan buồn bực trong đại điện, tỏa ra hương thơm của mình, mặc cho người hoan hỉ, phẫn nộ, bị thương, bản thân vẫn sừng sững bất động.

"Con. . ." Tựa hồ cả đời Hà Thái phó cũng không có nhiều vẻ mặt như hôm nay, lúc này mở to hai mắt nhìn tiểu nữ hài đang chậm rãi đến gần, như nhìn thấy nữ nhi khi còn nhỏ.

"Con. . ." Lam Kiến Quân vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nhìn nữ hài chậm rãi đến gần, không xác định nữ hài này rốt cuộc là ai, nhưng mà huyết mạch tương liên lại để cho ông cảm thấy gần gũi.

"Muội. . ." Lam Mặc Huyền cẩn thận nhìn nữ hài, nhận ra đó chính là Niệm Nhi muội muội vô cùng đáng thương khi còn bé thường đi sau lưng mình.

"Ngươi. . ." An di nương giống như thấy quỷ, mở to miệng không phát ra được thanh âm nào.

"Chủ, chủ, chủ, chủ tử!" Ám Nhất chạm vào chủ tử rồi nhìn nữ hài đi vào đại điện, sau đó nhìn chủ tử nhà mình, quả nhiên ánh mắt chủ tử nhà mình vô cùng dịu dàng khi nhìn nữ hài.

Ám Nhi đã bị đả kích nói không nên lời, bọn họ tìm nhiều năm như vậy, lại không nghĩ rằng người bọn họ muốn tìm căn bản ở bên cạnh mình, Lam Mặc Huyền lại không ít lần độc hại lỗi tai bọn họ, thế giới này thực rối loạn, quá đả kích người.

Phong Dực Hiên ngắm nữ hài đứng ở đại điện, nữ hài hần tìm rất lâu, kích động vui vẻ, đây là cảm xúc chưa từng có, nhưng hiện tại Phong Dực Hiên biết rõ mình đối với nữ hài này đúng là khác biệt, hiện tại đại điện nhiều người như vậy, nhưng trong mắt hần chỉ có mình nữ hài kia, tựa hồ trong lòng hần

cũng chỉ có nàng.

"Con gọi lão phu là gì?" Hà Thái phó hi vọng nhìn Lam U Niệm, sợ rằng là mình nghe lầm.

"Ông ngoại, con là Niệm Nhi!" Lam U Niệm nhìn lão nhân trước mặt, không biết vì sao trong lòng đột nhiên có chút chua xót, đây chính là cảm giác được người thân yêu mến.

Hà Thái phó run rẩy vươn hai tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lam U Niệm, kích động không biết làm thế nào cho phải, ông tìm nhiều năm như vậy, lo lắng nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng tìm được ngoại tôn nữ duy nhất của ông, hơn nữa còn sống tốt.

Lam U Niệm vén mái tóc dài của mình, để cái bốt sau tai lộ ra, chứng minh cho những người khác đều tin tưởng thân phận của nàng. Hà Thái phó vỗ nhẹ tay nàng: "Niệm Nhi, cho dù không có vết bốt, ông ngoại cũng biết con chính là ngoại tôn nữ của ông, con thực sự rất giống mẫu thân con!"

"Niệm Nhi muội muội!" Lam Mặc Huyền vui vẻ nhìn muội muội, dung nhan tuấn lãng cũng tràn ngập ngạc nhiên và mừng rỡ, mới vừa trải qua đã kích cho tới bây giờ thì kinh hi, có thể nói Lam Mặc Huyền vui buồn lẫn lộn.

"Mặc Huyền ca ca!" Lam U Niệm ôn hòa có lễ thi lễ, khiến Lam Mặc Huyền cứng đờ, Niệm Nhi muội muội đang trách hấn sao? Trách hấn không có bảo vệ tốt nàng?

Từ đầu đến cuối Lam U Niệm cũng không có nhìn đến Lam Kiến Quân, hôm nay xuất hiện ở đại điện, là do Lam U Niệm cố ý. Lấy phương thức này xuất hiện trong mắt mọi người, như vậy mới có thể khôi phục thân phận của nàng một cách nhanh nhất, hơn nữa sau này cũng sẽ không có chuyện nàng bị đặt giả mạo. Xa cách với Lam Mặc Huyền cũng không phải có ý gây nên, hơn nữa, Lam U Niệm đối với người xa lạ vốn là như vậy, Hà Thái phó nhiều năm tìm kiếm nàng, ít nhiều làm cho Lam U Niệm cảm động, cho nên mới cảm thấy thân thiết với Hà Thái phó.

"Không phải An di nương nói Niệm Nhi muội muội bị thổ phi sát hại sao? Không biết An di nương có thể cho một câu trả lời hợp lý hay không?" Lam Mặc Huyền thấy An di nương khiếp sợ ngậy người, hùng hổ dọa người nói.

"Lão gia." An di nương nhìn về phía Lam Kiến Quân: "Thiếp thân cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng Tam tiểu thư có thể bình an trở về cũng là chuyện tốt, Tam tiểu thư cũng thiệt là, nếu bình an vì sao không phái người nói cho di nương biết? Khiến mọi người lo lắng vô ích. Hơn nữa lão gia gặp được người, cũng không phải mất tích không rõ như Hà Thái phó đã nói."

An di nương ở trong tối mịt mai Lam U Niệm không hiểu chuyện, sao nàng lại không biết?

"A!" Không đợi Lam Kiến Quân nói cái gì, Lam U Niệm cười nhạo: "Năm năm qua An di nương sống rất tốt nhỉ, năm năm nay Niệm Nhi vô cùng nhớ An di nương?"

Ở đây đều là nhân tinh, rất nhiều phụ nhân lại là cao thủ trong nhà, làm sao mà không rõ ý tứ Lam U Niệm, xem ra là do An di nương định bụng trừ khử Tam tiểu thư Lam phu tử năm năm trước, chẳng qua là không biết vì sao Tam tiểu thư vẫn còn sống.

Lam Kiến Quân cùng Lam Mặc Huyền cũng nghe hiểu ý tứ Lam U Niệm, biết rõ Lam U Niệm mất tích năm năm là thật, thật là xấu hổ khi bọn họ lại không biết gì.

Cũng không cùng An di nương tranh luận, Lam U Niệm đỡ Hà Thái phó đi đến chỗ ngồi của ông: "Ông ngoại, Niệm Nhi có thể ngồi ở bên cạnh ông ngoại không?" Lam U Niệm hỏi.

"Cháu gái ngoan của ông ngoại không ngồi cạnh ông ngoại, còn muốn ngồi ở đâu?" Có thể nói, Hà Thái Phó cực kỳ thích ngoại tôn nữ mất mà lại được, thấy lời nói cử chỉ của Lam U Niệm còn muốn ưu mỹ hơn so với Công chúa hoàng gia, càng thêm yêu thích.

Lam Kiến Quân nhìn nữ nhi xem nhẹ và lạnh nhạt với mình, cảm thấy trong lòng khổ sở, nhưng lại biết đây chính là báo ứng của mình, từ nay về sau, nhất định ông sẽ đối tốt với nữ nhi.

An di nương đi theo Lam Kiến Quân tới vị trí ngồi xuống, đối với sự xuất hiện của Lam U Niệm trong lòng bà ta kinh hãi ra một thân mồ hôi, vì sao rõ ràng người đã chết lại xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ mệnh Lam U Niệm lớn đến vậy? Một lần chính là mạng lớn, sau này sẽ không, bà ta có thể trừ nàng một lần, cũng có thể trừ nàng lần thứ hai.

"Nương." Đại nữ nhi Lam Nhã Nhã của An di nương ở dưới mặt bàn khẽ túm ống tay áo An di nương, ánh mắt oán độc nhìn Lam U Niệm.

"Nhã Nhã, bất cứ việc gì cũng phải bình tĩnh." An di nương trấn an, nói: "Hôm nay thật vất vả mới tiến cung, hơn nữa phụ thân người còn có công lao, người phải biết nắm bắt."

Trong nháy mắt Lam Nhã Nhã hiểu ý mẫu thân, à ta năm nay đã mười sáu tuổi, có thể gả cho người ta, hôm nay tất cả quan to quý nhân đều ở đây, à ta muốn chọn một nam nhân cường đại, như vậy sau này sẽ không còn chuyện phụ thân không đếm xỉa đến bốn mẹ con bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Đánh Giá Mọi Người

"Hoàng thượng giá lâm!" Thanh âm bén nhọn chói tai vang lên, làm cho người xem náo nhiệt trong đại điện đều cung kính cúi đầu.

"Tham kiến hoàng thượng!" Tất cả mọi người quỳ xuống hành lễ, Lam U Niệm nhích thân thể, chỉ ngồi xổm người xuống, không có quỳ, trên thế giới này không có ai đáng giá để nàng quỳ xuống.

Do cúi đầu Lam U Niệm không có phát hiện, toàn bộ đại điện còn có một người không quỳ, đó chính là Minh Vương Phong Dực Hiên, mà ánh mắt Phong Dực Hiên nhìn động tác của Lam U Niệm, trong mắt chợt lóe qua sùng ái, mỉm cười.

"Chúng khanh gia miễn lễ!" Thanh âm uy nghiêm vang lên trong đại điện.

Lam U Niệm đứng thẳng người, đi theo Hà Thái phó ngồi xuống. Lúc này mới dùng dư quang đánh giá toàn bộ đại điện, ngồi ở trên long ý giữa đại điện là Hoàng Đế Phong Quốc Phong Huyền, long bào màu vàng sáng, tóc dài đen nhánh buộc lên, đầu đội mũ miện, dây thừng màu vàng sáng buộc lên đỉnh, mặc dù đã hơn bốn mươi tuổi nhưng tràn ngập hơi thở vương giả.

Ở dưới long ý có một cái ghế phượng, ngồi trên ghế phượng là Hoàng hậu Phong Quốc An Thiên Mân, bộ cung trang màu đỏ thêu Phượng Hoàng mặc ở trên người Hoàng hậu, mái tóc như mây, chân mày liễu cong cong, đôi mắt vô cùng vênh váo hung hăng, mỗi anh đào mềm mại lại có vẻ sắc bén, làn da cùng đáng người được bảo dưỡng rất tốt khiến cho khi nhìn Hoàng hậu chỉ thấy bà ta mới hơn ba mươi tuổi.

Tiếp đó, ở dưới đài cao chính là các Vương gia và Công chúa, bởi vì Hoàng Đế Phong Huyền còn trẻ, Phong Quốc cũng chưa lập Thái Tử, cho nên khẳng định có vài Vương gia trong tối ngoài sáng đã đấu không thể tách rời.

Lam U Niệm không có dùng ánh mắt quá mức trắng trợn đánh giá những người này, dù sao bọn họ đều ngâm ở trong trung tâm quyền lợi, ánh mắt quá mức trắng trợn sẽ làm bọn họ phát giác. Lam U Niệm nhẹ nhàng nhìn quét qua Vương gia và Công chúa trong đại điện, đồng thời trong đầu nghĩ tới tình báo trong tay.

Nhưng chính lúc đánh giá, Lam U Niệm phát hiện một người làm cách nào nàng cũng không nghĩ tới, hơn nữa mắt người kia nhìn thẳng nàng, cặp mắt tràn ngập vui vẻ.

Trái tim Lam U Niệm lập bộp rơi vì không cảm ứng được sự tình không rõ. Nam nhân kia chính là người nàng đã gặp được đêm đó, người vốn chuẩn bị giết nàng, sau đó tình nguyện khiến bản thân bị thương cũng không giết chết nàng, hơn nữa dựa vào đôi mắt như sói, Lam U Niệm biết rõ nam nhân này chính là Minh Vương tiếng tăm lừng lẫy ở Phong Quốc, trên chiến trường thuận buồm xuôi gió.

Lam U Niệm nhìn kỹ mắt Phong Dực Hiên, mặc dù Phong Dực Hiên ngồi, nhưng từ đêm đó gặp nhau Lam U Niệm có thể tính toán ra được chiều cao của hắn, cao khoảng một mét chín, đầu hắn đội kim quan màu đẹp để quý giá, trên người mặc một bộ cẩm bào màu tím lơ mờ nhìn thấy hoa văn vàng, ở vạt áo nam một vòng lông chồn trắng, càng lộ vẻ quý khí bức người, chân mang ủng da màu tím, đáng người cao to, khí vũ hiên ngang, ngọc thụ lâm phong, đôi mắt lạnh như băng khảm trên gương mặt như ngọc, càng lộ vẻ tài trí bất phàm, như "Trích Tiên" hạ phàm, lại giống như ma quỷ, khiến người ta tiếp tục xoay chuyển ánh mắt. Hết thấy xung quanh trong nháy mắt ảm đạm xuống, ngay cả trời đất cũng vì vậy mà mất đi tất cả màu sắc.

Phong Dực Hiên ngấm nử hài đang đánh giá mình, vội vàng thu hồi lãnh khí, nhìn khí chất ôn hòa trên người hoàng huynh mình, sau đó cố gắng làm cho mình ôn hòa một chút.

Ám Nhất giật giật khóe miệng, chủ tử, ngài có thể đừng như vậy không? Như vậy thực sự sẽ dọa chết người.

"A Hiên, sao vậy?" Tứ Vương gia nhìn đệ đệ mình, bình thường đệ đệ đều là gương mặt băng như thế nào đột nhiên thay đổi ôn hòa.

"Không có việc gì!" Trong nháy mắt Phong Dực Hiên trở lại bình thường, nói với ca ca cùng phụ cùng mẫu. Trong tất cả huynh đệ tỷ muội ở hoàng cung, chỉ có bọn họ là thật lòng quan tâm lẫn nhau.

Lam U Niệm nhìn nam nhân nói chuyện với Minh Vương, người này hẳn là Tứ Vương gia Phong Hạ Kỳ, thân ca ca của Minh Vương, nhìn dáng vẻ hai người nói chuyện, hẳn là tình cảm huynh đệ họ không tệ. Thế lực Tứ Vương gia ở kinh thành không nhỏ, môn khách rất đông. Tóc đen thật dài buộc lên cao, chỉ dùng một đoạn dây màu mực đơn giản buộc lại, vài sợi tóc mai ở tai, khi gió thổi qua múa nhẹ như bướm bướm, nam tử càng lộ vẻ phiêu dật xuất trần, nhưng Lam U Niệm liếc mắt nhìn liền cảm thấy đây là một con hồ ly mặt cười.

Nhìn thấy ánh mắt Lam U Niệm đánh giá hoàng huynh mình, lập tức Phong Dực Hiên nghiêng người ngăn cản bóng dáng Phong Hạ Kỳ, hoàng huynh khi chất xuất trần, trong kinh thành rất nhiều nữ tử đều yêu thích, hẳn không thể để cho nữ hài này cũng bị hoàng huynh mê hoặc.

Lam U Niệm lại đánh giá mấy vị Vương gia và Công chúa, dưới gối hoàng thượng tổng cộng có năm vị Hoàng tử cùng ba vị Công chúa. Đừng xem phi tử hoàng thượng đông đảo, nhưng có thể tiếp tục sống sót trong hoàng cung ăn tươi nuốt sống kia chỉ có bấy nhiêu.

Nhị Vương gia Phong Thiếu Sở, là con của Hoàng hậu, ánh mắt âm lãnh, không phải là người tốt.

Tam Vương gia Phong Lâm Triệt, con của Lâm Quý phi, tướng mạo không xuất chúng, chỉ có thể coi là thanh tú, nhưng thủ đoạn cao siêu.

Tứ Vương gia Phong Hạ Kỳ, con của tiền Hoàng hậu, ở trên triều đình có danh tiếng rất tốt.

Lục Vương gia Phong Dực Hiên, con của tiền Hoàng hậu, làm việc không theo lẽ thường, thủ đoạn tàn nhẫn, trên chiến trường quét ngang kẻ địch, võ công cao cường, trên dưới triều đình không ai dám tùy tiện trêu chọc.

Thất Vương gia Phong Lăng Cực, mẫu hậu mất sớm, do Thái Hậu tự mình nuôi nấng.

Đại Công chúa Phong Tiểu Lạc, nữ nhi của Hoàng hậu, cả người mang theo uy nghiêm Công chúa hoàng gia, âm hàn y như Hoàng hậu. [Từ: Sau này gả cho một lão già háo sắc!]

Nhị Công chúa Phong Di Sương, nữ nhi Tô phi, lấy vũ đạo tuyệt mỹ được săn đón ở Phong Quốc. [Giả tạo!]

Tam Công chúa Phong Quan Liên, mẫu hậu mất sớm, hiện tại do Lâm Quý phi nuôi nấng, tính tình ngây thơ, nhưng Lam U Niệm nhìn ra được dã tâm ẩn sâu. [Từ: Là một Bạch Liên Hoa – đâm đặng!]

Lam U Niệm liếm mắt, thu hồi đánh giá cùng tâm tư trong mắt, hồ nước hoàng cung thật là hỗn độn, nếu như không phải vì báo thù, nàng cũng không muốn về đây. Nhưng Lam U Niệm biết, không muốn không có nghĩa có thể trốn tránh, nếu như nàng đã đi tới nơi này, cũng đã giao du với kẻ xấu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tiệc Khánh Công

Editor: Bộ Yến Từ

Sáo trúc không ngừng bên tai, trong bữa tiệc ăn uống linh đình, lời nói phấn khởi, vui vẻ hòa hợp. Nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra được, người người cũng không có tán gẫu, hai bên chỉ chào hỏi lấy lệ, ca múa mừng cảnh thái bình không giả, nhưng trong cung đã gặp nhiều nên không thấy lạ, khiến người ta cảm thấy phiền cũng không ngoài dự đoán.

"Lần này chiến sự đại thắng, không thể bỏ qua công lao của Minh Vương và Lam Tướng quân!" Hoàng đế Phong Huyền bưng lên ly rượu màu vàng óng, hài lòng nhìn Minh Vương cùng Lam Kiến Quân.

Phong Dực Hiên và Lam Kiến Quân đứng dậy, Phong Dực Hiên không chút tình cảm uống ly rượu. Còn Lam Kiến Quân lại cung kính cầm lấy ly rượu, khom người uống.

"Thần không dám kể công, lần này có thể chiến thắng trở về, toàn bộ đều dựa vào mưu trí và gan dạ của Minh Vương!" Lam Kiến Quân thi lễ, ông vốn là người thật thà chất phác, lần này có thể chiến thắng trở về, quả thực là công lao của Minh Vương, nếu không có mưu kế của Minh Vương, ông nghĩ có lẽ rất khó giành thắng lợi.

"Ha ha, hóa ra Hiên Nhi lợi hại như vậy, không hổ là con trai của ta!" Hoàng đế Phong Huyền vui vẻ cười nói, bất luận là ai, đối với việc người khác khen ngợi con mình vẫn rất vui vẻ.

"Chẳng qua, Lam Tướng quân cũng không cần quá khiêm tốn, nghe nói nhi tử Lam Tướng quân cũng là thiếu niên anh hùng, không biết vị nào là nhi tử của Lam Tướng quân?" Phong Huyền hỏi, thân là Hoàng đế ông rất vừa ý người Lam gia, trung thành nhưng không vượt quá.

"Hồi hoàng thượng, là thần!" Lam Mặc Huyền đứng dậy thi lễ, dáng vẻ ôn hòa như ánh mặt trời, dường như hình tượng không hề giống với sự anh dũng giết địch trên chiến trường.

"Không tệ!" Hoàng đế nhìn Lam Mặc Huyền: "Lam Tướng quân, người có nhi tử tốt như thế này, đúng là hổ phụ không sinh khuyển tử!" Hiên nhiên Hoàng đế vẫn rất hài lòng với Lam Mặc Huyền.

"Hoàng thượng quá khen! Nam nhi nên ra sức vì nước!" Lam Kiến Quân chính trực nói.

"A, trận chiến này các vị tướng sĩ đánh không tệ, vì trăm tăng lên thể diện Phong Quốc! Thưởng!" Rõ ràng Hoàng đế Phong Huyền cảm thấy vui vẻ vì lời nói của Lam Kiến Quân.

"Tạ hoàng thượng!" Các tướng sĩ tham gia tiệc rượu kể cả Phong Dực Hiên đều đồng thanh nói, chẳng qua có chút khác nhau chính là chúng tướng sĩ quỳ trên mặt đất khấu tạ hoàng ân, còn Phong Dực Hiên chỉ đứng lên mà thôi.

Lam U Niệm không biến sắc nghe quân thần đối thoại, đối với cách đáp lời của người được gọi là phụ thân này có nhận thức sơ bộ. Lam Kiến Quân hẳn là người tính tình ngay thẳng, không tham công lao, càng là Tướng quân tốt biết bảo vệ tướng sĩ, nhưng cũng chỉ là Tướng quân tốt mà thôi.

Lam Kiến Quân tạ ân ngồi xuống, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Lam U Niệm ngồi bên cạnh nhạc phụ, từ đầu đến cuối nữ nhi không thèm nhìn ông một cái, lúc này Lam Kiến Quân cảm giác trái tim mình đang rỉ máu, lúc ông ý thức được sai lầm của mình muốn cứu vãn thì nữ nhi đã càng chạy càng xa.

"Chúc mừng phụ thân chiến thắng trở về, nhiều năm qua nữ nhi thật là nhớ phụ thân." Lam Nhã Nhã giả vờ bày ra dáng vẻ nữ nhi ngoan, An di nương tán thưởng nhìn Đại nữ nhi.

"Ừ!" Lam Kiến Quân nhìn thoáng qua Đại nữ nhi, trong mắt không có bất kỳ chút tình cảm nào của phụ thân với nữ nhi.

Sắc mặt Lam Nhã Nhã khê thay đổi, nhưng bàn tay đặt dưới bàn lại bị An di nương nắm một cái. Lam Nhã Nhã biết mẫu thân muốn mình không chế lại tâm tình, đây là phụ thân của mình, nếu như mình muốn gả cho Vương gia phải được phụ thân cho phép.

"Phụ thân, sao Tam muội muội lại ngồi ở bên cạnh Hà Thái phó, nếu không, để nữ nhi qua đó đưa Tam muội muội về, nàng là nữ nhi Lam phủ chúng ta." Lam Nhã Nhã đem hình tượng tỷ tỷ tốt làm rất tốt, nhưng ý tứ trong lời nói lại đang chỉ trích Lam U Niệm không hiểu chuyện, rõ ràng là Tam tiểu thư Lam phủ lại nịnh bợ Hà Thái phó, đây là đánh vào mặt Lam Kiến Quân.

Lam Nhã Nhã chắc chắn, nhất định phụ thân sẽ tức giận hoặc phẫn nộ, chỉ ít sẽ càng ngày càng bất mãn với Lam U Niệm. Nhưng khi Lam Nhã Nhã nhìn phụ thân mình, lại làm cho à rất thất vọng, thất vọng qua đi chính là cực kỳ ghen tị, từ nhỏ đến lớn phụ thân chẳng quan tâm ba tỷ đệ họ, bắt luận bọn họ làm chuyện gì đều không đếm xỉa tới, tại sao phụ thân có thể bất công như vậy?

Sau khi Lam Kiến Quân nghe Lam Nhã Nhã nói, phản ứng đầu tiên nghĩ đến chính là thậm chí ngay cả ngồi cạnh mình nữ nhi cũng không muốn, chỉ sợ trong nội tâm nữ nhi, ông căn bản không xứng làm phụ thân, đáng thương chính là quả thực ông là như vậy.

Từ Vương gia Phong Hạ Kỳ rõ ràng thấy đệ đệ không thích hợp, đệ đệ hẳn là hạng người gì hẳn biết rõ, bình thường các loại tiệc rượu này chỉ lộ mặt một lát sẽ rời đi. Nhưng hôm nay, ông trời ơi! Đệ đệ không chỉ ngồi lâu, rõ ràng tâm tình cũng không tệ lắm. Phải biết rằng, bình thường dáng vẻ của đệ đệ khối băng đều là thâm trầm, hoàn toàn tái ngược với hôm nay!

Phong Hạ Kỳ nhìn theo tầm mắt đệ đệ, vừa nhìn hẳn liền chấn động. Ngồi bên cạnh Hà Thái phó là một tiểu cô nương nhỏ tuổi, dưới ánh sáng của dạ minh châu và ánh đèn soi sáng trong đại điện, chiếu rọi dáng người tuyệt thế, mặc dù thấy không rõ mặt, nhưng da thịt như băng ngọc ở dưới ánh trăng càng lộ vẻ mờ ảo mê ly, đôi mắt còn muốn tàn phá hơn so với sao trên trời, lông mi như quạt hương bồ* nửa che nửa đẩy, tóc đen thật dài buông tới thắt lưng, phảng phất như tinh linh rơi xuống phạm trần, đẹp đến mức không chân thực.

Quạt hương bồ*: quạt làm bằng lá cây hương bồ.

Ảnh minh họa:

Thân là Vương gia có thể nói Phong Hạ Kỳ đã gặp qua vô số mỹ nhân, nhưng không có nữ tử nào lưu lại dấu vết sâu sắc trong lòng hẳn như nàng, cho dù thấy không rõ mặt, nhưng chỉ bằng một đôi mắt cùng khí chất thanh nhã, đã không người nào có thể so được.

"Hoàng huynh đang nhìn cái gì?" Phong Dực Hiên nhìn thấy kinh diễm trong mắt hoàng huynh, lập tức bất mãn, như là đồ vật yêu mến của mình bị người ta ngấp nghé. Chỉ là người này là hoàng huynh của hắn, hắn cũng có xúc động muốn giết người.

Phong Hạ Kỳ thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn sắc mặt đệ đệ đã đen xì, còn có lãnh khí nhắm vào mình. Không được tự nhiên ho khan một cái, hẳn chưa bao giờ vì bất kỳ một nữ tử nào mà kinh diễm, nhưng hôm nay lại nhìn một nữ hài còn không tính là nữ tử ngay người không nói, còn bị đệ đệ bắt gặp, hơn nữa nhìn dáng vẻ lạnh lùng của đệ đệ chắc là cũng coi trọng tiểu cô nương này, chuyện này là sao!

Phong Hạ Kỳ vốn muốn nói đang nhìn nữ tử hiếm có trên thế gian, nhưng thấy ánh mắt muốn giết người vẫn nhìn mình nên có chút sợ hãi, đệ đệ rất tốt hẳn, tuy quyền thế rất lớn, nhưng không thích quyền thế, lại đi tranh vị trí kia cho hắn, bản thân hắn cũng không thích nó, hẳn khát vọng phiêu bạt giang hồ, vừa vặn không tranh vị trí này sẽ đại biểu cho cái chết!

"Không nhìn gì cả!" Phong Hạ Kỳ mở to mắt nói dối.

"Phải không? Ánh mắt hoàng huynh không tốt, đêm nay nên để Âm Nhất luyện tay cùng hoàng huynh một chút!" Phong Dực Hiên cũng không chọc thủng lời nói dối của hoàng huynh mình, mà là trực tiếp dùng thủ đoạn.

Âm Nhất đồng tình nhìn Phong Hạ Kỳ, Từ Vương gia ngài nói đi ngài nhìn ai không nhìn tội gì nhìn tiểu cô nương đó? Lần này hay rồi, chọc giận chủ tử.

"A Hiên, thân thể hoàng huynh rất tốt, không cần đâu!" Phong Hạ Kỳ nhìn Âm Nhất ở phía sau một cái, để hắn luyện tay với Âm Nhất, khẳng định hắn sẽ bị thua, sau đó chính là bị đánh toi bồi, tiếp nữa chính là toàn thân đều đau. Kỳ thật võ công của hắn không tồi, nhưng không thể so với Âm Nhất, mặc dù đệ đệ có lòng tốt muốn nhường hắn luyện võ, nhưng không cần dùng loại phương thức này đâu, rõ ràng chính là * trả thù trần trụi?

"Đề Âm Nhị tới đi!" Dường như Phong Dực Hiên không thấy khóe miệng run rẩy của hoàng huynh mình, sâu kín thường thức rượu ngon trong tay.

Phong Hạ Kỳ không tiếp tục cò kè mặc cả, nếu không hẳn biết hậu quả sẽ thảm hại hơn, có một đệ đệ như vậy, hẳn thật bi ai.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Về Phủ Trước

Cuối cùng tiệc Khánh Công cũng kết thúc trong tiếng cười vui vẻ hòa thuận, nhóm quan to quý nhân dẫn gia quyến từ trong hoàng cung như lao tù đi ra, nhưng cũng có rất nhiều người nỗ lực muốn bỏ tới vị trí cao cao tại thượng trong lồng giam đó.

Gương mặt từ ái đầy nếp nhăn của Hà Thái phó tràn đầy vui vẻ, dọc theo đường đi có thể nói là càng nhìn càng thích ngoại tôn nữ [1] của mình.

[1] Ngoại tôn nữ: cháu ngoại gái.

Hà Thái phó chỉ có một con trai một nữ nhi, nhiều năm trước thê tử đã qua đời, nhưng Hà Thái phó không tái giá một mình dẫn theo hai đứa bé. Bây giờ nữ nhi cũng đã đi theo thê tử, còn nhi tử đã là Thái bảo [2], kế thừa y bát của ông, dạy học cho Hoàng tử và Công chúa. Hà Thái phó chỉ có một đứa cháu trai, bây giờ đã mười bảy tuổi, tính tình hoạt bát. Mỗi lần Hà Thái phó nhìn thấy đứa cháu trai này lại nhớ tới đứa cháu ngoại gái đáng thương, bây giờ cháu ngoại gái đã ở ngay bên cạnh, Hà Thái phó vô cùng yêu thương.

[2] Thái bảo: chức quan thấp nhất trong hàng tam công: Thái sư, Thái phó, Thái bảo.

"Cháu ngoan, cùng ông ngoại về nhà, cữu cữu [3] của con cũng tìm kiếm con nhiều năm, còn có biểu ca [4] con, hai đứa ở Hà phủ cũng có bạn chơi đùa." Tất cả mọi người đều rời hoàng cung, ngồi trên xe ngựa nhà mình, Hà Thái phó không cần suy nghĩ liền chuẩn bị để Lam U Niệm về nhà cùng ông.

[3] Cữu cữu: cậu.

[4] Biểu ca: tức là anh họ; anh trai con cô, dì hoặc cậu.

Nhà sao? Lam U Niệm nhìn ông cụ từ ái trước mặt, tình cảm trong mắt không phải giả dối, đó có lẽ chính là cảm giác ruột thịt.

"Niệm Nhi. . ." Lam U Niệm vẫn chưa trả lời, thì nghe thấy một giọng nói ẩn chứa phức tạp vang lên.

Lam U Niệm nhìn người đến, chính là phụ thân Lam Kiến Quân của nàng, sau lưng ông là An di nương và ba đứa con, còn có cả Lam Mặc Huyền. Lam U Niệm khẽ cong gối thi lễ, giọng nói trong trẻo mềm mại như trước nhưng đề nén xa cách lạnh lùng: "Lam Tướng quân mạnh khỏe!"

Một tiếng Lam Tướng quân miễn cưỡng làm cho sắc mặt Lam Kiến Quân trở nên trắng mảy phần, hiện tại cả một tiếng phụ thân cũng không muốn gọi sao? Nhịn xuống chưa xót trong cổ họng, Lam Kiến Quân đi đến bên cạnh Lam U Niệm, nhìn nữ nhi gầy yếu, càng thêm đau lòng.

"Nhạc phụ đại nhân, Niệm Nhi vẫn nên cùng ta trở lại Lam phủ!" Hiện tại Lam Kiến Quân chỉ muốn cố gắng bù đắp thật tốt cho nữ nhi, nếu như nữ nhi ở lại phủ của nhạc phụ đại nhân, vậy chỉ sợ ông muốn gấp mặt nữ nhi càng thêm khó khăn.

"Hừ." Hà Thái Phó trừng mắt nhìn Lam Kiến Quân, nói: "Lão phu không muốn cháu ngoan lại tiếp tục chịu khổ, sau đó mắt tích không thấy, sống chết không rõ!"

Lam Kiến Quân biết rõ những gì nhạc phụ nói đều là sự thật, ngay cả năng lực cãi lại ông cũng không có. Lam Kiến Quân nhìn nhi tử từ một cái, cái nhìn kia ẩn chứa khao khát của người làm cha, Lam Mặc Huyền chưa từng thấy ở phụ thân mình.

"Nhạc phụ đại nhân yên tâm, Lam Kiến Quân ta xin thề, chuyện như vậy sẽ không còn!" Lam Kiến Quân bảo đảm.

"Ông ngoại, đã rất lâu rồi cháu không được gặp Niệm Nhi muội muội, người để Niệm Nhi muội muội cùng cháu về phủ đi!" Lam Mặc Huyền đến bên cạnh Hà Thái phó khẩn cầu.

Mặc dù Hà Thái phó biết đó không phải là nhi tử thân sinh của nữ nhi nhà mình nhưng cũng yêu thích vô cùng, khi nữ nhi còn tại thế ông cũng thường xuyên đùa đùa với đứa cháu ngoại trai này, ở trong lòng Hà Thái phó, Lam Mặc Huyền không có khác biệt với cháu trai trong nhà.

Lam Mặc Huyền nhìn mặt mày ông ngoại dần ra chút ít, đang chuẩn bị tiếp tục khuyên nhủ, Lam U Niệm lại lên tiếng.

"Ông ngoại, Niệm Nhi vẫn nên trở về Lam phủ thôi!" Lam U Niệm ngoan ngoãn nói: "Niệm Nhi vốn là đích nữ Lam phủ, nếu như sống ở chỗ ông ngoại, sẽ khiến cho ông ngoại bị chê trách."

Khi Lam U Niệm nói ra hai chữ đích nữ, An di nương và ba đứa con, hai nữ một nam đều cắn chặt răng. Trong thời gian không có Lam U Niệm trong phủ, Lam Nhã Nhã vẫn luôn tự cho mình là đích nữ Lam phủ, nhưng hiện tại Lam U Niệm lại làm cho nàng ta hiểu ra, nàng ta chỉ là một thứ nữ mà thôi.

"Ông ngoại đã già rồi còn sợ gì chê trách, sao ông ngoại có thể để cháu ngoan của mình chịu uất ức." Mặc dù Hà Thái phó cương trực công chính, nhưng cung chiêu của một trưởng bối đối với cháu ngoại gái mất rồi lại được rất chân thật.

"Ông ngoại, ngài đương nhiên không sợ chê trách, nhưng ai biết được người khác sẽ nói Niệm Nhi muội muội như thế nào! Hơn nữa, không phải trong phủ còn có cháu ý, cháu sẽ không để cho Niệm Nhi muội muội bị oan ức!" Lam Mặc Huyền đỡ Hà Thái phó, nghiêm túc nói. Lúc còn nhỏ hẳn đã từng để cho Niệm Nhi muội muội chịu khổ, hiện tại hẳn đã có năng lực bảo vệ muội muội.

"Được rồi, nếu như cháu gái ngoan có ủy khuất gì thì đến nói với ông ngoại, đã biết chưa?" Hà Thái phó cũng biết nếu để Lam U Niệm đến sống trong phủ của ông chỉ sợ sẽ không ổn, cho nên đành phải đáp ứng.

"Cảm ơn ông ngoại" Lam U Niệm thi lễ, sau đó nhìn Hà Thái phó nhắc nhở rất lâu mới ngồi lên xe ngựa trở về Hà phủ.

Lam Kiến Quân nhìn nữ nhi đứng trước mặt, đột nhiên không biết nên nói cái gì, quả thực ông không có kinh nghiệm chung sống cùng con cái. Lam Mặc Huyền hoàn toàn không cần hỏi đến, mấy đứa con khác ông cũng thêm đoái hoài, cho nên lúc này Lam Kiến Quân đứng mẫn trên chiến trường lại có chút mất tự nhiên.

Lam Mặc Huyền thấy đáng vẻ xa lạ của hai cha con, còn có vẻ mất mát tự nhiên của phụ thân, nên mở miệng bắt chuyện trước: "Niệm Nhi muội muội, còn nhớ đại ca không?"

"Ca ca mạnh khỏe!" Lam U Niệm đáp, sau đó, không có sau đó.

"Niệm Nhi muội muội vì sao lại mang mạng che mặt?" Thực ra từ lúc bắt đầu Lam Mặc Huyền đã muốn hỏi, mãi đến bây giờ mới có cơ hội hỏi, còn Lam Kiến Quân cũng không rõ, vì sao nữ nhi lại mang mạng che mặt.

"Ca ca có chỗ không biết? Trước đây khi còn bé Tam muội ham chơi bị hủy dung, nghe nói gương mặt giống như ma quỷ!" Lam Nhã Nhã lên tiếng chen ngang, thật ra ở trên tiệc rượu mẹ con nàng ta nhìn thấy Lam U Niệm mang mạng che mặt chưa bao giờ tháo ra, mặc dù kinh thành đã từng truyền miệng chuyện Lam U Niệm bị hủy dung, nhưng bọn họ đều biết đó chỉ là giả.

Cho nên trên tiệc rượu, An di nương để một cung nữ đi thăm dò thử, lại vô cùng mừng rỡ khi biết được quả thực Lam U Niệm đã bị hủy dung, cung nữ đó tận mắt nhìn thấy. An di nương suy nghĩ một lát liền cho rằng do năm đó Lam U Niệm té xuống vách núi bị hủy dung, cho dù nàng có thân phận đích nữ cũng không có tư cách tranh cùng nữ nhi của bà ta.

An di nương không thể nào biết được, là Lam U Niệm cố ý vẽ lên mặt mình vết sào quỷ dị, cũng cố ý để cung nữ đó nhìn thấy, mục đích chính là để cho An di nương đắc ý, như vậy té mới đau. Hơn nữa dung mạo nàng quá đẹp, đó cũng không phải chuyện tốt, có thể che giấu là tốt nhất.

"Cái gì?" Lam Kiến Quân và Lam Mặc Huyền đều kinh hoàng lên tiếng, đã qua nhiều năm bọn họ lại không biết chút gì về chuyện nữ nhi (muội muội) bị hủy dung, nếu như nàng không có dung mạo, sau này làm sao tìm được vị hôn phu có thể phó thác chung thân!

"Niệm Nhi, vì phụ nhất định sẽ tìm đại phu tốt nhất, Niệm Nhi nhất định sẽ tốt lên." Lam Kiến Quân đau lòng nhìn gương mặt Lam U Niệm bị giấu ở phía sau.

"Không sao, Lam Kiến Quân không cần hao tâm tổn trí!" Lam U Niệm cũng không nhìn đến Lam Kiến Quân, bây giờ mới biết đau lòng, như vậy sao lúc Lam U Niệm còn sống không đau lòng đi? Quá muộn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Người Bất Đồng Quan Niệm Bất Đồng

Nhìn xe ngựa Lam phủ rời khỏi, hai nam tử từ từ trong chỗ tối đi ra, hai người này chính là Tứ Vương gia Phong Hạ Kỳ và Lục Vương gia Phong Dục Hiền đang chuẩn bị về phủ.

"Chắc chắn, thật sự là trời ghen ghét hồng nhan. Tiểu thư Lam phủ lại bị hủy dung, nghe cung nữ trong điện nói gương mặt vị tiểu thư này xấu xí như ma quỷ." Phong Hạ Kỳ có chút tiếc hận nhìn xe ngựa biến mất trong đêm tối: "Có điều, coi như không có mặt mũi, nữ hài này cũng đẹp kinh người!"

Phong Hạ Kỳ không hề nói dối, cho dù nữ hài có tướng mạo xấu xí nhưng che giấu không được khí chất cùng đôi mắt rực rỡ kia, hơn nữa hẳn không phải loại người nông cạn, nữ tử đẹp không chỉ ở bề ngoài, mà là khí chất trong nội tâm, nếu không, dù dung mạo xinh đẹp cũng có ngày tàn lụi.

"Om sòm!" Phong Dục Hiền hết sức bất mãn việc hoàng huynh hâm mộ nàng, rất không thích.

Phản ứng đầu tiên của Phong Hạ Kỳ là vén tay áo lên day đồ đệ đệ, nhưng vừa nghĩ tới võ công hai người có chút chênh lệch, nên yên lặng để ống tay áo xuống, nhin!

"Lần này đệ về kinh khẳng định Hoàng hậu lại có động tác, đệ cẩn thận một chút!" Phong Hạ Kỳ thu liễm vẻ mặt, nghiêm túc nói. Nhiều năm qua, phe phái Hoàng hậu có thể nói là không ngừng đả kích hai huynh đệ bọn họ, hấn ở trong mắt Hoàng hậu mặc dù đáng giận cũng phí tâm tư đối phó, nhưng hiện tại đệ đệ trở về, nhất định Hoàng hậu sẽ ra sức đối phó đệ đệ, dù sao, quân quyền trong tay Phong Dực Hiền quá lớn, mạnh mẽ uy hiếp phe phái Hoàng hậu.

"Không sao! Hoàng huynh, huynh nên bảo vệ tốt mình thì hơn, công phu của huynh quá yếu!" Phong Dực Hiền trung ra nét mặt lạnh băng, lạnh nhạt nói.

Rõ ràng là quan tâm, nhưng Phong Hạ Kỳ nghe xong gằn xanh lại nhảy lên. Tướng mạo đệ đệ không ai bằng, thủ đoạn mưu lược cũng là thế gian hiếm có, nhưng tính cách lạnh như băng thật sự không đáng yêu chút nào, không biết trên thế gian này có ai có thể hòa tan tòa băng sơn này hay không.

"A Hiền, ta là hoàng huynh của đệ!" Phong Hạ Kỳ nhắc nhở.

"Đệ biết rõ, nhưng hoàng huynh đúng là quá yếu!" Phong Dực Hiền lướt nhanh qua hoàng huynh nhà mình một vòng, trung thực nói.

Phong Hạ Kỳ vô lực cãi lại, đấu trí? Hấn căn bản đấu không lại đệ đệ. So dừng khi? Hấn không muốn chết quá thảm. Quên đi, hấn vẫn nên về phủ tắm rửa rồi đi ngủ thôi!

Phong Dực Hiền nhìn hoàng huynh bị mình đả kích vô lực, lúc Phong Hạ Kỳ lên xe ngựa thì mở miệng nhắc nhở: "Ám Nhất, sao ngươi có thể quên, đêm nay phải luận bàn cùng hoàng huynh?"

Ám Nhất âm thầm đồng tình với Tứ Vương gia, nhưng chủ tử căn dặn là lớn nhất, hơn nữa, vừa rồi chủ tử còn lặng lẽ căn dặn phải đánh Tứ Vương gia một trận thật mạnh. Ám Nhất theo Phong Hạ Kỳ lên xe ngựa, nhìn gương mặt Phong Hạ Kỳ giống như mướp đắng [1], ngấm lại hành động hôm nay của chủ tử, nháy mắt hiểu rõ.

[1] Mướp đắng (tên Hán-Việt: khổ qua) được dùng thông dụng ở miền Nam Việt Nam, khổ 苦: đắng, qua 瓜: gọi chung các loại bầu, bí, mướp; danh pháp hai phần: Momordica charantia) là một cây leo mọc ở vùng nhiệt đới và cận nhiệt đới thuộc họ Bầu bí, có quả ăn được, thuộc loại đắng nhất trong các loại rau quả.

Phong Dực Hiền hừ lạnh trong lòng, mặc dù huynh là hoàng huynh của ta, nhưng thật không ngờ lại dám trắng trợn xem trọng nàng, không chinh huynh mới là lạ!

--

Ngày hôm nay có hai chiếc xe ngựa chạy đến Lam phủ, hiện tại Lam Kiến Quân ngồi trên xe ngựa rộng rãi, còn có Lam Mặc Huyền và Lam U Niệm.

Trong xe ngựa rộng rãi sạch sẽ, trên bàn trà còn đặt mấy chén nước trà ấm áp, nhưng bầu không khí lại cứng nhắc, ngay cả Lam Mặc Huyền cũng không biết nên làm thế nào mở miệng đánh vỡ cục diện này.

"Niệm Nhi." Lam Kiến Quân gọi Lam U Niệm một tiếng, nàng đang ngồi một mình ở nơi khác.

Lam U Niệm khẽ nâng đôi mắt lên nhìn về phía Lam Kiến Quân, nhìn phụ thân mà nguyên chủ khát vọng. Không thể không nói, thân thể này có gương mặt đẹp như vậy không phải không có căn cứ, nghe nói mẫu thân nguyên chủ là mỹ nhân khó gặp, còn Lam Kiến Quân trước mắt tuy đã trung niên nhưng vẫn tuấn lãng như lúc ban đầu.

Đường viền gương mặt mạnh mẽ, nếp nhăn giữa lông mày làm ông càng thêm thành thực, chòm râu trên mặt khiến khí chất của ông thêm phần cứng cỏi, thân thể cao to cường tráng cùng làn da màu đồng cổ làm cho người đàn ông này càng có sức quyến rũ nam nhân. Nếu như ông không phải là Lam Kiến Quân, Lam U Niệm thật sự thưởng thức nam nhân như vậy.

Lam Kiến Quân có chút lúng túng dưới ánh mắt đánh giá của nữ nhi, bởi vì ánh mắt Lam U Niệm cực kỳ xa lạ, tựa hồ đang nhìn người lần đầu tiên gặp mặt, trong mắt không có gì cả, vốn nên là lứa tuổi hồn nhiên không buồn không lo, nhưng ở trong mắt nữ nhi Lam Kiến Quân cái gì cũng không phát hiện được. Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ nữ nhi của ông còn nhỏ tuổi đã trải qua quá nhiều, cho nên đã luyện thành bản lãnh vui buồn không lộ.

"Năm đó rốt cuộc vì sao con mất tích?" Mặc dù Lam Kiến Quân không muốn vạch trần vết sẹo của nữ nhi, nhưng mà người tổn thương nữ nhi một người ông cũng sẽ không bỏ qua. Xem ra nên dọn dẹp trong phủ một chút, lại dám nói dối, lừa gạt ông nói rằng nữ nhi rất mạnh khỏe, nếu như nữ nhi ông thực sự mất tích không rõ, ông . . .

"Đúng vậy, Niệm Nhi mười năm đó vì sao lại mất tích? Là do ai làm, ca ca báo thù cho muội!" Lam Mặc Huyền tức giận nói, hấn vốn tưởng rằng mặc dù muội muội ở trong điền trang kém một chút nhưng áo cơm không lo, thật không nghĩ tới năm năm trước muội muội của hấn đã mất tích, mà bọn họ lại không biết chút gì.

"Còn quan trọng không? Không phải đều đã qua sao?" Lam U Niệm bung chén trà trên trà kỷ lên, tao nhã thưởng thức. Quan trọng không? Đương nhiên rất quan trọng, nhưng nàng lại muốn tự tay mình từng chút từng chút báo thù cho nguyên chủ.

"Sao lại không quan trọng? Muội muội của ta ai dám động đến!" Lam Mặc Huyền vỗ nhẹ lên bàn trà, đáng vẻ hiện tại của Niệm Nhi mười năm trước giống như ao tù nước đọng, làm hấn đau lòng.

Lam U Niệm không trả lời, chỉ thưởng thức nước trà, bộ dáng kia dường như vô tình không yêu không đau khổ không vui. Nhưng đáng đáp kia lại làm

bông trái tim hai nam nhân trong xe ngựa. Lam Kiến Quân một lần lại một lần ở trong lòng chất vấn chính mình, cuối cùng thì ông đã làm gì, khiến nữ nhi đang khỏe mạnh biến thành như vậy, ông chết cũng đáng đời.

Khỏe miệng Lam U Niệm tạo nên chút nếp nhăn khi cười, áy náy sao? Áy náy thì tốt, chỉ có áy náy mới có thể an ủi linh hồn không cam lòng của nguyên chủ chết đi khi tuổi còn rất nhỏ. Tiếp xúc ngắn ngủi, Lam U Niệm phát hiện Lam Kiến Quân hồ thẹn với nàng, còn có lòng muốn bù đắp, cho nên Lam U Niệm muốn ông càng thêm áy náy.

"Mẫu thân, con tiện nhân kia đã trở về, nàng đã trở về!" Lam Nhã Nhã nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên, từ nhỏ nàng ta đã không thích Tam muội, cho nên khi còn bé thường xuyên bắt nạt nàng. Nàng ta vẫn còn nhớ phụ thân chưa bao giờ quan tâm bọn họ, chỉ yêu mẫu thân con tiện nhân kia, nhưng mà bây giờ mẫu thân của nàng đã chết rồi, Lam U Niệm lại trở về, thế nhưng thái độ của phụ thân lại thay đổi bắt đầu coi trọng con tiểu tiện nhân đó, sao nàng ta có thể cam tâm!

"Nhìn bộ dạng của ngươi xem, chút chuyện nhỏ đã khiến ngươi sợ thần sợ quỷ!" An di nương quát lớn, hiển nhiên rất không hài lòng thái độ dễ kích động của đại nữ nhi.

"Mẫu thân, xin bớt giận, đại tỷ cũng chỉ là nhất thời tức giận mà thôi." Nhị nữ nhi Lam Chi Chi của An di nương vừa giúp mẫu thân mình thuận khí vừa trấn an.

"Đúng vậy, mẫu thân, đại tỷ chỉ nhất thời tức giận mà thôi, tiểu tiện nhân Lam U Niệm vừa về liền cướp đi quan tâm của phụ thân, đích thực nên trừng trị!" Ánh mắt Lam Ngân lộ ra hung quang nói, hẳn ta là nữ tử duy nhất của An di nương.

"Được rồi, ba người các ngươi nghe đây, hiện tại việc các ngươi phải làm chính là lấy lòng phụ thân các ngươi, giành được yêu mến và sủng ái của hắn!" An di nương nhìn ba đứa con nói, ba đứa bé này là chỗ bà ta dựa vào, bà ta không cho phép bất luận kẻ nào ngăn cản con đường của ba người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Về Phủ

Xe ngựa dừng lại, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt cùng sắc mặt trắng bệch của Lam Kiến Quân.

Lam U Niệm duyên dáng yêu kiều đứng ở cửa chính Lam phủ, cửa chính Lam phủ rộng rãi to lớn, đôi sư tử đá đứng im uy nghiêm, dường như ở đó bảo vệ phủ đệ này. Phía trên cửa và sân treo từng chiếc từng chiếc đèn lồng, ở trong đêm tối tỏa ra ánh sáng yếu ớt, trước cửa chính đứng rất nhiều nô bộc và nha hoàn Lam phủ, còn có mấy trăm thủ hạ tâm phúc Lam Kiến Quân mang về.

"Lão gia!" Mấy trăm người quỳ rạp xuống đất, vừa cung kính vừa sợ hãi chủ nhân chân chính của Lam phủ, người vừa mới trở về.

"Đứng lên đi!" Gương mặt của Lam Kiến Quân lộ vẻ cực kỳ lạnh lùng, nhìn những hạ nhân này, lại nghĩ tới nữ nhi của mình dưới tình huống không rõ chịu nhiều uất ức. Lam Kiến Quân hận không thể kéo hết những người này ra ngoài giết.

"Niệm Nhi, về nhà rồi!" Lam Kiến Quân không thèm nhìn đám người An di nương ở đằng sau, mà là lấy lòng nhìn Lam U Niệm.

Bởi vì lời Lam Kiến Quân nói, tất cả mọi người đều nhìn về phía nữ hài mang khăn che mặt đứng ở đó, cho dù tuổi còn nhỏ nhưng bản thân đã có phong thái tao nhã. Lúc quân gia nhìn thấy Lam U Niệm, thì như nhìn thấy quý, tại sao lại như vậy? Không phải Tam tiểu thư đã chết rồi sao? Rốt cuộc thì nàng là người hay quý?

"Lão gia, đây là Tam tiểu thư? Trên đời có rất nhiều người muốn trèo lên cành cao, lão gia nên nghĩ lại!" Phản ứng đầu tiên của quân gia chính là, đây là người giả mạo, khẳng định không phải Tam tiểu thư đã rơi xuống vách núi chết đi, cho nên ông ta muốn vạch trần thân phận người giả mạo này.

"Nữ nhi của ta, ta có thể nhận sai sao? Đây chính là Tam tiểu thư Lam phủ, đích nữ của Lam Kiến Quân ta!" Lam Kiến Quân không chút để ý tới quân gia đang gây xích mích, mà là dưới tình huống như vậy tuyên bố thân phận Lam U Niệm, nói rõ việc Lam U Niệm đã trở về, hạ nhân trong phủ mơ hồ cảm giác được, e rằng Lam phủ sắp trở trời rồi.

Tôi tớ trong phủ không hề cử động, còn những thủ hạ theo Lam Kiến Quân trở về lại trực tiếp quỳ xuống "Tham kiến tiểu thư!" Chủ tử của bọn họ là Lam Kiến Quân, bây giờ Lam Kiến Quân ở đây tỏ rõ thái độ, nữ nhi này rất quan trọng đối với ông. Cho nên, thuộc hạ trung thành từ giấy khắc này cũng xem nữ nhi Tướng quân thành tiểu chủ tử.

Đối với tất cả những việc Lam Kiến Quân làm, có lẽ đang lập uy vì mình, nhưng Lam U Niệm lại không chút cảm động. Nàng khẽ nâng đôi mắt còn đẹp hơn sao trời nhìn nô bộc trong phủ, rõ ràng trong đôi mắt không có gì cả, nhưng nô bộc đứng nơi đó lại cảm giác cổ mình như bị bóp chặt không thở nổi. Một người quỳ xuống, sau đó một người tiếp một người quỳ xuống, cho đến khi những nô bộc kể cả quân gia quỳ xuống toàn bộ.

Lam Kiến Quân giật mình nhìn nữ nhi, khí thế trên người nàng vừa rồi còn muốn cao hơn ông, nhiều năm qua rốt cục nữ nhi đã đi nơi nào? Đã trải qua những gì?

"Được rồi, vào thôi!" Lam Kiến Quân dẫn Lam Mặc Huyền và Lam U Niệm vào phủ, đám người An di nương đi ở đằng sau, sau cùng là gia đình nô bộc.

Lam Kiến Quân ngồi trên ghế dựa lớn màu đỏ nâu trong đại sảnh, ngồi ở bên trái là Lam Mặc Huyền ầm ập như ánh mặt trời, bên phải là Lam U Niệm lạnh lùng như tuyết, tiếp phía dưới là bốn mẫu tử An di nương. Cho dù trong lòng An di nương giận dữ muốn nôn ra máu, nhưng bà ta biết qua thật bây giờ mình chỉ là thiếp. Đã nhiều năm, Lam Kiến Quân không ở trong phủ, Hà Tiểu Nhiên mất sớm, Lam U Niệm mất tích, An di nương đã sớm tự cho mình là đương gia chủ mẫu. Nhưng mộng đẹp của bà ta mới đẹp đến một nửa thì lại miễn cưỡng bị đánh trở về.

"Lam Bá, sau này ông chính là Đại quân gia Lam phủ, quản lý tất cả việc vặt vãnh trong phủ!" Lam Kiến Quân thâm trầm nhìn vào mặt quân gia ban đầu, ánh mắt chợt lóe lên sát ý! Không chỉ lừa gạt chuyện Niệm Nhi mất tích, còn dám nói dối, thư mỗi tháng đều nói Niệm Nhi bình an không phải chính là vị quân gia tốt này sao?

"Dạ, lão gia!" Một lão nhân năm mươi tuổi khề khom người, đây là lão nhân đánh xe lúc này, hơn nữa lại là lão nhân Lam phủ. Lúc Lam Kiến Quân đi biên cương, bởi vì Lam Mặc Huyền còn nhỏ, cho nên dẫn Lam Bá theo chăm sóc hắn. Lão nhân này là người ở bên cạnh Lam Kiến Quân lâu năm, Lam Kiến Quân hết sức tôn kính và tin tưởng Lam Bá đã cực nhọc vì ông và Lam phủ.

An di nương run lên, lão gia đang hoài nghi, hoài nghi đến trên người quân gia. Mà quân gia là người của bà ta, nếu như lấy đi quyền lợi của quân gia, sau này nếu như bà ta ở Lam phủ làm việc nhất định sẽ bó tay bó chân, cho nên quân gia nhất định không thể bị cách chức.

Lam U Niệm liếc mắt nhìn lão nhân được gọi là Lam Bá, ăn mặc bình thường giản dị, nhưng hai mắt khôn khéo thẳng thắn, xem ra cũng là một lão nhân hiền lành, nhưng không phải người mềm lòng.

"Quân gia." Đột nhiên, Lam Kiến Quân gọi quân gia, ông ta đang lâm vào trạng thái khủng hoảng, trong thanh âm đè nén lãnh ý.

Quân gia cố gắng để cho mình trấn định một chút, nói: "Không biết lão gia có chuyện gì?"

"Chuyện gì? Hỏi rất hay!" Lam Kiến Quân đập mạnh lên bàn, cái bàn vô tội bị Lam Kiến Quân đập một phát nứt ra. Lam Kiến Quân đột ngột phát hỏa, trong phủ ngoại trừ ông, thủ hạ và người bên ngoài đều hoảng sợ quỳ xuống.

"Năm năm trước Tam tiểu thư đã mất tích không rõ, tại sao không có bất kỳ người nào truyền tin báo cho ta biết? Còn ngươi, quân gia tốt của ta, thế nhưng mỗi tháng còn viết thư nói rằng Tam tiểu thư ở điền trang bình an. Ta muốn hỏi một chút, ngươi làm sao biết Tam tiểu thư bình an?" Lam Kiến Quân trừng mắt nhìn quân gia, gần từng chữ từng câu.

"Lão gia, oan uổng quá!" Quân gia phịch một tiếng quỳ rạp xuống dưới chân Lam Kiến Quân, nước mắt chảy ròng, giống hệt ông ta thật sự bị oan uổng.

"Oan uổng? Vậy ngươi nói xem ngươi oan uổng chỗ nào?" Lam Kiến Quân chán ghét đá văng quân gia ra xa.

"Lão gia, đều là thiếp thân sai!" Không đợi quân gia nói gì, An di nương cũng quỳ rạp xuống đại sảnh, chưa nói đã chảy nước mắt nhìn Lam Kiến Quân.

Lam Kiến Quân nhìn An di nương trong mắt không có một tia tình cảm, thậm chí Lam U Niệm có thể từ bên trong nhìn thấy chán ghét. Vở kịch này xem ra càng ngày càng thú vị đấy chứ? Bên môi Lam U Niệm khẽ cong ý cười không tên.

"Lão gia, năm đó sau khi lão gia đi biên cương, thiếp thân một mình chống đỡ Lam phủ to lớn, cần trọng không dám thất lễ. Nhưng thiếp thân không nghĩ tới, Tam tiểu thư lại ham chơi chạy ra ngoài không cẩn thận mất tích. Thiếp thân biết tin Tam tiểu thư mất tích tự biết mình chết muôn lần cũng không thể đền tội, cho nên tiến cung cầu Hoàng hậu tỵ ty phái người tìm Tam tiểu thư." An di nương vừa nói vừa rơi lệ, đáng dấp tình chân ý thiết* thật sự làm cho người ta tin phục: "Nhưng phái rất nhiều người tìm cũng không có chút tăm hơi Tam tiểu thư, khi đó thiếp thân cho rằng Tam tiểu thư đã... Hu hu... Thiếp thân chỉ là phụ nhân hoàng loạn bất lực, vốn định báo cho lão gia, nhưng khi đó lão gia ở biên cương chiến sự báo nguy, thiếp thân sao có thể trong lúc này trở thành gông xiềng trên lưng lão gia!"

*Tình chân ý thiết: tình ý chân thành, tha thiết.

"Nhiều năm qua thiếp thân chưa bao giờ buông tha tìm kiếm Tam tiểu thư, thậm chí vì thế mà làm phiền Hoàng hậu tỵ ty nhiều lần, nhưng không có kết quả. Cho nên thiếp thân cho rằng Tam tiểu thư thực bị giết hại, thiếp thân biết sau khi lão gia trở lại chắc chắn sẽ thương tâm, thiếp thân sợ lão gia bởi vì mình chỉ lo đánh trận mà hại Tam tiểu thư, cho nên thiếp chết ý nói Tam tiểu thư ở trên đường gặp phải bọn cướp, rồi qua đời. Thiếp thân nguyện gánh vác hết tất cả oán trách, cũng không muốn lão gia đau lòng!" An di nương câu câu chữ chữ đều là tính toán vì Lam phủ vì Lam Kiến Quân, khắc họa một hình tượng phụ nhân vô cùng tốt đẹp.

Thì ra chỗ dựa sau lưng An di nương là Hoàng hậu, còn có phụ thân là An Thừa tướng, kết hợp lời nói hiện tại ai có thể trừng phạt bà ta?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: U Niệm Các

Trong đại sảnh chỉ nghe thấy tiếng khóc bi ai thê lương của An di nương, tiếng khóc tựa hồ bao hàm bao nhiêu khổ sở cùng bất đắc dĩ.

Lam U Niệm liếc mắt nhìn Lam Kiến Quân, phát hiện trong mắt ông không có buồn lòng, xem ra người phụ thân này đúng là không thích An di nương, phụ thân chính trực như vậy thật khiến người ta không thể hạ độc thủ?

"Phụ thân!" Lam Nhã Nhã cũng quỳ xuống bên chân Lam Kiến Quân: "Phụ thân, người có biết người không ở trong phủ mấy năm, mẫu thân có bao nhiêu vất vả không? Chẳng những phải lo liệu toàn bộ Lam phủ, còn phải tìm kiếm Tam muội, bởi vì Tam muội mất tích mỗi đêm đều không thể an giấc."

"Đúng vậy, Tam muội, hiện tại muội đã bình yên vô sự, muội có thể vì Lam phủ vì an vui của cả nhà mà không trách cứ mẫu thân nữa hay không?" Lam Ngân bi thương nhìn Lam U Niệm.

Ẩn giấu dưới khăn che mặt, khóe miệng chứa ý cười của Lam U Niệm càng tăng lên. An di nương thật sự đánh chủ ý rất hay! Bà ta vốn có chỗ dựa vững chắc, nếu như hôm nay xử trí bà ta, chỗ Hoàng hậu đúng là không tốt giao phó. Hơn nữa từng câu từng chữ của An di nương đều là vì cái nhà này, hơn nữa chuyện nàng mất tích chỉ có thể trách nàng ham chơi mà thôi, bà ta lao tâm lao lực tìm kiếm, nàng đã không có chuyện gì, nếu như bây giờ nàng còn đuổi theo không buông, vậy nàng chính là một nữ tử rắn rết vô tình vô nghĩa.

Lam Kiến Quân sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của đám người An di nương, càng thêm tức giận, cho dù là đối địch cùng Hoàng hậu và An Thừa tướng, ông cũng không cho phép bắt luận kẻ nào hại nữ nhi của mình mà vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật! Còn không đợi Lam Kiến Quân nói chuyện, Lam U Niệm đã lên tiếng.

"Nhị ca nói cái gì đó? Từ đầu đến cuối tiểu muội chưa từng nói trách cứ, Nhị ca nói vậy không phải đang khích bác quan hệ giữa ta cùng với An di nương sao?" Lam U Niệm đứng dậy đỡ mẹ con An di nương dậy, phong thái hoàn toàn là một nữ hải ngoan ngoãn.

"Tam tiểu thư không trách ta sao?" An di nương tựa hồ rất vui về lời kéo ống tay áo màu trắng của Lam U Niệm.

"Đương nhiên sẽ không, An di nương đối xử tốt với ta như vậy, sao ta có thể trách An di nương? Há?" Lam U Niệm thu hồi ống tay áo của mình, sâu kín nói.

An di nương không biết vì sao, rõ ràng đạt được đáp án bà ta muốn, nhưng khi nhìn Lam U Niệm luôn có cảm giác rét lạnh, rồi lại cảm thấy là do bà ta suy nghĩ nhiều, nữ hải trước mặt gây yếu không nói, thân thể cũng rất yếu ớt, chỉ là đứa bé mười ba tuổi có thể quấy ra bao nhiêu sóng gió?

"Tam tiểu thư không trách tội là tốt, thiếp thân cũng có thể an tâm." An di nương dường như thực sự thở phào nhẹ nhõm.

"Nếu như không có chuyện gì, ta về nghỉ ngơi trước!" Lam U Niệm nói xong chuẩn bị rời đi, nhưng An di nương lại lần nữa giữ chặt ống tay áo nàng, Lam U Niệm nhìn ống tay áo của mình, trong mắt lóe lên sát ý, nàng chán ghét người khác chạm vào mình trừ người nàng công nhận.

"Viện tử của Tam tiểu thư hoang phế nhiều năm, không bằng ngươi dọn đến viện tử của Nhã Nhã ở đi, Nhã Nhã có thể ở chung với Chi Chi." An di nương lại mười phần bày ra dáng vẻ mẫu thân. Ngay cả nữ nhi của mình cũng không để ý còn bày ra thái độ quan tâm Lam U Niệm cho Lam Kiến Quân xem.

"Không sao, ta thích viện tử đó, bên trong có rất nhiều kỉ niệm đáng giá?" Lam U Niệm tới gần bên tai An di nương nói nhỏ, khiến sắc mặt An di nương trắng bệch.

Sau khi thi lễ với Lam Kiến Quân liền dựa theo trí nhớ đi đến viện tử, chỗ viện tử vô cùng hẻo lánh, ở Lam phủ có thể nói là nơi hẻo lánh nhất. Lam U Niệm đi rất lâu mới đến trước viện tử, nhìn bức hoành phi phía trên đã *, ba chữ "U Niệm các" cũng thấy không quá rõ ràng.

"Tiểu thư." Lam U Niệm vừa vào viện, Lam Vũ và Lam Khúc đã chờ trong sân, cau mày nhìn cỏ dại mọc lan tràn trong viện, hiển nhiên hết sức bất mãn với hoàn cảnh trước mắt.

Lam U Niệm quan sát viện tử, mặc dù viện này xa xôi, nhưng diện tích rất rộng rãi, vườn hoa hoang phế cùng lầu các đã cũ nát nhưng vẫn nhìn ra tinh mĩ lúc trước, xem ra đúng là Lam Kiến Quân đã từng đối tử tử tế với tiền thân.

"Quét dọn đi, không có gì không thể ở." Lam U Niệm nói xong cũng đi vào phòng quét dọn, kiếp trước nàng có khổ gì mà chưa từng ném trái, nơi nào chưa ở qua, coi như nàng là con gái nhà họ Lam cũng nhất định phải trải qua đau khổ và bi thương người thường không thể chịu mới có thể ngồi lên vị trí gia chủ.

"Tiểu thư, người đến bên cạnh ngồi đi, sao người có thể quét dọn." Lam Vũ vội vàng kéo Lam U Niệm ra, rất sợ bụi bặm sẽ làm bẩn quần áo Lam U Niệm.

"Không sao!" Lam U Niệm cũng không có rời đi, ba người ở trong viện quét dọn, không phân chia chủ tớ, không phân chia trên dưới, chỉ có tình tử muội nồng đậm.

Sau khi Lam Kiến Quân cùng nữ tử Lam Mặc Huyền xử lý một số chuyện liền cùng nhau đi đến U Niệm các xem một chút, nhưng càng đi đường xa càng hiu quạnh khiến Lam Kiến Quân nhíu mày. Đợi đến lúc Lam Kiến Quân đứng ở trong viện nhìn thấy cỏ dại mọc lan tràn trong viện tử hoang vu, lập tức vừa áy náy vừa tức giận lại vừa đau lòng.

Lam Kiến Quân nhìn thấy nữ nhi vốn là đích nữ, cùng hai tì nữ bên người cùng nhau quét dọn lầu các, vén tay áo lên để Lam Kiến Quân thấy một đoạn cánh tay trắng nõn nhưng gầy yếu đáng thương. Tư thái tập mãi thành quen làm cho Lam Kiến Quân biết, có lẽ những năm qua nữ nhi sống không quá tốt.

Lam Mặc Huyền nhìn muội muội từ nhỏ đã đi sau lưng mình, hốc mắt ửng đỏ, làm việc của tì nữ, sống trong viện như vậy cũng không chút bất mãn. Hắn còn nhớ, mẫu thân từng bảo hắn chăm sóc tốt cho muội muội, nhưng hắn thực sự rất bất lực, để muội muội chịu khổ.

"Niệm Nhi muội muội." Lam Mặc Huyền nắm lấy tay Lam U Niệm, đoạt giấy lụa trong tay nàng: "Sao muội có thể làm những chuyện này?"

"Niệm Nhi, viện này đã bị hỏng, không bằng để cha chọn một viện mới cho con?" Lam Kiến Quân dò hỏi, tiếp xúc ngắn ngủi, Lam Kiến Quân biết nữ nhi của mình không phải là người không có chủ kiến.

"Không cần, nơi này rất tốt!" Lam U Niệm cự tuyệt, kỳ thật nàng cũng ưa thích nơi này, hoàn cảnh thanh u, địa phương hẻo lánh, hơn nữa tiểu viện được bố trí rất tốt, chỉ cần đổi mới là có thể ở.

Nghe Lam U Niệm cự tuyệt, Lam Kiến Quân cũng không nói gì, dù sao cũng là ông thên với nữ nhi, cho nên khi Lam Kiến Quân đối mặt Lam U Niệm lúc nào cũng thấp hơn một phần. Hơn nữa hiện tại thực sự Lam Kiến Quân muốn yêu thương nữ nhi, không phải vì nguyên nhân khác, chỉ vì nàng là nữ nhi của ông, có lẽ là nguyên nhân huyết mạch tương liên.

"Hai người này là?" Lam Kiến Quân nhìn hai nữ tử đứng ở bên cạnh Lam U Niệm, hai người này không phải nha hoàn trong phủ, hơn nữa dung mạo không tầm thường, khí chất có thể sánh bằng một ít đại gia tiểu thư.

"Gặp qua Lam Tướng quân." Lam Vũ và Lam Khúc thi lễ.

"Nô tì Lam Khúc, đây là Lam Vũ, chúng tôi là tì nữ thiếp thân của tiểu thư." Lam Khúc lạnh nhạt nói.

Lam Kiến Quân và Lam Mặc Huyền nghe xong cẩn thận quan sát hai người thật tỉ mỉ, thấy hai người không phải là người có tâm tư rắm tâm, hơn nữa nghe nói tính mạng hai người được Lam U Niệm cứu cũng có thể đoán ra hai người rất được Lam U Niệm tín nhiệm.

"Ừ, viện này chỉ có hai tì nữ có phải quá ít hay không, cha sẽ điều ít người làm cùng nha hoàn tới đây!" Lam Kiến Quân thấy U Niệm các vắng vẻ, nói.

"Không cần, Lam Vũ cùng Lam Khúc rất tốt!" Lam U Niệm nhìn hai người, khẽ mỉm cười.

"Được rồi, các người cố gắng chăm sóc tiểu thư, có chuyện gì có thể tới tìm ta!" Lam Kiến Quân nói với Lam Vũ và Lam Khúc, cũng là cho hai người các năng quyền lợi ở Lam phủ, dù sao ở Lam phủ một tì nữ có thể trực tiếp tìm Tướng quân là rất hiếm có.

Lam Vũ vừa muốn mở miệng chuẩn bị phản bác, hừ, chính là ông không nói chúng ta cũng sẽ chăm sóc tiểu thư thật tốt. Nhưng Lam Khúc lại nhanh chóng ngăn lại lời Lam Vũ sắp nói ra khỏi miệng.

"Cảm ơn Tướng quân, nô tì đã rồi!" Lam Khúc nói, các nàng theo tiểu thư trở về, tự nhiên các nàng biết bản thân tiểu thư đã có tính toán, các nàng không thể làm rối loạn kế hoạch của tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Lam Mặc Huyền Ca Ca

Lam Kiến Quân đã về nghỉ, mặc dù ông rất muốn ở lại trò chuyện cùng nữ nhi, nhưng khi nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của nàng, ông muốn nói cũng nói không nên lời, chỉ có thể đi trở về.

"Niệm Nhi muội muội." Lam Mặc Huyền vươn tay ra chuẩn bị giống như trước đây xoa đầu nhỏ của Lam U Niệm, nhưng thân thể Lam U Niệm đột nhiên cứng ngắc, trong nháy mắt tránh đi. Lam Mặc Huyền lúng túng thu hồi cánh tay còn dừng lại giữa không trung.

Lam U Niệm thấy ánh mắt âm trầm của Lam Mặc Huyền, nàng biết nhất định động tác đề phòng của mình làm cho ca ca như ánh mặt trời này khổ sở, nhưng thật ra không phải nàng cố ý. Nàng vốn không thích người khác tới gần hoặc đụng chạm, hơn nữa cho dù là kiếp trước hay kiếp này địa vị của nàng đều tồn tại rất nhiều nguy hiểm, cho nên lúc nào nàng cũng hết sức nhạy cảm, đây cũng là phản xạ có điều kiện của thân thể mà thôi. Hiện tại có thể đụng vào nàng chỉ có sư phụ, các sư huynh và bốn thủ hạ.

"Ca ca, chỉ là quá lâu Niệm Nhi không có cùng ca ca ở chung, không quen mà thôi." Lam U Niệm giải thích, cũng làm cho Lam Mặc Huyền hiểu rõ, giống như các sư huynh, đối với người được mình công nhận Lam U Niệm sẽ thật lòng đối đãi.

"Có thực không?" Lam Mặc Huyền lại tìm lại được ấm áp như ánh mặt trời: "Niệm Nhi, muội có từng trách ca ca?"

"Ca ca sao lại nói vậy?" Lam U Niệm không hiểu nhìn Lam Mặc Huyền, trách? Nàng sẽ làm vậy sao? Nàng chưa bao giờ trách người khác.

"Ca ca đã từng nói với muội, sẽ bảo vệ muội. Nhưng khi đó năng lực ca ca quá nhỏ, cho nên theo phụ thân đến biên cương, vốn tưởng rằng. . ." Lam Mặc Huyền nhìn muội muội nhỏ bé trước mắt, trong lòng càng ngày càng khổ sở: "Vốn tưởng rằng chờ ca ca trở về là có thể bảo vệ muội tốt hơn, nhưng không nghĩ tới muội lại trải qua nhiều lận đận như vậy, nếu như, nếu như biết chuyện sẽ thành như vậy, ca ca thà rằng làm người vô năng, cũng không rời khỏi."

Lam U Niệm thấy Lam Mặc Huyền tự trách, trong lòng khẽ thở dài, không nghĩ tới nam tử sáng sủa như ánh mặt trời này lại suy nghĩ nhiều như vậy.

Lam U Niệm cầm lấy trà cụ Lam Khúc chuẩn bị, khoan thai pha một chén trà lá thơm ngát cho Lam Mặc Huyền. Lam Mặc Huyền muốn nói mình chưa bao giờ uống trà lá, nhưng nghĩ đến đây là do chính tay muội muội pha cho hắn, nên vui vẻ nâng chung trà lên thưởng thức. Vừa nếm thử một ngụm, Lam Mặc Huyền liền tròn to hai mắt, bởi vì uống rất ngon.

"Ca ca, huynh cũng không sai, không cần đau lòng, chuyện đã đi qua, hiện tại Niệm Nhi rất tốt, không phải đủ rồi sao?" Giọng nói của Lam U Niệm không chút gợn sóng.

"Ồi! Muội không muốn nói chuyện cũ cũng tốt, nhưng sau này ca ca nhất định sẽ bảo vệ muội chu toàn." Lam Mặc Huyền bảo đảm, nói.

Lam Vũ và Lam Khúc vừa quét dọn phòng vừa buồn cười nhìn Lam Mặc Huyền đang say sưa thưởng thức trà lá tiểu thư pha. Bộ dạng này rất giống bọn họ lúc trước, ngày đó bốn người bọn họ uống trà lá tiểu thư tự mình pha cũng say sưa như thế, cảm giác không giống với cùng một loại trà đã uống qua.

Lam U Niệm thấy bộ dáng đó của Lam Mặc Huyền, trong lòng nghĩ đến lúc sư phụ cùng các sư huynh uống trà do nàng pha cùng ăn món nàng làm cũng là như vậy. Hơn nữa sư phụ thường chơi xấu, lần nào cũng làm nũng muốn nàng nấu cơm cho ông ấy. Có lúc nàng xuất cốc ông ấy còn có thể đến tìm, quả thực chính là một lão ngoan đông. Lam U Niệm nhớ đến sư phụ khiến người ta vui vẻ, trong mắt đầy tràn vui vẻ.

Lam Mặc Huyền uống xong một ly trà lá, ngẩng đầu lên thì thấy trong mắt muội muội tràn ngập ý cười ấm áp, loại ấm áp đó quá ấm, ý cười quá đẹp, làm cho người ta kích động muốn dốc hết tất cả chỉ vì đổi lấy một nụ cười của nàng.

"Khụ, có phải ca ca uống quá thâm hay không, để Niệm Nhi muội muội chê cười rồi." Lam Mặc Huyền nghĩ tới dáng vẻ tham uống của mình, hơn nữa còn bị muội muội nhìn thấy, làm cho hắn có chút xấu hổ.

"Nếu như ca ca thích uống, có thể đến chỗ Niệm Nhi, nơi này của Niệm Nhi có rất nhiều loại trà khác nhau, Niệm Nhi pha trà cho ca ca." Lam U Niệm cũng có hảo cảm với người ca ca này, cho nên cũng nhiều thêm vài phần kiên nhẫn.

"Có thật không?" Đôi mắt Lam Mặc Huyền tỏa sáng nhìn Lam U Niệm, Lam U Niệm gật gật đầu, loại ánh mắt này quá quen thuộc, bởi vì các sư huynh nghe được nàng sẽ pha trà cho bọn họ cũng là vẻ mặt đó.

"Phụ thân cũng cực thích uống trà. . ." Lam Mặc Huyền mở miệng thăm dò, phụ thân và muội muội xa lạ với nhau hắn cũng thấy bất đắc dĩ. Dù sao cũng là huyết mạch chí thân, hắn hi vọng muội muội có thể tha thứ cho phụ thân, sau này muội muội ở Lam phủ cũng có chỗ dựa.

"Không còn sớm nữa, chúng ta tuy là huynh muội nhưng dù sao nam nữ khác biệt, ca ca vẫn nên sớm trở về nghỉ ngơi đi!" Lam U Niệm cắt đứt lời thăm dò của Lam Mặc Huyền, người phụ thân này nàng cũng không có gì bất mãn, trái lại mang theo vài phần kính nể, nhưng đối với các chết của nguyên chủ nàng lại cảm động lây.

"Ách, được rồi, vậy Niệm Nhi muội muội nghỉ ngơi sớm đi." Lam Mặc Huyền dặn dò xong liền rời đi, từ nhỏ hắn ở quân doanh lớn lên đúng là không có nghĩ tới nam nữ khác biệt.

Sau khi Lam Khúc tiễn Lam Mặc Huyền rời viện trở lại, ngồi xuống, không biết nghĩ gì đó lại nói với tiểu thư nhà mình: "Tiểu thư, Lam công tử này dường như rất tốt với người đó."

"Đúng là rất tốt." Lam U Niệm chẳng nói đúng sai.

--

Lam Mặc Huyền trở lại "Mặc Huyền viên" của mình, vừa mới vào nhà liền nhìn thấy phụ thân ngồi cạnh bàn, tựa hồ già đi rất nhiều.

"Phụ thân." Lam Mặc Huyền cúi đầu chào, sau đó ngồi cạnh Lam Kiến Quân: "Sao giờ này phụ thân còn chưa nghỉ ngơi?"

"Haiz, ngủ không được." Lam Kiến Quân uống một ly trà đặc: "Nán lại chỗ Niệm Nhi rất lâu, làm gì vậy?"

"Phụ thân không biết đâu, Niệm Nhi muội muội biết pha trà, hơn nữa kỹ thuật pha trà có thể nói là tuyệt vị thế gian. Lần đầu tiên con uống được nước trà thơm ngon như thế." Lúc Lam Mặc Huyền nói đến muội muội trên mặt mang theo ý cười như ánh mặt trời.

"Hóa ra Niệm Nhi còn biết trà đạo!" Lam Kiến Quân thở dài, ông đã thiếu mất những năm tháng trưởng thành cùng nữ nhi, căn bản bây giờ không biết gì về nàng.

"Phụ thân, những năm qua khẳng định Niệm Nhi muội muội sống rất vất vả, cho nên tính tình có chút lạnh nhạt." Lam Mặc Huyền thấy phụ thân khổ sở nên vội vàng an ủi: "Phụ thân, mọi việc nên chậm rãi, con nghĩ một ngày nào đó Niệm Nhi muội muội sẽ tha thứ cho phụ thân."

"Là do cha sai." Lam Kiến Quân nhìn phương hướng U Niệm các, hóa ra chưa từng phát hiện, bây giờ mới phát hiện khoảng cách quá mức xa xôi.

"Phụ thân, liên quan tới chuyện Niệm Nhi muội muội mất tích năm năm trước, e là có cô quái, còn có dung mạo của Niệm Nhi muội muội..." Lam Mặc Huyền lo lắng nói: "Sau này nếu muốn tìm hôn sự tốt..."

"Cha đã phái người điều tra, Niệm Nhi tốt như vậy, là những người kia không xứng với Niệm Nhi." Lam Kiến Quân bao che khuyết điểm nói: "Hơn nữa, Cha có thể nuôi Niệm Nhi cả đời, không phải là không thể, vậy cũng không cần gả đến phủ người khác chịu khổ."

"Đúng vậy, Niệm Nhi muội muội vô cùng tốt." Lam Mặc Huyền đồng ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đêm Khuya Xông Vào Khuê Các

Editor: Bộ Yến Từ

Trăng non cong cong xẹt qua phủ đệ tinh xảo, phủ thêm cho tường cao một mảnh ánh sáng mờ mờ nhạt, khiến phủ đệ có vẻ thần bí mà yên tĩnh. Xa xa nhìn lại, từng tòa cung điện đen nhánh như khảm trong đêm đen.

Phong Dục Hiền đứng trước cửa sổ, nhìn phủ Minh Vương rộng lớn, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, chẳng biết tại sao trong lòng có vài phần nóng nảy bất an, trong mắt hiện lên hình ảnh lúc động lúc tĩnh của nữ hài tên Lam U Niệm. Lần đầu tiên giải cứu, không vì đôi mắt hấn mà sợ hãi và khinh bỉ. Lần thứ hai đối chọi gay gắt, thân thủ ác liệt. Lần thứ ba lạnh nhạt không gợn sóng, giống như Cửu Thiên Tiên Tử*. Một vài hình ảnh quanh quẩn trong đầu óc hấn, vô cùng rõ ràng, cảm giác được rõ nét mặt mày cô bé.

*Cửu Thiên Tiên Tử: tiên nữ trên chín tầng mây.

"Lam U Niệm . . . Hừm. Niệm Niệm." Môi mòng của Phong Dục Hiền khẽ hé, lưu luyến gọi tên nàng, mang theo chút tình cảm dịu dàng.

Tiếng vừa dứt, Phong Dục Hiền đã vận khinh công bay ra ngoài. Trong chỗ tối, Âm Nhất và Âm Nhị lác đác đi theo, bọn họ mơ hồ có thể đoán ra vài phần, kể từ khi chủ tử gặp được cô nương tên Lam U Niệm kia liền có những cử chỉ điển rõ.

Âm Tam vận khinh công chuẩn bị đuổi theo, nhưng lại bị Âm Tứ ngăn lại.

"Âm Tam, chúng ta còn có chuyện chưa làm!" Âm Tứ nghiêm mặt quát lớn.

"Ái chà! Tiểu Tử, ngươi không muốn đi nhìn cô nương mà chủ tử ái mộ nhiều năm có bộ dạng ra sao à?" Âm Tam cổ động: "Ngươi xem Âm Nhất và Âm Nhị đều biết rõ cũng đã gặp qua, chỉ có hai người chúng ta là chưa từng thấy, nữ tử có thể đoạt được tâm chủ tử khẳng định rất phi phàm, nói không chừng có ba đầu sáu tay, xem một chút đi, cùng đi xem!"

Âm Tứ động tâm. Đúng vậy! Nhiều năm qua chủ tử không gần nữ sắc, bọn họ còn tưởng chủ tử là đoạn tụ, hại bọn họ lo lắng thật lâu, rất sợ chủ tử sẽ coi trọng mình. Bây giờ có một nữ tử độc nhất vô nhị khiến chủ tử động tâm, bọn họ thân là ám vệ cũng có lòng bất quá. (^~^)- Hahaha!

Âm Tam đang hưng phấn khẳng định Âm Tứ bị nàng đã động, lần này coi như bị chủ tử phát hiện, xử phạt cũng là hai người, dù sao cũng có bạn.

Nhưng Âm Tứ không đáp một tiếng ngay lập tức bay mất, dáng vẻ bất quá thập phần đói khát.

"Tiểu Tử, ngươi chờ đó cho lão nương!" Âm Tam gào lên, vận khinh công đuổi theo. Các ám vệ khác ẩn trong bóng tối nhìn bốn lão đại đều rời đi, mặc dù cũng có lòng bất quá, nhưng lại không có lá gan đi bất quá.

Phong Dục Hiền ẩn hơi thở của mình tiến vào Lam phủ, nhưng vừa tiến vào mới phát hiện ra lần đầu tiên hấn làm chuyện lỗ mãng như thế, thậm chí Niệm Nhi ở nơi nào cũng không biết.

"Chủ tử, hiện tại Lam cô nương ở tại U Niệm các hẻm lánh phía Tây." Âm Nhất hiện thân, bẩm báo tình hình với chủ tử nhà mình.

Phong Dục Hiền nhìn Âm Nhất một cái, trong mắt rất hài lòng, sau đó bay tới hướng U Niệm các. Còn Âm Nhất lại có chút lảng lảng, vừa rồi chủ tử có ý khen ngợi hấn, ở bên cạnh chủ tử nhiều năm, nhưng chưa từng thấy chủ tử hài lòng về hấn như thế này, xem ra giá trị của hấn còn rất lớn, sau này hấn phải cố gắng thật nhiều.

Tiến vào U Niệm các hẻo lánh, lòng mây Phong Dục Hiên liền cau lại, chẳng lẽ Lam phủ nghèo đến vậy sao? Đường đường là đích nữ lại ở một nơi hẻo lánh rách nát, Lam Kiến Quân có phải là già rồi nên hồ đồ, phải tìm một ít chuyện vặt và cho ông ta làm mới được.

Phong Dục Hiên có thể cảm giác được bên trong U Niệm các có một âm vệ, nghe hơi thở hắt là nữ âm vệ đêm hôm đó, mặc dù võ công không tệ, nhưng Phong Dục Hiên lại có thể thoải mái tránh thoát đi tới phòng của Lam U Niệm.

Nhìn toàn bộ căn phòng, ánh trăng từ ngoài cửa sổ trút xuống, cả căn phòng rải đầy ánh sáng nhu hòa. Trên bàn đặt một quyển tạp ký, bên cạnh đặt một cái đoản nghiên (tức nghiên mực Đoan Khê), bên trong ống đựng bút cắm vài chiếc bút lông khéo léo. Quay đầu đi, là bàn trang điểm trong khuê phòng các nữ nhi đều có, phía trên không có đồ trang sức gì, chỉ có một cây trâm bạch ngọc. Nhắc lên chuỗi ngọc xâu thành bức rèm che, bên kia là phòng ngủ, cái giá đàn hương trên giường phủ màn lụa trắng tinh, trên màn lụa thêu hoa văn màu đỏ giống với khăn tay hắt mang trên người, vừa quý dị vừa mỹ lệ.

Nghiên mực đoan Khê:

Ánh mắt nhìn về phía giường, dưới ánh trăng da thịt nữ hài trắng như sứ ngọc, bình yên nhu thuận cuộn mình trên giường lớn, tóc dài trơn mượt như tơ lụa che phủ trên da thịt như ngọc, trắng đen rõ ràng, phảng phất như một bức tranh thủy mặc, Phong Dục Hiên lại ngây ngốc đứng tại chỗ si mê nhìn nữ hài trên giường.

Khi thấy đến lúc đi ngủ nữ hài vẫn mang khăn che mặt không khỏi có chút đau lòng, thậm chí ngay cả ngủ cũng không chịu tháo xuống, chỉ sợ trong lòng nữ hài cũng rất khó ngủ, nhưng Phong Dục Hiên lại cảm thấy bất luận gương mặt nữ hài như thế nào, đều khiến hấn động lòng như hiện tại.

Thời khắc có người vào phòng Lam U Niệm đã cảm giác được, liền vội vàng mang mạng che mặt đặt ở bên gối sau khi người nọ đi vào. Nàng có thể cảm giác được võ công người nọ cao hơn nàng rất nhiều, hơn nữa không hề Lam Phong phát hiện đã tiến vào nơi này khẳng định không thể coi thường, cho nên Lam U Niệm cố ý giả bộ ngủ xem thử người đến rốt cuộc muốn làm gì, lại dùng cái này đến yểm hộ mình sau đó một đòn giết chết! Nhưng Lam U Niệm chờ hồi lâu người đến vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, kinh khủng hơn chính là ánh mắt nóng rực của người đó luôn dán chặt vào nàng.

Nhanh chóng cầm lấy dao găm dưới gối, nhanh như chớp từ trong chăn nhảy lên, Lam U Niệm nhắm thẳng dao găm đến ngực người đó, vốn tưởng rằng coi như không phải một đòn giết chết cũng có thể bị thương, còn có một nguyên nhân chính là nàng nề tính chuyện người tới không có sát khí.

Lúc Lam U Niệm động thủ Phong Dục Hiên cũng đã hoàn hồn, duỗi tay nắm chặt cổ tay Lam U Niệm, cổ tay trong bàn tay lớn tựa hồ cực kỳ gầy yếu, dường như chỉ cần hấn hơi dùng sức là có thể bóp nát, hơn nữa cổ tay trong tay giống như tơ lụa thượng hạng, làm cho Phong Dục Hiên có ý nghĩ không muốn buông tay.

Tay phải của Lam U Niệm bị nắm, dao găm trượt vào trong tay trái, tay trái cầm lấy dao găm chỉ vào cổ người đến.

Vốn dĩ Phong Dục Hiên chuẩn bị ngăn chặn tay trái của nàng, nhưng khi nhìn thấy chỗ cổ tay bị hấn nắm chặt trở nên phồng hỏ, ý thức được dường như sức mạnh của mình quá lớn, cũng không dám nắm tay trái của nàng, chỉ nhẹ nhàng bước chân lui về sau vài bước, rời khỏi phạm vi công kích của nàng.

Lam U Niệm thật sự cảm giác được người đến không có sát ý, hơn nữa còn nhường mình. Cho nên cũng dừng công kích, nhìn về phía người đến.

"Là người. . ."

Chú thích:

[Nghiên mực Đoan Khê]

Đoan nghiên 端硯 cùng với Huy mực 徽墨, Hồ bút 湖笔, Tuyên Chi 宣纸 (1) được gọi chung là “văn phòng tứ bảo” 文房四宝. Trong tứ đại danh nghiên (2) của Trung Quốc, Đoan Nghiên đứng hàng đầu, chất đá của nó cứng nhưng tươi nhuận, mực mài ra rất mịn và trơn, khi viết rất trôi chảy không tổn hại đầu bút, sắc mực ở chữ viết để lâu không phai.

Đoan nghiên được sản xuất tại khu vực núi Lạn Kha 烂柯 và núi Bắc Lĩnh 北岭 ở Triệu Khánh 肇庆. Bắt đầu từ đầu thời Đường đã sản xuất, Đoan nghiên lúc bấy giờ không có trang trí đồ án hoa văn, rất giản dị. Truyền thuyết kể rằng, giữa thời Đường, có một lão chuyên làm nghiên mực khi đi ngang qua Đoan Khê 端溪 trông thấy hai con hạc rơi xuống khe không thấy nổi lên. Ông lão bủa lưới vớt lên được một khối đá, bên trong khối đá nghe có tiếng hạc kêu. Ông liền nạy khối đá ra, hai mảnh đá hoá thành hai chiếc nghiên, bên trên mỗi miếng có một con hạc đứng trên nhánh tùng. Về sau, thợ làm nghiên bắt chước theo, khắc trên nghiên các loại đồ án hoa văn. Bắt đầu từ đó, Đoan nghiên từ chỗ là thực dụng phẩm trở thành công nghệ phẩm.

Khi sử dụng nghiên mực phải dùng nước sạch để mài mực, nhất thiết kỵ dùng nước nóng và nước trà, không thể dùng vật cứng để cạo rửa nghiên. Mỗi khi dùng xong, lập tức rửa sạch để trong bát. Sau khi hong khô bỏ nghiên vào trong hộp đựng được làm bằng gỗ tốt.

Giới thiệu thêm:

(1)- Đoan nghiên 端硯: nghiên mực Đoan Khê.

- Huy mặc 徽墨: mực Huy Châu.
- Hồ bút 湖笔: bút Hồ Châu.
- Tuyên chi 宣纸: giấy Tuyên Thành.

(2) TỨ ĐẠI DANH NGHIÊN: tức bốn loại nghiên mực nổi tiếng của Trung Quốc, gồm:

- Đoan nghiên 端硯 của Triệu Khánh 肇 Quảng Đông 庆广东.
- Hấp nghiên 歙硯 của huyện Hấp 歙 An Huy 安徽..
- Thao Hà nghiên 洮河硯 của Thao Châu 洮州 Cam Túc 甘肃.
- Trùng Nê nghiên 澄泥硯 của huyện Giáng 绛 Sơn Tây 山西.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Trang Trí Sân Nhỏ

Editor: Bộ Yến Từ

Dưới ánh trăng, nam tử cao lớn vẫn mặc bộ y phục trên tiệc rượu đứng trong phòng nàng, trong ánh mắt có thứ ánh sáng mà Lam U Niệm không hiểu.

Nàng ngồi trở lại giường, nghiêng người dựa vào đầu giường, mắt lộ ra ngạc nhiên nghi hoặc: "Không biết Minh Vương nửa đêm đến đây, có chuyện gì quan trọng?"

Phong Dực Hiên nhìn dáng đáp lười biếng tùy ý của Lam U Niệm, rõ ràng dáng người ngây ngô còn chưa phát dục hoàn toàn, nhưng lúc này hần lại bị nàng mê hoặc thật sâu, từ từ đi đến bên giường, tới trước mặt nàng.

Cánh tay nàng đặt bên người đột nhiên chuyển động, trong nháy mắt dao găm đã trở lại trong tay nàng, đối với bất kỳ người nào nhích lại gần mình nàng đều có lòng cảnh giác, huống chi là Minh Vương cho nàng cảm giác quá nguy hiểm.

Cơ thể Lam U Niệm cứng ngắc, ngón tay thon dài của Phong Dực Hiên cầm lấy chân rỗi vãi trên đất, nhẹ nhàng đắp kín cho nàng, ngăn gió Bắc rét lạnh ban đêm ngoài cửa sổ thổi vào. Phong Dực Hiên làm hết sức tự nhiên, hần muốn làm cứ làm, không suy nghĩ nhiều cũng không lúng túng.

Nhưng Lam U Niệm lại không giống vậy, nàng thật sự không hiểu cuối cùng thì Minh Vương muốn làm gì, hoặc là hần muốn cái gì. Nàng lại càng không nghĩ tới nam nhân vô cùng tự đại này sẽ đắp chăn cho mình, xem ra đúng là không thể tưởng tượng nổi.

"Tôi thăm nàng một lát." Sau khi đắp kín chăn cho Lam U Niệm, Phong Dực Hiên nghiêm trang đáp. Hần chỉ muốn đến xem nữ hài trước mắt một lát, xem xem nàng đang làm gì, chuyện gì cũng nghĩ không được, chỉ muốn đến xem một chút.

Lam U Niệm nhú mày, nàng cảm giác mình và Minh Vương có chút không thể câu thông được, đến nhìn nàng? Đây là lý do quý gì vậy? Hơn nữa đêm hôm khuya khoắt tự tiện xông vào khuê các nữ tử chỉ vì đến nhìn nàng sao?

"Đừng nhú mày, thực sự ta chỉ đến thăm nàng một chút thôi." Phong Dực Hiên có thể đoán ra rằng nàng đang không hiểu, chính hần còn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được, nhưng hần không hy vọng nhìn thấy nàng cau mày, thấy nàng cau mày trong lòng hần rất khó chịu.

"Vậy à, nếu Minh Vương đã nhìn rồi, có thể rời đi chưa?" Lam U Niệm ngăn chặn lời nói ái muội của Phong Dực Hiên, trực tiếp bắt đầu đuổi người. Ngắm lại dường như nàng chưa bao giờ uất ức như bây giờ, thật sự là vô công của người đàn ông này quá cao, nàng không phải là đối thủ, tùy tiện ra tay người bị thương khẳng định sẽ là nàng.

Phong Dực Hiên nhìn Lam U Niệm, nàng bị hần nhìn đến mức sợ hãi, quả thực là nàng không hiểu ý nghĩ của hần, hơn nữa dường như hần luôn ra bài không theo lẽ thường.

"Nơi này quá cũ nát." Phong Dực Hiên không để ý đến chuyện Lam U Niệm đuổi người, lúc này đã nhìn qua sân nhỏ bây giờ lại quan sát phòng ở, vô cùng ghét bỏ nói.

Lam U Niệm phát hiện đúng là nàng không theo kịp tư duy của Minh Vương, đây chính là sự khác biệt giữa người hiện đại và người cổ đại sao?

"Ta rất thích!" Lam U Niệm đáp, dao găm trong tay lại chuyển động, đích xác là tính tình của nàng đã bị lấy nhiễm, nửa đêm không ngủ lại đi trò chuyện

cùng người đàn ông này về một đề tài vô cùng vô vị, khiến cho nàng bắt đầu thấy hết nói nõi.

"Nghỉ ngơi cho tốt." Đột nhiên Phong Dực Hiền ra tay bắt lấy dao găm nàng còn cầm trong tay giấu dưới chân, mắt nàng chợt lóe sát ý, sau đó hất dịch dịch chân rồi rời đi.

Lam U Niệm có thể cảm giác được mình sắp nớn ra một ngụm máu, nam nhân gì thế này? Chỉ là thấy hắn không có ác ý với mình là tốt rồi, nàng cũng không phải loại người buồn lo vô cớ, nếu không phải người nguy hại mình, nàng sẽ không nghĩ nhiều, cảm giác được đúng là hắn đã rời đi, liền yên lòng đi ngủ.

Sau khi Phong Dực Hiền rời khỏi phòng Lam U Niệm, đứng trên cây Quỳnh Hoa cao lớn trong sân, đóa hoa trắng nõn tô điểm cho dung mạo tuấn lãng vô song của Phong Dực Hiền càng trở nên phiêu dật như tiên. Phong Dực Hiền nhìn gian phòng của Lam U Niệm, nghĩ tới Tiểu Niệm Niệm ở chỗ đó, trong lòng có chút cảm giác thỏa mãn, kích động muốn liên tục ở lại chỗ này bảo vệ.

"Ám Tam, Ám Tứ." Phong Dực Hiền đột nhiên lên tiếng, làm cho Ám Tam và Ám Tứ trốn ở đằng sau thiếu chút nữa từ trên đầu tường rơi xuống, bọn họ vẫn chưa nhìn thấy Lam cô nương, tại sao lại bị chủ tử phát hiện cơ chứ? Ám Tứ từng mắt nhìn Ám Tam, xem đi, người nhất định đến tham gia nào nhiệt, lần này chúng ta chết chắc rồi!

Ám Tam không lưu tình trạng lại, lão nương kéo người tới sao? Đáng đời!

"Chủ tử." Ám Tam và Ám Tứ đi tới phía sau Phong Dực Hiền, cẩn thận nhìn sắc mặt chủ tử.

"Trước khi trời sáng, quét dọn sạch sẽ tiểu viện này, đồng thời mang đồ tốt nhất trong nhà kho ở phủ chúng ta tới đây trang trí lại." Phong Dực Hiền thu hồi ánh mắt, nhanh chóng biến mất trong đêm tối, lưu lại Ám Tam và Ám Tứ ngẩn ngang trong gió đêm.

Ám Nhất và Ám Nhị đá Ám Tam cùng Ám Tứ một cước, Ám Nhất cười nhạo nói: "Cho người bát quái, lần này gieo gió gặt bão rồi."

"Tốt nhất là các người trang trí tiểu viện này hợp tâm ý Lam cô nương, nếu không. . . Chỗ chủ tử. . ." Ám Nhị u ám nói xong cùng Ám Nhất bay đi.

"Ám Tam, người cũng là nữ nhi, người nói xem nữ hài tử sẽ thích trang trí kiểu gì?" Ám Tứ vừa quét sân vừa hỏi.

"Ồi! Không biết, chưa nhìn thấy Lam cô nương, nếu không chúng ta lên lút đi xem đi?" Ám Tam phiền não nhìn sân nhỏ hoang phế nhiều năm, ngẫm lại nếu như bố trí dựa theo phong cách ở vương phủ có phải quá quanh què hay không.

"Ám Tam, người muốn chết à, xem dáng vẻ của chủ tử cũng biết chủ tử rất quan tâm tới Lam cô nương, nhiều năm qua chưa từng thấy chủ tử quan tâm người khác, còn là nữ nhi." Ám Tứ phân tích, càng thêm khẳng định địa vị của Lam U Niệm trong lòng chủ tử.

"Cũng phải, có lẽ sau này Lam cô nương chính là nữ chủ nhân vương phủ, cuối cùng vương phủ cũng có nữ nhân." Ám Tam vừa nghĩ đến chỉ có mình nàng là nữ xung quanh đều là nam nhân thì hết sức bất mãn.

"Ừ, dù sao người cũng không tính là nữ." Ám Tứ nhìn Ám Tam một vòng, kết luận.

"Đi chết đi!" Ám Tam đá Ám Tứ một cước, nhưng nghĩ tới chuyện nếu như động tĩnh quá lớn sẽ đánh thức vị cô nương kia, nên thu lại tính khí.

- -

"Tiểu thư." Lam Phong xuất hiện trong phòng Lam U Niệm.

"Chuyện gì?" Lúc Lam Phong xuất hiện trong phòng Lam U Niệm cũng đã tỉnh lại.

"Trong sân có người quét dọn, hơn nữa võ công không thấp, còn có người từ ngoài sân khiêng đến rất nhiều đồ có giá trị không nhỏ đang trang trí tiểu viện." Lam Phong bẩm báo lại tất cả những gì mình nhìn thấy với tiểu thư, nàng thấy những người đó không có ác ý cho nên mới không ra tay, hơn nữa người đến khá nhiều nếu nàng tùy tiện ra tay nhất định sẽ mang đến phiền phức cho tiểu thư.

"Hừm? Tùy bọn họ đi, chỉ cần không làm hại đến chúng ta thì không cần quản." Theo trực giác, nàng cho rằng đây chính là do Minh Vương làm, vừa rồi còn chê tiểu viện của nàng tồi tàn, chỉ mới chốc lát vậy mà đã hao tổn nhân lực vật lực đến trang trí lại, Minh Vương càng ngày càng khó hiểu.

"Dạ." Lam Phong lui ra, cảnh giác bảo vệ Lam U Niệm, rất sợ những người kia có ý đồ bất chính, nhưng mãi cho đến trời hừng đông, những người kia thực chỉ quét sân và trang trí, dường như cũng không có ý đồ gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Thị Vệ Lam Phủ

Editor: Bộ Yến Tử

Sáng sớm, Lam U Niệm đã tỉnh lại. Lam Vũ và Lam Khúc chải đầu búi tóc cho nàng, bởi vì biết rõ sở thích của nàng cho nên chỉ chải kiểu tóc bình thường nhất, trên đầu không có chút đồ trang sức nào, nhưng chính vì vậy mà Lam U Niệm đã đẹp đến mức không thể nhìn thẳng.

Đứng trên lầu các, Lam U Niệm nhìn sân nhỏ chỉ ngần ngừ trong một đêm liền rực rỡ hẳn lên, cảnh tượng hoang phế do cỏ dại mọc lan tràn đã không còn nữa. Trong vườn hoa mới có rất nhiều loài hoa quý báu, lộ vẻ kiều diễm ướt át dưới sương sớm, trên vách tường từng là một mảnh trắng xám thiếu sức sống được điêu khắc Mạn Châu Sa Hoa trông rất sống động. Lam U Niệm có chút giật mình, dù sao trên thế giới này không có ai biết Mạn Châu Sa Hoa.

Cách đó không xa làn nước trong vắt tuôn ào ạt, hóa thành một dòng nước nhỏ như dây lưng xanh biếc chảy róc rách trong sân. Bên trong nước suối hiện ra những chấm ánh sáng rực rỡ làm cho người ta cảm thấy rất mỹ lệ, thời gian ngắn như vậy lại có thể dẫn nước từ phía sau núi ra, Minh Vương này quả nhiên không thể khinh thường.

Bức hoành phi [1] cũ đã được thay đổi, trên bức hoành phi thiếp vàng có khắc bút tích cường tráng như rồng ba chữ "U Niệm các", theo như lời tối hôm qua Lam Phong nói người đến bố trí và quét dọn sân đã rời đi, hiện tại U Niệm các vừa yên tĩnh vừa xinh đẹp.

"Trời ạ! Tiểu thư, đây là do tối hôm qua Lam Phong cho người đến làm sao?" Lam Vũ giật mình nhìn khoảng sân đẹp đẽ, thốt lên. Mặc dù các nàng sống ở chỗ nào cũng đều xa hoa mỹ lệ, nhưng thời gian ngắn như vậy mà có thể trang trí đẹp thế này, thật sự khiến người ta kinh ngạc.

"Ừ." Lam U Niệm cũng hết sức hài lòng cách bố trí trong sân, hoàn cảnh thanh u [2] mà lại không kiêu căng, làm cho người ta có cảm giác bản thân đang ở núi rừng.

"Tiểu thư, những người kia làm vậy chỉ sợ không ổn, dù sao chúng ta cũng không có liên quan đến bọn họ." Mặc dù Lam Khúc cũng giật mình về sự thay đổi trong sân, nhưng càng nghĩ nhiều tới lợi ích của tiểu thư nhà mình.

"Không sao, đồ vật đưa tới cửa không dùng thì phí." Lam U Niệm trấn an, nàng rất rõ ràng tính khí của Minh Vương kia, cho dù nàng muốn trả lại cũng là chuyện không thể, đã như vậy không bằng yên tâm thoải mái tiếp nhận.

"Niệm Nhi." Lam U Niệm đứng trên lầu các nhìn thấy Lam Kiến Quân cùng Lam Mặc Huyền đều rất kinh ngạc đi vào trong sân.

"Lam Tướng quân, ca ca." Lam U Niệm đi xuống lầu, ôn nhu thi lễ.

"Niệm Nhi muội muội, chuyện gì thế này? Tại sao chỉ một buổi tối liền thay đổi nhiều như vậy, ta và phụ thân còn dẫn theo rất nhiều người hầu đến chuẩn bị dọn dẹp viện từ này đó." Lam Mặc Huyền giật mình nhìn viện từ hoàn toàn mới, kì thực không ngờ vөн vẹn một đêm liền có thể xảy ra biến hóa lớn thế này.

Lam U Niệm nhìn ngoài viện, đứng là bên ngoài đứng rất nhiều gia đình, trong tay đều cầm công cụ sửa chữa sân, còn có một ít thủ hạ của Lam Kiến Quân trong tay xách từng món từng món đồ trang trí hết sức tinh xảo, và lại có thể nhìn ra những thứ này đều là Lam Kiến Quân dốc lòng lựa chọn.

"Ca ca tối đây sớm như vậy không biết là vì chuyện gì?" Lam U Niệm hỏi.

Lam Kiến Quân cùng Lam Mặc Huyền có thể cảm giác được Lam U Niệm có chuyện giấu giếm, nhưng bọn họ cũng biết không nên hỏi nhiều. "Niệm Nhi, những người này là thủ hạ của cha, sau này con có thể sai khiến, viện từ của con quá vắng vẻ." Lam Kiến Quân chỉ chỉ những thủ hạ phía sau, đối với một ít người làm cùng nhà hoàn ông sẽ không sắp xếp đến trong viện của con gái, ông không yên tâm về bọn họ, ông sẽ không để cho chuyện đã từng xảy ra thêm lần nào nữa, càng không để con gái ở ngay dưới mí mắt mình chịu ức.

Lam U Niệm nhìn Lam Kiến Quân một lát, nàng có thể nhìn thấy căng thẳng trong mắt ông, nhưng nàng đều không nhìn thẳng.

"Tiểu thư!" Hai mươi thị vệ ở sân ngoài đồng thanh gọi, nếu Tướng quân đưa bọn họ đến bên cạnh tiểu thư, như vậy sau này bọn họ sẽ là thị vệ của tiểu thư.

Tuy thân thủ những thị vệ này không phải thật tốt, nhưng có thể làm thủ hạ của Lam Kiến Quân cũng không phải người không có năng lực, mà hiện tại, nhìn bề ngoài quả thực Lam U Niệm ở Lam phủ là một mình chiến đấu hăng hái, bên cạnh chỉ có hai tỷ nữ mãnh mai. Còn những người này không chỉ có thể làm chân chạy việc, còn có thể dùng để che dấu năng lực của nàng.

"Các người cũng biết bước vào viện của ta, ta chính là chủ tử của các người, ta muốn người phục tùng mệnh lệnh, các người có thể làm được không?" Lam U Niệm nhìn từng thị vệ đã trải qua chiến trường, giọng nói mang theo khí áp người bề trên hỏi.

Mọi người cảm thấy giật mình đối với khí áp của Lam U Niệm, sau đó cực kỳ bội phục, đồng thanh nói: "Chỉ làm theo những gì tiểu thư nói!"

"Rất tốt, Lam Khúc, dẫn bọn họ vào cất đồ sau đó đến gặp ta." Lam U Niệm hài lòng gật đầu, trong mắt chợt lóe tinh quang.

Chờ tất cả mọi người cất đồ rồi trở lại sân, Lam U Niệm quét đôi mắt long lánh nhìn hai mươi người, môi anh đào đỏ mọng nói ra một câu: "Hiện tại, ta cần các người làm cho ta một việc."

"Nghe theo căn dặn của tiểu thư." Một nam nhân trong hai mươi người đứng ra nói.

"Giết ông ta!" Lam U Niệm dùng ngón tay trắng nõn như hành chỉ vào Lam Kiến Quân, trong mắt không chút biến hóa.

Toàn bộ viện tử đều tĩnh lặng lại, Lam Kiến Quân nhìn con gái mình không biết nên nói gì, Lam Mặc Huyền há miệng chuẩn bị khuyên ngăn, Lam Vũ và Lam Khúc mặt không chút thay đổi chỉ tin tưởng tiểu thư nhà mình, hai mươi thị vệ khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn nữ hải xinh đẹp xuất trần đứng ở nơi đó, muốn từ trên mặt nàng tìm ra dấu vết nói đùa, nhưng mà không có.

Chỉ một lát, thị vệ vừa đáp lời đột nhiên rút bội kiếm mang theo bên người tấn công Lam Kiến Quân, những thị vệ khác cũng bắt đầu công kích, chỉ còn lại năm thị vệ đứng tại chỗ không chịu làm hại Lam Tướng quân trong lòng bọn họ.

Mười lăm thị vệ công kích Lam Kiến Quân không thừa chỗ trống, nhưng Lam Kiến Quân chinh chiến sa trường nhiều năm thân thủ cũng không phải hạng người hơi hợt, cầm bội kiếm màu xanh đen triển đấu cùng đám thị vệ. Lam Mặc Huyền rút kiếm chuẩn bị đi giúp phụ thân, nhưng Lam U Niệm lại tiến lên một bước ngăn cản động tác của hắn.

"Niệm Nhi muội muội. . ." Lam Mặc Huyền không thể giải thích mở miệng.

Lam U Niệm nhìn bóng người càng ngày càng lớn xôn, Lam Kiến Quân không hổ là Tướng quân một quốc gia, kiếm trong tay giống như sấm sét, có vài thị vệ đã bắt đầu bị thương, nhưng có thể nhìn ra Lam Kiến Quân không có hạ tử thủ, trái lại bởi vì ông kiêng dè mà lộ vẻ mệt mỏi.

"Được rồi, trở về!" Thanh âm êm ái của Lam U Niệm lại vang lên, mười lăm thị vệ buông lòng hơi thở nặng nề trong ngực, mặc dù bọn họ đã là thủ hạ của tiểu thư, nhưng vùng kiếm với Tướng quân tôn kính, trong lòng bọn họ cũng không hơn gì.

Mười lăm thị vệ trở lại chỗ đứng, Lam Kiến Quân cũng thở phào nhẹ nhõm, ông thực sợ con gái của mình muốn giết mình, vậy thì phụ thân như ông đây có bao nhiêu bị ai.

"Các người ở lại, còn năm người các người có thể rời khỏi." Lam U Niệm nói.

"Tiểu thư." Năm thị vệ kia quỳ xuống, không phải bọn họ không nghe mệnh lệnh của tiểu thư, mà là Tướng quân đã từng là chủ tử của bọn họ, người mà bọn họ tôn kính.

"Ta muốn là tuyệt đối phục tùng, còn các người..." Lam U Niệm nhìn năm người quỳ trên mặt đất: "Không phải thị vệ ta cần!"

"Nếu năm người này không hợp, cha sẽ mang đi." Lam Kiến Quân nhìn ra con gái gan dạ, quyết đoán, hiểu rõ không thể nhiều lời, liền dẫn năm thị vệ kia rời đi.

"Niệm Nhi muội muội, muội thật sự dọa ta rồi!" Lam Mặc Huyền vỗ ngực một cái, tình huống vừa rồi rất tồi tệ, hai bên đều là người hắn yêu thương, không muốn bất cứ bên nào bị thương, hắn rất khó xử.

"Ha ha, lá gan ca ca nhỏ như vậy cũng không tốt đâu." Lam U Niệm cười trừ, nàng vốn không thích ra bài theo lễ thường, hy vọng sau này ca ca phải lớn gan một chút.

Chú thích:

[1] Hoành phi: hoành phi nguyên nghĩa là tấm bảng nằm ngang, vốn là bức thư họa (tranh chữ). Hoành phi có nhiều loại: có bức sơn son chữ vàng, có bức sơn đen chữ đỏ hoặc vàng, cũng có những bức được khảm xà cừ rất cầu kỳ, đẹp mắt. Hoành phi được làm bằng gỗ tốt và được chạm lộng (chạm thủng, chạm lỗ), chạm khắc, gắn kết với nhau thông qua ngàm mộng (bạn nào có ở nhà tranh thì sẽ biết ngàm mộng là gì (thanh kết nối giữa các cột với nhau)).

Hoành phi cổ thường được cấu tạo theo hai dạng chính là dạng hình chữ nhật và hình cuốn thư, ngoài ra còn có bức dạng chiếc khánh, hình ô van.

Những chữ Hán viết trên hoành phi (đại tự) thường theo 4 kiểu cơ bản là chữ Chân, chữ Hành, chữ Khải và chữ Triện, rất ít dùng chữ Thảo.

Những phần lạc khoản nhỏ hơn được ghi ở một hoặc hai bên bức hoành phi sẽ cho chúng ta biết thông tin về chủ nhân của bức hoành phi, người viết, người tặng, sự kiện tạo ra bức hoành phi đó...Hình trang trí trên các bức hoành phi như tứ linh (long – ly – quy – phượng), tứ thời (mai – lan – cúc – trúc).

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vô Tình Tiêu Kim Các

Hương thơm nhẹ nhàng thổi từ bể trong các, bảng hiệu "Vô Tình Tiêu Kim các" được kết bằng hoa treo trên cao, vừa vào cửa liền nhìn thấy tám tám

trắng tinh trải ở đại sảnh, kéo dài đến mỗi góc. Chính giữa đại sảnh có một đài cao, đài cao này được kết đầy các loại hoa.

Bởi vì là ban ngày, cho nên cũng không có nhiều người tiếng tăm lừng lẫy trong kinh thành ở trong thanh lâu, tú bà nhìn thấy Nam U Niệm mặc một bộ nam trang, mang mặt nạ đi vào, vội vàng tới đón.

"Chủ tử!" Tú bà lập tức thu lại vẻ mặt tùy tiện, gương mặt tô đầy son bột nhanh chóng biến thành cung kính.

"Ừ, Tam công tử có ở đây không?" Ánh mắt Lam U Niệm dò xét toàn bộ thanh lâu, có thể thấy Tam ca quản lý thanh lâu rất tốt.

"Tam công tử đang nghỉ ngơi ở lầu ba, có cần thuộc hạ đi đánh thức Tam công tử không ạ?" Tú bà sai người đóng cửa thanh lâu, dù sao chuyện của chủ tử cũng cực kì thần bí, vẫn nên phòng ngừa có người không cần thiết biết hành tung chủ tử, cho nên các vị công tử đã sớm cẩn thận, phải ẩn giấu hành tung của chủ tử.

"Không cần, người đi xuống đi." Lam U Niệm đi thẳng tới lầu ba. Tú bà vô cùng tôn kính nhìn theo bóng dáng chủ tử, Vô Tình các có rất nhiều sản nghiệp, mà chủ tử của bọn họ chính là vị tiểu công tử này. Dưới trướng chủ tử có năm vị công tử quản lý tất cả buôn bán, còn tiểu chủ tử lại có sự thông minh và mạnh mẽ mà người khác không có.

Lam U Niệm chậm rãi đi lên lầu ba. Thanh lâu này mới mở ba năm trước, không hề xa hoa lộng phí giống như các thanh lâu khác, mà mang theo vài phần tao nhã, bố trí như thế sẽ làm cho nam nhân chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới yêu thích. Bản thân ở trong thanh lâu, khách có thể chọn kỹ nữ hầu hạ, nhưng kỹ nữ cũng có quyền từ chối, quy củ như vậy không chỉ không có hù dọa những nam nhân kia, ngược lại càng thêm hấp dẫn, nữ tử nhàn nhạt chịu đựng đã khiến người ta chán ngán.

Tác dụng lớn nhất của thanh lâu này chính là thăm dò tình báo, thu thập đủ loại tin tức. Các cô nương trong thanh lâu cũng không phải đều là người của Vô Tình các, chỉ có thật thật giả giả, giả giả thật thật mới có thể không để người ta phát hiện ra công dụng thật sự của Vô Tình Tiểu Kim các.

Đẩy cửa phòng lầu ba ra, Lam U Niệm nhìn thấy Quý Tam vẫn còn ngủ say, quạt giấy không rời khỏi người đặt ở đầu giường, lần nào Lam U Niệm cũng sẽ trợn trắng mắt nhìn tên hồ ly này dùng cái chân màu hồng phấn bọc lấy cơ thể, hồng pháp nha, quá khảo nghiệm năng lực tiếp nhận của nàng.

"Được rồi, đừng giả bộ ngủ nữa." Lam U Niệm cầm lấy chén trà rót cho mình một chén rồi thưởng thức, phát hiện Quý Tam vẫn còn giả bộ nằm ngủ trên giường, không khách khí bật cười.

"Vậy huynh ngủ tiếp đi, muội đi đây." Lam U Niệm đặt chén trà xuống, đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Bây giờ tiểu sư muội càng ngày càng bận rộn, làm sao có thời gian đến thăm Tam ca." Quý Tam cầm lấy quạt giấy trên giường bắt đầu phe phẩy, vẻ nên bức tranh quý dị có chút vui vẻ.

Ngay tức khắc Lam U Niệm đã hiểu, tin tức của Tam ca là nhanh nhất, e là đã sớm biết nàng trở lại kinh thành, nhưng mà đợi hồi lâu vẫn không thấy nàng đến thăm hần, cho nên tức giận mà thôi. Kỳ thật lúc nàng về kinh đúng là chuẩn bị đến Vô Tình Tiểu Kim các thăm Tam ca trước, cho Tam ca một bất ngờ, có điều là thời gian bị muộn nên trực tiếp tiến cung.

"Sao càng ngày Tam ca lại càng giống trẻ con thế, càng lúc càng giống sư phụ." Lam U Niệm không giận, đã tập mãi thành quen vì hành vi thỉnh thoảng động kinh của Quý Tam.

"Hừ, muội không khiến chúng ta bớt lo được mà, nước ở kinh thành quá sâu, muội chưa có sắp xếp gì đã trực tiếp tới, cũng không chịu báo một tiếng với cả sư phụ." Quý Tam khoắc ngoại bào, trách cứ tiểu sư muội không chút ý thức có nguy hiểm.

"Cũng có lúc phải về, đúng lúc có cơ hội đương nhiên phải quay về." Lam U Niệm ý tứ sâu xa nói.

"Mà thôi, chuyện muội muốn làm chúng ta cũng cản không được, mọi việc phải cẩn thận." Quý Tam thở dài, đừng nhìn tiểu sư muội của hần lớn lên quốc sắc thiên hương, mềm yếu thương người, nhưng trong xương lại cố chấp hơn bất cứ kẻ nào, còn mang theo dự kiến bá đạo không thể đoán được.

"Giúp muội điều tra Minh Vương Phong Dực Hiên." Mục đích chủ yếu hôm nay Lam U Niệm đến đây là vì chuyện này.

"Sao vậy? Hần trên chọc tiểu sư muội à?" Quý Tam vội vàng hỏi.

"Không có, chỉ là người này cho muội cảm giác quá nguy hiểm, người nguy hiểm đương nhiên muội phải hiểu rõ ràng." Lam U Niệm nhớ tới Phong Dực Hiên, không khỏi mang theo vài phần bất đắc dĩ, võ công không bằng hần, thân phận cũng áp đảo không được, quả thực rất phiền phức.

"Tình báo về Minh Vương cũng không nhiều, trừ những tin đồn bên ngoài thì có rất ít tình báo về hần." Quý Tam cau mày hồi tưởng lại tất cả những chuyện có liên quan tới Minh Vương.

"Mà thôi, chuyện này cũng không cần phải làm ngay nhất thời, lát nữa muội sẽ tới Vô Tình Trần Vị các, Tam ca có đi không?" Lam U Niệm hỏi.

"Hôm nay muội sẽ đi đánh đàn ca hát sao?" Đôi mắt Quý Tam sáng lên, hỏi.

Lam U Niệm gật đầu.

"Lần này khẳng định Trần Vị các lại kiếm được không ít lợi nhuận. Muội không biết đâu, hiện tại một thủ khúc của muội có bao nhiêu chấn động, có biết

bao quan to quý nhân tới Trần Vị các chính là vì có thể nghe một khúc của muội. Chỉ là, muội đó, có lúc nửa năm cũng không xuất hiện một lần." Quý Tam nhìn Lam U Niệm giống như nhìn thấy vàng ròng bạc trắng chạy vào túi của mình.

"Tam ca, huynh rõ ràng là một tên gian thương, xem đáng đáp này của huynh rất giống muốn bán Niệm Nhi." Lam U Niệm trêu ghẹo.

"Ồi, tiểu sư muội đang vu oan cho ta đấy! Tam ca của muội là gian thương không sai, nhưng như thế cũng sẽ không bán tiểu sư muội, muội là bảo bối của sư phụ cùng các sư huynh." Quý Tam dùng quạt giấy gõ gõ vào lòng bàn tay, đoan chính nhìn Lam U Niệm.

"Thân thể thế nào? Sau khi dùng Hương Liên có thể ức chế độc?" Quý Tam chuyển đề tài quá nhanh, nhưng rõ ràng là lo lắng chân thật.

"Ừm, rất tốt, tạm thời sẽ không nguy hiểm tới tính mạng." Tuy Lam U Niệm cố gắng cứu vãn thân thể chính mình, nhưng cũng sẽ không vì kịch độc mà cả ngày lo lắng.

Đột nhiên Quý Tam không biết nói gì để an ủi tiểu sư muội, chẳng lẽ nói nhất định có thể giải được độc trong cơ thể muội? Nhưng đã qua nhiều năm, độc vẫn còn giày vò tiểu sư muội. Từ lúc tiểu sư muội còn nhỏ đã bắt đầu cho tới bây giờ, khi độc phát có bao nhiêu đau đớn bọn họ đều rõ ràng, nhưng cho tới bây giờ tiểu sư muội không kêu một tiếng cũng không khóc một lần, muội có biết, muội như vậy làm người khác đau lòng biết bao.

"Nghe nói, gần đây Bạch Liên rất được chào đón?" Lam U Niệm nhớ tới nữ tử tên là Bạch Liên trong thanh lâu rất được người hoan nghênh.

"Đương nhiên, dựa theo phương pháp tiểu sư muội huấn luyện, có nữ tử nào không biết cách khiến người yêu mê? Có bao nhiêu người vì gặp mặt Bạch Liên một lần, có thể nói là táng gia bại sản? Chẳng qua. . ." Quý Tam ngắt lời, chỉ nói một nửa.

"Hừm?"

"Nhưng trong lòng Bạch Liên đã có ý trung nhân rồi. Muội đoán xem là ai?" Quý Tam hỏi.

"Không phải là huynh chứ? Huynh đừng có động tới nữ nhân trong thanh lâu này, đó đều là cây rận tiền của huynh." Lam U Niệm cảnh cáo, thật sự thì Quý Tam rất thích chung diện.

"Lần này muội oan uổng ta đấy nhé, người nàng vừa ý là sư muội."

"Phụt - -"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bạch Liên Si Tình

Editor: Bộ Yến Tử

"Tam ca, huynh nói thật chứ?" Lam U Niệm vẫn trong tư thế bị sét đánh, mặc dù nàng không kỳ thị tình yêu đồng tính, nhưng nàng không nghĩ tới mình sẽ quyến rũ con gái nhà người ta.

"Tiểu sư muội, muội càng ngày càng mê người, ngay cả mỹ nhân cũng si mê muội." Quý Tam lấy ra khăn tay lau lá trà cùng nước trà dính trên mặt, có chút hả hê nói: "Muội cũng biết Bạch Liên là thanh quan, ngoại trừ ra sân khấu biểu diễn thì chưa bao giờ tiếp khách. Vốn điều này cũng không có gì kỳ quái, nhưng kỳ quái chính là lúc nào nàng ta cũng vô tình hay cố ý hỏi thăm muội có đến Tiêu Kim các hay không, bộ đáng thiếu nữ hoài xuân làm cho người ra rất cảm động!"

Lam U Niệm cảm thấy cả người không khỏe, biết Bạch Liên là một việc rất bất ngờ, tình tiết rất giống với chuyện cầu huyết xưa, nhưng có chỗ khác biệt chính là nàng không phải nam chính mà là nữ giả nam trang.

Hai năm trước khi nàng xuất cốc chuẩn bị đến kinh thành, ở trên đường phát hiện một đội thị vệ võ công không tệ hộ tống một nữ tử ăn mặc phi phàm trốn chạy trên đường. Lam U Niệm thấy thú vị nên cùng Lam Nhận nấp ở một bên xem đấu võ miễn phí. Thị vệ cuối cùng ngã xuống, ngay cả nha hoàn bên cạnh nữ tử cũng vì bảo vệ chủ mà bị người mặc áo đen một đao giết chết.

Lam U Niệm đứng ở trên cây xanh um, nhìn nữ tử từ trong xe ngựa đi ra. Mái tóc thật dài vấn thành Phi Hà kế, vài sợi tóc mai rủ xuống bên tai, dưới cơn gió nhẹ, phiêu dật giống như tiên tử, bộ váy dài màu tím chặt chẽ vây lấy dáng người lồi lõm. Chỉ nhìn một chút, Lam U Niệm khẳng định đây là một đại mỹ nhân.

Nhưng càng làm cho Lam U Niệm cảm thấy hứng thú chính là, tuy thân sắc nữ tử hoàng loạn, khoe mắt rung rung khi nhìn thấy nha hoàn và thị vệ từ vọng, nhưng không có xin tha không khóc lóc, vẫn cao quý đứng trong vòng vây của đám người áo đen. Về mặt cao quý không cho phép kẻ khác khinh nhờn, loại khí chất này chẳng phải của người hoàng gia.

Cho nên khi nữ tử kia thẳng thắn đón nhận cái chết, Lam U Niệm như một thiếu niên lang nhẹ nhàng chần ở trước người nữ tử, chiêu thức tàn nhẫn thư thái nước chảy mây trôi giải quyết tất cả người mặc áo đen, cũng cứu được nữ tử như hoa sen.

Từ đó về sau nữ tử đi theo Lam U Niệm, Lam U Niệm bắt đầu đi dẫn nàng ta tới Tiêu Kim các. Khi đó Lam U Niệm cũng không để nàng ta đến Tiêu Kim các nhận chuyện làm ăn cùng tình báo. Nhưng Bạch Liên lại tự nguyện lên đài biểu diễn, vì Tiêu Kim các mời chào rất nhiều chuyện làm ăn, đến bây giờ Lam U Niệm cũng không biết Bạch Liên lại có tâm tư như thế với nàng.

"Ây da! Lần này nhất định muội phải phụ nàng." Lam U Niệm nhớ lại dáng vẻ vui vẻ của Bạch Liên mỗi lần nhìn thấy nàng đến Tiêu Kim các, cũng biết Quý Tam không có nói dối.

"Thân phận của Bạch Liên không đơn giản, tiểu sư muội không thể đắc tội nàng ta, nên biết nữ tử sa vào bẫy tình là đáng sợ nhất." Quý Tam lo lắng nói, ngôn hành cử chỉ [1] của Bạch Liên rất có phong độ hoàng gia, chỉ kém tiểu sư muội một chút. Mặc dù hiện tại Bạch Liên một lòng vì Vô Tình các làm việc, nhưng sau này ai có thể nói chính xác?

"Nếu Bạch Liên là nữ tử như thế, lúc trước Niệm Nhi cũng sẽ không cứu nàng ta. Nàng ta là nữ tử thông suốt như hoa sen, cho dù mất đi tình yêu cũng sẽ sống tốt đẹp." Lam U Niệm nhớ tới Bạch Liên kiên cường, vô cùng tán thưởng.

"Tiểu sư muội, muội ở phủ Tướng quân không có đề lộ dung mạo chứ?" Quý Tam cẩn thận nhìn dung mạo như Thiên Tiên của Lam U Niệm hỏi.

"Đúng, sao vậy?" Lam U Niệm khó hiểu.

"Hô - - may mắn, nếu không toàn bộ kinh thành sẽ nổ tung. Tiểu sư muội này, không phải Tam ca nói muội, vẻ đẹp của muội tốt nhất đừng nên đề lộ, nếu không sẽ khiến cho người ta thèm muốn." Quý Tam sâu xa nói, nếu không phải tiểu sư muội lớn lên cùng bọn họ, có tình cảm gia đình, huynh đệ bọn họ có thể trốn thoát sức quyến rũ của tiểu sư muội sao?

Lam U Niệm bật cười, gương mặt của nàng đúng là quá mức tinh xảo mỹ lệ, so với gương mặt mỹ hoặc kiêu trước thì gương mặt này rất thánh khiết, nói là Thiên Tiên cũng không quá đáng, đây là tướng mạo Yêu Cơ họa quốc.

"Chủ tử, Tam công tử." Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa của tú bà.

"Chuyện gì?" Quý Tam hỏi.

"Bạch Liên tiểu thư muốn đến đàn một khúc, không biết chủ tử có cần không ạ?" Tú bà bạo gan hỏi, tâm tư của Bạch Liên tiểu thư rất nhiều người trong các đều hiểu rõ, nhưng chủ tử rất thần bí, ngay cả mặt mũi đều không rõ ràng, chỉ sợ Bạch Liên tiểu thư phải thất vọng rồi.

Quý Tam cho Lam U Niệm một ánh mắt, rõ ràng để nàng tự mình quyết định gặp hay không gặp. Bạch Liên cũng là người đáng thương, yêu một người coi như xong, hơn nữa người này một năm tới không được mấy lần, nàng ta chỉ có thể chờ đợi, càng đáng thương hơn nữa người mà nàng ta yêu là nữ tử, còn là một tiểu cô nương.

"Để nàng vào đi!" Thanh âm nhu hòa mang theo chút khàn khàn của Lam U Niệm vang lên.

Bạch Liên đứng sau lưng tú bà, nghe được thanh âm chủ tử, cả người vui vẻ như đoá hoa nở rộ. Tú bà nhìn thấy không khỏi cảm khái, Bạch Liên tiểu thư cần gì phải làm vậy? "Bạch Liên tiểu thư, chủ tử cho phép cô đi vào."

Bạch Liên đẩy cửa phòng, liền nhìn thấy nam tử ngồi trên giường mềm thương thức trà, rõ ràng thân thể không cao nhưng ở trong mắt Bạch Liên lại cao lớn hơn bất kỳ ai. Hơi thở quanh thân tựa như yêu như ma đầu độc Bạch Liên, làm cho gương mặt xinh đẹp có chút ửng hồng.

"Chủ tử, Tam công tử." Sau khi Bạch Liên thi lễ, thì ngẩng đầu lên nhìn Lam U Niệm đã mấy tháng không gặp.

"Ừ, ở chỗ này tốt không?" Lam U Niệm để Bạch Liên ngồi xuống, tự mình rót cho Bạch Liên chén trà quan tâm hỏi, dù sao nữ tử kiêu ngạo như vậy lại ủy thân ở thanh lâu, ít nhiều gì vẫn có chút tiếc nuối.

"Tạ chủ tử quan tâm, Bạch Liên sống rất tốt." Bạch Liên thút tha ngồi xuống, đối với quan tâm của Lam U Niệm cảm động không thôi.

"Bạch Liên, ngươi là một nữ tử tốt, nếu không thích hoàn cảnh như vậy, ta có thể an bài." Lam U Niệm có vài phần khoan dung với Bạch Liên, đoá sen trắng này nàng không muốn nàng ta bị nhuộm đen.

"Chủ tử, Bạch Liên làm không tốt sao?" Bạch Liên khổ sở hỏi, nàng ta thật sự thích cuộc sống như vậy, rất tùy ý, không giống như cuộc sống đã từng đúng quy đúng củ.

"Ngươi làm rất tốt, nhưng ta không muốn ủy khuất ngươi, ngươi có hiểu không?" Đối với chuyện tình cảm Lam U Niệm thật sự không am hiểu, Quý Tam ở bên nhìn mà muốn bật cười, đây không phải khoản nợ phong lưu sao?

"Chủ tử, Bạch Liên rất thích cuộc sống như vậy, mặc dù đang ở thanh lâu, nhưng người được tự do, hơn nữa mọi người trong Tiêu Kim các rất tốt với

Bạch Liên." Bạch Liên chân thành nói.

"Ừ, vậy là tốt rồi." Lam U Niệm gật gù đầu: "Không phải nói đánh đàn sao?"

Bạch Liên ngồi vào cạnh đàn trong phòng, đàn một khúc nhạc trầm tĩnh, thủ khúc này là do Lam U Niệm giao cho Bạch Liên, lúc trước Bạch Liên càng thêm bội phục Lam U Niệm, chủ từ đúng là văn võ song toàn. Bạch Liên đã từng một mình đàn vô số lần thủ khúc này, hiện tại có thể đánh đàn cho chủ từ nghe, thật tốt!

Chú thích:

[1] Ngón hành cử chỉ: lời nói và việc làm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Trân Vị Các

Editor: Bộ Yến Từ

Trong kinh thành phố xá náo nhiệt có một lầu các độc lập, gạch ngói màu xanh đen, mơ hồ lộ ra một góc hòn non bộ, đình đài lầu các, hoa và cây cối sum suê đông đưa theo gió, rất có hương vị vùng sông nước Giang Nam. Mọi người vẫn chưa đi vào, cũng có thể suy ra, chắc hẳn phong cảnh bên trong có thể làm say lòng người. Đứng ở cửa là hai người mặc y phục tiêu nhị lộ ra nụ cười đúng chuẩn, tìm kiếm ghế lô và chỗ ngồi cho mỗi người. Đi vào, sẽ phát hiện trên mỗi cái bàn bên trong đều đặt một bình sứ thon dài màu trắng, bên trong cắm vài đóa hoa tao nhã. Đây chính là Vô Tình Trân Vị các tiếng tăm lừng lẫy trong kinh thành!

Trân Vị các không chỉ bố trí mới mẻ độc đáo, món ăn ngon, quan trọng chính là bên trong đại sảnh trên cùng có một vũ đài [1] chạm khắc vô cùng mỹ lệ. Bốn phía vũ đài đều có bức rèm che thẳng đứng, bên trong bức rèm che còn có một chuỗi hoa tươi được xâu lại giống như bức rèm che buông xuống bốn phía vũ đài. Từ đại sảnh cùng ghế lô lầu hai chỉ có thể nhìn thấy bóng người mơ hồ trong vũ đài.

[1] Vũ đài: Vũ đài.

Vũ đài của Trân Vị các nổi danh nhất nơi này, bởi vì từ khi Trân Vị các khai trương tới nay, tại đây sẽ có một cô nương tới đánh đàn ca hát không định trước thời gian. Tất cả mọi người không biết tuổi tác và tướng mạo vị cô nương này, nhưng mỗi từ khúc của cô nương này đều thịnh hành trên đại lục.

Đã từng có biết bao nhiêu người có tiền có thể muốn gặp mặt cô nương này một lần đều không bệnh mà mất, nếu như có người dám nói năng lỗ mãng lúc cô nương này biểu diễn thì ngày hôm sau sẽ phát hiện thi thể người đó, điều này làm cho tất cả mọi người không dám tiếp tục đánh chủ ý tới cô nương này. Người người đều biết từ lâu [2] này là sản nghiệp của Vô Tình công tử, còn vị cô nương đó có thể được che chở như vậy trong từ lâu, rất nhiều người đều cho rằng cô nương này có quan hệ không tầm thường với Vô Tình công tử.

[2] Từ lâu: quán rượu.

Lam U Niệm và Quỷ Tam từ cửa sau lặng lẽ đi vào Trân Vị các, đứng trong ghế lô ở lầu ba nhìn khách nhân chen chúc phía dưới, Lam U Niệm không nói gì, chỉ hỏi: "Tam ca, huynh làm cái gì vậy?"

"Ta chỉ cho người tân ra tin tức, ngày hôm nay Diệu Âm cô nương xa cách ba tháng lại lên đài lần nữa, sau đó như mọi người thấy." Quỷ Tam bắt đầu đi chỉ tình huống người chật kín đại sảnh phía dưới, vẫn còn có rất nhiều người đang nghĩ biện pháp tiến vào Trân Vị các nghe một khúc của Diệu Âm cô nương.

Lam U Niệm nhìn phía dưới rất nhiều người, không khỏi cảm khái xem ra ở cổ đại cũng rất thịnh hành theo đuổi thần tượng, hơn nữa còn điên cuồng hơn so với hiện đại. Chẳng qua là nàng hát một từ khúc tập trung văn hóa hiện đại, hơn nữa kể từ khi thành lập Trân Vị các tới nay nàng cũng đã chỉ đài mấy lần, không nghĩ tới nàng vẫn được ngưỡng mộ nhiệt tình như thế.

"Thật ngại quá, hôm nay Trân Vị các đã đầy ngập khách." Tiểu nhị mặc áo bào màu xanh mím cười nói với rất rất nhiều người ở ngoài cửa đang muốn tiến vào từ lâu.

"Cái gì, đầy ngập khách rồi à? Ta có thể ra bạc gấp đôi, hôm nay Diệu Âm cô nương đến, chúng ta đợi lâu như vậy chính là vì muốn nghe Diệu Âm cô nương xướng một khúc." Một quý công tử bất mãn nói.

"Đúng vậy, Diệu Âm cô nương rất hiếm khi lên đài, tiểu nhị, ta ra gấp ba bạc." Một quý công tử khác gào lên.

Tiểu nhị nhìn biến người ngoài cửa, lau mồ hôi trên trán, không nghĩ tới hôm nay chỉ cần nghe tin Diệu Âm cô nương tới tâu lâu lại có nhiều người đến tới vậy, bây giờ nên làm sao mới tốt đây.

"Các vị khách nhân tôn quý, bởi vì người trong tiểu điểm đã sớm đầy, cho nên thật xin lỗi, nhưng mà không lâu nữa Diệu Âm cô nương còn có thể lên đài, đến lúc đó xin mời các vị đặt chỗ trước thời gian là được." Ông chủ tâu lâu mỉm cười đứng dậy, trấn an cảm xúc rất nhiều người ngoài cửa, kỳ thật trong lòng cũng vô cùng ngột ngạt, sao Tam công tử lại thả ra tin tức, lần này thật khó khăn.

Trong ghé lô tôn quý nhất ở lầu hai ngồi bốn nam tử, một người là Chiến Thần Phong Dực Hiền tiếng tăm lừng lẫy Phong Quốc, y phục trắng, tóc đen, toàn thân phát ra khí phách vương giả, vẻ mặt lạnh lẽo giống như băng tuyết, khiến người ta không rét mà run. Hắn đứng nơi đó như một tượng băng, tuấn mỹ như đức, băng lãnh như sương, phong hoa tuyết đại [3]!

[3] Phong hoa tuyết đại: còn có thể hiểu là tao nhã/ phong nhã tài hoa/hào hoa phong nhã,...

Ngồi ở một nơi khác là một nam tử rất nho nhã khiêm tốn, hắn ta là Tứ Vương gia Phong Quốc Phong Hạ Kỳ, đôi mắt âm áp nhưng lại hiện ra tinh quang giống như hồ ly, lúc nào cũng tỏa ra hào quang hấp dẫn người, gương mặt trong trẻo, môi như cánh hoa hồng, dáng người thon dài rắn chắc.

Ngồi ở một góc khác nữa là Quân sư Kinh Vô An rất được kính ngưỡng trong quân đội, mặt vị Quân sư Kinh Vô An này hơi gầy, đôi mắt hẹp dài, sống mũi cao thẳng, môi mỏng hơi trắng, làm cho người ta có cảm giác là một tên thư sinh tay trái gà không chặt, nhưng mưu lược của người này lại không thể khinh thường.

Còn một người nữa chính là Trang chủ giang hồ đệ nhất trang Vũ Lư Ly, hắn khoác bên ngoài một cái áo choàng không có tay vàng nhạt, tà áo tùy ý rộng mở, lộ ra y phục thanh lịch bên trong, cùng với màu sắc óng ánh của ngọc bội bên hông, trong quý khí lộ ra thanh nhã, tựa như một văn nhân nho nhã, một thân trang phục làm nổi bật nam tử phong thần như ngọc, sáng ngời như trăng.

"Ta nói này Lư Ly, cả ngày huynh chỉ làm những chuyện phong hoa tuyết nguyệt [4], thật sự không cảm thấy có chút vô vị à?" Kinh Vô An vừa thưởng thức trà thơm ở Trần Vị các vừa nói.

[4] Phong hoa tuyết nguyệt: dùng để chỉ tình cảm trai gái. Ở đây tác giả chơi chữ nên giữ nguyên.

"Vô An, lần này huynh nói sai rồi, mặc dù ta phong lưu nhưng cũng không phải loại người háo sắc, thật sự thì ca khúc của Diệu Âm cô nương thật là khéo, khúc từ [5] quá hay, vô cùng có khí chất!" Vũ Lư Ly nói đến nữ thần trong lòng cũng cực kỳ tán thưởng.

[5] Khúc từ: lời bài hát.

"Há? Sao lại nói vậy?" Kinh Vô An nghi ngờ nói, người bằng hữu này của hắn ta mặc dù phong lưu, nhưng cũng chỉ vui đùa một chút mà thôi, từ khi nào thì lại tán thưởng qua một nữ tử.

"Hắn là các huynh cũng nghe qua ca từ Diệu Âm cô nương truyền ra ngoài, phải chăng tuyệt không thể tả?"

"Đúng vậy, tuy chưa từng nghe cô nương này xướng, nhưng chỉ bằng những ca từ kia cũng đã không ai bằng."

"Vô An, huynh không biết đâu, Lư Ly từng nhiều lần muốn gặp mặt Diệu Âm cô nương nhưng đều chưa từng thấy, cho nên không phải vì người ta đẹp mà đến." Phong Hạ Kỳ giải thích.

"Như vậy xem ra, quả thực Diệu Âm cô nương có chỗ hơn người, có thể không cho đệ nhất trang chủ mặt mũi, nữ tử này đúng là không giống người thường." Kinh Vô An mang theo vài phần tán thưởng nói, nhiều nữ tử thấy người sang bắt quàng làm họ, nhưng nữ tử này không vì thân phận của Lư Ly mà bị thuyết phục, lên đài rất ít nhưng không lấy lòng mọi người, người có thể viết ra từ khúc tuyệt vời như vậy là vô cùng hiếm thấy, thế gian này vẫn còn có nữ tử như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Trời Sinh Ta Tài Tất Hữu Dụng, Ngàn Vạn Lần Đừng Ức Hiếp Thiếu Niên Nghèo!

Editor: Bộ Yến Từ

"Tránh ra, vị trí này bản công tử mua." Trong đại sảnh phi thường náo nhiệt truyền đến một tiếng quát lớn vô cùng hung hăng can quấy.

"Vị công tử này, vị trí này ta đã thanh toán tiền đặt cọc trước, bao nhiêu tiền cũng không nhường." Thanh âm một nam tử ôn tú nhưng cứng rắn vang lên.

"Người biết ta là ai không? Người lại dám tranh với ta? Ta nói cho người biết, hôm nay vị trí này người nhường cũng phải nhường, không nhường cũng phải nhường!" Nam tử hung hăng xách nam tử ngồi ở vị trí khá cao lên, thủ đoạn thô lỗ.

"Vị công tử này mời buông tay, hôm nay ta đến là vì muốn nghe một khúc của Diệu Âm cô nương, công tử không nên cố tình gây sự!" Nam tử bị đối xử thô lỗ hiển nhiên cũng hơi tức giận.

"Hừ! Người cũng không nhìn lại bộ dạng nghèo túng của chính mình đi, người cũng xứng đến Trần Vị các nghe Diệu Âm cô nương biểu diễn?" Nam tử hung hăng đuổi năm đám, chuẩn bị ra tay.

Thay quần áo xong Lam U Niệm đi vào bức rèm che trong vũ đài, nàng cau mày nhìn về phía tiếng ồn lớn dưới đại sảnh, nam tử hung hăng một thân băng lam tơ lụa tốt nhất, trên tay đeo vài chiếc nhẫn màu sắc rất khoa trương, khoe miệng mỉm cười xấu xa rất đáng khinh.

Còn nam tử bị hất ta túm chặt cổ áo, một thân y phục có hơi trắng bệch, đầu tóc buộc lên đơn giản bởi một cây trâm trúc, vóc người cũng không cao hơn nữa có chút gầy yếu, nhưng cho dù vậy lưng hắn vẫn thẳng như cây Bạch Dương [1] ẩn chứa sức mạnh kiên cường.

Lúc quả đấm của nam tử hung hăng cách gò má nam tử thanh tú chỉ một chương, quân sự Trần Vị các vội vàng ngăn lại, bình thường đều là gương ôn hòa giờ đã lạnh mặt, dù sao hôm nay chủ từ tới nơi này lại có người dám gây chuyện, đây không phải khiến ông mất mặt sao? Hơn nữa xem ra bọn họ chỉ là loại ý thể hiệp người, ở Trần Vị các tất cả mọi người đều được đối xử bình đẳng, cho dù người muốn đánh muốn ra tay cũng phải ra ngoài Trần Vị các rồi nói sau.

"Thỉnh vị công tử này không được gây sự ở Trần Vị các!" Quân sự sau khi giải cứu nam tử thanh tú liền rời đi, dù sao cũng là kinh doanh, chỉ cần không nguy hại đến Trần Vị các, quân sự sẽ không hỏi nhiều.

Trong lúc không đề ý bị ngăn lại nam tử hung hăng tức giận lật tung cái bàn của nam tử thanh tú, chén và hoa trên bàn đều rơi vỡ nát trên mặt đất, tiếng vỡ vụn lanh lảnh làm cho đại sảnh yên tĩnh trở lại, gia đình đi theo nam tử hung hăng càng thêm kiên cố, lại chuẩn bị ra tay với nam tử thanh tú.

"Người phương nào náo loạn ở đây?" Thanh âm tuyệt vời như nước suối vang lên trong đại sảnh, thấm vào lòng người.

Lúc này mọi người mới nhìn thấy, sau bức rèm che trong vũ đài đã có một nữ tử thấy không rõ mặt đang ngồi, nhất thời tinh thần mọi người vô cùng phấn chấn, bởi vì có thể ngồi ở chỗ đó ngoại trừ Diệu Âm cô nương còn có thể là ai?

Lầu hai, Phong Dục Hiên vẫn luôn không nhúc nhích đột nhiên nhìn về phía bóng người mờ hồ giữa vũ đài, luôn cảm thấy thanh âm kia rất quen thuộc, bóng dáng càng làm cho hắn nhận không được muốn tới gần.

"Quý rầy thanh tịnh của Diệu Âm cô nương, là tiểu sinh không đúng, mong cô nương rộng lòng tha thứ." Nam tử thanh tú cúi chào, đối với câu hỏi của nữ thần vẫn lộ vẻ rất cầu nể.

Vốn dĩ công tử hung hăng đang chuẩn bị làm loạn lên nghe được thanh âm say lòng người, không chỉ bắt đầu muốn xem nữ tử bên trong bức rèm che như thế nào, đây là lần đầu tiên hắn ta nghe được thanh âm Diệu Âm cô nương trong lời đồn, quả nhiên khiến lòng người say đắm, bình thường hắn ta đã quen hung hăng can quấy, hiện tại lại xem thường một nữ tử lên đài biểu diễn: "Người chính là Diệu Âm cô nương?"

Vừa nói ra lời này, sắc mặt tất cả mọi người trong đại sảnh đều bất thiện nhìn nam tử hung hăng, còn Vũ Lưu Ly ở lầu hai thấy nữ thần của mình bị người ta bất kính, tức giận muốn ra tay, ngay cả nam tử gầy đều nghiêm mặt lại.

"Đúng vậy, không biết công tử có chuyện gì?" Thanh âm bên trong bức rèm che không có nửa phần không vui, vẫn dễ nghe như trước.

"Ta đồng ý trả gấp đôi giá tiền đến ngồi vị trí thứ nhất, để nam tử này tránh ra!" Ngữ khí sai khiến chứa đầy phần cao ngạo, nam tử hung hăng lại càng ngẩng đầu lên.

"Vị công tử này có nguyện ý nhường chỗ ngồi không? Vị trí này là của người, quyền quyết định là ở người." Thanh âm bên trong bức rèm che vẫn không có chập chờn, cho dù nam tử hung hăng có lớn lối như thế nào cũng không bị xem nhẹ.

"Tiểu sinh không muốn." Nam tử thanh tú không nghĩ tới Diệu Âm cô nương lại hỏi ý của mình, lập tức có cảm giác được coi trọng.

"Ta đồng ý ra gấp ba, không, bốn lần bạc!" Nam tử hung hăng khinh bỉ nhìn bóng người trong bức rèm che, cho rằng hình tượng giàu có của mình khẳng định khiến Diệu Âm cô nương xem trọng.

"Một chỗ ngồi ở Trần Vị các cần không ít bạc, số bạc này là từ đâu mà có?" Thanh âm trong bức rèm che không hiểu sao ngậm vài phần ý cười, làm cho người trong đại sảnh đoán không ra dụng ý của Diệu Âm cô nương.

"Đương nhiên là trong phủ của ta, ta là con trai trưởng trong nhà!" Dường như nam tử hung hăng vô cùng coi trọng thân phận của chính mình, rất sợ người khác không biết mình.

"Vậy còn vị công tử này thì sao?" Người trong bức rèm che hỏi nam tử thanh tú.

"Ta, ta, ta nỗ lực làm công kiếm tiền." Nam tử thanh tú có chút xấu hổ nói tới nguồn gốc bạc của mình.

Nam tử hung hăng đang chuẩn bị cười nhạo nam tử thanh tú bần cùng, nhưng còn chưa mở miệng, thanh âm trong bức rèm che đã truyền đến: "Có thể dựa vào bản thân cố gắng kiếm bạc mới là khả kính, bạc của công tử là do hai tay mình làm ra, dù sao cũng cầu tiến hơn những người chỉ biết đục khoét người nhà rất nhiều!"

Lam U Niệm vừa nói xong, đại sảnh càng thêm yên tĩnh, nam tử thanh tú khiếp sợ nhìn nữ tử trong bức rèm che. Bởi vì gia cảnh hần nghèo khó, bất luận làm cái gì cũng bị người ta cười nhạo và cứ hiếp, hần không tin số mệnh cho nên vẫn luôn cố gắng, nhưng tất cả mọi người vẫn khinh bỉ hần. Hôm nay nữ thân của hần lại khẳng định, khẳng định hần có lòng cầu tiến hơn nhiều so với quý công tử tiêu xài tiền tài gia tộc.

Ánh mắt tất cả người trong đại sảnh đều sáng lấp lánh nhìn Diệu Âm cô nương sau bức rèm che, nữ tử bọn họ gặp được không ghét người nghèo thích người phú quý, nữ thân Diệu Âm cô nương của bọn họ là người có nhân phẩm thanh cao nhất trên thế giới, bất luận vàng bạc gì đều không rung động được.

"Tốt! Quả nhiên không hổ là Diệu Âm cô nương, cách nghĩ bậc này trong kinh thành có mấy người có? Không nhìn thấp người nghèo khó, không lấy lòng con cái nhà quan, hiếm thấy!" Đôi mắt Kinh Vô An tỏa sáng nhìn đại sảnh dưới lầu, hần ta không nghĩ tới bị bạn tốt kéo tới lại có thể gặp được nữ tử như vậy, không uống công hần ta đi một lần.

"Vừa rồi không phải nói ta phong lưu sao? Nữ tử như thế không phải loại người dùng sắc đẹp làm việc có thể so sánh, Diệu Âm cô nương là nữ thần trong lòng ta!" Vũ Lưu Ly sùng bái nhìn bóng người mơ hồ kia, làm gì có bộ dáng trang chủ đệ nhất trang.

"Không trách Lưu Ly thường thức nàng, ta cũng rất thương thức nữ tử như vậy, nếu như có thể kết làm tri kỷ với nàng khẳng định là việc may mắn trong nhân sinh!" Phong Hạ Kỳ thở dài, nói.

Người duy nhất trong phòng không nói gì chính là Phong Dục Hiên, hiện tại đang gắt gao nhìn chằm chằm bóng người kia, thanh âm sao lại giống Niệm Niệm vậy? Hay là Diệu Âm cô nương vốn chính là Niệm Niệm? Phong Dục Hiên tự hỏi.

Mà lúc này công tử hung hăng nhìn ánh mắt khinh thường của mọi người trong đại sảnh, thỉnh thoảng còn có người thảo luận, làm cho công tử càn quấy chưa từng mất mặt thế này đồ hết lửa giận lên trên người Diệu Âm cô nương, hận không thể ở tại chỗ giết chết nữ tử trong bức rèm che mới có thể giải hận.

"Bất quá chỉ là loại người ti tiện ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ..." Nam tử hung hăng vừa nói vừa xông lên đài chuẩn bị vén lên bức rèm che, để hần ta có thể bắt được nữ tử làm hần ta mất hết mặt mũi, nhưng lời hần ta còn chưa nói hết, trong miệng đã bị người ta ném vào một chén trà, lập tức răng cửa bị đánh rớt hai cái, bàn tay hần ta chuẩn bị vén rèm che cũng bị một hạt đậu phộng không biết từ chỗ nào bay ra đánh cho tàn phế.

Kỳ thật Lam U Niệm chuẩn bị tự mình động thủ, nhưng không nghĩ rằng lại có người giúp mình, ánh mắt nhìn về phía ghé lô lầu hai, người có thể đi vào lầu hai Trần Vị các không phải cũng quý, xem ra hôm nay nàng còn gặp được người tốt.

Trong ghé lô, Vũ Lưu Ly thu hồi tay vừa ném chén trà: "Lại dám mở miệng vũ nhục nữ thần của ta, quả thật đáng chết, chỉ là Phong Dục Hiên, sao ngươi lại ngăn cản, có lẽ hôm nay ta đã có thể nhìn thấy bộ mặt thật của nữ thần?"

Phong Dục Hiên ném qua một ánh mắt sắc lạnh, Vũ Lưu Ly ngoan ngoãn hơn bất cứ ai, thật sự thi bằng hữu của hần rất đáng sợ, nên cẩn thận mới tốt.

"Kéo ra ngoài, sau này người này không được phép bước vào Trần Vị các!" Thanh âm trong bức rèm vẫn dễ nghe, nhưng lại mang theo vài phần lạnh lẽo. Quân sự cẩn thận tranh thủ lời người ra ngoài, lúc kéo đi còn thêm mấy đá, sau đó ném người này cùng đám gia đình ra khỏi cửa Trần Vị các.

Tiểu nhị Trần Vị các làm việc gọn gàng, chỉ một lát liền thu dọn xong đại sảnh, lần nữa sắp xếp ổn thỏa vị trí cho công tử thanh tú, không có loại người như vậy quấy rầy, giờ phút này tất cả mọi người trông mong nhìn nữ tử sau bức rèm che, rất sợ bỏ qua thanh âm động lòng người.

"Hôm nay thủ khúc tên là (Mệnh mộng)." Thanh âm thanh thúy không nhiều lời, chỉ nói tên khúc hát sau đó tiếng đàn truyền ra từ bức rèm che.

"Trời sinh ta tài tất hữu dụng, ngàn vạn lần đừng ức hiếp thiếu niên nghèo.

Thất bại cũng muốn sinh anh hùng, không sợ thế nhân cười ta điên.

Hào hán không đề cập tới anh dũng năm đó, chỉ muốn hỏi người hiểu hay không.

Ung dung ngụy trang yêu hận, có ai chân chính có thể buông lời.

Từ đại giai không, sắc tức là không. Trong mắt tất cả đều là yên chí.

Say ở bụi hoa, cười đau lòng. Ai tới thâm tình ôm nhau cùng ta.

Vì người động lòng, vì người ngâm tụng. Một khúc hát vang kể rõ nội tâm.

Lúc đến mảnh liệt, đi lúc nghĩ thông suốt. Nhân sinh chỉ là một giấc mộng đẹp, nhân sinh chỉ là một giấc mộng đẹp.

Trời sinh ta tài tất hữu dụng, ngàn vạn lần đừng ức hiếp thiếu niên nghèo.

Thất bại cũng muốn sinh anh hùng, không sợ thể nhân cười ta điên.

Hào hán không đề cập tới anh dừng năm đó, chỉ muốn hỏi người hiểu hay không.

Ung dung nguy trang yêu hận, có ai chân chính có thể buông lời.

Từ đại giai không, sắc tức là không. Trong mắt tất cả đều là yên chi.

Say ở bụi hoa, cười đau lòng. Ai tới cùng ta thâm tình ôm nhau.

Vì người động lòng, vì người ngậm tưng. Một khúc hát vang kể rõ nội tâm.

Lúc đến mảnh liệt, đi lúc nghĩ thông suốt. Nhân sinh chỉ là một giấc mộng đẹp, nhân sinh chỉ là một giấc mộng đẹp."

Tiếng xướng khúc trong bức rèm cũng không lớn, nhưng cảm giác lọt vào tai lại tuyệt diệu nói không nên lời, trong ngũ tạng lục phủ, như bị vuốt qua, không một chỗ không dễ chịu. Mỗi lỗ chân lông, như ăn quả nhân sâm, không một lỗ chân lông không sáng khoái. Đến lúc sau dần dần càng xướng càng cao, đột nhiên rút một mũi nhọn, như một đường dây thép ném về phía chân trời, không khỏi âm thầm tán dương. Càng làm cho người ta tán dương là, ý cảnh thủ khúc này, chỉ sợ cũng là chuyện vừa rồi, từ khúc như thế e là chỉ có trên trời mới có thể nghe.

Phảng phất qua thật lâu, mọi người mới phục hồi tinh thần lại, sau đó toàn bộ Trần Vị các đều là tiếng vỗ tay như sấm, còn nam tử thanh tú ngồi ở chỗ ngồi hai nhất rung rung nhìn nữ tử trong rèm che, hần chỉ cảm thấy nhân sinh tương lai tràn đầy phượng hướng! Khi hần thành quan viên được người người nịnh bợ, hần vĩnh viễn không thể nào quên nữ tử đã cho hần phượng hướng cùng dừng khí, thủ khúc đó như là xướng vì hần sẽ trở thành mộng đẹp cả đời hần.

Chú thích:

Linh bài hát: Mênh Mong

[1] Cây bạch dương: là cây thân gỗ, rụng lá, cao khoảng 25m, vòng ôm 50cm, lá tam giác hình trứng. Vỏ cây màu trắng vì có chứa 35% gồm trắng. Vỏ mọc thành lớp như xếp giấy, có thể lấy dao bóc ra như bóc một tấm bìa cứng.

Hoa mọc tụ trên một trục bằng ngón tay như bắp ngô non. Lá mọc đầy trên tán cây, xanh ròn, cứng cáp, đẹp một cách đoan trang. Tháng 10 quả chín, quả cứng nhỏ bẹt, 2 cạnh có cánh, phát tán theo gió, gieo giống tự nhiên.

Bạch dương thích nắng, chịu lạnh, chịu hạn. Trên đất ẩm, bạch dương phát triển rất nhanh, được coi là cây tiên phong trong việc trồng cây gây rừng.

Bạch Dương được coi là quốc thụ của Nga.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Món Ăn Mới Mẻ Độc Đáo

Editor: Bộ Yến Tử (Trương Phi Yên)

Tâm tình bốn người trong ghế lô giống như một bình nước vừa mới đun sôi, kích động muốn tràn ra ngoài.

Phong Dục Hiền nghe thanh âm nữ tử trong bức rèm, đã khẳng định đó chính là Niệm Niệm của hần, trái tim của hần, không cách nào ổn định. Nó ở nơi đó nhảy lên, run rẩy, là vì nữ hài kinh tài tuyệt đỉnh, nghĩ đến đây là nữ hài hóa mất mà mình nhưng nhớ không ngừng, khó có thể kiềm chế.

Còn ba người khác trong ghế lô, tâm tình bình tĩnh bị kích thích như bọt nước của hồ nước yên ả, vui mừng nhảy nhót.

"Hay cho một câu trời sinh ta tài tất hữu dụng, ngàn vạn lần đừng bắt nạt thiếu niên nghèo. Tốt! Tốt!" Quân sư Kinh Vô An xưa nay đều là bày mưu nghĩ kế, nghe xong khúc hát này cũng vô cùng bội phục.

"Nhân sinh chỉ là một giấc mộng đẹp, ha ha, Diệu Âm cô nương có thể nghĩ sâu rộng hơn nhiều so với những người kia trong thế gian, lòng dạ như vậy sợ là nam tử cũng rất khó gặp được!" Phong Hạ Kỳ uống một hớp trà lớn, dường như đang dẹp loạn tâm tình kích động của chính mình.

"Quả nhiên không hổ là nữ thần của ta!" Ngực Vũ Lưu Ly phập phồng, cõi lòng đầy hân hoan. Sau đó nhìn mặt ba người bằng hữu khác, chưa xốt nói:

"Ồ! Không biết vừa rồi là ai không muốn đến vậy kia, không biết là ai nói ta chỉ lưu luyện nữ sắc, lần này biết rõ chưa!"

"Lư Ly à, cuối cùng coi như huynh cũng tỉnh mắt được một lần, có tiến bộ!" Kinh Vô An trêu ghẹo, hẳn ta vốn tưởng rằng nữ tử mà Lư Ly coi trọng chỉ có mấy phần tài hoa thôi, nhưng hiện tại nghe một khúc liên biệt nữ tử này khác với tất cả mọi người, không biết nếu như có thể kết bạn với nữ tử như vậy sẽ có bao nhiêu ngạc nhiên mừng rỡ.

Lúc này ba người không có phát hiện Phong Dục Hiên bình thường căn bản cái gì cũng chẳng thèm ngó tới, về mặt kia có bao nhiêu kiêu ngạo cùng cung chiêu.

Xướng xong một khúc Lam U Niệm lui xuống vũ đài trong từng trận tiếng vỗ tay, tất cả mọi người trong đại sảnh hô lớn: "Diệu Âm! Diệu Âm! Diệu Âm!" Nhưng nữ tử phía sau bức rèm không chút lưu luyến ưu thế "Chúng tinh cùng nguyệt", giống như yên tĩnh xuất hiện, không nói một câu thì đã rời khỏi, lưu lại mọi người vẫn chưa thỏa mãn dư vị khúc âm vừa rồi.

Còn nam tử thanh tú dưới vũ đài, cũng tỏ ra kích động chưa bao giờ có, kích động đến mức không biết dùng ngôn ngữ gì để diễn tả nội tâm hẳn ta, chỉ là hô theo mọi người "Diệu Âm! Diệu Âm!" Trong mắt ngấm nước mắt không chịu rơi xuống, có lẽ, đây chính là biểu đạt!

Mặc dù mọi người đều là vì Diệu Âm cô nương mà đến, nhưng không thể không nói món ăn và rượu ở Trân Vị các cũng làm cho người ta thêm nhỏ dãi, lỗ tai hưởng thụ xong rồi bây giờ tất cả mọi người bắt đầu để vị giác hưởng thụ. Mỗi lần Diệu Âm cô nương lên đài, ngày hôm đó Trân Vị các cũng sẽ cho ra một phần điểm tâm rất ngon, loại điểm tâm này bình thường sẽ không xuất hiện ở Trân Vị các.

Nam tử thanh tú chỉ chọn một chút thức ăn đơn giản nhất, mặc dù hẳn ta cảm thấy sau khi mình nghe Diệu Âm cô nương xướng xong nên rời khỏi, nhưng nếu như hẳn ta đã đến cũng nên nếm thử thứ gì đó ở nơi này, cho dù hẳn ta nếm thử chỉ là thứ đơn giản nhất.

"Tiểu nhị, đây không phải là do ta chọn." Nam tử thanh tú nhìn món ăn và rượu trân quý trên bàn, có chút xấu hổ nói.

"Công tử, đây là do Diệu Âm cô nương mời công tử nếm thử, đa tạ công tử thưởng thức!" Tiểu nhị nói lại những gì quản sự nói cho nam tử thanh tú nghe.

Vốn dĩ nam tử thanh tú chuẩn bị cự tuyệt, tiểu nhị lại nói tiếp: "Diệu Âm cô nương không có ý coi thường, thỉnh công tử không cần nghĩ nhiều, nếm thử mỹ vị của Trân Vị các chúng ta, cũng là một chuyện rất tốt đẹp trong nhân sinh!"

Nam tử thanh tú nghe xong mỉm cười, cũng không vì vậy mà câu nệ, hẳn ta vốn muốn nói không có công không nhận lộc, nhưng mà không nghĩ tới Diệu Âm cô nương lại thông tình đạt lý như vậy, cũng đã nói rõ cho hẳn ta biết mặc dù mời hẳn ta ăn cơm nhưng không có ý xem thường.

"Làm phiền tiểu nhị ca thay ta cảm ơn Diệu Âm cô nương." Nam tử thanh tú nói cảm tạ sau đó bắt đầu thưởng thức mỹ vị Trân Vị các, quả nhiên là một chuyện tốt đẹp trong nhân sinh. Còn người chung quanh đều có vài phần hâm mộ nam tử thanh tú, suy cho cùng người có thể khiến Diệu Âm cô nương chiều cố, sao có thể không khiến người ta hâm mộ?

"Tiểu sư muội, từ khúc hôm nay của muội thật là tốt!" Lam U Niệm trở lại gian phòng ở lầu ba, Quý Tam liền hấp tấp đến nịnh hót.

"Tam ca học những thứ bùi tai này từ khi nào vậy?" Lam U Niệm mở một ngăn tủ trong phòng, lấy ra một ít đồ ở bên trong.

"Ồ? Tiểu sư muội muốn làm thạch hoa quả à?" Hai mắt Quý Tam tỏa sáng, từ sau khi ăn thạch hoa quả tiểu sư muội làm, nhưng mà vẫn chưa thỏa mãn. Mặc dù tay nghề tiểu sư muội cực tốt lại hết sức lười, căn bản lúc bình thường sẽ không làm những thứ này, hiếm thấy ngày hôm nay hẳn ta có lộc ăn?

"Không phải, làm cho khách ở lầu hai." Lam U Niệm đánh vỡ ảo tưởng tốt đẹp của Quý Tam.

"Cái gì? Muội không phải làm cho Tam ca sao? Tiểu sư muội, muội không thể thiên vị, mặc dù vừa rồi những người kia giúp muội, nhưng nếu như không có bọn họ, Tam ca cũng sẽ bảo vệ tiểu sư muội. Tiểu sư muội, muội không được thiên vị!" Quý Tam bắt khẩn nói.

Lam U Niệm không để ý Quý Tam chít chít méo mó, một mình nghiêm túc làm thạch hoa quả. Bất luận người ở lầu hai xuất phát từ ý gì mà trợ giúp nàng, nàng cũng sẽ bày tỏ. Không phải nàng thiện lương mà là thông qua những thứ này đến thăm dò có phải những người kia có ý kiến đối với Trân Vị các, có ý kiến với Diệu Âm hoặc là có ý kiến với Vô Tình công tử trong chỗ tối. Nếu không có là tốt nhất, nếu như có, cho là dựa vào cơ cấu nàng để đạt được mục đích của chính mình, nàng có thể chuẩn bị thật sẵn sàng. Qua rất lâu Lam U Niệm làm được khá khá thạch hoa quả đẹp mắt mà ngon miệng, Quý Tam vội vã sắp lại, cây quạt bình thường là vật bất ly thân cũng bị hẳn vứt qua một bên.

Lam U Niệm cầm lấy một phần thạch hoa quả vị ô mai đưa cho Quý Tam: "Đây nè, vị ô mai huynh thích nhất!"

"Ta biết tiểu sư muội là tốt với Tam ca nhất, ngay cả khẩu vị Tam ca thích nhất cũng nhớ, quả nhiên nhà có sư muội, ta có cả thiên hạ!" Quý Tam vừa ở một bên than thở vừa thưởng thức thạch hoa quả trên bàn, miệng lại không ngừng.

"Để quản sự vào, ta có chuyện để ông ta đi làm!" Lam U Niệm quay về phía Lam Phong ẩn trong bóng tối, nói.

Trong nháy mắt quản sự được Lam Phong đưa tới, Lam U Niệm căn dặn xong liền để ông ta rời khỏi.

"Cộc cộc!" Tiếng gõ cửa vang lên, đã dùng xong bữa bốn người dừng lại nói chuyện phiếm.

"Đi vào!" Phong Dục Hiên nói, hẳn nghe được tiếng gõ cửa bên ngoài là của Âm Nhất.

"Chủ tử, quân sự Trần Vĩ các cầu kiến!" Âm Nhất nói, ẩn theo lễ thường chủ tử sẽ không bao giờ gặp, nhưng vẫn nên thông báo một tiếng có lẽ sẽ tốt hơn.

Phong Dực Hiên còn chưa nói gì, Vũ Lư Ly lại hưng phấn lên tiếng trước: "Mau mời vào đi, nghe nói quân sự rất quen thuộc với Diệu Âm cô nương!"

"Cho ông ta vào đi!" Phong Dực Hiên nói, nếu như Diệu Âm cô nương chính là Niệm Niệm, vậy thì gặp gỡ tên quân sự này cũng không có sao.

Quân sự cung kính đi vào ghế lô, cúi chào bốn người trong phòng, không nhìn nhiều cũng không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nói: "Tiểu nhân thay mặt Diệu Âm cô nương đến đây, cảm tạ các vị công tử giúp đỡ, đây là điểm tâm làm riêng cho các vị công tử, còn phiền các vị công tử không cần ghét bỏ."

Sau khi quân sự nói xong liền bùng ra một cái đĩa thạch hoa quả tinh xảo đáng yêu, trong suốt, màu sắc rực rỡ, vừa nhìn đã rất muốn ăn, hơn nữa mấy người họ đều là người trên người, nhưng cũng chưa bao giờ thấy thứ này, không khỏi có chút ngạc nhiên. Còn khi Phong Dực Hiên nghe nói đó là do Niệm Niệm tự mình làm, trong nháy mắt có xúc động muốn cướp lấy.

"Là do Diệu Âm cô nương tự mình làm? Đây là cái gì? Ta chưa từng nhìn thấy." Vũ Lư Ly nhìn đĩa điểm tâm khiến người ta chảy nước miếng hỏi.

"Hỏi công tử, Diệu Âm cô nương nói đây là thạch hoa quả, do Diệu Âm cô nương tự mình sáng tạo, có thể thưởng thức sau khi dùng bữa." Quân sự giới thiệu xong chuẩn bị rời đi, dù sao chuyện mà chủ tử giao cũng đã hoàn thành.

Âm Nhất kiểm tra phát hiện không có độc, mấy người họ bắt đầu thưởng thức. Bỏ thạch hoa quả vào trong miệng ngậm, cảm giác nhún nhảy lại óng ánh trong suốt, thật sự là tuyệt diệu không nói nên lời, năm loại màu sắc là năm loại hương vị, chua, ngọt, lạnh, đắng, tăng tăng khác nhau, khiến cho người ta vẫn chưa hết thèm.

Mấy người họ đều là người cao cao tại thượng, nhưng lúc ăn cũng mang theo vài phần sốt ruột như khi con, khi Vũ Lư Ly đang chuẩn bị ăn cái thứ bảy, lại phát hiện Phong Dực Hiên đã bùng đi thạch hoa quả còn dư lại trong đĩa, ba người nhìn mà lòng cực kỳ ngứa ngáy.

"Phong Dực Hiên, huynh đừng như vậy, huynh là loại người tham ăn đó sao? Chớ lãng phí, nhanh cho ta!" Vũ Lư Ly vận công chuẩn bị cướp đoạt.

"Đừng vậy, Lục đệ, đầu bếp trong phủ của đệ còn hơn xa hoàng cung, đừng tranh đoạt cùng hoàng huynh!" Lúc này Phong Hạ Kỳ quyết đoán đứng cùng một phía với Vũ Lư Ly.

"Vương gia, thạch hoa quả ăn nhiều không tốt, Vương gia không thể ăn nhiều!" Ngay cả Kinh Vô An cũng bắt đầu nghĩ biện pháp tranh đoạt, thật sự thì thạch hoa quả ăn quá ngon lại mới mẻ độc đáo, mặt nạ gì đều vứt xuống.

Đáp lại ba người bọn họ chính là, Phong Dực Hiên vận khinh công nhảy khỏi cửa sổ chạy mất, ai bảo khinh công của hắn là tốt nhất?

Ở trên đường Phong Dực Hiên cầm điểm tâm trong tay nhìn, nhớ tới đó là do Niệm Niệm làm, không biết tại sao lại không nỡ ăn, nghĩ tới ba người kia ăn thật nhiều, lại cảm thấy trong lòng vô cùng không thoải mái. Một vị Minh Vương cứ như vậy bùng điểm tâm bay trở về vương phủ, đảm bảo vệ sợ run ba cái.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Vương Ma Ma Tìm Có

Editor: Bộ Yến Từ (T. Phi Yên)

Trở lại U Niệm các, Lam Vũ và Lam Khúc đang nhàm chán chờ tiểu thư nhà mình, cảm thấy rất bất mãn việc tiểu thư một mình đi chơi mà không dẫn bọn họ theo.

"Tiểu thư, người trở về rồi?" Lam Vũ nhìn thấy tiểu thư từ cửa sổ bay vào, vội vàng tiến lên pha trà cho nàng.

"Ừ, không có ai đến gây phiền phức chứ?" Mặc dù Lam U Niệm rất có lòng tin với Lam Vũ và Lam Khúc, nhưng An di nương không phải chủ tử an phận, nhất định sẽ nghĩ biện pháp gây sự với nàng, nàng và bà ta chậm rãi chơi đùa. Chỉ là nơi này không có Internet để liên lạc không có khoa học kỹ thuật, chỉ có người thật biểu diễn thẳng hề miễn phí, không phải là một chuyện chơi vui sao? Coi như đang xem người thật biểu diễn cũng rất tốt. Nếu như An di nương biết tất cả những chuyện bà ta làm lại bị Lam U Niệm xem là tạp kỹ, không biết sẽ tức giận thành bộ dạng gì.

"An di nương không có đến, nhưng lão phu nhân trong phủ lại phái người đến, khí thế vô cùng hung hăng." Lam Khúc cũng không vì thân phận là tỳ nữ mà tự ti, trực tiếp ngồi cạnh Lam U Niệm nói.

"Hửm? Lão phu nhân?" Trong mắt Lam U Niệm lóe lên u quang, nói tới vị tổ mẫu⁽¹⁾ này nàng thật sự không thích, lão phu nhân này đã từng luôn không ưa gì mẫu thân Hà Tiểu Nhiên của nguyên chủ, cho rằng Hà Tiểu Nhiên không thể sinh con còn chiếm mất nhi tử của mình, sau đó lại càng không thích Lam Mặc Huyền, cho rằng chỉ là một người ngoài lại muốn thừa kế Lam phủ. Sau đó nữa chính là vô cùng chán ghét Lam U Niệm, cho rằng Lam U Niệm là sao chổi, rõ ràng biết đám người An di nương bắt nạt Lam U Niệm, nhưng cũng mở một con mắt nhắm một con mắt.

[1] Tổ mẫu: bà nội

"Đúng vậy, xem ra vị lão phu nhân này rất ghét tiểu thư, lại muốn tiểu thư mỗi sáng phải đi thỉnh an." Mặc dù tính cách Lam Khúc trầm ổn, nhưng nói đến chuyện này vẫn không khỏi tức giận, tiểu thư nhà nàng cao quý cỡ nào, lại phải đi thỉnh an lão thái bà già dối dỏ, quả là khinh người quá đáng.

"Lam phủ này sao lại có nhiều người căn bã như vậy, không bằng để Lam Phong một đao giải quyết hết đi, nếu không lại bị khinh bỉ!" Ở trong lòng Lam Vũ, tiểu thư nhà mình là tốt nhất, tất cả mọi người nên đau nên cung chiêu cung kính, nhưng từ khi đến Lam phủ, lại có chuyện gì đây.

Lam Vũ vừa mới nói xong, đột nhiên Lam Phong xuất hiện trước mắt bọn họ, vẫn là đáng vẻ lạnh như băng nhưng trợn lồi mắt sắc khí: "Tiểu thư, cần đi giết sao?"

Lam U Niệm ra hiệu cho Lam Phong ngồi xuống, thấy bộ dạng bọn họ đều rất tức giận, không khỏi buồn cười. "Không phải chuyện gì cũng cần giết người để giải quyết, các người quá bạo lực, không có chút đáng vẻ nữ tử."

Trong lòng ba người không khỏi phê bình, tiểu thư người có bộ dáng nữ tử sao? Giết người còn tàn nhẫn hơn bọn họ nhiều, bọn họ tàn bạo như thế này nguyên nhân lớn nhất là do tiểu thư người dạy ra không phải sao?

"Có đôi khi rất nhiều chuyện có thể dùng đầu óc từ từ chơi đùa, không phải tốt hơn à?" Lam U Niệm bắt đầu giáo dục ba người: "Nếu như đầu óc không sánh bằng, lại trực tiếp giết chết cũng không muộn!"

Ba người đều có đáng vẻ quả nhiên là thế, các nàng biết tiểu thư không phải chủ tử có kiên nhẫn, hơn nữa tiểu thư theo đuổi là thực lực tuyệt đối hết thảy âm mưu quỷ kế đều là nói suông, mà tiểu thư của các nàng có thực lực tuyệt đối.

"Tiểu thư, Vương ma ma ở bên ngoài muốn gặp tiểu thư." Thị vệ Trương Lâm ở ngoài cửa bẩm báo, Trương Lâm chính là thị vệ trưởng trong mười lăm thị vệ mà Lam Kiến Quân cho nàng, cũng là người Lam U Niệm vừa ý nhất, cho nên nàng giao vấn đề an toàn trong U Niệm các cho hắn ta.

"Cho bà ta vào đi!" Mặc dù loại người này Lam U Niệm căn bản không để vào mắt, nhưng nếu dám tìm tới tận cửa nàng cũng không có lý do gì để trốn tránh.

Dưới sự hướng dẫn của Trương Lâm, Vương ma ma bên cạnh lão phu nhân đi vào U Niệm các, Vương ma ma vừa đi vừa quan sát sự xa xỉ bên trong ánh mắt lóe lên vẻ tham lam.

"Lão nô gặp qua Tam tiểu thư." Vương ma ma thi lễ lấy lệ, hiển nhiên không để vị đích nữ Lam phủ vào mắt, làm đáng một chút cũng lười phải làm. Vương ma ma hơi rũ mắt, lộ vẻ lờ lờ, bên khóe mắt đầy nếp nhăn, cho thấy dấu vết tháng năm, gương mặt gầy gò mọc đầy vết lõm đốm của lão nhân, cầm dài thái quá, vừa nhìn là một người keo kiệt. Lam U Niệm cũng không thèm để ý tới sự vô lễ của Vương ma ma, với người không liên quan chỉ cần không trêu chọc nàng, nàng đều sẽ không làm khó người khác.

"Không biết Vương ma ma đến U Niệm các có chuyện gì?" Lam Khúc thấy tiểu thư nhà mình không muốn nói nhiều, đứng bên cạnh hỏi, cũng học đáng vẻ vô cùng không cung kính của bà ta.

Mặc dù Vương ma ma ở trong phủ không là gì, nhưng chỉ bằng bà ta là nha hoàn hồi môn của lão phu nhân, rất được lão phu nhân tín nhiệm, nha hoàn và gia đình trong phủ không ai không cho bà ta vài phần mặt mũi. Hiện tại thì ngược lại, chỉ là một tiểu nha đầu cũng dám xem thường bà ta, quả nhiên là tiểu thư đến từ nông thôn, ngay cả tỷ nữ cũng không biết lớn nhỏ.

"Cũng không có chuyện gì, chỉ là Tam tiểu thư đã về phủ, thậm chí ngay cả chỗ của lão phu nhân cũng không đi báo kiến, buổi sáng cho nha hoàn tới mời lại không gặp mặt tiểu thư, lão phu nhân tự mình phái lão nô đến mời Tam tiểu thư qua đó!" Vương ma ma không nóng không lạnh nói, trách móc Lam U Niệm bất hiếu. Bản thân không đi báo kiến tổ mẫu thì thôi đi, lại còn muốn tổ mẫu tự mình đến mời.

Ý tứ trong lời Vương ma ma nói sao bọn họ lại không hiểu? Nhưng trong lòng họ tiểu thư là quan trọng nhất, lễ phép hiếu đạo khác căn bản không ở trong cân nhắc của bọn họ, hơn nữa Lam phủ từng đối xử như vậy với tiểu thư, các nàng chưa diệt Lam phủ đã tốt lắm rồi. Còn đối với Lam U Niệm mà nói, những danh tiếng buồn cười kia trước giờ nàng không thèm để ý, nếu không cũng sẽ không cố ý để người ta biết gương mặt của nàng bị hủy.

"Bốn tiểu thư hôm nay không thoải mái nên không đi thỉnh an tổ mẫu, nếu như truyền nhiễm bệnh cho tổ mẫu thì thật không tốt?" Bản lãnh nói dối không chớp mắt của Lam U Niệm càng ngày càng cao, bộ dáng kia có chỗ nào không thoải mái.

"Căn bệnh của Tam tiểu thư đến thật là kỳ quái." Vương ma ma châm chọc nói, thật sự rất hận Tam tiểu thư, chẳng trách không được lão phu nhân yêu thích.

"Người có thân phận gì?" Lam Vũ quát lớn, diễn hình tượng tỷ nữ ý thế hiếp người cực kỳ giống, thật ra trong lòng lại nín cười không được, vô cùng hưởng thụ loại cảm giác chơi đùa thú vị này.

"Người..." Vương ma ma cũng bị sự xuất hiện đột ngột của Lam Vũ làm cho tức giận, bị dọa đến sững sờ. Dù sao Lam Vũ cũng đã theo Lam U Niệm vài năm, trên người tự nhiên lấy nhiễm chút hơi thở trên người chủ tử, nghiêm túc lên vẫn có vài phần dọa người.

"Người cái gì mà người, một lão nô tài cũng dám ở trước mặt tiểu thư không biết lớn nhỏ, trước mặt tiểu thư người có phần nói chuyện sao? Hừ!" Lam Vũ bắt đầu blah blah giáo huấn Vương ma ma, bộ dáng hung hãn đó cũng khiến Trương Lâm chấn động, quả thật không nghĩ tới tỷ nữ yếu ớt của tiểu thư lại thật đáng sợ.

"Àm ỉ muốn chết!" Khi Lam U Niệm xem cuộc vui cảm thấy đã đủ rồi, trực tiếp nói một câu dẹp yên Lam Vũ, vội vàng trở về hình tượng tỷ nữ có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng rõ ràng giờ phút này không có ai tin phục mà thôi.

Lam Phong thấy dường như tiểu thư hết sức ghét bỏ Vương ma ma không chịu nhìn rõ tình thế này, nhanh chóng đến bên cạnh Vương ma ma, dùng một tay xách Vương ma ma ra ngoài ném khỏi U Niệm các. Trương Lâm lấy làm kinh hãi, dù sao tốc độ lúc này của Lam Phong quá nhanh, thân thủ còn tốt hơn hẳn ta rất nhiều. Trương Lâm phức tạp nhìn tiểu thư một cái, hẳn ta vẫn luôn cảm giác tiểu thư không đơn giản, không nghĩ tới thậm chí ngay cả tỷ nữ bên cạnh cũng lợi hại như vậy, nghĩ tới đây Trương Lâm càng thêm tôn kính Lam U Niệm.

"Trương thị vệ, nếu người đã vào U Niệm các, thì chính là người của U Niệm các, cái gì nên nói, cái gì nên nhìn người nên hiểu." Lam U Niệm nhìn Trương Lâm nói: "Các người là người của U Niệm các, bốn tiểu thư sẽ không bạc đãi người, càng sẽ không ủy khuất người, nhưng chỉ có một điểm, đó là không được phép phản bội, người có hiểu không?"

Rõ ràng là lời nói vô cùng nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng mà tự có một cỗ áp lực ép về phía Trương Lâm, khiến gương mặt đen sẫm của hắn ta che kín mồ hôi lạnh, Trương Lâm quỳ xuống nói: "Nếu Trương Lâm đã là người của tiểu thư, tuyệt đối sẽ không phản bội, Trương Lâm chỉ là thị vệ của tiểu thư."

Một câu nói biểu lộ thái độ của Trương Lâm, hẳn ta nói ra sau này hẳn ta không phải là thuộc hạ của Lam Kiến Quân, mà là thị vệ của Lam U Niệm, sẽ không phản bội.

Lam U Niệm vốn rất hài lòng với Trương Lâm, hiện tại xem ra đúng là nàng không có nhìn lầm người, thị vệ trung thành và thông minh đích thực rất tốt, Lam U Niệm sử dụng cũng yên tâm hơn nhiều.

"Rất tốt, đi xuống đi, bất kỳ người nào ở U Niệm các cũng không thể bị bắt nạt, xảy ra chuyện gì bốn tiểu thư sẽ thay người chịu trách nhiệm." Lời này của Lam U Niệm cũng là cho Trương Lâm quyền lợi, nếu như An di nương tìm tới gây chuyện, chỉ biết một mực nhường nhịn không phải phong cách của nàng.

Đối với chuyện có một chủ tử bao che khuyết điểm như vậy, sau này Trương Lâm càng thêm tận tâm lo liệu mọi chuyện trong U Niệm các.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Đến Tìm Có (1)

Editor: Bộ Yên Tử

"Ta muốn xem xem, Tam tiểu thư Lam phủ có bao nhiêu mặt mũi, lại muốn lão thân tự mình đến mời!" Ngoài U Niệm các, một lão nhân già mạnh quai trượng [1] quát lớn thị vệ đang ngăn cản bà ta: "Tránh ra! Lam phủ này còn có nơi lão thân không thể vào?"

"Lão phu nhân, không có mệnh lệnh của tiểu thư, cho dù là ai cũng không thể bước vào U Niệm các!" Trương Lâm tận lực ngăn cản lão phu nhân, xuất thân của hắn ta vốn là quân nhân, thật sự rất chán ghét những gia trưởng khiếm khuyết trong nhà, hơn nữa cũng vô cùng chán ghét lão phu nhân cay nghiệt, cảm thấy cuộc sống của tiểu thư rất khổ sở.

"Không thể vào! Lá gan của sao chổi này thật là lớn, lại dám đối xử với lão thân như thế, đích xác nên đuổi nó ra khỏi Lam phủ!" Lão phu nhân giận đến phát run, ngày hôm qua bà ta nghe nói Lam U Niệm trở về, cho rằng đứa cháu gái này sẽ đến thỉnh an mình, không nghĩ tới cho đến sáng nay cũng không có đến, thậm chí bà ta sai người đến mời cũng không thấy đến. Càng làm cho lão phu nhân tức giận là, tâm phúc của bà ta là Vương ma ma đến mời lại bị đánh, Lam U Niệm quả là làm phản rồi.

"Lão phu nhân không nên tức giận, có lẽ tính tình Tam tiểu thư cũng chỉ là tiểu hài tử, ngày hôm qua còn giáo huấn thiếp thân mà." An di nương vừa thuận khí cho lão phu nhân, vừa châm thêm lửa.

"Phản rồi phản rồi, sao chổi này lại dám không tôn hiệu đạo, người đâu, đập U Niệm các này cho ta!" Lão phu nhân quay về phía sau quát lớn với gia đình đi theo, nhiều năm qua bà ta chưa từng tức giận như thế này.

"Tổ mẫu sao lại tức giận đến vậy?" Thanh âm êm ái từ trong U Niệm các vang lên, Lam U Niệm xuất hiện ở cửa nhìn lão phu nhân trước mắt. Một bộ quần áo màu nâu thêu đầy hoa văn, trên đầu cài châu sai [2] màu vàng, đầu tóc đã trắng như tuyết quá nửa, nhưng đôi mắt ác liệt mang theo vài phần cay nghiệt, ánh mắt hết sức bất mãn nhìn Lam U Niệm, tay cầm quả trượng màu nâu đỏ, được An di nương tự mình đỡ.

Lão phu nhân nhìn Lam U Niệm một thân váy áo ngắn màu trắng dẫn theo hai tỷ nữ khí chất tốt đến trước mặt mình, ưu nhã thi lễ một cái, thế nhưng ý cười trong đáy mắt dường như đang chế giễu bà ta, chỉ là một cái sản nhỏ của cháu gái trong phủ cũng vào không được, ánh mắt nhìn Lam U Niệm càng ngày càng không vừa ý.

"Lão thân gánh không nổi tiếng tổ mẫu của Tam tiểu thư, lão thân không có đứa cháu gái không tôn trọng trưởng bối!" Lão phu nhân mũi vênh lên trời nói với Lam U Niệm.

"Lão phu nhân chuẩn bị đập U Niệm các, là vì sao?" Lam U Niệm vô cùng nghe lời đối tổ mẫu thành lão phu nhân, càng không đếm xỉa đến sắc mặt ngày một đen của bà ta.

"Một U Niệm các nhỏ nhỏ thậm chí ngay cả lão thân cũng không thể vào, còn ra thể thống gì! Người đâu, đập cho ta!" Lão phu nhân nhớ tới việc này đã nổi giận, hai cháu gái và cháu trai bình thường nhìn thấy bà ta không có chỗ nào không kính cần, còn đứa cháu gái bà ta không thích nhất lại dám ra vẻ với bà ta.

Lam U Niệm không nói lời nào, lão phu nhân còn tưởng rằng nàng sợ hãi, nhưng lúc gia đình chuẩn bị xông vào U Niệm các vẫn bị thị vệ ngăn lại, thậm chí còn bị vứt đi rất xa. Trong lúc nhất thời, những gia đình kia cũng không dám tiến lên nữa, dù sao thị vệ đã rút đao sáng loáng ra.

"Phản rồi, phản rồi!" Lão phu nhân không nghĩ tới mình lại mất hết mặt mũi như thế, gõ mạnh quả chuông xuống mặt đất không ngừng.

"Tam tiểu thư, ngươi còn không mau quỳ xuống tạ tội với lão phu nhân!" An di nương thấy lão phu nhân vô cùng căm ghét Lam U Niệm, trong lòng cực kỳ dấy ý, vội vã cáo mượn oai hùm [3] bắt đầu giáo huấn Lam U Niệm, nếu như Lam U Niệm quỳ xuống, sau này ở Lam phủ còn có người nào để Tam tiểu thư vào mắt?

Khóe mắt Lam U Niệm cũng mỉm cười, nghe xa xa chậm rãi có tiếng bước chân đến gần, thấy An di nương còn không biết thu liễm, trong lòng cảm thấy tuồng vui này càng ngày càng đẹp mắt.

"Người đâu, đề Tam tiểu thư quỳ xuống cho ta!" Giọng nói hết sức hưng phấn của An di nương vang lên, dường như đã nhìn thấy dáng vẻ Lam U Niệm quỳ trước mặt mình.

"Khí thế của An di nương thật lớn, lại dám bắt nạt Niệm Nhi muội muội, quả nhiên rất giỏi!" Thanh âm vang lên đột ngột, tất cả mọi người nhìn về phía hai người Lam Kiến Quân và Lam Mặc Huyền đứng ở đằng xa, chỉ có trong mắt Lam U Niệm chợt lóe lên sáng tỏ, vừa rồi nàng nghe được tiếng bước chân liền biết đó là Lam Kiến Quân và Lam Mặc Huyền đến, cho nên lười động thủ đầu cùng An di nương.

Trong mắt An di nương chợt lóe lên hoảng loạn, quả thực bà ta không nghĩ tới sẽ để cho Lam Kiến Quân nghe được lời mình nói, chỉ sợ hình tượng từ mẫu dịu dàng cất công tạo dựng lên trong nội tâm Lam Kiến Quân đã sụp đổ.

Lão phu nhân nhìn thấy con trai mình đến, giống như nhìn thấy chỗ dựa vững chắc, lại nhìn thấy Lam Mặc Huyền đi theo bên cạnh Lam Kiến Quân, độc ác lườm Lam Mặc Huyền một cái, nhưng mà lúc này Lam Mặc Huyền đã không phải tiểu hài tử nhiều năm trước. Hắn đã từng thấy lão phu nhân kén cá chọn canh với mẫu thân, lại chỉ có thể nhìn, còn bây giờ hắn đã trưởng thành đã có thể bảo vệ muội muội.

"Lão gia!" An di nương đến trước mặt Lam Kiến Quân thi lễ, chuẩn bị giải thích.

"Lá gan của ngươi càng lúc càng lớn, khẩu trừ bạc ba tháng, sau này nếu còn dám làm khó Niệm Nhi, đừng trách ta nhẫn tâm!" Căn bản Lam Kiến Quân sẽ không nghe An di nương giải thích, lúc ông nghe thấy lời An di nương nói thì rất tức giận, ông nghĩ kỹ nếu như con gái lại bị người ta khi dễ, sau này chỉ sợ Niệm Nhi càng thêm oán hận người phụ thân này.

"Mẫu thân đến nơi ở của Niệm Nhi làm gì?" Khiến trách An di nương xong, Lam Kiến Quân quay sang nói với lão phu nhân. Thực ra, lão phu nhân không phải mẹ ruột của Lam Kiến Quân, mẹ ruột của Lam Kiến Quân mất sớm, năm đó lão phu nhân được nâng lên làm bình thân, nuôi dưỡng Lam Kiến Quân dưới gối. Tuy lão phu nhân đã từng có hài tử, nhưng ở địa phương dơ bẩn như hậu viện vẫn không bảo vệ được. Mặc dù mẫu tử hai người không phải rất tốt nhưng cũng có chút tình mẹ con, cho nên Lam Kiến Quân vẫn rất tôn trọng người mẫu thân này. "Hừ! Tam nữ nhi của ngươi đúng là vô cùng tốt, thậm chí ngay cả lão thân cũng không được vào viện tử, còn cả thương Vương ma ma bên cạnh lão thân." Lão phu nhân châm chọc nói, khắp nơi đều đang chỉ trích Lam U Niệm vô lễ.

Lam Kiến Quân nhìn Lam U Niệm một cái, nàng tưởng rằng với tính tình của Lam Kiến Quân chắc chắn sẽ trách phạt hoặc là trách cứ nàng, nhưng không nghĩ tới ánh mắt Lam Kiến Quân nhìn nàng không có nửa phần trách cứ, trái lại càng như một phụ thân bao dung đứa con gái chơi đùa ầm ĩ, mắt Lam U Niệm chợt lóe rồi thu hồi.

"Được rồi, mẫu thân có điều không biết, đây là lệnh của nhị tử, cho phép thị vệ chỉ nghe mệnh lệnh Niệm Nhi, không để người khác chưa qua thông báo bước vào U Niệm các." Lam Kiến Quân đỡ lão phu nhân: "Mẫu thân cũng biết rõ chuyện mà Niệm Nhi gặp phải trước đây, nhị tử không muốn để chuyện như vậy xảy ra, là nhị tử cân nhắc không chu toàn."

Lam Kiến Quân ôm tất cả lên người mình, dù sao cũng là lệnh của ông, không thể trách Lam U Niệm, nhưng người sáng suốt đều có thể nghe được Lam Kiến Quân bao dung Lam U Niệm.

"Ngươi đừng lúc nào cũng bao dung nó, một điểm hiếu đạo cũng không có, từ hôm qua trở về có từng đến chỗ lão thân thỉnh an chưa, quả nhiên là từ nông thôn trở về? Một điểm lễ nghi cũng không có!" Lão phu nhân nhìn con trai mình bao che cho Lam U Niệm, càng nhìn càng thấy chán ghét Lam U Niệm. Mặc dù đứa con trai này không phải rất tốt với người mẹ này, nhưng cũng không kém, chỉ trừ năm đó vì chuyện Hà Tiểu Nhiên mà cãi lời bà ta, hiện tại lại vì con gái của người đàn bà đó mà chống đối lại bà ta lần nữa.

"Mẫu thân thật sự đã trách lầm Niệm Nhi, thân thể Niệm Nhi không khỏe, nhiều năm qua nhi tử chưa từng hoàn thành trách nhiệm của một người cha, cho nên khó tránh khỏi có chút đau lòng, nên để Niệm Nhi ngây ngốc ở trong sân dưỡng bệnh, quả nhiên nhi tử chỉ là võ tướng, nghĩ cái gì cũng không chu toàn, mong rằng mẫu thân chớ trách!" Lam Kiến Quân nói tựa hồ cũng là sự thật, trong mắt cũng bởi vì mình suy tính không chu toàn mà cảm thấy áy náy, dù lão phu nhân hoài nghi nhưng cũng không trách cứ con trai, rắn dạy Lam U Niệm vài câu liền bị Lam Kiến Quân đỡ trở về.

Lam U Niệm nhìn Lam Kiến Quân đỡ lão phu nhân rồi đi, trong mắt chợt lóe phức tạp, đối với bảo vệ của Lam Kiến Quân nàng nhìn ở trong mắt, mặc dù không có bị đá động, nhưng trong nội tâm còn lưu lại vài dấu vết, nàng không khỏi cảm khái, nếu là Lam U Niệm trước đây chỉ sợ sẽ rất vui vẻ, dù nàng không nhìn nổi Lam U Niệm trước đây mềm yếu, nhưng từng hâm mộ cái hồn nhiên của nàng, bởi vì coi như lúc còn nhỏ nàng cũng chưa từng có hồn nhiên, người hồn nhiên kết thân duy nhất cũng bị bóp chết.

"Muội muội lại bị uất ức rồi, nếu như lần sau lại có người đến gây khó dễ, trực tiếp để thị vệ đánh, ca ca chịu trách nhiệm cho muội." Lam Mặc Huyền dắt Lam U Niệm trở lại U Niệm các, nói với muội muội nhà mình.

Trương Lâm đi theo sau lưng nghe xong mỉm cười, nụ cười này vừa vặn để Lam Mặc Huyền thấy được: "Trương Lâm, ngươi cười cái gì?"

"Đại thiếu gia, thật sự là bởi vì lời Đại thiếu gia nói giống y hệt tiểu thư nói với thuộc hạ." Trương Lâm hồi đáp, thiếu gia và tiểu thư không hổ là huynh muội, đáng về bao che khuyết điểm rất giống nhau.

"Đúng vậy, chúng ta là huynh muội!" Lam Mặc Huyền nghe Trương Lâm nói trong lòng có vài phần vui vẻ, điều đó làm cho Lam Mặc Huyền cảm giác mình lại gần muội muội thêm một chút.

"Chỉ là, Niệm Nhi muội muội phải nhớ kỹ, cho dù là ai trong phủ đều không thể bắt nạt muội." Lúc này Lam Mặc Huyền nghe được lời nói lớn lối của An di nương, trong lòng rất khó chịu.

"Hả? Cho dù là ai sao?" Lam U Niệm cố ý hỏi.

"Đương nhiên, cho dù là ai!" Lam Mặc Huyền vỗ ngực bảo đảm.

"Nếu như là lão phu nhân?"

"Bà ta vốn đã không thích muội và ta, yên tâm đánh, ca ca gánh cho muội, nhưng đừng đánh chết người." Lam Mặc Huyền không có chút cảm giác bất hiếu của một đứa cháu. Nhưng chính là bộ dáng này lại làm cho Lam U Niệm thấy ấm áp, cũng để Trương Lâm cảm thấy sao thiếu gia lại thay đổi thành người thích bạo lực rồi?

"Nếu như là Lam Tương quân thì sao?" Lam U Niệm biết rõ còn cố hỏi, cũng không phải cần một đáp án, chỉ là trêu chọc ca ca ấm áp này mà thôi.

"Phụ thân sẽ không làm vậy, nếu quả thật phụ thân hồ đồ, ca ca cũng sẽ đứng về phía muội." Lam Mặc Huyền không có nửa phần do dự, nói.

Chú thích:

[1] Quái tượng: gây; ba-toong.

[2] Châu sai: thoa/ trâm bằng ngọc.

[3] Cáo mượn oai hùm: ví những người thích dựa vào quyền uy của người khác rồi lên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Đến Tìm Có (2)

Editor: Bộ Yến Tử

"Thật sự là gia môn bất hạnh." Lão phu nhân ngồi trên giường êm trong sường phòng [1], đáng về vô cùng đau đớn.

An di nương ở bên hầu hạ, hầu hạ lão phu nhân vô cùng tốt, vừa bưng trà đưa nước vừa an ủi, thấy lão phu nhân càng chán ghét Lam U Niệm và mẫu thân nàng thật không hiểu chuyện, tiện thể bắt mắng nhi tử. Có nữ nhân tốt đẹp ở bên cạnh hầu hạ, lại còn mấy tử nữ hiểu chuyện ngoan ngoan, tại sao lại luôn quan tâm đến người ngoài Lam Mặc Huyền cùng sao chửi Lam U Niệm?

"Lão phu nhân đừng nóng giận, tức giận làm hại đến thân thể không đáng đâu. Bây giờ Tam tiểu thư rất được lão gia yêu thích, có chút không hiểu

chuyện." An di nương ngồi bên cạnh lão phu nhân khuyên nhủ, thế nhưng thật lòng thật dạ hay giả dối thì không thể nào biết được.

Nghe An di nương khuyên nhủ, lão phu nhân càng thêm giận: "Hừ! Ý vào nhi tử ta yêu thích liền dám không coi trọng bố ra gì? Nó như vậy gọi là không hiểu chuyện sao?"

Vương ma ma thu được ánh mắt của An di nương, quỳ xuống trước mặt lão phu nhân, nói: "Lão phu nhân quản lý cái nhà này, Tam tiểu thư ở Lam phủ lại dám trách mắng lão nô, hơn nữa còn dám không cho lão phu nhân bước vào tiểu viện, nào có đem lão phu nhân ngài để vào mắt. Nếu như còn tiếp tục như vậy, người bên ngoài sẽ nói quy củ Lam phủ thế nào?" Trên gương mặt tím xanh già nua của Vương ma ma đầy nước mắt nước mũi, xem ra vẫn có chút bi thảm.

"Hừ! Lam phủ ta không có tiểu thư như vậy, nếu như nó còn dám vô lễ, nó nên cút ra khỏi Lam phủ cho ta." Lão phu nhân kéo Vương ma ma, nhìn hình dạng tỷ nữ thiệp thân bên cạnh mình, ít nhiều gì vẫn còn ghi hận Lam U Niệm.

An di nương nghe lão phu nhân nói xong trong mắt lóe lên đắc ý, ở trong phủ người to nhất vẫn là lão phu nhân, chỉ cần lão phu nhân đứng về phía bà ta, như vậy sau này Lam U Niệm muốn sống cũng sẽ không được dễ chịu, bà ta không cho phép Lam U Niệm sống sót chiếm vị trí đích nữ.

"Lão phu nhân, gần đây Ngân Nhi ở thư đường học tập rất tốt, sáng sớm còn nghe Ngân Nhi nói phải cố gắng đọc sách, muốn tăng thể diện cho Lam phủ và lão phu nhân!" An di nương nói đến nhi tử nhà mình trên mặt mang theo nét từ mẫu hiếm thấy, quả thật khó có thể nghĩ đến nữ nhân có tình mẹ này lại là người tâm tư độc ác.

"Hả? Ngân Nhi lợi hại như vậy à? Không tệ, không tệ, quả nhiên không hổ là con cháu Lam phủ ta." Lão phu nhân nghe cháu trai thông tuệ lại hiểu chuyện, trong nội tâm khó tránh khỏi đắc ý: "Nếu Ngân Nhi đã có bản lĩnh như thế, hơn nữa tuổi cũng không nhỏ, có thời gian để hẳn theo phụ thân hẳn học tập chút sự vụ, sau này kế thừa Lam phủ cũng dễ dàng chút."

An di nương vội vàng đứng dậy thì lễ: "Tạ lão phu nhân!" Bà ta vẫn luôn hy vọng Ngân Nhi đi theo lão gia làm việc, nhưng bên cạnh lão gia chỉ có người ngoài Lam Mặc Huyền. Làm người ta tức giận nữa là, Lam Mặc Huyền không chỉ chiếm thân phận đích trưởng tử, bây giờ còn có quyền uy Xa Kỳ Tướng quân, lại được lão gia bồi dưỡng, nếu như con trai bà ta còn không nghĩ tới biện pháp tranh đoạt, vậy sau này chắc chắn Lam phủ sẽ rơi vào tay Lam Mặc Huyền.

"Hừ! Người đó, chính là quá thiện lương, Lam phủ vốn là của cháu trai ta, chẳng lẽ còn muốn để người ngoài chiếm đi!" Lão phu nhân vẫn rất hài lòng với đứa con dâu phụng dưỡng bà ta nhiều năm: "Con ta cũng là hồ đồ, bị Lam Mặc Huyền mê hoặc, lại đặt một người ngoài ở đầu quả tim!"

"Lão phu nhân nói đúng lắm, ta thấy Đại công tử cũng là người không hiểu chuyện, cùng Tam tiểu thư trở về lâu như vậy cũng không tới vấn an lão phu nhân, quả nhiên có chút quyền thế liền không xem lão phu nhân ra gì?" Vương ma ma nhìn đúng thời cơ lại bắt đầu ở trước mặt lão phu nhân khua môi múa mép.

"Nói tới hai huynh muội này thật đúng là có bản lĩnh, một đứa hai đứa đều không để lão thân vào mắt." Lửa giận của lão phu nhân vừa mới bình ổn lại vọt lên đỉnh đầu: "Vương ma ma, người dọn nhà bếp đồ ăn của tiện nha đầu đó thành đồ chay, không phải nói thân thể không khỏe sao? Ta lại muốn xem xem, thân thể không tốt thế nào?"

Lão phu nhân đối xử với Lam U Niệm như vậy kỳ thật là có một phần vì Lam Mặc Huyền, dù sao bây giờ lão phu nhân muốn đối phó Lam Mặc Huyền vẫn có chút khó khăn, không phải Lam Mặc Huyền yêu thương đứa muội muội này sao? Cho nên lão phu nhân mới khai đao với Lam U Niệm.

"Dạ!" Vương ma ma cúi đầu đáp ứng, phần lớn chuyện trong nhà đều do An di nương quản lý, nhưng lão phu nhân vẫn có quyền lợi tuyệt đối, hơn nữa dù sao thì lão phu nhân cũng là mẫu thân của Lam Kiến Quân, ai dám ngỗ nghịch lão phu nhân? E là cũng chỉ có Lam U Niệm có lá gan đó! -

Buổi tối lặng lẽ đến, Lam Khúc nhận com nước trong tay nha hoàn đưa thức ăn trong phủ, khi Lam Khúc mở cái hộp đựng thức ăn ra, sắc mặt bắt đầu thay đổi. Kỳ thật các nàng vốn muốn tự mình làm com, nhưng bởi vì mới vào U Niệm Các ở, cho nên vẫn chưa làm nhà bếp nhỏ, hiện tại chấp nhận ăn thức ăn nhà bếp lớn đưa tới, không nghĩ tới có một số người lại dám không biết phân biệt.

Com nước được mang tới chỉ là hai đĩa cải xanh, một chén cháo loãng không nhìn thấy một hạt gạo. Đây là thức ăn dành cho tiểu thư trong phủ sao, ngay cả com nước của nô bộc thấp nhất trong phủ còn tốt hơn mấy thứ này rất nhiều.

"Quả thực khinh người quá đáng, ta đi tiễn những người kia!" Lam Vũ cầm lấy vũ khí chuẩn bị rời khỏi U Niệm các.

"Đứng lại!" Lam U Niệm tựa hồ không thấy mùi chua ngấm của thức ăn, trực tiếp ngồi xuống: "Chỉ sợ những người kia là nữ nhân, người thiện như thế nào?"

Trương Lâm cùng mấy thị vệ vốn đang cảm thấy bất công vì tiểu thư phải chịu đãi ngộ như vậy, nhưng nghe tiểu thư nói chuyện liền dờ khóc dờ cười, đây là lời một cô nương có thể nói ra sao? Chẳng qua, tiểu thư không giả vờ giả vịt lại càng khiến người ta yêu thích.

"Tiểu thư!" Lam Vũ ném trường kiếm, đến bên cạnh kéo kéo cánh tay Lam U Niệm: "Từ khi nào tính tình của người thay đổi tốt như vậy nhỉ? Người ta đã bắt nạt tới đầu rồi!"

"Lam Vũ, tiểu thư cũng không tức giận, sao người lại kích động như vậy, nếu như gây thêm phiền toái cho tiểu thư, ta không tha cho người!" Lam Khúc dùng ngón trỏ điểm nhẹ lên trán Lam Vũ, đối với tính cách dễ kích động của vị tỷ muội này cũng là không có cách nào.

"Ta không phải còn chưa có đi sao, sao lại hung vậy!" Lam Vũ bẹp bẹp miệng.

"Được rồi, ta không mắng ngươi nữa!" Lam Khúc buồn cười nhìn Lam Vũ ăn quả đắng, sau đó quay về bàn cơm hỏi: "Tiểu thư, ta đi Trần Vị các lấy chút thức ăn nhé!"

"Không cần, ngươi và Lam Vũ đi Trần Vị các ăn cơm đi, ta ăn những thứ này được rồi!" Lam U Niệm nói xong bắt đầu ăn, không chút bất mãn vì thức ăn đơn sơ.

"Sao có thể?" Lam Khúc phản bác, bình thường tiểu thư ăn loại nào không phải tinh xảo, hiện tại những thứ này sao tiểu thư có thể bỏ vào miệng.

"Tiểu thư nhà ngươi có gì chưa từng ăn, hơn nữa đừng tưởng rằng sơn hào hải vị là tốt, có đôi khi ăn thức ăn chay sẽ rất tốt cho thân thể." Lam U Niệm giải thích, nàng sợ nếu nàng không giải thích rõ ràng, không biết hai nha đầu này lại có bao nhiêu lo lắng.

Đối với lý luận của tiểu thư nhà mình, Lam Khúc và Lam Vũ tin chắc không nghi ngờ, vả lại các nàng cũng biết tiểu thư biết y thuật, hơn nữa còn là người của Y Cốc nên càng thêm tin tưởng. Mà hôm nay thức ăn chỉ có phần một người, nếu tiểu thư đã cản dận, các nàng cũng từ cửa sau ra ngoài ăn cơm, hướng chỉ các nàng không chỉ ra ngoài ăn cơm, quan trọng hơn là thay tiểu thư đi làm chút chuyện. Dù sao, bây giờ Lam U Niệm luôn luôn ở Lam phủ, rất nhiều sản nghiệp trong kinh thành đều cần hai người làm chân chạy.

Chú thích:

[1] Sương phòng: chái nhà/ hiên nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44: Cùng Nhau Dùng Cơm

Editor: Bộ Yến Từ

Rõ ràng thức ăn chay trên bàn ngay cả nha hoàn cũng thấy chóng mặt, khó coi khiến người ta cảm thấy tức giận. Nhưng lúc này trong khuê các, Lam U Niệm một mình ngồi trước bàn, thoải mái như đang thưởng thức sơn hào hải vị, ăn uống còn tao nhã hơn Công chúa hoàng gia, làm cho người nhìn nàng ăn cơm cũng thấy đó là một loại hưởng thụ.

Khi đôi tay trắng nõn cầm cái thìa chuẩn bị tiếp tục uống cháo, lại có một bàn tay thon dài đầy vết chai nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, Lam U Niệm sửng sốt, nàng cảm giác được có người đến cũng biết người đến là ai, cho nên không để ý tới, không nghĩ tới nam tử này lại vô lý như thế!

Phong Dực Hiền cảm nhận bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay mình, tay nhỏ đến đáng thương, không lớn bằng nửa bàn tay hắn, trắng nõn đến trong suốt, lạnh buốt. Rõ ràng là thời tiết mùa hè ấm áp, vì sao bàn tay nhỏ này lại vô cùng lạnh lẽo làm hắn đau lòng, Phong Dực Hiền còn muốn ủ ấm tay nhỏ, tay nhỏ đã thu về.

Lam U Niệm nhìn nam tử trước mắt nắm bàn tay nhỏ của mình, trong mắt lóe lên đau lòng, hơn nữa vẫn không chịu buông tay, tức giận dùng sức rút tay về.

"Lam phủ cho nàng ăn những thứ này?" Giọng nói của Phong Dực Hiền vốn lạnh như băng nay lại càng thêm lạnh, nhìn bàn ăn trước mắt căn bản không thể nào gọi đó là thức ăn.

"Cháo trắng rau dưa, cũng rất tốt!" Mấy lần giao phong, Lam U Niệm rất rõ hắn không có ác ý với nàng, càng không có sát tâm, hơn nữa võ công cao cường, còn là Vương gia một nước. Hắn không có chạm vào ranh giới cuối cùng của nàng thì nàng cũng sẽ không đắc tội hắn.

"Nàng vẫn còn nhỏ, là tuổi đang lớn, sao có thể ăn những thứ này!" Phong Dực Hiền nhìn thân thể suy yếu của Lam U Niệm, đụng chạm nho nhỏ, tựa hồ sẽ vỡ nát.

Lam U Niệm cũng không để ý, thậm chí cảm thấy may mắn vì mình không có gỡ mạng che mặt xuống, xem ra sau này nàng làm chuyện gì cũng cần phải cẩn thận, dù sao người có võ công cao cường trên thế gian này rất nhiều, nàng cũng không phải ếch ngồi đáy giếng.

Thấy Lam U Niệm không để ý tới mình, Phong Dực Hiền cũng không để tâm, nếu như là người khác hắn đã sớm một đao giết chết, nhưng người này lại là Lam U Niệm, hắn lại không chút tức giận.

Phong Dực Hiền ngồi ở bên cạnh Lam U Niệm, không nói lời nào, nhưng khi Lam U Niệm chuẩn bị tiếp tục dùng bữa, Phong Dực Hiền lại ngăn lại, cau mày nhìn cháo loãng trên bàn. Hắn hành quân đánh trận nhiều năm, cũng đã ăn rất nhiều thức ăn quê mùa, món ăn còn khó ăn hơn thứ này gấp trăm lần hắn cũng đã ăn qua, nhưng khi thấy Niệm Niệm ăn những thứ này, hắn rất khó chịu.

Lam U Niệm thả cái thìa trong tay xuống, ánh mắt nhìn Phong Dực Hiên đã không còn kiên nhẫn, cho dù là ai, bị làm phiền khi dùng bữa đều sẽ khó chịu.

"Nàng muốn ăn gì?" Phong Dực Hiên dọn cháo loãng trên bàn đi, rõ ràng là Vương gia cao cao tại thượng lại làm chuyện như vậy lại không chút mất tự nhiên, làm cho lạnh lẽo trong hân pha trộn thêm chút nhân khí.

Lam U Niệm không rõ, thật sự cảm thấy nam tử bên cạnh rất kỳ quái, nhưng vẫn hỏi đáp: "Tùy tiện, có thể ăn là được!"

Phong Dực Hiên nghe xong, phản ứng đầu tiên chính là nữ hài trước mắt quá dễ nuôi. Sau này phải nuôi nàng mập mập một chút mới được, nếu không, lúc nào cũng dễ dàng chịu thiệt. Đứng dậy đi đến trước cửa sổ, Âm Nhất lập tức xuất hiện trước mặt Phong Dực Hiên.

"Chủ tử!" Âm Nhất cúi đầu, thế nhưng ánh mắt lại muốn nhìn vào trong phòng.

"Về phủ cho người làm một ít thức ăn mang tới đây, nhanh chút!" Giọng nói khác hẳn lúc này nói chuyện với Lam U Niệm, hiện tại rõ ràng giọng điệu mang theo thiếu kiên nhẫn cùng thúc giục.

Mặc dù Âm Nhất vô cùng phi nhỏ tính hai mặt của chủ tử, thì ra chủ tử cũng là người trọng sắc đẹp, chỉ là nghe nói Lam cô nương đã bị hủy dung, chủ tử còn bảo vệ như vậy, xem ra sau này nữ chủ nhân phủ Minh Vương khẳng định là Lam cô nương.

Âm Nhất dùng tốc độ nhanh nhất chạy trở về phủ, tốc độ nhanh đến mức cho dù là lúc đi bắt kẻ địch cũng không nhanh bằng. Thế nhưng sau này, Âm Nhất thường xuyên dùng khinh công nhanh cực điểm, hơn nữa đều là vì chuyện của Lam cô nương, khiến Âm Nhất phun huyết là những cái đó đều là một ít chuyện nhỏ.

Lam U Niệm nghe Phong Dực Hiên căn dặn, nàng không nghĩ tới nam tử này lại vì mình mang thức ăn tới đây, thật sự là tâm tư khó dò.

Phong Dực Hiên trở lại bàn, vẫn ngồi vào bên cạnh Lam U Niệm, không quá gần cũng không quá xa, có thể nói nắm giữ rất tốt. Lấy một cái khăn tay trên người ra, mở khăn tay thì nhìn thấy điểm tâm tinh xảo đáng yêu được gói bên trong.

Lúc Lam U Niệm nhìn thấy điểm tâm nhân thần có chút trốn tránh, đó không phải là thạch hoa quả hôm nay nàng đưa cho khách nhân lầu hai Trần Vị các sao? Tại sao lại ở chỗ Phong Dực Hiên, xem ra những người giúp đỡ nàng hôm nay có lẽ là có Phong Dực Hiên.

"Ăn lót dạ một chút đi." Đặt khăn tay lên bàn, Phong Dực Hiên lấy ra một đôi đũa sạch sẽ gấp cho Lam U Niệm.

Ngón tay trắng nõn của Lam U Niệm cầm lấy thạch hoa quả màu tím, màu trắng và màu tím hỗ trợ lẫn nhau, càng làm nổi bật lên ngón tay tinh xảo của nàng, động lòng người hơn thạch hoa quả nhiều. Cắn thạch hoa quả, cảm giác mềm mại lại đàn hồi tràn ngập vị giác.

"Tay nghề nàng rất tốt, thứ này ăn rất ngon cũng rất đặc biệt" Phong Dực Hiên đột ngột lên tiếng khiến nàng ngừng ăn, im lặng không lên tiếng.

"Bắt tay vào làm những thứ này chỉ sợ rất hao tâm tổn trí, sau này nàng đừng làm nữa, càng đừng làm cho người khác ăn!" Giọng nói của Phong Dực Hiên mang theo vài phần đau lòng, quan tâm cùng ghen tuông bá đạo không thể nhận ra.

Nàng đặt thạch hoa quả trong tay xuống, mắt nhìn thẳng hân, hân cũng nhìn thẳng vào mắt nàng, không né tránh, đôi mắt cổ chấp như sói, nàng không nhìn thấy bất cứ ác ý gì trong đôi mắt kia.

"Không biết lời ấy của Vương gia nghĩa là sao, tiểu nữ không nghe rõ!" Lam U Niệm khẽ mở rộng lòng, rất kinh ngạc năng lực quan sát của Phong Dực Hiên, không nghĩ tới nàng chỉ lên tiếng đã bị hân nhận ra.

"Thức ăn đến rồi, đói bụng không?" Phong Dực Hiên đến trước cửa sổ nhận lấy cái hộp màu đen làm bằng gỗ thơm, trở lại bàn bắt đầu bày biện thức ăn. Đối với việc không thừa nhận Phong Dực Hiên cũng không có phản bác, với hân mà nói, nàng có thừa nhận hay không không quan trọng, quan trọng là không thể để cho nàng đói bụng.

Tuy thời gian không lâu, nhưng mỗi loại thức ăn đều là trân phẩm, chay mặn phối hợp rất tốt, thức ăn nóng hổi tỏa ra mùi thơm. Dù Lam U Niệm biết làm chút thức ăn mới mẻ độc đáo, nhưng nói tới sơn hào hải vị, nàng cũng không am hiểu, hơn nữa nàng vô cùng kén ăn, nhưng vẫn có thể nhìn ra những thức ăn này rất đắt.

Xới cơm cho Lam U Niệm, còn gấp thức ăn cho nàng, những chuyện này làm hết sức tự nhiên, nhưng lại khó mà tin nổi, giống như hai người là vợ chồng già sống chung rất lâu rồi.

"Nhanh ăn chút đi!" Sau khi Phong Dực Hiên gấp thật nhiều món ăn cho Lam U Niệm, ôn nhu nói.

Mặc dù rất đổi kinh ngạc hành động của Phong Dực Hiên, nhưng Lam U Niệm cũng không nghĩ nhiều, trái lại cảm thấy bầu không khí này rất tốt, nếu như làm bằng hữu cùng Minh Vương Phong Dực Hiên cũng là chuyện tốt. Nhưng nếu như lúc này Phong Dực Hiên biết suy nghĩ của Lam U Niệm chỉ sợ sẽ không trấn định như vậy, hân không chỉ muốn làm bằng hữu của Niệm Niệm, mà còn hy vọng làm người thân mật nhất.

Mặc dù biết thức ăn không tệ, nhưng khi nếm thử mắt nàng sáng ngời, nếu như nói nàng làm thứ gì đó mới mẻ độc đáo, như vậy những thứ này chính là mỹ thực cổ đại chính tông. Lam U Niệm vốn là người cực kỳ biết hưởng thụ cuộc sống, đã có đồ ăn ngon nhất định sẽ không lãng phí.

Phong Dực Hiên thấy Lam U Niệm rất yêu thích, trong lòng cũng cao hứng, chuẩn bị trở về thường cho đầu bếp trong phủ. Nếu như đầu bếp trong phủ

Minh Vương biết bọn họ làm nấy thực cho Vương gia nhiều năm đều không được một câu tán thưởng, bây giờ bởi vì Lam U Niệm ăn vui vẻ mà được thưởng, không biết sẽ thưởng tâm hay là khổ sở.

Lúc Lam U Niệm dùng cơm, Phong Dực Hiên cũng không khách khí cầm lấy một cái chén khác ăn cơm, Lam U Niệm nghĩ, những món ăn này đều là của người ta, nàng hình như không có tư cách gì để nói, cứ mặc hân.

"Nơi này cũng không có người khác, nàng tháo khăn che mặt xuống sẽ tiện dùng cơm hơn!" Phong Dực Hiên thấy nữ hài trước mặt, dù là lúc ăn cơm, lúc nào cũng phải vén một góc khăn che mặt, hân thấy mà đau lòng.

Lam U Niệm âm thầm lườm một cái, nghĩ thầm, nếu như không phải người ở đây, ta phải đeo khăn che mặt sao?

"Không sao, tiểu nữ sợ mình vén khăn che mặt lên sẽ làm cho Minh Vương nuốt cơm không trôi!" Lam U Niệm tựa hồ đang trào phúng, dù sao dung mạo của nàng bị truyền bên ngoài tựa như ma quỷ.

"Sẽ không, nàng rất tốt!" Phong Dực Hiên sẽ không an ủi người, chỉ nói thật, xưa nay hân không có chú ý dung mạo nữ tử, đẹp xấu đối với hân mà nói căn bản không có khác biệt, hơn nữa nữ hài trước mặt ở trong mắt trong lòng hân đều là tốt nhất, đẹp nhất.

Lam U Niệm ngừng chiếc đũa trong tay, sau đó như không có chuyện gì tiếp tục dùng bữa, nàng không nghĩ tới Minh Vương quả thật không giống người thường, không chú trọng bề ngoài.

Dường như sợ Lam U Niệm không tin mình, Phong Dực Hiên đang lo lắng chuẩn bị giải thích, Lam U Niệm lại lạnh lạnh nói một câu: "Tiểu nữ vốn rất tốt!" Trong giọng nói không có cam chịu, là tràn đầy tự tin.

Phong Dực Hiên mỉm cười, nghĩ tới nữ tử trước mặt sao có thể là loại dung chi tục phấn có thể so sánh, trong lòng thấy vui vẻ, thế là Minh Vương vĩ đại của chúng ta ăn nhiều hai chén cơm, hại Lam U Niệm cho rằng đường đường là Minh Vương có phải rất đói bụng?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Lửa Giận Sáng Sớm

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Sáng sớm. Nha hoàn trong phủ bưng cơm nước tới, vẫn là cháo loãng đồ chay, ngay cả Lam Khúc tính tình tốt cũng có kích động muốn giết người.

Trương Lâm đứng ở trong sân nhỏ U Niệm các, nghe Lam Vũ tức giận mở miệng mắng không ngừng, không nhận được cảm thấy bất công cho tiểu thư, rõ ràng là đích nữ Lam phủ, nhưng từ nhỏ đã bị khinh thường, hiện tại thật vất vả Tướng quân coi trọng tiểu thư, không nghĩ tới lão phu nhân và An di nương lại không biết phân biệt.

Gần đây mười lăm thị vệ ở U Niệm các càng ngày càng bội phục tiểu thư nhỏ tuổi nhưng bản lĩnh không nhỏ, hơn nữa tiểu thư không có phách lối với bọn họ, biết quan tâm, tôn trọng bọn họ, còn bọn họ thì chân thật xem tiểu thư là chủ tử, hiện tại chủ tử bị bắt nạt, những thị vệ đều có kích động chống đối. Mặc dù trong phủ không có cất xén thức ăn của bọn họ nhưng lại cất xén thức ăn của chủ tử, điều này làm cho người ta không thể chấp nhận.

Có lẽ thật sự không chịu nổi Lam Vũ làm nhảm, Lam U Niệm đặt chén đũa trong tay xuống: "Lam Vũ, người nói đi, người muốn như thế nào?"

"Giết các nàng, không, gian dân các nàng, không, trước giết sau đó gian dân, không, tiền dân hậu sát!" Nhìn các loại tư thế trong tay Lam Vũ, một số thị vệ đứng gần Trương Lâm đều đỏ mặt, ánh mắt nhìn Lam Vũ mang theo vài phần sợ hãi.

Còn Âm Nhị đang vận khinh công chạy tới vừa vận nghe được lời Lam Vũ nói, lão đảo rơi từ đầu tường xuống. Trong nháy mắt tất cả thị vệ đều bay qua, chuẩn bị chế phục kẻ địch tự tiện xông vào U Niệm các, nhưng nhìn thấy đó là người đi theo bên cạnh Phong Dực Hiên, lại nghĩ sao thân thủ yếu thế? Mấy thị vệ vây quanh Âm Nhị đều tản ra.

"Lui ra!" Lam U Niệm thấy rõ người đến, lên tiếng.

Chờ sau khi thị vệ lui ra, Âm Nhị lộ ra nụ cười chân chó đến bên cạnh Lam U Niệm, nhưng mà cười còn không bằng không cười, người đã xem một khúc gỗ cười chưa? Âm Nhị nhìn Lam cô nương trước mặt dường như không lay động vì nụ cười của mình, cho nên ngoan ngoan đặt hộp cơm trong tay lên bàn đá.

"Lam cô nương, đây đều là những thứ do chủ tử dặn dò." Mặc dù Âm Nhị còn muốn nói nhiều vài câu, lộ diện trước mặt Lam U Niệm nhiều chút, như vậy sau này cũng coi như hân ta có chỗ dựa, nhưng khi thấy hai tỷ nữ căng thẳng đứng bên cạnh Lam U Niệm, còn lời nói dừng mảnh vừa mới nghe được, Âm Nhị biết điều bay mất.

Dù Lam Vũ và Lam Khúc không biết từ khi nào thì tiểu thư biết nam nhân đó, hơn nữa cũng không hề biết chủ từ trong miệng nam nhân đó là ai, nhưng các nàng rất rõ bổn phận của mình, nên biết nhất định tiểu thư sẽ không dấu giếm các nàng, cho nên Lam Khúc và Lam Vũ không có hỏi, mà là mở hộp cơm ra.

Khi thấy bữa sáng tinh xảo phối hợp phong phú, Lam Vũ và Lam Khúc vẫn có chút dè nén nhỏ, dù sao người có thể có đầu bếp như vậy khẳng định có thân phận bất phàm, nhưng hai người chỉ bày thức ăn, một câu cũng không hỏi.

"Cùng nhau ăn đi!" Lam U Niệm nói, mặc dù buổi sáng trong phủ thị vệ đều có bữa sáng, nhưng không có bữa sáng cho Lam Vũ và Lam Khúc, mà bọn họ cũng không phải là lần đầu tiên ngồi chung một bàn ăn cơm, cho nên không có gì không quen, hoặc là nói từ lúc mới bắt đầu có chút không quen cũng tập mãi thành quen. Nhưng đám người Trương Lâm xem xong lại khiếp sợ không thôi, dù sao thân phận chênh lệch còn ở đó, tiểu thư lại có thể ngồi cùng bàn ăn cơm với hạ nhân, thì có được mấy tiểu thư thế gia làm được?

Bữa sáng ăn rất nhanh, hoặc là nói Lam U Niệm có ý ăn rất nhanh, Lam Vũ và Lam Khúc hầu hạ nàng nhiều năm, sớm đã quen nếp sống của tiểu thư cho nên biết tiểu thư có chuyện muốn làm, tự nhiên tốc độ dùng cơm nhanh hơn rất nhiều.

Chờ sau khi Lam Khúc thu dọn sạch sẽ chén đĩa trên bàn, Lam U Niệm đứng dậy dọn bữa sáng trong phủ đưa tới đặt lên bàn đá.

"Trương Lâm." Lam U Niệm nhẹ giọng gọi.

"Tiểu thư!" Trương Lâm cung kính đứng trước mặt nàng.

"Tình cờ đi ngang qua trước mặt Lam Tướng quân, nhớ kỹ là tình cờ, nhưng phải để Lam Tướng quân nhìn đến người, biết không?" Lam U Niệm cảm lấy cái muống khuấy cháo trắng trong chén.

"Dạ!" Trương Lâm nói xong vội vàng rời khỏi, hẳn ta biết tiểu thư muốn làm gì? Hừ! Tiểu thư không ra tay các nàng còn tưởng rằng U Niệm các sợ các nàng đấy?

Sáng sớm mỗi ngày Lam Kiến Quân đều có thói quen luyện kiếm, cho nên Trương Lâm không cần hỏi thăm cũng biết Lam Kiến Quân ở đâu. Trương Lâm không có nghĩ cách, lúc hắn ta có ý đến hậu viện luyện kiếm, đúng lúc thấy Lam Kiến Quân mặc áo bào màu xanh giản dị đang múa trường kiếm.

Nơi luyện kiếm ở hậu viện không chỉ là nơi Lam Kiến Quân luyện kiếm sáng sớm, còn là nơi tất cả thị vệ trong phủ luyện võ. Cho nên đối với sự xuất hiện của Trương Lâm, Lam Kiến Quân cũng không thấy ngoài ý muốn, hơn nữa còn có mấy thị vệ khác đang rèn luyện. Chỉ có điều nơi Lam Kiến Quân luyện kiếm là đơn độc, còn đám thị vệ thì luyện ở nơi bên cạnh.

Trương Lâm biết, bây giờ hắn ta đi theo tiểu thư, mà Tướng quân thì vừa hồ thẹn vừa sùng ái tiểu thư, nhìn thấy hắn ta nhất định nghĩ tới tiểu thư, không lâu nữa có thể đến chỗ tiểu thư, chính là như vậy.

Khi Lam Kiến Quân nhìn thấy Trương Lâm, đích xác đã nghĩ đến con gái chịu thua thiệt, nghĩ tới hiện tại con gái xa lánh mình, hứng thú luyện kiếm cũng mất luôn. Buông trường kiếm xuống, Lam Kiến Quân đi đến bên cạnh Trương Lâm, cùng Trương Lâm luyện qua mấy chiêu.

"Mấy ngày nay Niệm Nhi khỏe không?" Lam Kiến Quân vừa so chiêu với Trương Lâm, vừa hỏi.

Trương Lâm cố ý lẩn tránh, bồng chốc không có nhận ra chiêu số của Lam Kiến Quân, chẳng qua hai người chỉ là rèn luyện, cũng không tính là tổn thương thật, nhưng Lam Kiến Quân vẫn cảm giác được Trương Lâm không được tự nhiên.

"Tiểu thư tất cả mạnh khỏe!" Trương Lâm nghiêm túc nói.

Mặc dù Lam Kiến Quân hoài nghi nhưng cũng không biết rốt cuộc là làm sao, nên cầm lấy khăn trong tay Lam Bá lau mồ hôi: "Người luyện tiếp đi!"

"Nếu lão gia lo lắng cho tiểu thư, sao không tới xem?" Lam Bá ý vị sâu xa nói.

"Lam Bá! Ông không biết đâu, Niệm Nhi căn bản không muốn gặp ta, ta đi tới đó chỉ sợ còn có thể làm cho con bé không vui. Chúng quy ta vẫn thẹn với Niệm Nhi!" Lam Kiến Quân đứng ở trong gió lạnh sáng sớm, mắt lóe lên ưu sầu.

"Lão gia có thể nghe lão nô nói một câu hay không?" Lam Bá phủ thêm áo choàng trong tay cho Lam Kiến Quân, chăm sóc giống như lúc Lam Kiến Quân còn là đứa nhỏ.

"Lam Bá nói gì vậy, trong lòng ta, Lam Bá giống như trường bối." Phụ thân của Lam Kiến Quân cũng không thương ông, lão phu nhân cũng đã từng không quan tâm ông, chỉ coi ông là công cụ tranh sủng, lúc nhỏ chỉ có Lam Bá đối xử tốt với ông.

"Lão gia quả thật đã làm sai, tiểu thư do phu nhân dùng hết tính mạng sinh ra... nhưng chuyện này cũng không thể trách tiểu thư, khi đó tiểu thư chỉ là một đứa bé." Lam Bá nói đến việc này cũng thờ dãi: "Lão gia cảm thấy thẹn với tiểu thư, hơn nữa lão nô có thể nhìn ra lão gia thật tâm yêu thích tiểu thư, vậy lão gia nên quan tâm tiểu thư nhiều hơn, nói như thế nào cũng là máu mủ tình thâm, tiểu thư chịu khổ nhiều năm, lão gia cũng không thể bởi vì tiểu thư mặt lạnh mà để xuống, nếu lão gia e sợ có lẽ kiếp này khó có thể trở thành cha con thật sự với tiểu thư!"

Lam Kiến Quân nghe Lam Bá nói, chỉ cảm thấy ông nói rất đúng, nếu như ông đã muốn bù đắp cho con gái, thì không thể từ bỏ, đó là con gái của ông! Do ông lạnh nhạt nàng mười ba năm, hiện tại ông chỉ bị lạnh nhạt vài ngày mà thôi, ông cũng đã khổ sở, vậy con gái đã từng...

"Ta biết rồi, Lam Bá, thông báo trong nhà đừng chuẩn bị đồ ăn sáng, ta tới chỗ Niệm Nhi ăn." Lam Kiến Quân nói xong, một mình đi đến U Niệm các.

"Tiểu thư, Lam Kiến Quân đến!" Lam Khúc mang cháo trắng rau dưa ra, có chút hà hê nói với tiểu thư nhà mình.

Lam Kiến Quân đến U Niệm các, thấy mới qua vài ngày ngắn ngủi mà sân nhỏ đã rực rỡ hẳn lên, bên trong đặt rất nhiều kỳ hoa trân phẩm, trang trí tao nhã không mất thanh u, tựa hồ tiến vào nơi này là có thể cảm giác được yên tĩnh.

Trong đình viện, tiểu nữ hài nhỏ xinh ngồi dựa lưng về phía ông, thoát nhìn vừa nhỏ lại gầy. Chẳng biết tại sao, Lam Kiến Quân nhìn thấy bóng lưng con gái yên tĩnh lại thể lương bỗng nhiên vành mắt ửng đỏ.

Lam U Niệm để chiếc đĩa căn bản không có ăn xuống, đứng dậy, khẽ cúi người: "Lam Tướng quân."

Lam Kiến Quân thu hồi luồng cuồng của mình, giả vờ quen thuộc nói: "Niệm Nhi dùng đồ ăn sáng à?" Càng hy vọng có thể thân cận cùng con gái một chút.

"Đúng vậy!" Lam U Niệm đáp, luồng cuồng vừa rồi của Lam Kiến Quân nàng nhìn ở trong mắt, nhưng không có bất cứ trấn an nào, dù sao nàng không phải là Lam U Niệm khát vọng tình thương của cha.

"Cha cũng chưa ăn sáng, không bằng cùng nhau ăn đi!" Đường đường là Lam Tướng quân, lúc này giọng nói lại mang theo vài phần cẩn thận hỏi nữ hài ngồi ngay ngắn trên ghế đá.

"Lam Khúc, đi lấy thêm bát đĩa!" Lam U Niệm quay đầu nói với Lam Khúc. Lam Khúc đáp lời, trong đáy mắt chợt lóe lên ý cười, tiểu thư thật là lười, không muốn tự mình đầu bếp phu nhân liền để Lam Tướng quân đến, tiểu thư vừa vụn vặt về xem cuộc vui.

Có thể ăn sáng cùng con gái là chuyện bình thường nhưng Lam Kiến Quân lại thấy rất vui vẻ, vậy mà khi ông cầm lấy bát đĩa chuẩn bị dùng bữa, nhìn đồ ăn sáng đáng thương trên bàn còn không tính là đồ ăn sáng thì nổi giận, cháo loãng bình thường nhất một hạt gạo cũng không nhìn thấy, còn một ít cải xanh cũng đã không còn tươi, trong lòng ông muốn yêu thương nuông chiều con gái, có thể ăn uống ngon lành, thậm chí ăn ưu nhã.

Tĩnh tĩnh Lam Kiến Quân vốn nóng nảy, kéo Lam U Niệm đến phía sau, quét toàn bộ thức ăn và cháo loãng xuống đất.

Lam U Niệm làm như không thấy con giận của Lam Kiến Quân, khoan thai nói: "Lam Tướng quân làm gì vậy?"

"Trong phủ cho con ăn những thứ này?" Lam Kiến Quân thật sự phát hỏa, ông cho rằng ngày đó hồi phủ tuyên cáo thân phận Niệm Nhi với toàn phủ, những người đó nên hiểu được đúng mực, biết chủ tử trong Lam phủ là ai, nhưng ông không nghĩ tới, mới vài ngày những người đó đã dám ở dưới mí mắt ông động kể vật.

"Như thế nào? Lam Tướng quân đập vỡ chén trà của ta." Lam U Niệm khom lưng nhặt mảnh vỡ đã nghiền nát.

"Cho tới giờ tiểu thư vẫn chưa ăn, sáng sớm hôm nay xem như tốt." Lam Vũ cũng hiểu tiểu thư muốn làm gì nên bắt đầu thêm chút lửa.

"Không phải ta đã nói có chuyện gì thì đến tìm bốn Tướng quân sao?" Lam Kiến Quân giận dữ nói, nhưng cũng không có phát hỏa với Lam Vũ và Lam Khúc, bởi vì ông rất rõ hai tỷ nữ này rất được Lam U Niệm coi trọng.

"Ha ha!" Chẳng biết tại sao, vốn là diễn trò Lam Vũ đột nhiên khóc lên: "Tìm Tướng quân sao? Vậy nhiều lần tiểu thư lâm vào thời khắc sống còn sao không thấy Tướng quân?" Lam Vũ nhớ tới thời điểm mỗi tháng tiểu thư đọc phát thống khổ, nhớ tới lúc tiểu thư xây dựng thế lực lưu lạc trong tình cảnh mưa dầm, không biết tại sao lại thấy đau lòng vì tiểu thư.

"Lam Vũ!" Lam Khúc quát lớn, vội vã ngăn Lam Vũ bật thốt lên lời nói tùy hứng, nàng ta biết Lam Vũ thấy uất ức và bất bình vì tiểu thư, cảm giác nàng ta không phải cũng vậy sao? Nhưng tiểu thư của các nàng kiên cường, không cần những thứ này, tiểu thư của các nàng là tốt nhất, cho dù không có phụ thân che chở!

Lam Vũ cũng biết mình phạm lỗi, cẩn thận nhìn Lam U Niệm, thấy dường như nàng không có dấu hiệu tức giận, lau khô nước mắt đứng ở sau lưng Lam U Niệm im lặng không lên tiếng.

Lam Kiến Quân mở to hai mắt nhìn con gái mình, miệng đóng đóng mở mở nhiều lần vẫn không nói nên lời, ông biết tỷ nữ này không có nói dối, thế nhưng ông chỉ cho rằng Niệm Nhi chỉ sống cuộc sống kham khổ chút, không ngờ nghiêm trọng như thế.

"Đến chỗ cha ăn sáng đi!" Lam Kiến Quân muốn nói xin lỗi, lại phát hiện mình căn bản không xứng, muốn an ủi con gái nói sau này sẽ không còn như thế, cha sẽ bảo vệ con, lại phát hiện căn bản ông không có tư cách.

"Không cần, ta đã ăn gần đủ rồi!" Lam U Niệm không có nói dối, nàng thực ăn no, nhưng không phải ăn những thứ này mà là ăn đồ ăn Phong Dực Hiên đưa tới, Lam Kiến Quân nghe lại càng đau lòng, nhìn con gái ăn thiếu thốn, trong lòng càng ngày càng khổ sở.

"Đi điều tra, ta ngược lại muốn xem xem rốt cuộc là do ai làm!" Lam Kiến Quân phân phó, đồ ăn sáng cũng không cần, sẽ chờ ở đây.

Lam U Niệm nhìn đồng mảnh vụn bữa bộn trên mặt đất, khóe miệng cười lạnh, quả nhiên là chút thủ đoạn không ra hồn.

Chương 46: An Di Nương Tự Làm Tự Chịu

Khoảng sân rộng rãi trong U Niệm các được trang trí rất tao nhã, có rất nhiều nha hoàn và nô bộc đang quỳ. Lam Kiến Quân ngồi ở trong đình dùng ánh mắt tràn ngập sát khí trên chiến trường lăng trì đám người hầu quỳ trên mặt đất, còn Lam U Niệm thì chỉ nhìn thoáng qua rồi thu hồi ánh mắt.

Những người này đều là bia đỡ đạn, nhưng bọn họ cũng vậy không có đặt nặng ở trong mắt. Nàng rời phủ nhiều năm, trong phủ sớm bị An di nương chường khống, trong đám nha hoàn và nô bộc quỳ trên mặt đất có hơn phân nửa là người của An di nương, nàng dùng những người này khai đao cũng không tội, nếu không bọn họ sẽ cho rằng U Niệm các dễ ức hiếp.

"Là ai cản dặn nhà bếp đưa cơm nước khó coi thế này cho tiểu thư?" Lam Bá đứng bên cạnh Lam Kiến Quân, bắt đầu thăm vấn hạ nhân.

Tuy người quỳ phía dưới cả người run rẩy nhưng vẫn không có ai chịu nói. Dù sao trong mắt bọn họ, Lam Kiến Quân là phu quân của An di nương, hơn nữa trong phủ chỉ có một nữ nhân là An di nương, có thể thấy được thủ đoạn của bà ta. Huống chi chuyện lần này còn do lão phu nhân tự mình cản dặn, coi như lão gia có yêu thương Tam tiểu thư thế nào đi nữa, cũng sẽ không ngộ nghịch lão phu nhân.

"Trương Lâm." Lam U Niệm nhìn nha hoàn và nô bộc phía dưới, ánh mắt lóe lên ý cười, chẳng qua nụ cười kia quá lạnh. Lam Khúc và Lam Vũ biết, nhất định có người sắp xui xẻo.

"Tiểu thư." Trương Lâm đã luyện công buổi sáng xong trở về bên cạnh Lam U Niệm, cung kính trong mắt làm Lam Kiến Quân hài lòng.

Ngón tay trắng nõn đến trong suốt chỉ về phía một nha hoàn hơn hai mươi tuổi trong góc, Lam U Niệm còn nhớ nàng ta, không chỉ còn nhớ nàng ta, mà còn nhớ rõ từng người từng người đã bắt nạt nguyên chủ. Trương Lâm hiểu ý đi tới áp giải nha hoàn đó lại đây, quỳ gối xuống trước mặt Lam U Niệm.

"Tam tiểu thư." Ánh mắt nha hoàn quỳ dưới chân nàng chợt lóe lên một tia khinh thường. Đích tiểu thư này chỉ là một người bị hủy dung không có mặt mũi, hơn nữa nhất gan như chuột, lúc nhỏ nàng ta từng đẩy nàng vào hồ nước, vị tiểu thư này cũng không dám tức giận, chỉ biết khóc sụt sùi.

"Là ai cản dặn người để nhà bếp làm những thứ này?" Lam U Niệm lười biếng tựa vào cột đá trong đình.

"Tam tiểu thư nói gì vậy, nô tỳ không hiểu!" Nha hoàn cúi đầu, nhìn như cung kính nhưng cái gì cũng không chịu nói.

"Trương Lâm, nếu không hiểu, để người ta đánh hai mươi đại bản!" Lam U Niệm vừa nói xong, Trương Lâm đã dẫn dò hai thị vệ ở U Niệm các đi nha hoàn xuống đất, bản tử không dùng đánh vào mông nha hoàn.

Khí lực thị vệ vốn rất lớn, hơn nữa đối với chuyện tiểu thư bị bắt nạt sớm nín nhịn một bụng lửa giận, hiện tại đánh chính là trầy da sứt thịt.

"A - - Tam tiểu thư, nô tỳ sai rồi, nô tỳ nói! Van cầu Tam tiểu thư tha cho nô tỳ!" Chỉ mới đánh năm bản tử, nha hoàn đã chịu không được, mở miệng xin tha.

Lam U Niệm cho một ánh mắt, thị vệ ngừng lại bản tử trong tay.

"Là lão phu nhân cản dặn, nói Tam tiểu thư sinh bệnh nên ăn chút thức ăn thanh đạm, nô tỳ chỉ dựa theo cản dặn của lão phu nhân!" Nha hoàn kéo nửa người dưới máu tươi đầm đìa, cuống quýt đập đầu.

"Hả? Lão phu nhân cản dặn chỉ làm chút thức ăn thanh đạm sao? Nhưng mà những thứ này khó tránh khỏi quá mức thanh đạm, hừm?" Lam U Niệm dùng chân đá đá mảnh vỡ dưới chân, còn có thể nhìn thấy đồ chay khó coi cùng cháo loãng.

Nha hoàn ấp a ấp úng không dám nói, nhưng Lam U Niệm lại không cho nàng ta cơ hội: "Đánh tiếp đi!"

Lần này, Trương Lâm tự mình đến đánh: "Tam tiểu thư, tha cho nô tỳ đi! Là An di nương cản dặn, là An di nương cản dặn!" Nha hoàn gào khóc nói, lần này Lam U Niệm không có bất kỳ động tác nào, trơ mắt nhìn bản tử trong tay Trương Lâm tiếp tục đánh, cho đến khi nha hoàn tắt thở.

Tất cả nha hoàn và gia đình quỳ trên mặt đất trơ mắt nhìn một nha hoàn sống sờ sờ bị đánh chết, hình ảnh đó làm cho tất cả mọi người cảm giác được Tam tiểu thư tàn nhẫn cùng quá quyết, ngấm lại biểu hiện vừa rồi của mình đều cúi đầu càng thấp, rất sợ người tiếp theo sẽ là mình.

"Trương Lâm, độ mạnh yếu trong tay không đủ, dùng thời gian quá lâu." Lam U Niệm nhìn thị vệ kéo thi thể nha hoàn ra ngoài, nói với Trương Lâm.

"Thuộc hạ biết sai, lần sau thuộc hạ nhất định sẽ nhanh hơn!" Trương Lâm vừa nói lần sau, làm người quỳ rạp dưới đất phát run, lần sau? Lần sau là ai? Có thể nào là mình không?

"Lão gia, Tam tiểu thư, nô tỳ nói, nô tỳ nói hết!" Một nha hoàn lập tức lên tiếng, nàng ta rất sợ người tiếp theo chính là mình, cái chết của nha hoàn kia

còn hiện lên trước mắt, nàng ta không muốn chết: "Là An di nương căn dặn, hơn nữa cháo của tiểu thư đều được nấu từ gạo bần năm ngoái, rau dưa là những thứ vứt đi vì bị sâu, đây đều là An di nương căn dặn!"

Có người thứ nhất tổ giác, lục tục có nhiều người bắt đầu tổ, không ngoài dự đoán của Lam U Niệm, quả thật do An di nương làm. Có điều là An di nương này nhiều năm không gặp, sao lại không có chút tiến bộ nào, dù sao trong trí nhớ nguyên chủ An di nương rất giỏi nhện nhục, hơn nữa còn có thủ đoạn rách nát, hiện tại, chắc chắn, đúng là thất vọng.

Kỳ thật Lam U Niệm không biết, An di nương sốt ruột như vậy là bởi vì nàng chết đi sống lại dọa sợ, hơn nữa bây giờ Lam U Niệm còn có Lam Kiến Quân bảo vệ, Lam Mặc Huyền cũng có năng lực bảo vệ Lam U Niệm, còn ba đứa con của An di nương lại trở thành Lam U Niệm lúc trước, không chiếm được chút quan tâm của Lam Kiến Quân, mặc dù chưa bao giờ được quan tâm. Cho nên An di nương sợ hãi, sợ hãi cố gắng nhiều năm của bà ta sẽ uổng phí, sợ hãi nên làm chuyện gì cũng hơi đắn đo.

"Trời An di nương đến đây cho ta!" Lam Kiến Quân vừa nghe, càng thêm tức giận.

"Không cần." Lam U Niệm đánh gãy lời Lam Kiến Quân, cũng làm cho tất cả mọi người sững sờ, không nghĩ tới là gan Tam tiểu thư lớn đến vậy. Vừa được sủng ái đã dám đánh gãy lời lão gia, lần này khẳng định U Niệm các lại sắp bị lão gia không quan tâm.

"Sao vậy, Niệm Nhi? Con đừng sợ, An di nương lớn gan như vậy, con muốn xử trí thế nào cũng được!" Lam Kiến Quân không chút bất mãn việc Lam U Niệm đánh gãy lời mình, hiện tại ông cảm thấy chỉ cần con gái chịu nói chuyện với ông là được, quản nàng nói cái gì.

"Lam Bá, dặn dò người dưới, nếu An di nương suy nghĩ vì Niệm Nhi như thế, sao Niệm Nhi có thể lãng phí tâm ý của An di nương." Lam U Niệm ôn nhu nói, tiểu thư khuê các không ngoài thế này, nhưng... "Sau này đồ ăn mỗi bữa của An di nương cứ dựa theo đó mà làm, ta thấy cơ thể An di Nương cũng không tốt lắm, ăn chút thanh đạm mới tốt."

"Vâng, tiểu thư nói không sai. Lão nô sẽ an bài xuống, nhất định sẽ để An di nương hưởng dụng thật tốt." Lam Bá khom người đáp lời, hơn nữa có Lam Bá giám thị, sau này khẳng định thức ăn ngày ngày của An di nương đều là cháo loãng đồ chay.

"Lam Bá, thức ăn chay thì không cần, mỗi ngày đưa cháo loãng cho An di nương là được rồi." Thấy con gái nghịch ngợm, Lam Kiến Quân lập tức tùy theo, dường như còn có chút chân chó, nếu như không phải vì hậu trường của An di nương, ông đã sớm dùng trường kiếm đâm chết bà ta, chỉ là nếu con gái muốn giết An di nương, nhất định ông sẽ đi hỗ trợ. Kỳ thật trong lúc bất tri bất giác Lam Kiến Quân đã từ từ biến thành nữ nhi không, không phải vì ông áy náy với Lam U Niệm, mà là chân chính yêu thích đứa con này.

Lam U Niệm nghe Lam Kiến Quân nói, khoe miệng dưới khăn che mặt hé ra nụ cười, người phụ thân này thật là thú vị... Đáng tiếc...

"Thu Nhi!" An di nương nhìn chén cháo loãng trên bàn, gọi tỷ nữ thiếp thân của mình.

"Phu nhân, có chuyện gì?" Thu Nhi lập tức chạy vào phòng.

"Chuyện gì thế này? Sao đồ ăn của bốn phu nhân biến thành như vậy? Là ai có lá gan đó!" An di nương thấy cháo loãng thì một bụng tức giận, bà ta quản Lam phủ nhiều năm, ăn dùng đều tốt, khi nào gặp qua cháo loãng?

"Phu nhân, đó, đó là do Lam Bá tự mình sai người đưa tới, là lão gia căn dặn!" Thu Nhi cẩn thận hồi đáp: "Hơn nữa, Lam Bá còn nói lão gia dặn sau này đồ ăn của phu nhân đều là những thứ này."

An di nương nắm chặt đôi đũa đến phát run: "Khẳng định là do tiểu tiện nhân đó làm, khẳng định vậy!"

"Phu nhân..." Thu Nhi thấy thần sắc An di nương không đúng, chuẩn bị khuyên giải, nhưng lại bị An di nương quát lớn: "Cút ra ngoài cho ta, truyền tin đến phủ Thừa tướng!"

An di nương nhìn cháo loãng trong tay, trong mắt chợt lóe lên cay độc, nếu người không biết điều, cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Buổi Tối Đến

Đêm tối yên tĩnh, trăng sáng cũng trốn phía sau đám mây đen, không muốn nhìn nhân gian dơ bẩn này.

Lam U Niệm mặc một chiếc áo sơ mi (áo lót) màu trắng đứng trước cửa sổ, gió lạnh ban đêm chậm rãi thổi bay mái tóc dài rơi là tả trên vai, loại gió này rất có phong thái tiên nhân biến mất.

Lam Khúc cầm áo choàng trắng treo trong tủ quần áo, khoác lên bà vai Lam U Niệm, nhìn tiểu thư nhà mình còn không cao hơn mình lại phải bận tâm nhiều chuyện, nàng ta vô cùng đau lòng. Người ngoài chỉ nhìn thấy Vô Tình công tử thần bí và cường đại, nhưng chỉ có người đi theo bên cạnh tiểu thư

mới biết cường đại kia đều là dùng máu và cực khổ để đổi lấy.

"Tiểu thư, ban đêm lạnh lắm, nên nghỉ ngơi sớm thôi." Lam Khúc vẫn luôn sợ tiểu thư bị lạnh, bởi vì tiểu thư từng bị đông lạnh rất lâu trong đại tuyết, cho nên chỉ cần bị lạnh sẽ ngã bệnh.

"Lam Khúc, ngươi nói xem đêm nay có thể thấy máu hay không?" Lam U Niệm khép cổ áo lại, nhìn bầu trời tối mịt.

"Vậy phải xem tính nhẫn nại của An di nương có tốt không." Lam Khúc không quan tâm những thứ kia, cũng không sợ hãi, bởi vì hôm nay Lam Phong đã trở về, nàng ta chỉ quan tâm thân thể tiểu thư.

"Hừ! Xem ra tính nhẫn nại của An di nương cũng không tốt lắm!" Lam U Niệm đeo khăn che mặt, đồng tử đen nhánh lộ ra lạnh lẽo, nhìn một đám hắc y nhân hòa mình vào đêm tối, từng người từng người tiến vào U Niệm các.

Sau khi Lam Vũ thu dọn xong giường chiếu, đứng ở sau lưng Lam U Niệm, nhìn từng hắc y nhân tiến vào U Niệm các, cảm thán: "Cầm đao sáng loáng như thế, sợ người khác không biết bọn họ sao?"

Vốn Lam U Niệm có chút tức giận nhưng khi nghe Lam Vũ nói cũng chỉ còn sót lại nửa cười nửa mỉa. Dù sao Lam Vũ nói rất có lý, ban đêm trong hành lang ở sân nhỏ U Niệm các đều đốt đèn lồng, mà đao trong tay đám thích khách đó lại vô cùng nổi bật dưới ánh đèn, dù là ai cũng sẽ phát hiện!

"Xem ra An di nương rất xem thường ta, An Thừa tướng cũng xem thường ta!" Lam U Niệm biết những người này không phải An di nương tìm đến, mà là Tả tướng Phong Quốc An Thừa tướng phái tới. An di nương đã không nhận được nên để nhà mẹ đẻ ra tay hỗ trợ, Lam U Niệm tự kiểm điểm lại bản thân, có phải gần đây nàng làm cho người ta cảm thấy chán ghét?

Lúc hắc y nhân xuất hiện ở U Niệm các, Lam Phong đã xuất hiện, thị vệ trong U Niệm các cũng xuất hiện, cùng nhau chặn đường hắc y nhân trong sân, không cho bọn chúng quấy rầy tiểu thư nghỉ ngơi.

Có lẽ hắc y nhân cũng không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị phát hiện, dù sao Thừa tướng nói trong phủ chỉ là một tiểu thư mảnh mai không có năng lực, nhưng giờ phút này thị vệ xuất hiện ở chung quanh còn có nữ nhân đứng ở xa xa, ở đâu ra tiểu thư khuê các không có thuộc hạ.

Vừa đối mặt, thị vệ U Niệm các đều xông lên, Lam Phong chỉ đứng ở nơi đó xem nhưng không động thủ. Có thể võ công thị vệ U Niệm các không tính là quá tốt, nhưng dù sao đều là hán tử theo Lam Kiến Quân trải qua chiến trường, ra tay nhanh hơn nữa cực kỳ tàn nhẫn, mỗi một chiêu đều mang tư thế liều mạng. Còn những hắc y nhân kia, võ công không tốt tâm tính bất định, liên tiếp đánh sớm đã bị thương hơn phân nửa, thị vệ U Niệm các lại càng đánh càng có lực.

Có lẽ thấy đánh nhau quá buồn chán nên Lam U Niệm không còn hứng thú để xem, ưu nhã ngáp một: "Lam Phong, tốc chiến tốc thắng! Còn nữa, đừng làm hỏng sân nhỏ!"

Lam Phong nghe tiểu thư căn dặn, trong nháy mắt đi đánh nhau, khua trường kiếm trong tay, mỗi chiêu là một bộ thi thể. Đám người Trương Lâm vô cùng khiếp sợ nhìn Lam Phong, hoặc là nói nhìn thân thủ giết người của Lam Phong, sau đó còn rất sùng bái!

"Quá yếu!" Giải quyết xong người cuối cùng, Lam Phong lau khô vết máu trên kiếm, hết sức xem thường nói. Quả thực võ công của những người này quá không có phẩm cấp, căn bản không thể so sánh với ám vệ như bọn họ, nếu như không phải tiểu thư căn dặn, nàng ta cũng lười động thủ.

Đám người Trương Lâm vô cùng xấu hổ nhìn Lam U Niệm chậm rãi đi từ trong lầu xuống, câu quá yếu của Lam Phong làm cho một đồng đại lão gia bị kích thích, dù sao tuổi của bọn họ còn lớn hơn Lam Phong, lại còn là nam nhân, nhưng võ công lại không tốt như nữ nhân này, quả là có mấy phần ngượng ngùng hoảng sợ.

"Được rồi, võ công cùng thân thủ tốt có nguyên nhân rất lớn từ cố gắng và thực tiễn, các ngươi đã làm rất tốt!" Lam U Niệm nhìn ra được mười lăm người đang cảm thấy tự ti, nếu là thị vệ của mình, nàng cũng phải khích lệ một câu. Nhưng mà, nàng cũng không có nói dối, bọn họ đã tốt hơn đám thị vệ nhà quan bình thường rất nhiều đấy.

"Trương Lâm, chọn một đầu xấu xí nhất cắt đi, đưa cho An di nương, nhớ phải làm đẹp để một chút!" Lam U Niệm liếc mắt nhìn thi thể trong sân, sau đó dường như nghĩ đến cái gì đó, trong mắt chợt lóe lên hứng thú, nói.

Khi Lam U Niệm đã ngủ yên, thị vệ trong viện chia ra làm hai, một nửa dọn dẹp thi thể, một nửa đang tìm thích khách xấu nhất, tìm cả buổi cuối cùng cũng tìm được một thích khách không đành lòng nhìn thẳng. Trương Lâm xuất một chiêu cắt đầu lâu của thích khách xuống, nhưng nhớ tới tiểu thư nói làm xinh đẹp một chút, đã như vậy còn làm sao xinh đẹp đây? Trương Lâm rất phiền não.

"Ta biết nên làm gì!" Lam Vũ đi tới bên cạnh Trương Lâm, riu ra riu rít nói, mà khoe miệng của các thị vệ xung quanh đều co quắp, mẹ ơi, ngươi là cô nương sao?

Bởi vì ăn cháo loãng hai ngày, nên cả người An di nương đều có chút mệt mỏi, làm cái gì cũng đều khó chịu. Hơn nữa, Lam Bá còn cắt đứt việc đưa điểm tâm đến chỗ bà ta, coi như bà ta muốn ăn những thứ khác một ít cho đỡ thèm cũng rất khó. Vừa bắt đầu bà ta còn không đồng ý ăn những thứ khó coi kia, nhưng cuối cùng thật sự đói bụng không chịu được, chỉ có thể nhắm mắt ăn cho xong, nhưng chỉ uống cháo loãng có thể có tác dụng sao?

Nửa đêm An di nương nằm ngủ đã rất không an ổn, luôn cảm thấy bên cạnh mình có cái gì, An di nương duỗi tay ra, vậy mà lại tìm được một đồ vật lạnh lẽo, lúc này An di nương giật mình tỉnh giấc. Khi An di nương nhìn thấy đồ vật trong chân của mình, kêu lên thảm thiết, trốn đến cuối giường.

Trong cái chấn xình đẹp nằm một nam thi không đầu, thi thể đã lạnh, máu tươi ở gáy chảy xuống nhuộm đỏ cả đệm, hắc y mà người kia mặc trên người bà ta rất quen thuộc, đó là hắc dạ phục của thị vệ nhà mẹ đẻ bà ta.

Thu Nhi nghe tiếng kêu thảm thiết của phu nhân lập tức chạy vào buồng trong, khi thấy thi thể trên giường, cũng sợ hãi đến cả người phát run.

"Phu nhân, nô tỳ đi gọi người!" Thu Nhi run rẩy chuẩn bị đi đỡ An di nương.

"Đừng đi, đi gọi quản gia tới đây cho ta! Nhanh đi! Chuyện này không thể để cho người khác biết, có nghe thấy không?" Dù An di nương sợ hãi nhưng vẫn còn chút đầu óc, nếu để cho người ta biết có một nam thi ngủ trên giường của bà ta, không chỉ thanh danh của bà ta bị hủy, e là khi điều tra bà ta cũng thoát không được liên quan.

An di nương hoảng sợ nhìn thi thể trên giường, lại phát hiện tựa hồ trên mặt mình có nước, vươn tay ra sờ nước trên mặt, dưới ánh nến chiếu rọi bà ta phát hiện đó chính là máu. Hơn nữa, càng khiếp người hơn chính là vẫn có từng giọt từng giọt máu không ngừng rơi trên mặt bà ta.

Ngẩng đầu lên, An di nương nhìn thấy ở trên đầu giường của mình có một đầu, đầu lâu treo ở đầu giường An di nương nhỏ máu từng giọt từng giọt, gương mặt cực kỳ xấu xí đối diện với An di nương, đôi mắt tròn to lên như đang nhìn bà ta, tất cả mọi thứ làm cho An di nương hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thỉnh An

Editor: Bộ Yến Từ - Diễn Đàn

Mưa đầu mùa hè mang theo cái mát lạnh của năm tháng, không ngừng rơi xuống không nhanh không chậm, gột rửa lá cây ngoài cửa sổ sạch sẽ, mưa đầu mùa hè ít đi chút triển miên so với mưa xuân, lại nhiều hơn chút tình cảm mãnh liệt; so với mưa mùa hạ ít đi chút huyền ảo, nhiều hơn một tia nhẹ nhàng khoan khoái, so với mưa thu ít đi một phần thanh thực, nhiều thêm vài phần thanh xuân.

Lam U Niệm nhìn cơn mưa nhỏ là tả ngoài cửa sổ, kích động muốn đi ra ngoài đắm mưa như mấy năm trước, nhưng mới đi tới cửa phòng đã thấy Lam Vũ và Lam Khúc đứng ở đó, về mặt ta bắt được người.

"Tiểu thư..." Lam Khúc bất đắc dĩ lên tiếng, tiểu thư giống như một lão nhân đã trải qua tang thương, nhưng tính cách tùy hứng không biết yêu quý chính mình lại chân chính giống như tiểu cô nương, thật sự làm cho người ta quan tâm.

"A, ta không có nghĩ tới ra ngoài nhìn mưa!" Lam U Niệm cười nói, mặc dù nàng có ý nghĩ như vậy, nhưng biết rõ hiện tại cơ thể mình như thế nào, nàng không phải người không yêu quý bản thân.

"Thực sự?" Lam Vũ không tin, thật sự cho tới bây giờ tiểu thư đều không quan trọng cơ thể mình, người có thấy ai mà cơ thể mình trúng kịch độc lại không quan tâm tìm thuốc giải, giống như mình không có chuyện? May mắn thay Đại công tử và sự phụ của tiểu thư vẫn luôn nghiên cứu chế thuốc giải, nếu không dựa vào tính tình tiểu thư thì đã hỏng rồi.

"Nghe nói tới hôm qua An di nương ngã đi?" Lam U Niệm xòe bàn tay ra hứng lấy giọt mưa lạnh như băng, nhớ tới lễ vật tới hôm qua An di nương tặng cho mình.

"Đúng vậy! Nghe nói rất sợ hãi! Nhưng chuyện này người khác không biết, trừ quản gia trong phủ. Hơn nữa, Trương Lâm nói thi thể là do quản gia xử lý." Lam Vũ vô cùng hưng phấn nhớ tới lúc tới hôm qua ở trong bóng tối nhìn thấy An di nương bị dọa điên điên khùng khùng, bất luận là ai từng bắt nạt tiểu thư, một người nàng cũng không bỏ qua.

Lam U Niệm không nói, mặc dù thủ đoạn của An di nương tàn nhẫn, từng giết không ít người, nhưng không có chân chính tự mình động thủ, chỉ là đều dùng chút thủ đoạn hoặc là để người khác làm, lần này ngủ một giấc cùng một thi thể, cảm giác của An di nương khẳng định không tệ.

"Mặc Huyền ca ca đang làm gì?" Lam U Niệm nhớ tới vị ca ca khi không có việc liền chạy tới sân nhỏ của mình, chuẩn bị đến chỗ ca ca xem một chút, dù sao kể từ lúc vào ở Lam phủ tới nay, nàng còn chưa qua thăm ca ca.

Lam Khúc ra ngoài hỏi, sau đó về báo lại: "Tiểu thư, hôm nay Lam thiếu gia bị lão phu nhân gọi đi, nghe nói là thỉnh an lão phu nhân buổi sáng!"

"Nếu hôm nay thời tiết tốt, vậy tới thỉnh an lão phu nhân!" Lam U Niệm nói, Lam Vũ và Lam Khúc nhìn mưa nhỏ bên ngoài, thật sự không nhìn ra thời tiết tốt chỗ nào.

Lúc bọn họ đến sân nhỏ của lão phu nhân, Vương ma ma ngăn cản đám người Lam U Niệm ở ngoài: "Tam tiểu thư, xin chờ một lát, để lão nô vào bên trong bẩm báo!"

Lam U Niệm gật đầu, nàng biết bọn họ đang ra oai phủ đầu, xem ra muốn phôi nàng bên ngoài một thời gian, bên ngoài mưa lớn như vậy, thân thể nàng lại không tốt, Lam U Niệm càng ngày càng không thích lão phu nhân, quả nhiên già mà không đứng đắn.

"Lam Tướng quân biết ca ca đến thỉnh an không?" Lam U Niệm biết Lam Mặc Huyền ở bên trong nhất định sẽ bị làm khó dễ, huống chi bên trong còn có An di nương và Lam Nhã Nhã. Còn Lam Kiến Quân thì thật tâm thích đứa con trai này, nếu như biết nhất định sẽ đến.

"Lam Tướng quân không hề biết." Lam Khúc thấp giọng nói, sau đó liếc mắt nhìn thần sắc tiểu thư nhà mình lập tức hiểu ra: "Em để Trương Lâm đi làm!"

Nhìn Lam Khúc chậm rãi lui xuống, Lam U Niệm và Lam Vũ liếc nhau một cái, hai người đều lộ ra vẻ mặt đắc ý nho nhỏ, giống như trò đùa dai của trẻ con vậy, có lẽ chỉ khi ở bên cạnh người mình thật sự yêu thương, Lam U Niệm mới có thể bày ra dáng vẻ chân chính của mình.

Gió lạnh thổi lướt qua, sắc mặt Lam U Niệm vốn tái nhợt nay càng thêm trắng bệch, hơn nữa thân thể gầy yếu kia, từ xa nhìn lại liền có chút ý tứ hàm xúc đậm đậm đáng yêu. Lam Kiến Quân nghe nói con trai bị lão phu nhân gọi tới liền biết nhất định bà ta lại muốn làm khó con trai, mà chắc chắn con trai nể mặt ông nên sẽ không làm quá mức, nhưng đứa bé này là bản thân ông nhìn lớn lên, như là con trai ruột của mình. Lúc Lam Kiến Quân chạy tới sân nhỏ của lão phu nhân thì nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của con gái mình đứng trong mưa gió lung lay sắp đổ.

"Niệm Nhi!" Lam Kiến Quân đến bên cạnh Lam U Niệm, dùng cây dù trong tay Lam Bá chặn gió lạnh cho nàng: "Tại sao lại ở chỗ này?"

"Lam Tướng quân!" Lam U Niệm thi lễ, Lam Vũ lập tức tiếp lời: "Tiểu thư đến thỉnh an lão phu nhân, nhưng mà đợi lâu như vậy vẫn không để tiểu thư đi vào."

Lam Kiến Quân kéo tay con gái đi vào trong nhà, nhưng mà tay của con gái lạnh buốt giống như khối băng, càng làm cho Lam Kiến Quân cảm thấy áy náy, Lam U Niệm nhìn tay mình bị Lam Kiến Quân nắm, trong mắt chợt lóe lên chút không rõ, loại cảm giác này, giống với cảm giác ba từng cho cô.

"Lão gia!" Vương ma ma thi lễ, khi bà ta nhìn thấy Lam U Niệm thì khẽ co rúm lại, bà ta không nghĩ tới nếu chỉ có mình Tam tiểu thư coi như xong, thế nhưng còn đưa lão gia tới, vậy thì lão phu nhân khó mà làm khó dễ Đại thiếu gia.

"Vương ma ma lớn tuổi, vậy mà ngay cả một tiếng thông truyền cũng cần lâu như vậy, theo bọn Tướng quân thấy, xem ra Vương ma ma có thể không cần tiếp tục ngây ngốc tại Lam phủ rồi!" Ánh mắt Lam Kiến Quân nhìn Vương ma ma không mấy tốt đẹp.

"Lão gia, lão nô không có làm khó Tam tiểu thư, lão gia!" Vương ma ma quỳ xuống nói, bà ta còn phải dựa vào tiền bạc ở Lam phủ để chống đỡ trong nhà, hơn nữa bà ta là người bên cạnh lão phu nhân, ở Lam phủ sống rất tốt, ăn uống cũng tốt, còn rất có mặt mũi.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Bên trong phòng truyền đến thanh âm bất mãn của lão phu nhân.

Lam Kiến Quân kéo Lam U Niệm đi vào trong phòng, lần đầu tiên cho lão phu sắc mặt rất khó coi: "Mẫu thân, cơ thể Niệm Nhi vốn không tốt còn đến thỉnh an ngài, tại sao ngài lại để con bé đứng đợi trong mưa phùng gió rét lâu như vậy?"

Lam Mặc Huyền vừa nghe muội muội mình đứng bên ngoài đợi đã lâu, lửa giận ầm ầm đã lâu đều không nhịn được, hẳn có thể chịu đựng bị lão phu nhân làm khó dễ, dù sao chỉ là nghe vài câu nói khó nghe, làm chút chuyện nhằm chán mà thôi, nhưng muội muội của hắn lại khác, nàng là đích nữ chân chính của Lam phủ, không ngờ lão phu nhân lại quá đáng như vậy.

Bởi vì Lam Mặc Huyền không thể làm gì lão phu nhân, cho nên đá Vương ma ma một cước: "Nếu như Niệm Nhi muội muội ngã bệnh, một nô tì như bà cũng không cần sống nữa!"

Vương ma ma ai ôi một tiếng bị đá ngã xuống đất, lão phu nhân nhất thời giận dữ, hai đứa này đang muốn làm phản sao? Đều do sao chổi này gây họa, vừa rồi Lam Mặc Huyền vẫn còn tốt, nói như thế nào đều không phản bác, nhưng sao chổi này vừa đến lại dám đánh người.

"Lam Mặc Huyền, ngươi lại dám đánh nô tỳ của bà già này, ngươi đặt bà già này ở đâu?" Lão phu nhân quát lớn.

"Đánh rất hay!" Lam Kiến Quân nói ra ba chữ làm cho sắc mặt lão phu nhân thay đổi cực kỳ khó coi, lão phu nhân không có con trai, phải dựa vào đứa con thừa tự này mà ngồi vững vị trí lão phu nhân Lam phủ, bà ta vẫn cho rằng với địa vị của Lam Kiến Quân, bà ta ở ngoài cũng rất có mặt mũi. Hiện tại, người duy nhất lão phu nhân dựa vào chính là Lam Kiến Quân, cho dù có phải thật tâm hay không, bà ta quan tâm nhất vẫn là Lam Kiến Quân.

Nhưng mà lời nói hiện tại của Lam Kiến Quân, giống như đánh vào mặt bà ta, mặc dù con trai không quá thân cận với bà ta nhưng vẫn rất cung kính, nhưng bây giờ... Lão phu nhân có chút bối rối, nếu như đứa con trai này không còn cung kính với bà ta, vậy sau này bà ta ở Lam phủ sẽ không còn uy tín, hiện nay không biết đám người kia đang ở sau lưng cười nhạo bà ta thế nào, không được, tuyệt đối không được!

Lam U Niệm nhìn rõ thần sắc của lão phu nhân, tổn thương một người không hề chỉ muốn thương tổn thân thể người đó mà còn có tim họ, sẽ phá hủy thứ mà người đó quan tâm nhất để ý nhất, đó mới là hành hạ chân chính. Thứ mà lão phu nhân quan tâm nhất chính là danh dự và địa vị còn có người con trai này mà thôi.

Còn An di nương, Lam U Niệm xem sắc mặt khó coi của An di nương đang ngồi ở bên cạnh. An di nương là thật tâm yêu Lam Kiến Quân, còn có ba đứa con của bà ta, ừm, trước tiên nên phá hủy cái gì đây? Vẫn là đi từng bước mới tốt.

Chẳng biết tại sao An di nương lại cảm thấy một cổ rét lạnh dâng lên sau lưng, khi An di nương ngẩng đầu lên lại nhìn thấy ánh mắt Lam U Niệm nhìn bà ta chằm chằm như nhìn người chết, ánh mắt kia làm bà ta cảm thấy hoảng hốt, nghĩ đến thì thể tối hôm qua, trực giác của bà ta là chuyện này không thoát

khỏi quan hệ với Lam U Niệm, nhưng mà thật sự Lam U Niệm có khả năng lớn vậy sao?

"Con trai của ta từ khi nào lại biến thành như vậy, trong mắt người còn có người mẹ này sao?" Lão phu nhân lấy hiếu đạo tới dọa Lam Kiến Quân.

"Mẫu thân, nhi tử không có chộc mẫu thân tức giận, Mặc Huyền là con trai trưởng Lam phủ, vẫn có quyền lợi dạy dỗ nô tì." Lam Kiến Quân tranh luận, thái độ giống hệt lúc ông không muốn nạp thiếp.

"Lão gia, lão phu nhân không có ý trách tội Đại thiếu gia, sao Tam tiểu thư lại không khuyên nhủ lão gia, gia hòa vạn sự hưng mà!" Vào lúc này, An di nương cũng không quên kéo Lam U Niệm theo.

"Ai bảo người nói chuyện, đây là thái độ người nói chuyện với Niệm Nhi sao?" Lam Kiến Quân trừng An di nương một cái, chỉ là với cái nhìn này làm cho mặt An di nương trắng bệch. Lam U Niệm cười thâm trong bụng, xem đi, nữ nhân ác độc bị nam nhân mình yêu rống một câu liền khó chịu rồi sao.

An di nương nhìn nam nhân đứng trước mắt mình, bà ta còn nhớ rõ lần đầu tiên mình thấy nam nhân này liền yêu ông, bà ta khát vọng nam nhân này có thể dùng ánh mắt ông nhìn phu nhân nhìn bà ta một lần, nhưng lại không có, cho nên bà ta phải hao hết tâm tư và thủ đoạn chỉ vì muốn làm thiếp, chỉ vì có thể ở bên cạnh nam nhân này. Nhưng đã nhiều năm như vậy, nữ nhân kia đã chết, bà ta cũng vì ông mà sinh ba đứa con, nhưng thậm chí trong lòng nam nhân này vẫn không có bà ta, An di nương cảm thấy mình giống như chuyện cười.

"Kiến Quân, nói như thế nào thì An nương cũng là phu nhân của người, vì người và mấy đứa nhỏ bận rộn nhiều năm, tại sao người lại có thể nghe theo người khác châm ngòi mà đối xử với An nương như vậy!" Lúc lão phu nhân đang châm ngòi còn cố ý nhìn thoáng qua Lam U Niệm.

"Lão phu nhân nói sai rồi sao? An di nương không phải là phu nhân chỉ là thiếp!" Khi Lam U Niệm nói đến từ thiếp, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt An di nương lóe lên hận ý cực hạn.

"Không có quy củ, nơi này có chỗ cho người nói chuyện sao?" Bây giờ lão phu nhân nhìn thấy Lam U Niệm thì tức giận, nghe được Lam U Niệm nói chuyện thì cảm thấy không thoải mái. Bà ta cảm giác bây giờ con trai mình bất hiếu đều là do Lam U Niệm châm ngòi ly gián.

"Xem ra hôm nay thân thể mẫu thân khó chịu, nhi tử sẽ dẫn Mặc Huyền và Niệm Nhi trở về." Lam Kiến Quân kéo Lam U Niệm bước chân đi ra cửa, đột nhiên nhớ tới cái gì ông ngừng lại nói vọng lại với lão phu nhân trong phòng: "Nếu như mẫu thân không thích Mặc Huyền và Niệm Nhi, vậy sau này không cần để bọn họ tới nơi này của ngài!"

Bước khỏi sân nhỏ của lão phu nhân, Lam U Niệm giẫy tay mình ra, hiện tại nàng có chút mâu thuẫn, một mặt là bởi vì không phải người của mình đến gần nàng vô cùng muốn giết người, về phương diện khác dường như nàng có cảm giác Lam Kiến Quân cũng không tệ.

Lam Kiến Quân thở dài trong lòng, đối với chuyện con gái có chút bài xích mình nên không biết nói gì, cho nên mặc dù trong lòng khó chịu nhưng không phải là khó có thể tiếp nhận. Sau này ông cũng sẽ làm một người cha tốt, bất luận kẻ nào đều không thể làm tổn thương con gái ông.

"Niệm Nhi, ông ngoại con sai người đến nói muốn con đến Hà phủ chơi, con có muốn đi không?" Lam Kiến Quân thu lại thần sắc nghiêm túc của mình trên chiến trường, ôn hòa hỏi.

Nghe Lam Kiến Quân nhắc tới chuyện này, Lam U Niệm mới nhớ tới quả thật nàng nên đi đến chỗ ông ngoại một chút, dù sao lão nhân này cũng thật tâm thích nàng, mà nàng cũng xem Hà Thái phó trở thành ông ngoại mình.

"Ừ, ca ca đi cùng sao?" Lam U Niệm biết ông ngoại cũng rất thích Lam Mặc Huyền, mà Lam Mặc Huyền cũng rất thân cận đối đãi với Hà Thái phó.

"Không được, trong quân còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, Niệm Nhi đi chơi là được rồi." Lam Mặc Huyền nghiêng nghiêng che cây dù cho Lam U Niệm: "Muốn buổi tối ca ca đến đón muội sao?"

"Muội có thể trở về." Lam U Niệm cự tuyệt Lam Mặc Huyền, dù sao hiện tại Lam Mặc Huyền bề bộn nhiều việc, còn nàng cũng không phải là nữ tử tay trái gả không chặt.

Nhìn theo bóng lưng của Lam U Niệm, Lam Kiến Quân nói với con trai mình: "Mặc Huyền, con nói xem kiếp này vì phụ còn có thể nghe được một tiếng phụ thân của Niệm Nhi không?"

"Cho dù Niệm Nhi muội muội gọi hay không gọi một tiếng phụ thân, muội muội đều là con gái của người, phụ thân ngàn vạn lần đừng để lòng Niệm Nhi muội muội rét lạnh..." Mặc dù Lam Mặc Huyền cảm thấy hết sức tôn trọng phụ thân, nhưng mà cũng rất đau lòng muội muội của mình.

"Vị phụ sẽ không bao giờ..." Lam Mặc Huyền nghe được tiếng thở dài của phụ thân đi ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hà Phủ

Trương Lâm đánh xe, đi theo bên ngoài xe ngựa còn có hai thị vệ ở U Niệm các, ngồi trong xe ngựa cùng Lam U Niệm chính là Lam Khúc và Lam Vũ.

"Tiểu thư, có phải Hà Thái phó vô cùng nghiêm khắc không?" Mặt Lam Vũ giống như ngốc ra, thỉnh thoảng hơi động một chút, nghĩ tới lát nữa tiểu thư nhà mình sẽ gặp ngoại công, cho nên có chút kích động nho nhỏ. Dù sao thì Hà Thái phó cũng là thân nhân mà tiểu thư nhận định, khác với Lam Kiến Quân.

"Thế nào? Xem qua là một người rất bảo thủ, nhưng là một trưởng bối rất tốt!" Lam U Niệm nhớ tới biểu hiện đêm đó của ông ngoại, quả thực không kém cạnh cùng sư phụ. Lam U Niệm cảm thấy nếu như sau này sư phụ đến kinh thành, có thể để ông làm quen với ông ngoại một phen, nhất định hai người bọn họ có thể làm tri kỷ.

"Nói đến vị Hà Thái phó này, ông là người duy nhất quan tâm tiểu thư nhiều năm qua." Lam Khúc không khỏi có phần xúc động, nàng đã từng cho rằng tất cả mọi người đều vứt bỏ tiểu thư, đến cuối cùng mới biết hóa ra mọi người đều không biết tiểu thư đã mất tích, đây mới là chuyện đáng giận nhất.

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, bên ngoài truyền đến thanh âm đao kiếm chạm nhau, Lam U Niệm xuống xe ngựa thì nhìn thấy xe ngựa đi đến một ngõ hẻm không có bóng người, mà người dây dưa một chỗ với Trương Lâm là Âm Nhất, ám vệ bên cạnh Phong Dực Hiên, chẳng qua chỉ mới mấy chiêu Âm Nhất đã đánh bại ba người Trương Lâm.

Nhất thời, ba người Trương Lâm muốn học máu, liên tiếp đã kích, tối hôm qua bị nữ tử bên cạnh tiểu thư đánh bại, tại sao hôm nay lại đến một người nữa?

"Chuyện gì vậy?" Kể từ khi Lam U Niệm biết Phong Dực Hiên không có nguy hại đến mình liền không có chống lại nữa, nhưng mà vẫn chỉ là sợ giao mà thôi.

"Lam cô nương, chủ tử hẹn người ngày mai đi xem pháo hoa ở thành Nam!" Hiên nhiên Âm Nhất rất mừng rỡ, nếu như làm xong chuyện lần này nhất định chủ tử sẽ lại khen ngợi hân, sau đó có thể cho hân nghỉ phép hoặc là được ban thưởng, chỉ cần nghĩ tới đã thấy vui vẻ.

"Không đi!" Lam U Niệm nhìn cũng không nhìn Âm Nhất một đã chui vào xe ngựa, nàng cảm thấy Phong Dực Hiên càng ngày càng kỳ quái, đang yên đang lành hẹn nàng đi ngắm pháo hoa làm gì? Đi xem pháo hoa với một khối băng di động như vậy, quả thật nàng sẽ không bị đông thành khối băng luôn chứ?

Âm Nhất buồn bực, trái tim nhỏ của hân bị tổn thương, hân cảm thấy mình không còn mặt mũi gặp chủ tử, hân nghĩ, khẳng định chủ tử lại khai đao với hân...

Trương Lâm thấy rõ ràng, nam nhân có võ công cao cường như thế lại đứng trước xe ngựa khóc không ra nước mắt, đột nhiên cảm thấy cực kỳ quý dị. "Trương Lâm, đứng gần ra đó làm gì?" Trong xe ngựa truyền đến thanh âm của Lam U Niệm, Trương Lâm đồng tình nhìn Âm Nhất, xe ngựa cứ như vậy chạy qua bên cạnh hân.

Trương Lâm cảm thấy người có lợi hại đến đâu khi gặp phải tiểu thư nhà mình đều là uống công, quả nhiên đi theo tiểu thư có thịt ăn. Xem đi, nam nhân kia lợi hại như vậy còn không phải cũng lộ ra đáng về đáng thương vì bị tiểu thư bỏ rơi sao.

Xe ngựa dừng lại trước một tòa nhà cực kỳ đơn giản, trên bức hoành phi phong cách cổ xưa có viết mấy chữ "Hà phủ" do Tiên hoàng tự tay viết, ý muốn khen ngợi Hà Thái phó cương trực và dạy dỗ ra mấy vị Hoàng Đế hợp cách. Lam U Niệm vừa xuống xe ngựa thì phát hiện phủ Thái phó vô cùng đơn giản, không có quá nhiều trang trí và điêu khắc, xem ra ông ngoại nàng đúng là thanh liêm.

Đứng bên ngoài phủ là một nam tử mười mấy tuổi, mặc trường bào màu tím, tóc dài được buộc lên cao, tướng mạo của nam tử này đặt ở nơi thừa thái mỹ nam như cổ đại quả thật không đẹp mắt lắm, chỉ có thể coi là thanh tú mà thôi. Nhưng có lẽ bởi vì ở nhà của Thái phó nên trên người mang theo một cỗ khí tức thư mực, hoặc là bởi vì bản thân hân ở trong quân doanh, cho nên bên trong loại khí tức thư quyền đó còn mang theo một chút mùi vị cứng rắn, cũng bởi vì loại khí chất này làm cho người ta nhìn hân có một cảm giác rất thoải mái.

"Niệm Nhi muội muội!" Lam U Niệm vừa xuống xe ngựa, nam tử đứng chờ ở nơi đó đã đi tới cạnh xe ngựa dắt Lam U Niệm đi vào Hà phủ.

"Biểu ca!" Lam U Niệm mềm mại gọi một tiếng, nam tử đến đón nàng tên là Hà Sơ Dương, cháu trai của Hà Thái phó, hân là biểu ca của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hà Phủ 2

Phủ Minh Vương, Phong Dực Hiên dùng ánh mắt bất thiện và lạnh lẽo nhìn Âm Nhất chằm chằm.

Sau ba phen mấy bận cảm thấy mình đối xử với Lam U Niệm rất khác biệt, Phong Dực Hiên nhốt mình trong thư phòng suy tư một ngày, ngày đó hân cũng không tìm ra nguyên nhân tại sao mình lại xử sự khác lạ với Lam U Niệm. Nhưng hôm nay trong đầu hân chỉ toàn nghĩ đến Niệm Niệm, sau đó nghe được đám người Âm Nhất tán gẫu, hân mới biết được mình thích tiểu cô nương kia, thích nữ hài không giống người thường kia.

Ngay từ đầu Phong Dực Hiền cũng hơi sững sờ, năm nay hắn đã mười chín tuổi, nam tử mười chín tuổi ở đại lục được coi là trưởng thành, có thể lấy vợ, nhưng khi mười sáu tuổi sẽ có thiếp hầu, với niên kỷ của hắn vốn nên là thê thiếp thành đàn, nhưng từ nhỏ tính tình hắn đã trong trẻo lạnh lùng, có bệnh sạch sẽ cực kỳ nghiêm trọng, chỉ cần có nữ tử dựa vào gần sẽ bị hắn một chương đánh bay. Nhưng còn Niệm Niệm của hắn thì lại khác, hắn không chán ghét nàng đến gần, trái lại còn rất thích đến gần nàng, hắn thích mùi vị trên người nàng, thích dáng vẻ lạnh nhạt và kiên cường của nàng, thích tất cả mọi thứ của nàng. Hóa ra trong lúc bất tri bất giác, hắn đã thích tiểu cô nương kia.

Sau khi Phong Dực Hiền biết rõ tâm ý của mình thì tâm tình trở nên thoải mái hơn nhiều, đây là lần đầu tiên hắn động tâm, hắn có thể khẳng định đây cũng là lần cuối cùng. Nếu đã thích vậy thì hắn phải bắt lại, đó là nguyên tắc làm việc nhiều năm nay của hắn, nhưng cũng tiếc là nhiều năm như vậy hắn chưa từng mền qua cái gì là yêu.

Nghe Âm Tam nói các cô nương rất thích lãng mạn, huống chi là tiểu cô nương như Niệm Niệm. Cho nên, Phong Dực Hiền suy nghĩ rất lâu nhưng cũng không nghĩ ra phương pháp lãng mạn nào, cuối cùng vẫn là Âm Nhất đưa ra gợi ý nói thành Nam sẽ có bắn pháo hoa, Phong Dực Hiền nghĩ một lát, dường như rất nhiều cô nương đều yêu thích, cho nên khi thấy Âm Nhất xung phong nhận việc thì để hắn ta đi mời Niệm Niệm.

Phong Dực Hiền có chút lo lắng đợi ở thư phòng, cuối cùng lúc Âm Nhất trở lại, trong mắt Phong Dực Hiền lóe lên hi vọng, nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Âm Nhất: "Chủ tử, Lam cô nương không đồng ý!"

Vốn dĩ hi vọng ẩn trong ánh mắt, nháy mắt lạnh như băng, làm cho xương sống Âm Nhất lạnh buốt: "Gần đây người quá nhàn rồi, đi xử lý chuyện trong phủ cho tốt đi!"

Ngày nghỉ của ta! Ban thưởng của ta! Chủ tử, ngài không được như vậy? Nam nhân keo kiệt như vậy Lam cô nương sẽ không thích! Nhưng mà Phong Dực Hiền cũng không có nghe được tiếng lòng của Âm Nhất, nếu không nhất định Âm Nhất sẽ bị phái đi nước khác.

"Hôm nay nàng đi đâu?" Phong Dực Hiền ngồi ngay ngắn trong thư phòng, đập bàn đọc sách hỏi.

Âm Nhị lác mắt xuất hiện ở thư phòng, mặc dù chủ tử nhà mình hỏi không rõ ràng, nhưng lập tức Âm Nhị đã hiểu người chủ tử hỏi đến là ai, dù sao kể từ khi gặp được người kia thì tất cả tâm tư của chủ tử đều ở trên người người đó. "Hôm nay Lam cô nương đến quý phủ Hà Thái phó." Âm Nhị hỏi đáp.

Phong Dực Hiền suy tư, sau một lúc lâu, nói: "Bảo Âm Nhất giao cho Hà Sơ Dương một nhiệm vụ, đêm mai Hà Sơ Dương phải dẫn mười mươi của hắn đi thành Nam xem pháo hoa, đây là quân lệnh!" Lam Mặc Huyền bảo vệ Niệm Niệm rất chặt, cho nên chỗ của hắn ta chắc chắn sẽ không thông.

Chủ tử? Ngài làm vậy là đang lạm dụng chức quyền đó? Hơn nữa có dạng quân lệnh nào lại muốn Hà phó tướng dẫn theo mười mươi xem pháo hoa, đó là việc trong quân đội sao? Chủ tử, cuối cùng thì ngài muốn thế nào?

"Dạ!" Âm Nhị đã có thể tưởng tượng được sắc mặt ghen ghét không thể tin của Hà phó tướng, nói đến Hà phó tướng, hắn ta vẫn luôn cực kỳ bội phục chủ tử, vẫn luôn đi theo chủ tử giết địch trên chiến trường, nhưng hiện tại chỉ sợ hình tượng của chủ tử đã bị sụp đổ.

"Cái gì?" Trong Hà phủ phát ra một tiếng gầm giận dữ, Hà Sơ Dương ở trong phòng của mình nhìn Âm Nhất xuất quỷ nhập thần.

"Âm Nhất, có phải nghĩ sai rồi không, Niệm Nhi mười mươi chỉ là hài tử, có phải Niệm Nhi mười mươi đắc tội Vương gia?" Hà Sơ Dương không nghĩ tới Minh Vương lại hạ mệnh lệnh muốn hắn làm như vậy, nhưng mà đó là mười mươi của hắn, hỏi hắn làm sao có thể đẩy nàng vào hố lửa đây?

"Khụ, Hà phó tướng suy nghĩ nhiều, chỉ là chủ tử và Lam cô nương là quen biết cũ, hơn nữa Lam cô nương đã từng cứu chủ tử một mạng, chủ tử là hạng người gì người còn không biết sao?" Âm Nhất trợn mắt nói dối, kỳ thật chủ tử hắn chính là người như vậy, muốn dụ dỗ Lam cô nương nhà các người.

Hà Sơ Dương suy nghĩ một hồi, mặc dù tính tình Minh Vương không biết thương vô số người, nhưng cũng không phải là người có tâm tư âm ác, hơn nữa hắn đi theo Minh Vương nhiều năm, ít nhiều gì cũng biết tính tình Minh Vương, nếu hắn muốn hại người, đã sớm trực tiếp giết.

"Ta hiểu!" Hà Sơ Dương đáp ứng, hơn nữa, ngày mai còn có hắn đi theo, tốt nhất nên túm Lam Mặc Huyền theo luôn, coi như Minh Vương muốn làm cái gì, hai người ca ca bọn họ cũng sẽ bảo vệ Niệm Nhi mười mươi.

Cuối cùng cũng hoàn thành, có thể trở về phục mệnh, Âm Nhất sờ sờ mồ hôi vốn không hề tồn tại trên đầu, vội vàng trở về nhện nọt chủ tử.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Gặp Nhau Ở Thành Nam 1

Cảnh sắc ở thành Nam kinh thành rất tươi đẹp, hơn nữa bởi vì đêm nay hoàng gia đặc biệt đốt pháo hoa, cho nên từ sớm đã có rất nhiều nam nữ tụ tập ở chỗ này chờ đêm đến.

Lúc này trong Lam phủ, có hai vị mỹ nam tử ngồi trước mặt Lam U Niệm uống trà, hai vị này không ai khác chính là ca ca Lam Mặc Huyền và Hà Sơ

Dương của nàng. Nhắc tới cũng thật đúng lúc, khi Hà Sơ Dương chuẩn bị đến Lam phủ hẹn Lam U Niệm đi thành Nam xem pháo hoa, Lam Mặc Huyền cũng đang có ý định này.

Bởi vì vừa từ chiến trường trở về, cho nên gần đây bọn họ đều rất bận, bận bịu điều động, sắp xếp chiến sĩ trong kinh thành cùng tiếp đãi tất cả thiếp mời, nhưng như thế không có nghĩa là Lam Mặc Huyền quên mất muối muối đang ở trong phủ. Bây giờ nghe người ta nói thành Nam có bắn pháo hoa, nghĩ thầm chắc là Niệm Nhi muối muối ở trong phủ không có gì thú vị, thế là từ sớm đã từ quân doanh trở về chuẩn bị dẫn muối muối đi xem pháo hoa, không nghĩ tới, vừa vào phủ thì thấy biểu ca tới, hơn nữa còn có ý tưởng giống hần, hai người vừa nghĩ liền quyết định cùng đi.

Kỳ thật khi hai người ở biên cương thường xuyên cùng nhau hợp tác giết địch, hơn nữa Hà Sơ Dương còn là thủ hạ của phụ thân, cho nên quan hệ giữa hai người rất thân thiết. Hà Sơ Dương là một nam tử rất nghĩa khí, cho nên ở trên chiến trường vô cùng kính trọng phụ thân, nhưng trong lòng lại cùng người nhà họ Hà ngầm oán hận phụ thân, phụ thân cũng tự biết mình đuối lý, nên chưa bao giờ làm khó dễ biểu ca.

"Niệm Nhi muối muối, thời gian không còn sớm, muối không đi thay y phục sao?" Hà Sơ Dương lên tiếng hỏi, dù sao thì các tiểu thư trước khi ra cửa đều sẽ cẩn thận trang điểm, diện y phục rất lâu, vậy mà Niệm Nhi muối muối của hần lại chỉ mặc bạch y quần lụa mỏng, không cần son phấn. Mặc dù có thể thấy được y phục làm từ tơ gấm cực kỳ trân quý, nhưng cô nương nào mà không thích đẹp?

"Bộ y phục này không tốt sao?" Lam U Niệm đứng dậy, rõ ràng nhỏ nhắn xinh xắn, thế nhưng dáng người duyên dáng lại không ai bằng.

"Rất tốt, Niệm Nhi muối muối mặc cái gì cũng đẹp!" Lam Mặc Huyền mỉm cười nói, nhưng trong lòng lại hơi khổ sở, Niệm Nhi muối muối tốt như vậy lại bị hủy dung, nói vậy trong lòng muối muối sẽ rất khổ sở.

Lam Mặc Huyền nói không sai, Niệm Nhi muối muối của hần mặc cái gì cũng dễ nhìn, nhưng điều kiện tiên quyết là không có cái mạng che mặt chướng mắt kia, bởi vì mạng che mặt cho nên thế nhân đều biết Lam U Niệm bị hủy dung. Khi Lam U Niệm lấy tư thái như vậy trở lại Lam phủ, bên ngoài đã sớm truyền ra chuyện đích nữ không có dung mạo của Lam phủ đã trở về.

Buổi tối, trong xe ngựa chở Hà Sơ Dương, Lam Mặc Huyền và Lam U Niệm chạy về hướng thành Nam, Lam Khúc ở trong xe ngựa hầu hạ Lam U Niệm, bên ngoài xe ngựa chỉ có một người đánh xe.

Chờ xe ngựa đến thành Nam thì không thể đi được nữa, vì có quá nhiều xe ngựa chặn trên đường, mỗi công tử tiểu thư nhà giàu đều đến thành Nam tham gia náo nhiệt, đến xem pháo hoa hiếm lạ. Tuy pháo hoa ở hiện đại vô cùng bình thường, nhưng ở cổ đại có thể nói là vật cực kỳ quý hiếm. Lam U Niệm thấy xe ngựa không thể chạy lên phía trước được, nói: "Đường không còn xa lắm, chúng ta đi bộ thôi!"

Bốn người vừa xuống xe ngựa đã thấy rất nhiều ánh mắt nhìn tới, thật sự thì bây giờ Lam Mặc Huyền và Hà Sơ Dương đang là công tử "hot" nhất kinh thành, tướng mạo tốt đẹp, tiền đồ rộng mở, có rất nhiều nữ tử khuê các ái mộ hai người. Bởi vì tất cả mọi người đều nhận ra Lam Mặc Huyền và Hà Sơ Dương, còn Lam U Niệm lại đi song song cùng bọn họ cho nên muốn đoán thân phận cũng là một chuyện rất dễ, còn có rất nhiều người đã gặp qua đích nữ Lam U Niệm của Lam phủ trên yến hội ở hoàng cung.

Có thể là bởi vì thân thể của Lam U Niệm quá bị thảm, rất nhiều công tử và tiểu thư thế gia đều chán ghét nàng, cảm thấy nàng không xứng làm đích nữ, hoặc là đồng tình Lam U Niệm, vì nàng đã bị hủy dung, hoặc là cười nhạo nàng đáng thương, trong lúc nhất thời có rất nhiều loại ánh mắt nhìn về phía nàng.

Lam Mặc Huyền và Hà Sơ Dương cũng phát hiện ánh mắt khác thường xung quanh, về mặt hai người đều bất động che chở Lam U Niệm đứng bên cạnh, mắt lạnh nhìn nam nữ xung quanh.

Chờ đến lúc đến thành Nam, bọn họ đi vào một lầu trang trí xa hoa đẹp đẽ, nhưng bọn họ thấy có rất nhiều người đều muốn tiến vào lầu này, nhưng quân sự lại bảo lầu đã đầy. Cho nên khi đám người Lam U Niệm chuẩn bị tìm nơi khác, quân sự nhìn thấy đám người Lam Mặc Huyền thì khê khom người, nói: "Chủ tử đã chờ rất lâu, các vị đi theo ta."

Lam Mặc Huyền và Lam U Niệm có chút không hiểu, dù sao thì bọn họ cũng không biết chủ tử trong miệng quân sự nọ, nhưng lúc này Hà Sơ Dương lại lên tiếng: "Minh Vương cũng tới, lầu này là của Minh Vương."

Lam Mặc Huyền vừa nghe vậy chuẩn bị kéo Lam U Niệm rời khỏi, dù sao hần cũng làm việc dưới trướng Minh Vương lâu ngày, cho nên biết rõ tính cách quái gở của Minh Vương. Nếu như có nữ tử thân cận quá nhất định sẽ bị đánh bay. "Biểu ca, huynh đến chỗ Vương gia báo một tiếng, ta dẫn Niệm Nhi muối muối đi tìm nơi khác."

Hà Sơ Dương vừa nghe cũng biết Lam Mặc Huyền đang nghĩ gì, dù sao thì hần cũng cảm thấy giật mình vì cách làm của Minh Vương. Lúc này, Âm Nhất đã xuất hiện trước mặt bọn họ: "Mặc Huyền, chủ tử sẽ không trách tội, bây giờ bên ngoài người đông nghìn nghịt khó mà tìm chỗ được, vẫn nên dẫn Lam cô nương lên đi!" Nếu như người dẫn Lam cô nương rời khỏi đây, cuộc sống của người cũng kết thúc đấy!

Lam Mặc Huyền bán tín bán nghi, nhưng không đợi hần hiểu rõ, Lam U Niệm đã theo Âm Nhất đi đến ghé lô trên lầu. Bây giờ nàng đã hiểu, nhất định là hôm nay Minh Vương sẽ nhìn thấy nàng, vậy thì vẫn nên thoái mái đi gặp nam tử này, xem hần muốn làm cái gì?

Thật ra thì khi Lam U Niệm xuất hiện ở thành Nam, Phong Dực Hiên đứng ở cửa sổ lầu ba đã nhìn thấy nàng, rõ ràng toàn bộ thành Nam nhiều người như vậy, nhưng mà trong nhiều người đó hần chỉ liếc mắt nhìn tiểu cô nương mình muốn gặp, nàng vĩnh viễn đều lạnh nhạt như vậy, dường như trên thế gian này, có thể làm cho hần không thể nhận được cảm giác muốn tiêu cô nương không nhiễm trần tục này ở lại bên cạnh mình.

"A Hiên, đang nhìn cái gì vậy?" Phong Hạ Kỳ thấy đệ đệ ngậy người nhìn ngoài cửa sổ, đang chuẩn bị đến tham gia náo nhiệt một chút, không nghĩ tới Phong Dực Hiên đột ngột đóng cửa sổ lại, lạnh lùng nói: "Không có gì!"

Bây giờ, Phong Dực Hiền càng nhìn thân hoàng huynh mình càng thấy không vừa mắt, tại sao lại có nhiều người muốn tới như vậy chứ? Vốn dĩ hắn còn chuẩn bị chờ Niệm Niệm đến sẽ đuổi Hà Sơ Dương đi, nhưng bây giờ xem ra không chỉ hoàng huynh theo tới, ngay cả Lam Mặc Huyền cũng tới, Phong Dực Hiền cảm thấy cực kỳ bất mãn.

"A Hiền à, nói thế nào thì chúng ta cũng là huynh đệ nhất mẫu đồng bào*, sao đệ có thể đối xử với Tứ ca như vậy?" Thật tình thì Phong Hạ Kỳ cũng không có cách nào với đệ đệ, dù ban đầu đệ đệ rất ít nói, nhưng mà cũng không có ghét bỏ hắn như thế này, đúng vậy, chính là ghét bỏ, ghét bỏ trần trụi trong ánh mắt kia làm cho trái tim Phong Hạ Kỳ bị tổn thương.

*Nhất mẫu đồng bào: anh em ruột cùng một mẹ.

"A Hiền à, chẳng qua là Tứ ca thấy đệ một mình tới đây ngắm pháo hoa quá cô đơn, cho nên mới theo đệ tới đây? Tại sao đệ có thể như vậy hả?..."
Phong Hạ Kỳ blah blah nửa ngày, nhưng ngay cả một ánh mắt Phong Dực Hiền cũng lười cho hắn, ngay khi Phong Hạ Kỳ tiếp tục blah, cửa ngoài ghé lộ lại bị hai nam tử mở ra, Phong Hạ Kỳ sửng sốt, sau đó nở nụ cười, cuối cùng thì cũng có người đến đây chịu đựng không khí lạnh như băng với hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Gặp Nhau Ở Thành Nam 2

Khi Phong Dực Hiền nhìn thấy bạn tốt Kinh Vô An và Vũ Lưu Ly đến, sắc mặt đã vô cùng khó coi, hắn có thể khẳng định, hôm nay khi ra cửa hắn không có xem hoàng lịch, nếu không làm thế nào mà một người rồi lại hai người đều đến quấy rầy chuyện tốt của hắn?

"Ồ? Phong Hạ Kỳ, hắn làm sao vậy?" Vũ Lưu Ly sờ sờ ý lạnh trên người, thật sự không hiểu thế nào mà vừa tiến vào đã gặp đải ngộ như vậy.

"Ta cũng rất muốn biết, nhưng.. Chẳng qua khá tốt là các người đã tới, nếu không A Hiền nhất định sẽ khiến ta chết rét." Phong Hạ Kỳ tỏ khó với bạn tốt.

Cánh tay đặt phía sau lưng của Phong Dực Hiền giật giật, đang chuẩn bị ném ba người ra ngoài, Kinh Vô An phát hiện ý đồ của Phong Dực Hiền vội vàng dựng thẳng lỗ chân lông chỉ lo mình bị thương, nhưng vào lúc này, cửa phía ngoài ghé lộ lại bị người mở ra. Phong Hạ Kỳ và Vũ Lưu Ly đành chỉ blah, Kinh Vô An thăm thăm nguy hiểm thật, khi Phong Dực Hiền phát hiện người đến là ai, lập tức thu hồi lãnh khí, rất sợ sẽ hù đến Niệm Niệm của hắn.

Ba người nhìn thấy người đi vào là nữ tử, không, là nữ hài tử lại càng kinh hãi, ai mà không biết bạn thân của mình chán ghét nữ nhân? Tiểu nha đầu này đi nhằm ghé lỗ chẳng, chắc chắn lần này lại sắp thấy máu. Bởi vì Phong Hạ Kỳ nhận ra Lam U Niệm, hắn có ấn tượng rất tốt với tiểu cô nương này, sợ đệ đệ mình tổn thương người ta, khi đang chuẩn bị mời Lam U Niệm ra ngoài thì...

"Nàng tới rồi!" Phong Dực Hiền lên tiếng, thế nhưng lên tiếng còn đáng sợ hơn không lên tiếng.

Bởi vì Phong Dực Hiền lên tiếng, ba người đều biết tiểu cô nương này được Phong Dực Hiền có ý mời đến, rốt cuộc thì Lam U Niệm có bản lĩnh như thế nào mới có thể để Phong Dực Hiền mời, thế là ba người đồng loạt nhìn nàng.

Lam U Niệm xuất hiện ở trong ghé lộ, da thịt trắng nõn như bôi lên một tầng ánh trắng, sáng ngời rạng rỡ, đôi mắt long lanh ngập nước đẹp tựa lưu ly, một bộ quần lụa mỏng trắng phác họa ra vóc người gầy gò, thế nhưng dáng người tuyệt mỹ lại như ẩn như hiện, eo nhỏ nhắn buộc cao, lộ ra toàn bộ dáng dấp xinh đẹp mềm mại, tóc đen thật dài buông tới bên hông, giống như tiên tử rơi xuống nhân gian, siêu phàm thoát tục, tuyệt thế tao nhã.

Ba người đều thăm thán, một tiểu cô nương thanh thuần thoát tục tốt đẹp, cô nương như thế dường như ai cũng sẽ thích.

"Tứ Vương gia, Minh Vương." Lam U Niệm thi lễ, sau đó khẽ thi lễ với Kinh Vô An và Vũ Lưu Ly.

"Người là nữ nhi của Lam Tướng quân à, khi còn bé luôn nghe Hà Thái phó nói tới người?" Phong Hạ Kỳ có ấn tượng rất tốt với Lam U Niệm, cho nên cũng tiến lên thăm hỏi.

"Đúng là tiểu nữ!" Lam U Niệm vừa nói xong, Lam Mặc Huyền và Hà Sơ Dương đã đi vào ghé lộ, nhìn thấy thân muội muội bình yên vô sự đều khẽ thở phào nhẹ nhõm, hai người bắt đầu chào hỏi đám người Phong Dực Hiền.

Bọn họ ngồi vây quanh một cái bàn, nhưng quý giá nhất là Phong Dực Hiền lại ngồi ngay bên cạnh Lam U Niệm, hai Lam Mặc Huyền khẩn trương hỏi lâu, sợ rằng muội muội mình không cẩn thận sẽ bị ném từ trên lầu xuống đất. Rõ ràng là ba người Phong Hạ Kỳ cũng vô cùng hứng thú với Lam U Niệm, quả thật bọn họ hiểu rất rõ tính tình của Phong Dực Hiền, nhưng đối với một tiểu cô nương như vậy bọn họ vẫn rất bất ngờ. Thế nhưng khi họ quan sát tiểu cô nương này rất lâu, không thể không cảm thán, tiểu cô nương như vậy thực sự là thế gian hiếm có, dù là ngôn hành cử chỉ hay một ánh mắt đều làm cho người ta cảm giác thấy thoải mái, ngay cả bọn họ đều thích ở một chỗ cùng nàng.

Kinh Vô An và Vũ Lưu Ly cũng không biết Lam U Niệm, cho nên khi nhìn thấy Lam U Niệm tiến vào ghé lộ vẫn không có tháo mạng che mặt, Vũ Lưu

Ly hiểu kỳ liền hỏi một câu: "Nếu như đã đến ghế lô, nơi này cũng không có kẻ xấu, vì sao Lam cô nương không tháo mạng che mặt xuống?"

Vừa dứt lời, ngoại trừ Kinh Vô An không thể giải thích được, những người khác đều không có tiếng động. Lam Mặc Huyền là người đầu tiên tức giận, muội muội của hắn...

"Không biết ý của Vũ trang chủ là gì?" Giọng nói của Lam Mặc Huyền mang chút xúc động, nhưng trước tiên hắn là ca ca, sau đó mới là thủ hạ của Minh Vương. Vũ Lư Ly cảm thấy mình hết sức oan uổng, chính hắn cũng vô cùng thích tiểu muội muội này, sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi trần thế, cho nên mới tùy tiện hỏi một câu, làm sao mà tất cả mọi người đều dùng ánh mắt muốn giết người nhìn hắn như thế?

Phong Dực Hiền càng thêm trực tiếp, thuận tay cầm lấy một chén trà vận nội lực nện lên miệng Vũ Lư Ly, không có chút lưu tình nào. Nói như thế nào thì Vũ Lư Ly cũng là trang chủ thiên hạ đệ nhất trang, sao có thể dễ dàng bị thương, nhanh chóng rời khỏi chỗ ngồi tránh thoát chén trà. Đây là lần đầu tiên Phong Dực Hiền ra tay, từ khi bọn họ làm bằng hữu.

Lam U Niệm đề lại Lam Mặc Huyền đang chuẩn bị tiếp tục nổi giận, khẽ mỉm cười đáp: "Vũ trang chủ chớ trách, ca ca tính tình xúc động, cũng không có ý gì khác, chỉ là người người đều biết dung nhan của tiểu nữ bị hủy, cho nên Vũ trang chủ vừa hỏi, ca ca lo lắng Niệm Nhi nên mới như thế, mong rằng Vũ trang chủ bao dung!"

Vũ Lư Ly và Kinh Vô An vừa nghe lập tức sững sờ, không nghĩ tới một cô nương tốt đẹp như thế lại bị hủy dung, nhưng mà càng khiến bọn họ bội phục là khi Lam U Niệm nói đến chuyện mình bị hủy dung lại không có một chút bi thương và khó xử nào, tâm tính bức này quả thực làm người ta bội phục. Nữ tử rất chú trọng dung mạo, những nữ tử mà bọn họ gặp qua, ai mà không mỗi ngày chải chuốt trang điểm, chưa từng có cô nương nào không quan tâm đến dung mạo?

"Thực sự xin lỗi, là Lư Ly đường đột!" Vũ Lư Ly là người đứng đầu đệ nhất trang, chưa từng nói xin lỗi nữ tử nào, nếu như không phải Lam U Niệm hợp mắt hắn, chỉ sợ hắn cũng không thêm nói chuyện với nàng. Đây có lẽ chính là khí tràng của người với người, có vài người vừa nhìn đã yêu thích không sao nói rõ được, không vì lý do gì cả.

Lam U Niệm mỉm cười, vốn nàng không có bị hủy dung cho nên sẽ không thương tâm, hơn nữa, xem như nàng bị hủy dung thì như thế nào? Nàng không phải là nữ tử cổ đại phụ thuộc vào nam nhân, nàng có ý tưởng và cuộc sống của chính mình, cho nên dung mạo đối với nàng mà nói là điều không quan trọng.

"Lần sau còn nói nữa thì đi ra ngoài!" Mặc dù Phong Dực Hiền biết Lam U Niệm không quan tâm những thứ này, nhưng vẫn rất yêu thương nàng, đau lòng không có lý do.

"Phong Dực Hiền, huynh làm sao vậy? Coi như Lam cô nương là muội muội của thuộc hạ huynh, huynh quản quá rộng đi, từ khi nào mà huynh lại hảo tâm như vậy?" Vũ Lư Ly cực kỳ bất mãn việc bạn tốt cứ như vậy mà vứt bỏ hắn, còn động thủ với hắn.

"Om sòm!" Phong Dực Hiền nhìn cũng không nhìn Vũ Lư Ly một cái, đẩy điểm tâm vừa mới bung lên đến trước mặt Lam U Niệm, nàng cũng không khách khí trực tiếp thưởng thức.

Vũ Lư Ly nhìn Lam U Niệm không chớp mắt, lúc ngón tay Phong Dực Hiền giật giật chuẩn bị tiếp tục đánh bạn tốt của mình, Vũ Lư Ly mở miệng nói: "Lam cô nương, ta cảm thấy nhìn người rất quen! Có phải ta đã gặp qua người hay không?"

Vừa nói ra lời này, ngay cả Kinh Vô An cũng trợn mắt lên nhìn: "Vũ Lư Ly, đừng làm mất mặt, không thấy sắc mặt Dực Hiền sao? Huynh muốn chết?" Kinh Vô An thực sự sợ Phong Dực Hiền sẽ giết Vũ Lư Ly, dù sao trải qua một màn như vậy, Kinh Vô An đã nhìn ra được Phong Dực Hiền đối xử với tiểu cô nương này rất khác biệt.

"Vũ trang chủ nhớ lầm rồi, tiểu nữ chưa từng gặp qua Vũ trang chủ." Lam U Niệm kiên nhẫn nói.

Vũ Lư Ly cẩn thận suy nghĩ một chút, sau khi nghe thấy thanh âm của Lam U Niệm, ánh mắt liền sáng lên: "Người là Diệu Âm cô nương phải không? Phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Diệu Âm Cô Nương

Người trong ghế lô đều sững sốt, thật sự quá sững sốt, ngoại trừ Vũ Lư Ly còn đang hưng phấn, Phong Dực Hiền vẫn chỉ quan tâm Lam U Niệm, còn Lam U Niệm thì mặt không đổi sắc.

"Hả? Không biết lời ấy của Vũ trang chủ có ý gì?" Thanh âm của Lam U Niệm vẫn thanh thúy dễ nghe như cũ, nhưng người trong ghế lô lại mở to mắt, bởi vì nàng không có phủ nhận.

Hai mắt Vũ Lư Ly sáng lên: "Ta là người thật lòng ái mộ Diệu Âm cô nương, mỗi lần Diệu Âm cô nương lên đài ta sẽ đến, cho nên rất quen thuộc giọng

nói của Diệu Âm cô nương, vì lẽ đó ta có thể chắc chắn muội chính là Diệu Âm cô nương."

Ngay khi Phong Dực Hiên nghe thấy hai chữ ái mộ bật thốt ra từ miệng Vũ Lư Ly, khí lạnh trên người hắn cũng đã phóng ra ngoài, nếu như không phải bản khoản Lam U Niệm đang ở bên cạnh, hắn sẽ đông lạnh Vũ Lư Ly thành mảnh vụn.

Từ trước đến giờ Lam U Niệm hoàn toàn không cố ý che giấu âm thanh của mình, cho nên nếu như người có tâm cẩn thận lắng nghe có thể phát hiện ra âm thanh của nàng giống với Diệu Âm cô nương, giống như Phong Dực Hiên, chỉ nghe nàng hát một khúc đã xác định thân phận của nàng. Hơn nữa, vài người ở đây luận thân phận hay địa vị nàng đều không thể so sánh, đáng quý hơn là bọn họ không có ác ý với nàng, và lại chỉ là thân phận Diệu Âm cô nương bị người ta biết cũng không có gì trở ngại tới nàng.

"Nhĩ lực của Vũ trang chủ thật tốt, chỉ là vẫn kém hơn Minh Vương một chút." Lam U Niệm uống một ngụm trà nóng, không thể không nói Phong Dực Hiên là người giàu có, trà này chính là Quân Sơn Ngân Châm, có thể nói là vật khó cầu, bản thân nàng cũng rất vất vả mới lấy được một chút, nhưng xem ra Phong Dực Hiên lại không để tâm tới những thứ này.

"Hóa ra chính là muội? Cuối cùng ta cũng được nhìn thấy muội rồi, muội không biết ta đã phí bao nhiêu công sức nhưng vẫn không nhìn thấy được mặt muội..." Sau khi Vũ Lư Ly nói vài câu bỗng nhiên nhìn về phía Phong Dực Hiên: "Dực Hiên, huynh đã sớm biết?"

"Sớm hơn ngươi!" Phong Dực Hiên tự mình pha trà cho Lam U Niệm, không thèm liếc mắt nhìn Vũ Lư Ly, nhưng chỉ một câu nói lại khiến Vũ Lư Ly ghen hờn không nói nên lời.

"Huynh?" Vũ Lư Ly cảm thấy mình quá khinh suất khi kết giao bạn hữu, rõ ràng biết Diệu Âm cô nương là nữ thân của hắn, nhưng sau khi biết lại không chịu nói ra, còn hại hắn ở trước mặt nữ thân không giữ được hình tượng.

Ánh mắt Kinh Vô An nhìn Lam U Niệm mang theo chút tán thưởng, có thể viết ra từ khúc như vậy lại là một nữ tử còn là một tiểu cô nương, tiểu cô nương này thật sự khiến người ta kinh nể, sau này tuyệt đối không phải vật trong ao.

Còn Phong Hạ Kỳ, kể từ nghe khúc hát của Diệu Âm cô nương cũng giống như Vũ Lư Ly mê mẩn nữ tử cơ trí kia, nhưng hiện tại nữ tử đó lại ở trước mặt mình, không trách được đệ đệ không cho bất kỳ nữ tử nào mặt mũi lại cực kỳ để tâm đến Lam cô nương.

Còn Lam Mặc Huyền và Hà Sơ Dương lại nghĩ, làm thế nào mà muội muội mình lại biến thành Diệu Âm cô nương? Là vì đã từng trải qua cuộc sống quá gian khổ vì không có bạc sao? Khi lên đài biểu diễn ở Trần Vị các có bị bắt nạt hay không? Lão bản Trần Vị các sẽ không làm khó muội muội chứ?

Thế nhưng Phong Dực Hiên cũng không để ý người trong ghế lô nghĩ như thế nào, nhìn sắc trời đã không còn sớm liền hỏi: "Đói bụng chưa? Có muốn dùng bữa trước không?"

Có lẽ là mỗi lần Phong Dực Hiên đều nói chuyện với nàng như vậy, cho nên Lam U Niệm chẳng hề có cảm giác gì, tập mãi thành quen. Nhưng đối với những người khác mà nói, nghe được giọng nói ôn hòa còn ngấm chút sủng ái như vậy từ miệng Phong Dực Hiên làm cho bọn họ khó mà tiếp nhận được, người có thể tưởng tượng được dáng vẻ ôn nhu của Diêm Vương mặt lạnh ư? Ngạc nhiên không thua gì chuyện mặt trời mọc ở đằng Tây. Thế nhưng sau này, bọn họ mới biết được, nam tử lạnh lùng vô tình kia chỉ dành tất cả ôn nhu cho tiểu cô nương này mà thôi.

"Được!" Lam U Niệm nghĩ hình như nàng có chút đói bụng, nhưng nàng không có phát hiện, nàng đã quen có Phong Dực Hiên, nhưng điểm này lại bị Phong Dực Hiên phát hiện, trong mắt hắn chợt lóe lên ngạc nhiên và mừng rỡ.

Lam Mặc Huyền nhìn dáng dấp dịu dàng của Minh Vương dành cho muội muội mình, đôi mày anh tuấn cau lại, dường như hắn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không thể nói được là không đúng chỗ nào, nhưng vẫn cảm thấy như vậy là không ổn. Có lẽ bởi vì Lam U Niệm còn nhỏ, cho nên tất cả mọi người đều không có nghĩ đến phương diện kia.

Khi Lam U Niệm ăn sẽ nhắc lên một góc miệng che mặt, đáng vẻ lúc nàng ăn rất tao nhã khiến cho người khác xem nàng ăn cũng là một loại hưởng thụ, nhưng cũng không phải tưởng ăn giống như mèo nhỏ của các tiểu thư khuê các, nàng ăn rất tùy ý, tựa hồ ăn là một chuyện rất hạnh phúc. Sau mấy lần Phong Dực Hiên đưa thức ăn cho Lam U Niệm, hắn đã có chút lý giải khẩu vị của nàng, cho nên lúc nào hắn cũng không ngừng gấp món ăn cho nàng.

Vũ Lư Ly vẫn luôn sững sờ nhìn Lam U Niệm, thật sự là ngồi gần nữ thân trong lòng như vậy, trong nội tâm hắn cực kỳ kích động, nói: "Lam cô nương, lúc nào muội sẽ đến Trần Vị các vậy? Muội không biết đâu, một năm muội chỉ hát một hai khúc, quá đáng tiếc!"

Sức ăn của Lam U Niệm cũng không lớn, ăn một chút đã buông đũa xuống, nhẹ nhàng lau khóe miệng: "Nếu như có cơ hội, có thể vì mọi người gây một khúc!"

Đối với những người không có ác ý hơn nữa còn rất cường đại, có thể không đắc tội thì ngàn vạn lần nàng sẽ không đắc tội. Hơn nữa, những người ngồi đây đều rất thích hợp với gu của nàng, nếu như có thể trở thành bạn bè thì tốt.

"Thực sao? Có cơ hội, nhất định là có cơ hội!" Lần này không chỉ Vũ Lư Ly kích động, ngay cả Kinh Vô An và Phong Hạ Kỳ đều hết sức kích động, dù sao ca khúc (Mệnh Mông) ngày đó của Lam U Niệm quả thật khiến lòng người rung động, không phải người bình thường có khả năng so sánh.

Nhìn ánh mắt bất chấp tia sáng của vài vị bạn tốt, Phong Dực Hiên cảm thấy không tốt, lạnh lẽo nhả ra hai chữ: "Dùng bữa!", trong lòng lại đang suy nghĩ lúc nào thì để Niệm Niệm chỉ gây đàn cho hắn nghe, chỉ có mình hắn.

Ăn cơm xong bọn họ tán gẫu vài câu, họ sợ hãi phát hiện kiến thức của Lam U Niệm đều muốn độc đáo hơn bọn họ nhiều, Kinh Vô An như phát hiện ra bảo vật, thật sự là tri kỷ khó tìm, mà bây giờ trong ánh mắt trần tụi của Kinh Vô An dành cho Lam U Niệm chính là hai chữ tri kỷ.

"Àm! Âm! Âm!" Chỗ khoảng trống sân cỏ ở thành Nam phóng ra pháo hoa sáng lạn, từng chùm ánh sáng chói mắt bay lên trời, chùm sáng đó đột nhiên nổ tung, màu vàng kim, màu bạc, màu đỏ, xanh lá cây, màu lam, đóm lửa nhỏ giống như đóa hoa bay đi bốn phía, tựa như tia chớp của hoa cúc, sắc sỡ lóa mắt. Quá đẹp! Quá đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Diệu Âm Cô Nương 2

Lúc pháo hoa nổ tung trong bầu trời đêm yên tĩnh, tỏa ra bảy màu đẹp đẽ, làm cho người ta quên mất tiếng vang khổng lồ lúc nó bộc phát, quên bầu trời đêm yên tĩnh, tan biến trước tráng lệ, vì nó chỉ lưu lại hình ảnh xinh đẹp, cho đến khi tan thành mây khói. Nở rộ, biến mất chỉ là chuyện trong nháy mắt, lưu lại nét đẹp mỹ lệ trong trí nhớ!

Bọn họ đứng ở cửa sổ lầu ba xem pháo hoa, trong mắt mấy người Phong Hạ Kỳ đều là tán phục, còn khi Lam U Niệm xem pháo hoa nở rộ đầy trời, trong mắt không có một tia ngạc nhiên mừng rỡ nào, và người duy nhất không xem pháo hoa mà chỉ ngắm Lam U Niệm chính là Phong Dực Hiên, nhìn pháo hoa sáng lạn nổi bật trong đôi mắt xinh đẹp như lưu ly, lúc này Lam U Niệm đẹp động lòng người. Nàng không hề biết lúc mình đang ngắm phong cảnh, bản thân mình lại trở thành phong cảnh đẹp nhất trong mắt Phong Dực Hiên!

"Đẹp quá!" Hà Sơ Dương nhìn pháo hoa nở rộ lên tiếng tán thưởng, nhiều năm qua bọn họ vẫn luôn ở quán doanh, làm sao có thể nhìn thấy những thứ lãng mạn thế này.

"Đúng là rất đẹp!" Phong Dực Hiên nhìn Lam U Niệm nói, không biết là đang nói pháo hoa đẹp, hay là nữ hài đứng bên cạnh hắn đẹp.

Lam U Niệm đứng ở cửa sổ không nói gì, pháo hoa ở hiện đại là thứ rất bình thường, nhưng ở một nơi không có giải trí như cổ đại thì đúng là đồ vật mỹ lệ rung động. Hiện tại, Lam U Niệm cảm thấy tất cả những gì ở kiếp trước chỉ là một giấc mộng, như vừa xảy ra ngày hôm qua, lại giống như đã từng xa xôi.

"Niệm Nhi muội muội, thích không?" Lam Mặc Huyền quay đầu lại hỏi muội muội, dù sao thì nguyên nhân lớn nhất hôm nay chính là hy vọng dẫn muội muội đi giải sầu. Nghe được câu hỏi của Lam Mặc Huyền, vài đại nam nhân đều nhìn về phía Lam U Niệm, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy dáng vẻ vui sướng của nàng, nhưng không nghĩ tới nàng vẫn mang dáng dấp trong trẻo lạnh nhạt, ngay cả góc độ đuôi lông mày cũng chưa từng thay đổi.

"Không tồi, pháo hoa này đẹp nhưng không thật, nháy mắt đã trôi qua." Lam U Niệm nhìn bầu trời đêm khôi phục lại lớp áo đen kịt, trong mắt lóe lên ưu thương không biết tên.

Phong Dực Hiên cau mày, hắn không thích dáng vẻ Niệm Niệm không vui, hắn thích nàng vui vẻ không kiêng nể gì, nhưng mà bây giờ hắn không có lập trường để làm cái gì cả, hắn sẽ làm cho Niệm Niệm dần quen thuộc hắn, sau đó tùy ý sống dưới cánh chim của hắn.

"Đời người nếu có thể như pháo hoa len lỏi vào bầu trời rộng lớn, dốc hết sinh mạng nở rộ một lần, cũng là một hồi chuyện tốt." Kinh Vô An xem Lam U Niệm như muội muội nên lên tiếng an ủi, lúc dùng bữa Phong Hạ Kỳ đã từng nói với hắn về nàng, quả thật tiểu cô nương này làm cho người ta thương tiếc, nhưng bây giờ tiểu cô nương này lại kiên cường như thế, kiên cường xinh đẹp.

"Ha ha, không hổ là quân sư không chịu trói buộc nhất Phong Quốc!" Lam U Niệm khen ngợi, nếu như không phải hiện tại các quốc gia không quá an ổn, nam nhân như vậy sẽ hướng tới cuộc sống phiêu bạt.

"Đa tạ Diệu Âm cô nương khen ngợi, nếu có cơ hội Lam cô nương cũng gây một khúc vì bản công tử đi, không biết Lam cô nương sẽ xướng cái gì?" Kinh Vô An vô cùng thích tiểu cô nương này, khí tràng của bọn họ rất hợp.

"Trước tiên phải xướng cho ta nghe!" Phong Dực Hiên xách Kinh Vô An đến nơi xa Lam U Niệm một chút, giống như chú chó trung thành bảo vệ thức ăn, trong nháy mắt làm cho hai mắt Lam U Niệm cong cong.

"Dực Hiên, huynh thích những thứ này khi nào thế? Ngày đó mời huynh đi Trần Vị các, không phải là huynh..." Vũ Lưu Ly còn chưa nói hết, Phong Dực Hiên đã trực tiếp ném Vũ Lưu Ly ra ngoài cửa sổ, động tác nhanh chóng quả quyết.

Vũ Lưu Ly dùng khinh công bay trở lại cửa sổ, nhưng động tĩnh vừa rồi đã hấp dẫn một số người, trong đó có hai tỷ muội Lam Nhã và Lam Chi đến xem pháo hoa. Tỷ muội các nàng nghe nói đêm nay có pháo hoa, từ sớm đã đến thành Nam chờ đợi, nhưng lại không có chỗ, chỉ có thể đứng trong đám người đông nghịt ngắm pháo hoa xinh đẹp khó gặp một lần.

Nơi các nàng đứng là ở phía dưới lầu, vì thế động tĩnh khi nãy trên lầu để hai người không tự giác được ngẩng đầu nhìn lên trên. Chỉ là vừa nhìn đã khiến hai tỷ muội đỏ mắt, Tam muội muội các nàng xem thường nhất đang đứng ở cửa sổ lầu ba, lầu ba của lầu này người bình thường không thể vào, vậy mà Tam muội muội này lại đứng bên cạnh hai vị Vương gia Phong Quốc là Tứ Vương gia và Minh Vương. Minh Vương coi như xong, không ai dám trêu chọc, nhưng còn Tứ Vương gia trong kinh thành có biết bao nhiêu cô nương ái mộ, thế mà mỗi lần như vậy Tứ Vương gia đều lễ độ nhưng vô cùng xa cách, bây giờ Tứ Vương gia lại đối xử với Tam muội muội không giống người thường.

Lam Nhã cùng Lam Chi đi về phía tửu lâu, dọc theo đường đi cũng không có người ngăn trở, nhưng khi hai người đi đến lầu ba, lập tức xuất hiện vài thị vệ ngăn ở trước mặt, không có nói chuyện, chỉ là ngăn cản không cho hai người tiến về phía trước một bước.

"Vị đại ca này, Tam muội muội của chúng ta ở trên lầu, chúng ta chỉ muốn đến xem Tam muội muội." Lam Nhã nhã nhặn nói, giống như chỉ là Đại tỷ tỷ quan tâm muội muội.

"Không có mệnh lệnh của chủ tử, dù là ai cũng không thể vào lầu ba!" Thị vệ nhìn cũng không nhìn Lam Nhã đang làm ra vẻ.

"Tam muội muội, tại sao muội có thể không cho Đại tỷ và Nhị tỷ vào? Tỷ và Đại tỷ vô cùng lo lắng cho Tam muội muội, dù sao thì muội vẫn là một tiểu cô nương nhưng lại ở cùng nam tử xa lạ..." Thanh âm của Lam Chi hơi lớn, rất nhiều người ăn cơm trong tửu lâu đều rướn cổ lên nhìn lại.

Người trong ghế lô đã sớm nghe được lời Lam Nhã và Lam Chi nói, sắc mặt bọn họ đều rất khó coi, Phong Dực Hiền đang chuẩn bị phản phó Ám Nhất ném hai người ra ngoài, Lam U Niệm đã ngăn lại, nàng không tìm hai người này, bọn họ lại tìm đến tận cửa rồi sao?

"Thật ngại vì đã quấy rầy đến các vị, có thể mời hai vị tỷ tỷ lên không?" Lam U Niệm thi lễ hỏi.

Mặc dù bọn họ đều không thích hai nữ tử phía dưới, nhưng nghĩ đến việc nếu như gạt hai người này sang một bên sẽ làm thanh danh của Lam U Niệm không tốt, lại cảm khái tiểu cô nương như thế tại sao lại có tỷ muội như vậy, thật sự là khác biệt một trời một vực.

Khi Lam Chi còn đang bại hoại danh tiếng của Lam U Niệm, đột nhiên Lam U Niệm xuất hiện ở trên bậc thang: "Đại tỷ tỷ, Nhị tỷ tỷ!", không có tức giận và quá quắt vì bị vũ nhục, bình tĩnh giống như mặt hồ.

"Tam muội muội không phải là Đại tỷ nói muội, mặc dù muội không sống ở kinh thành, nhưng nữ tử phải biết chú trọng danh tiếng, sao có thể đơn độc dùng bữa chung với nam nhân khác trong tửu lâu?" Lam Nhã lấy khăn tay ra, cố ý lau nước mắt vì lo lắng của mình.

Mọi người vừa nghe đều cảm thấy Lam U Niệm không biết liêm sỉ, từ nông thôn tới quả thật là không nên thân, vậy mà đơn độc ở tửu lâu gặp nam tử xa lạ, trong nháy mắt tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lam U Niệm.

Lam U Niệm làm như là không nhìn thấy ánh mắt của mọi người, đuôi lông mày mang theo vui vẻ: "Đại tỷ tỷ đang nói cái gì vậy? Ta chỉ cùng ca ca đến xem pháo hoa mà thôi!"

Lam Nhã và Lam Chi nhìn nhau một cái, vừa rồi rõ ràng bọn họ không có nhìn thấy Lam Mặc Huyền, mà chỉ nhìn thấy Minh Vương và Tứ Vương gia, còn có vài vị công tử xa lạ, cho nên bọn họ chắc chắn là Lam U Niệm đang nói dối.

"Tam muội muội, muội, từ khi nào mà muội lại học nói dối rồi hả?" Lam Nhã không thể tin nhìn Lam U Niệm, dường như hết sức chua xót vì muội muội không hiểu chuyện.

Lần này, người trong tửu lâu đều xem đến hồ đồ rồi, rốt cuộc ai mới là người nói thật? Nhưng đại đa số đều tin tưởng Lam Nhã và Lam Chi, dù sao thì hai người cũng sống ở kinh thành lâu như vậy, nhận biết rất nhiều quan lại quyền quý, hơn nữa bình thường hai người đều rất hiền thực.

Lam U Niệm không nói gì, tiếp tục nhìn hai người làm bộ làm tịch, cuối cùng thì nàng cũng đã nhìn thấy Bạch Liên Hoa bản thực tế rồi, chỉ là Bạch Liên Hoa này lại tỏa ra mùi hôi thối, quả thật rất đáng ghét.

"Tam muội muội, tại sao muội lại không nói chuyện? Không phải Đại tỷ tỷ trách muội, chỉ là quan tâm muội, không hy vọng muội đi nhầm đường." Lam Nhã tiếp tục diễn Bạch Liên Hoa, nước mắt như không cần tiền tràn ra như bão tố.

"Không biết hai vị muội muội bắt nạt Niệm Nhi muội muội như vậy, là vì chuyện gì?" Trên bậc thang lại xuất hiện giọng nam dễ nghe.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Nhục Nhã Hai Tỷ Muội Lam Gia

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Lam Mặc Huyền và Hà Sơ Dương đứng ở cầu thang, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lam Nhã và Lam Chi, bọn họ vẫn luôn không thích hai muội muội này, hoặc là nói chưa bao giờ xem hai người là muội muội, cũng không có tâm tư muốn giết họ, thế nhưng bây giờ bọn họ đã động sát ý.

Muội muội bọn họ muốn bảo vệ lại bị hai nữ tử này bôi nhọ, làm bộ làm tịch khiến Niệm Nhi muội muội ủy khuất, người như vậy khiến Lam Mặc Huyền cùng Hà Sơ Dương rất chán ghét.

"Đại ca, biểu ca!" Trong lòng Lam Nhã và Lam Chi vô cùng hoảng hốt, làm thế nào thì các nàng cũng không nghĩ tới Lam U Niệm lại đi cùng hai ca ca, lần này thật sự các nàng đã nói sai rồi.

"Ta không có muội muội như các người, ta với biểu ca chỉ muốn dẫn Niệm Nhi đến xem pháo hoa thuận tiện ăn bữa cơm, như thế nào đã biến thành nam tử xa lạ hả?" Lam Mặc Huyền cao giọng nói: "Chẳng lẽ ngay cả ca ca nhà mình mà hai vị muội muội cũng không nhận ra sao?"

Bây giờ người xung quanh nghiêng lỗ tai nghe đều hiểu rõ, đây là kiệt tác hai tỷ tỷ khi dễ tiểu muội muội vừa trở về Lam phủ! Cùng ca ca mình đi xem yến hội lại bị tỷ tỷ mình bôi đen, hơn nữa hai vị tiểu thư Lam phủ lúc này còn đối trá như thế, khi này rất nhiều người cảm thấy Lam Nhã và Lam Chi hiểu chuyện giờ đây lại cảm thấy họ cực kỳ đối trá, chán ghét còn nhiều hơn chán ghét Lam U Niệm lúc này, dù sao cũng không ai muốn mình bị lừa gạt.

"Nhưng mà vừa rồi đúng là muội nhìn thấy nam tử xa lạ." Lam Chi không phục nói.

"Thật không biết An di nương dạy dỗ người thế nào, hóa ra hai vị thứ nữ Lam phủ lại không biết lễ nghi thế này, rõ ràng biết Niệm Nhi là muội muội của mình còn muốn nghĩ cách làm bẩn danh nghĩa của nàng, quả thật không có giáo dưỡng!" Dù tính tình Hà Sơ Dương có tốt đi nữa, khi gặp được Lam Nhã và Lam Chi cũng không cần phong độ quân tử.

"Biểu ca." Bây giờ thật sự Lam Nhã đã đỏ vành mắt, dù sao thì lời nói của Hà Sơ Dương cũng không chút lưu tình, trong tửu lâu có rất nhiều người biết tỷ muội các nàng, đều bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ tỷ muội họ, dấu sao nếu như có thêm thanh danh chen ép muội muội, về sau các nàng ở kinh thành sẽ bị ghét bỏ.

"Ta không gánh nổi tiếng biểu ca này của người, ta chỉ có một muội muội, chính là Niệm Nhi. Ta cũng không muốn ngày nào đó có một muội muội ở sau lưng bôi nhọ danh tiếng của mình!" Hà Sơ Dương không hề cho Lam Nhã cơ hội giải thích, lời này chính là trần trụi đánh vào mặt Lam Nhã và Lam Chi.

Lam Mặc Huyền nhìn Hà Sơ Dương có ý bôi đen danh tiếng Lam Nhã và Lam Chi trong mắt hiện lên chút hả hê, đối xử Niệm Nhi muội muội của bọn họ như vậy, dùng đạo của người trị người mới là tốt nhất, hẳn không có đồ dầu thêm lửa đã là không tệ, cho nên lúc Lam Nhã chuyển ánh mắt cầu cứu đến trên người hắn, Lam Mặc Huyền làm như không thấy.

Chờ Hà Sơ Dương dạy bảo Lam Nhã và Lam Chi xong rồi, Lam U Niệm đứng dậy, thanh âm nhu hòa ảm áp bên trong ản chứa chút trong trẻo, dễ nghe cuốn hút lỗ tai bất cứ ai nghe thấy: "Hai vị tỷ tỷ không có chỗ sao? Không bằng cùng muội muội lên lầu ngồi đi!"

Cử chỉ của Lam U Niệm hào phóng khéo léo, không có vì chuyện vừa rồi mà sinh ra oán hận, đây mới là cử chỉ nên có của đích nữ Lam phủ, nếu như so sánh tư thái vừa rồi của Lam Nhã và Lam Chi, tất cả mọi người đều thiên vị Lam U Niệm, cảm thấy mặc dù Lam U Niệm không có lớn lên ở Lam phủ nhưng lễ nghi lại chu toàn hơn hai vị tiểu thư Lam phủ nhiều.

Lam Chi còn chuẩn bị nói gì đó si nhục Lam U Niệm, từ nhỏ nàng ta đã bắt nạt Lam U Niệm nhiều lần, cho dù hiện tại cảm thấy nàng thay đổi nhiều nhưng vẫn cho rằng nàng vẫn là tiểu cô nương nàng ta hay đánh chửi. Lam Nhã giữ chặt muội muội không cho muội muội xúc động, trên lầu có vài vị công tử tuấn tú, ngay cả hai vị Vương gia đều ở đây, đã có cơ hội ở gần Tứ Vương gia, sao có thể lãng phí cơ hội này chứ?

"Vậy thì đa tạ Tam muội muội!" Lam Nhã thi lễ, tựa hồ người vừa rồi vu khống người khác không phải là nàng ta. Lam U Niệm không thèm để ý, cùng hai ca ca đi đến lầu ba, Lam Nhã và Lam Chi âm thầm hưng phấn đi theo.

Lam U Niệm vừa tiến vào trong ghế lô, Vũ Lưu Ly liền chạy tới: "Lam cô nương, sao muội lại có tỷ tỷ không có đầu óc như vậy nhỉ?" Ở thời điểm chưa nhìn thấy Lam U Niệm, Lam U Niệm đã là nữ thần của Vũ Lưu Ly. Bây giờ mới phát hiện nữ thần của mình lại nhỏ như vậy, cho nên trừ sùng bái còn có thêm vài phần thương tiếc.

"Ha ha..." Thanh âm réo rắt bỗng chốc vang lên, tiếng cười như chuông bạc, nhìn đôi mắt khi cười cong cong như ánh trăng rằm cùng tiếng cười thanh thúy, khóe miệng Phong Dực Hiền kéo theo nụ cười mỉm, hẳn sẽ cố gắng làm cho nữ hài kia vĩnh viễn đều vui vẻ.

Tiếng cười không làm bộ làm tịch làm cho tâm tư người ta sáng khoái, Kinh Vô An đến bên cạnh Lam Mặc Huyền nói: "Huynh có một muội muội thật tốt!", hẳn cũng hy vọng mình có một muội muội vừa đáng yêu hiểu chuyện vừa rộng rãi tao nhã như vậy.

"Nhưng ta... Không phải là một ca ca tốt." Lam Mặc Huyền nhìn muội muội cười ra tiếng, không khỏi đau lòng, cho đến tận bây giờ hắn cũng không biết muội muội đã từng trải qua những chuyện gì, vì cái gì mà luân lạc đến Trần Vị các, vì sao có đôi khi trong ánh mắt lại thể lương như lão nhân.

"Chỉ cần sau này đệ là ca ca tốt là được, ta cũng sẽ là ca ca tốt!" Hà Sơ Dương ôm lấy bả vai Lam Mặc Huyền trấn an, muội muội này đã quá cực khổ, cho nên sau này bọn họ sẽ bảo vệ nàng thật tốt.

"Tam muội muội." Bầu không khí tốt đẹp bị thanh âm gãi vờ mảnh mai của Lam Nhã đánh vỡ, người trong ghế lô đều theo bản năng nhú mày, dù là khi nào thì thanh âm của Lam U Niệm cũng đều tự nhiên và trong trẻo, mềm mại như gãi vào lòng người, nhưng còn Lam Nhã lại cố ý bẻ cong giọng nói, vừa nghe đã khiến người ta không thích.

"A! Tứ Vương gia, Minh Vương, các vị công tử bình an!" Lam Nhã và Lam Chi làm như vừa mới phát hiện người trong ghế lô, mặt ửng đỏ, khẽ quỳ gối thi lễ.

Nhưng mà lại không có người tới đỡ các nàng dậy như tượng tượng, hơn nữa ngay cả hai chữ miễn lễ đều không có. Lam Nhã và Lam Chi chỉ có thể

cứng ngắc thân thể cố gắng duy trì tư thế thi lễ của mình, còn người trong ghế lô căn bản không thèm nhìn hai người bọn họ.

"Tam muội muội." Lam Nhã biết rõ người trong ghế lô không muốn nói chuyện, cho nên gọi Lam U Niệm, trong thanh âm hàm chứa uy hiếp không tên, giống như đã từng uy hiếp tiểu Lam U Niệm cả ngày lẫn đêm lúc trước, bị đánh chửi cũng không dám nói cho phụ thân biết.

"Hai vị tiểu thư đứng lên đi!" Phong Hạ Kỳ vẫn lộ ra gương mặt tươi cười nhưng không có nhiệt độ như trước, nụ cười như vậy giống với mặt hồ ly Lam U Niệm nghĩ lúc trước, thật không biết vì sao mặt than Phong Dực Hiên lại có huynh đệ như vậy?

"Tạ Tứ Vương gia!" Lam Nhã đứng dậy cố ý di chuyển một bước đến bên người Phong Hạ Kỳ, trong mắt Phong Hạ Kỳ chợt lóe qua tia chế nhạo, hơn nữa không chỉ là Lam U Niệm mà những người khác đều ôm bộ dáng xem kịch vui.

Phong Hạ Kỳ nhìn thấy Lam U Niệm đang xem kịch vui, càng cảm thấy Lam U Niệm như vậy so với những Công chúa muội muội mình, không có mưu tính và cố ý lấy lòng, có thể tùy ý trêu đùa và tán gẫu, hơn nữa rõ ràng đệ đệ hần rất thích tiểu cô nương này, chỉ sợ cũng xem tiểu cô nương này như muội muội, dù sao ở địa phương đó nào có tình thân?

"Ồ bên ngoài không cần đa lễ." Phong Hạ Kỳ trở lại bên cạnh đệ đệ mình, Lam Nhã còn muốn đi theo, nhưng khi còn cách Phong Dực Hiên vài bước, Âm Nhất đột nhiên xuất hiện một chùm ánh sáng đánh vào Lam Nhã.

Nếu như không phải thời cơ không đúng, nhất định Lam U Niệm sẽ khen một tiếng, Âm Nhất làm rất tốt! Đối đãi với Bạch Liên Hoa thì phải tàn nhẫn như vậy, mạnh mẽ đã kích! Nhưng coi như nàng không có lên tiếng, nhưng vui vẻ trong ánh mắt nàng bọn họ đều thấy rõ ràng. Phong Dực Hiên thấy nàng vui vẻ, vậy mà lại tự mình động thủ, lại đánh Lam Chi một chưởng, bọn họ cũng không có chân chính đã thương người, dù sao nếu như bọn họ muốn thương tổn người cũng rất dễ dàng, chẳng qua chỉ muốn tiểu cô nương này vui vẻ mà thôi.

Hai tỷ muội kinh hãi quỳ xuống, dù sao uy danh của Minh Vương các nàng dù là nữ tử khuê các vẫn rất rõ ràng. Minh Vương giết người không chớp mắt, tâm tình bất định, trong triều căn bản không có người dám tùy ý trêu chọc, huống chi truyền thuyết còn nói mắt Minh Vương từng giống như ma quỷ. Bây giờ dù mắt Minh Vương bình thường nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác lạnh như băng. Chuyện Minh Vương chán ghét nữ tử mọi người đều biết, hai người bọn họ đã quá hồ đồ rồi, chỉ nhớ Tứ Vương gia lại quên mất kiêng kỵ của Minh Vương.

"Minh Vương..." Lam Nhã và Lam Chi ân hận muốn chết, Lam Nhã quay đầu lại nhìn về phía Lam U Niệm: "Tam muội muội, muội cầu tình với Minh Vương được không?"

"Ồ..." Lam U Niệm chớp chớp đôi mắt to, người trong ghế lô đều vì cái chớp mắt của nàng mà tim đập mạnh: "Đại tỷ tỷ, Nhị tỷ tỷ, váy của hai người bị rách rồi, làm sao bây giờ?" Lam U Niệm giống như rất tò mò chỉ phân váy sau mông Lam Nhã và Lam Chi.

"A - -" Hai người lo lắng không biết làm thế nào cho phải, bởi vì quý cho nên càng có thể nhìn rõ vết rách trên váy, hai người nhất thời lo lắng đứng lên. Lam U Niệm cho Hà Sơ Dương một ánh mắt, Hà Sơ Dương vận khinh công bay xuống cầm hai chiếc áo choàng khoác lên cho Lam Nhã và Lam Chi.

"Hai vị tiểu thư vẫn nên về trước đi." Phong Hạ Kỳ cố nén ý cười nói, vừa rồi người trong phòng đều thấy được trò đùa dai của Lam U Niệm, thật ra y phục của các nàng không có bị rách gì cả.

Lam Nhã và Lam Chi thi lễ thì lập tức rời đi, khi rời khỏi ghế lô, Lam U Niệm đột nhiên lên tiếng: "Đại tỷ tỷ, Nhị tỷ tỷ!"

Mặc dù hai người tức giận muốn giết chết Lam U Niệm, nhưng lúc này có người ngoài ở đây nên hai người phải duy trì hình tượng nên ngừng lại, mỉm cười quay đầu lại nhìn Lam U Niệm. Vui vẻ trong mắt Lam U Niệm càng đậm: "Hả, không có việc gì."

Hai người cắn răng quay đầu lại chuẩn bị rời đi, nhưng thanh âm Lam U Niệm lại truyền tới: "Muội muội chỉ muốn hỏi hai vị tỷ tỷ một chút, trên mông có vết rách to như vậy có lạnh hay không, gió có lùa vào không?"

"Đừng! - -" Lam Nhã trực tiếp từ cầu thang lầu ba lần xuống dưới, người trong ghế lô đột nhiên cười lên ha hả, ngay cả Phong Dực Hiên đều giật giật khóe miệng, vẻ mặt sáng rực nhìn Lam U Niệm, đáy mắt lộ ra nhân nhật âm áp và kiên định.

"Lam cô nương, cũng có lúc muội nghịch ngợm như vậy ư?" Vũ Lưu Ly như phát hiện ra chuyện kỳ gì, Lam U Niệm như vậy làm cho người ta có cảm giác rất gần gũi.

"Ta có nghịch ngợm như Vũ trang chủ sao? Đừng cho là ta không thấy khi các nàng té xuống, huynh đã làm rách hai cái lỗ đằng sau váy của các nàng!" Lam U Niệm cười trả lời, vốn dĩ y phục của hai người kia không có bị rách, nhưng lúc một người té cầu thang, một người lo lắng nâng đỡ, Vũ Lưu Ly lại dùng nội lực làm rách hai cái lỗ phía sau váy của hai người.

"Cái kia, cái kia không phải là vì trút giận cho muội sao?" Vũ Lưu Ly không được tự nhiên nói, dù sao làm như vậy tựa hồ thực không quang vinh, nhưng hần vốn là người trong võ lâm nên không có nhiều quy củ, hiện tại nhớ lại liền có chút ngượng ngùng.

"Được rồi, huynh muốn chơi thì đừng kéo Lam cô nương ra làm có!" Phong Hạ Kỳ trực tiếp vạch trần.

Kỳ thực trong lúc vô tình, trừ Phong Dực Hiên ra ba người đều xem Lam U Niệm như tiểu muội muội, đây là sự tình chưa từng có, lòng đề phòng của bọn họ rất nặng, Lam U Niệm cũng thế, nhưng duyên phận thế gian chính là như thế, không có nhiều lý do, tin tưởng vui vẻ ở chung là vậy. Còn mục đích của Phong Dực Hiên thì không chỉ làm bằng hữu, chỉ là thấy Lam U Niệm buông xuống đề phòng nặng nề với hần, hần đã có cảm giác mình lại có thêm một bước tiến bộ.

Chương 56: Tiêu Cầm Hợp Tấu Dưới Trăng

Ánh trăng bàng bạc chiếu trên mặt đất, không gian ở U Niệm các yên tĩnh nhưng không vắng lặng. Hương thơm đêm tràn ngập không trung, dệt thành một chiếc lưới mềm mại, nhốt tất cả cảnh vật vào bên trong. Đôi mắt tiếp xúc với đồ vật trong chiếc lưới mềm mại, dù cho là từng cọng cây ngọn cỏ, đều không phải như thực tế ban ngày, chúng nó đều trở nên mơ hồ, sắc thái trống rỗng, mỗi một dạng đều ẩn núp chút ti mỉ, đều bảo thủ bí mật của nó, làm cho người ta có một cảm giác như mộng ảo.

Có lẽ ban ngày gặp được vài người có tính cách không tệ, cho nên tâm tình Lam U Niệm rất tốt, trên người mặc một chiếc váy ngắn mỏng manh ngồi ngay ngắn trong đình viện, tự pha cho mình một ly trà lái, hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm thấy.

Một trận gió nhẹ lướt qua, trước mặt Lam U Niệm có thêm một nam tử cao lớn đang ngồi, nàng rất tò mò, bởi vì người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là Phong Dực Hiên. Trên người hắn có mùi thơm mê người của Mạn Châu Sa Hoa, trong mùi thơm này còn mang theo chút hương vị đặc biệt trên người hắn, cực kỳ đặc biệt, Lam U Niệm nhớ rất rõ ràng.

Phong Dực Hiên mặc trên người loại gấm cống phẩm rất hoa lệ và mềm mại, không chỉ tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt đẹp mắt dưới ánh trăng, mặc lên người cũng rất thoải mái phiêu dật, hình thái cực kỳ ưu nhã. Quan phát búi cao, mái tóc dài như nước chảy theo nếp xỏa ở sau lưng, khẽ cúi đầu nhìn Lam U Niệm, khẽ mỉm cười, xinh đẹp chẳng phân biệt được giới tính, mỹ hoặc rung động lòng người.

Bởi vì Phong Dực Hiên tùy tiện xuất hiện, cho nên đã làm kinh động đến thị vệ U Niệm các, thấy các thị vệ vọt tới, Lam U Niệm khoác tay áo, trong nháy mắt Trương Lâm đã hiểu ý tiểu thư nhà mình, dẫn các thị vệ khác trở lại cương vị bảo vệ U Niệm các.

Phong Dực Hiên bưng ly trà Lam U Niệm pha cho bản thân lên thưởng thức một ngụm, mắt sáng lên nói: "Uống rất ngon!"

"Đó là của ta!" Lam U Niệm nghĩ, vừa rồi nàng còn dùng ly trà kia, hơn nữa đó còn là ly riêng của nàng, vậy mà bây giờ Phong Dực Hiên lại trực tiếp dùng nó, đây không phải gián tiếp hôn môi sao? Hừ! Nàng đang nghĩ cái gì vậy chứ?

"Ồ!" Phong Dực Hiên nhìn cái ly trong tay, vốn muốn nói bởi vì nó là của nàng nên mới cầm, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, Phong Dực Hiên lập tức sửa miệng: "Không cần thận cảm nhảm!"

Phong Dực Hiên thấy Niệm Niệm ở bên cạnh mình, mặc dù trà lái uống rất tốt, nhưng dường như bởi vì một người như vậy mà trái tim trở nên ngọt ngào hơn, uống một ly sau đó đưa ly cho nàng: "Còn muốn!"

Lam U Niệm có xúc động muốn nện cái ly lên đầu Phong Dực Hiên, chẳng qua là nhìn năng lực võ lực của đối phương nên nhịn xuống, nhưng cũng không có pha trà cho hắn. Phong Dực Hiên lại dùng đôi mắt thâm thúy như vậy nhìn nàng, ý tứ rất rõ ràng, pha trà!

Làm thế nào nàng cũng không nghĩ tới, đường đường là Minh Vương lại có dáng vẻ như vậy. Nàng còn nhớ rõ, lần đầu tiên nhìn thấy bóng lưng của nam nhân này nó đã khiến nàng cảm thấy áp lực rất lớn, khi đó Phong Dực Hiên khát máu tàn nhẫn lại cao ngạo, vậy mà chỉ mới bao lâu sao lại biến dạng rồi?

Buồn bực tiếp tục pha trà cho Phong Dực Hiên vì thế nàng không có nhìn thấy vui vẻ chợt lóe lên trong mắt hắn. Hắn không thích dáng vẻ mặt không chút thay đổi của nàng dành cho hắn, Niệm Niệm như vậy làm cho hắn cảm thấy rất xa xôi, nên hắn muốn cho nàng thứ tốt nhất, có đôi khi sẽ trêu chọc nàng, xem vẻ mặt sinh động đáng yêu của nàng.

Mặc dù rất bất mãn việc nam tử đối diện bắt nạt mình, nhưng Lam U Niệm xét ở tiền đề hắn không có ác ý với mình cho nên lại pha cho hắn một ly trà lái.

"Đêm nay Minh Vương lại đến đây, không biết là vì chuyện gì?" Nàng vẫn giữ giọng điệu xa xôi, nam tử này thật sự không có chút cấp bậc lễ nghĩa nào, có người ba ngày hai bận chạy đến đến trong khuê các nữ tử à? Vẫn còn may nàng không phải cô nhân, nếu không trong sạch này khó mà giữ được.

"Nàng đã nói sẽ đánh đàn!" Phong Dực Hiên trầm tĩnh tao nhã ngồi ngay ngắn, phảng phất lấy tư thế sánh cùng trời đất, ám chỉ hắn không thể nói rõ hết tình ý.

"Ta cũng không có nói là sẽ đánh đàn cho Minh Vương nghe!" Lam U Niệm cảm thấy hai người không thể nào câu thông được, người này là ông trời phái tới chinh nàng sao?

"Nàng cũng không nói là đánh đàn cho ta nghe!" Trong đôi mắt trong veo của Phong Dực Hiên tản ra hào quang đẹp mắt, như muốn vò nát trăng sao, làm người ta chấn động cả hồn phách.

Ở trong ánh mắt đó, chẳng biết tại sao Lam U Niệm lại không thể nói ra lời cự tuyệt, đang chuẩn bị đi lấy cảm lại bị Phong Dực Hiên ngăn lại, một nữ ám vệ mặc hắc y xuất hiện trong đình viện, khí chất của nữ tử này có vài phần tương tự Lam Phong, nhưng rõ ràng không có lạnh lùng như Lam Phong, bởi

vì lúc này Âm Tam đang dùng ánh mắt tò mò nhìn Lam U Niệm.

Đây là nữ tử chủ tử thích ư? Thật nhỏ, chỉ là khí chất rất tốt, có thể khiến chủ tử thích chắc chắn bản lĩnh không nhỏ, hơn nữa còn là Diệu Âm cô nương, nói rõ tài nghệ rất tốt, muội tử mềm mại đáng yêu như vậy sao lại rơi vào trong tay chủ tử rồi? Khẳng định sau này sẽ bị chủ tử ăn sạch sành sanh, chẳng qua nàng vẫn rất thích tiểu cô nương này nha.

Lam U Niệm nhìn ám vệ trước mắt ôm một chiếc đàn cầm tuyệt thế, nhưng cũng không có ý tứ đưa đàn cầm cho nàng, hơn nữa còn dùng ánh mắt yêu thích nhìn nàng, dù nhìn thế nào đi nữa thì trong ánh mắt đó cũng thấy có chút bí ẩn nhỉ?

"Âm Tam!" Phong Dực Hiên chỉ nói hai chữ đã làm cho Âm Tam run rẩy, nàng chỉ là hết sức thích tiểu cô nương mềm mại này mà thôi, không cần thận lộ ra bản tính, không biết chủ mẫu tương lai có chán ghét mình không nữa? Làm sao bây giờ?

"Hi hi, Lam cô nương, thuộc hạ là Âm Tam, đây là đàn cầm chủ tử muốn thuộc hạ lấy cho ngài!" Bình thường Âm Tam nói không nhiều, chỉ khi ở trước mặt người mình, nhưng hiện thời vì muốn lưu lại ấn tượng tốt trước mặt chủ mẫu, nên có thể nói Âm Tam cực kỳ hòa ái dễ gần.

Lam U Niệm mỉm cười gật đầu, nàng phát hiện người bên cạnh Phong Dực Hiên đều rất nhanh nhẹn, thật không biết tại sao thuộc hạ nhanh nhẹn như thế này lại có thể có chủ tử lạnh lẽo như vậy.

Đây là một chiếc đàn cổ đen nhánh, quý trọng hơn đàn cầm của nàng rất nhiều, hàng loạt kiểu cầm, hình bầu dục, bề mặt màu đen, dây căng tỉ mỉ. Nếu như nàng đoán không có sai đây là đàn cổ Khinh Thủy. Đàn cổ Khinh Thủy chính là nhạc khí xếp trước ba vị trong bảng xếp hạng, không biết đã có bao nhiêu người yêu thích nhạc khí đều muốn chiêm ngưỡng một phen, lại không nghĩ rằng nó đang ở chỗ Phong Dực Hiên.

Lam U Niệm vốn rất yêu thích nhạc khí, nhìn thấy đàn cổ tính quý như thế khó tránh khỏi có vài phần yêu thích, tinh tâm ngồi trong đình viện. "Tranh - -" Ngón tay ngọc thon thon của nàng chạm vào dây đàn, tiếng nhạc cổ xưa động lòng người truyền ra, nàng khen thầm trong lòng, đàn tốt!

Dây đàn biến đổi tung bay dưới tay nàng, khiến người ta đếm không hết đến cùng có mấy sợi dây đàn. Tiếng đàn kia khi thì chảy róc rách như dòng suối nhỏ trượt ra từ kẽ ngón tay nàng, khi thì sóng lớn lao nhanh từ đàn cổ dâng trào, làm cho người nghe quên mất thời gian, không gian. Tiếng đàn của Lam U Niệm có nỗi buồn bi thương không thể nói ra, dường như đau lòng không có chỗ để sắp đặt, Phong Dực Hiên nhìn nữ hài chìm đắm trong tiếng nhạc dưới bóng đêm, lấy ra một cây tiêu luôn mang theo bên người, tiếng tiêu nhu hòa hòa nhập vào tiếng đàn cầm.

Tiếng đàn của Khinh Thủy cảm ôn hòa chính trực, mang theo ổng tiêu thanh u, càng thêm động lòng người. Tiếng đàn dần cao vút, tiếng tiêu từ từ thấp xuống, nhưng tiếng tiêu thấp mà không đoạn, giống như tơ nhện phiêu lãng theo gió, liên miên không dứt, tâm ý càng thêm xúc động.

Lam U Niệm khẽ hé đôi môi đỏ mọng, từ khúc đau thương bay bổng bên trong U Niệm các.

"Một chiếc lá khô nho nhỏ, nhẹ nhàng bay giữa rừng cây, mang theo màu sắc tự vệ, đậu ở đầu cành tình sợ hãi.

Tuy chỉ là lá khô, trái tim có tia lửa cùng nhiệt huyết, không biết làm sao mưa gió quá dữ dội, cánh nhỏ đánh mất màu sắc.

Lá khô, lá khô, một khi không có màu sắc, tái nhợt yếu ớt, rơi xuống, ai có thể cùng bay, cô độc tịch mịch.

Lá khô, lá khô, đóm lửa trong lòng đã tắt, khi nào mới có thể vỗ cánh bay, bay về phía mây và trăng trong mộng.

Một chiếc lá khô nho nhỏ, nhẹ nhàng bay giữa rừng cây, mang theo màu sắc tự vệ, đậu ở đầu cành tình sợ hãi.

Tuy chỉ là lá khô, trái tim có tia lửa cùng nhiệt huyết, không biết làm sao mưa gió quá dữ dội, cánh nhỏ đánh mất màu sắc.

Lá khô, lá khô, một khi không có màu sắc, tái nhợt yếu ớt, rơi xuống, ai có thể cùng bay, cô độc tịch mịch.

Lá khô, lá khô, đóm lửa trong lòng đã tắt, khi nào mới có thể vỗ cánh bay, bay về phía mây và trăng trong mộng."

Trong đình viện chỉ nghe đàn cầm tiêu du dương, thật là hài hòa. Hát xong một khúc, tiếng đàn của Lam U Niệm lập tức ngừng lại, tiếng tiêu cũng biến mất. Chỉ một thoáng khắp mọi hoàn toàn yên tĩnh, chỉ thấy ánh trăng giữa trời, bóng cây trên mặt đất.

Phong Dực Hiên nhìn, không biết Niệm Niệm đang suy nghĩ gì, khúc hát vừa rồi dù Niệm Niệm có che dấu thế nào hẳn vẫn có thể nghe ra sự thương tâm thâm lương, hẳn không biết Niệm Niệm của hắn đã từng trải qua những gì, nhưng mà sau này hắn sẽ luôn luôn ở bên cạnh nàng, bồi nàng, bảo vệ nàng.

"Rất êm tai, nhưng ta không thích!" Phong Dực Hiên cắt đứt hồi ức Lam U Niệm đang đắm chìm trong đó, nàng lấy lại tinh thần, quả thật nàng không nghĩ đến nam tử này lại thổi tiêu tốt như vậy, còn tưởng rằng hắn là vũ phu chỉ biết đánh trận, quả nhiên nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

"Vừa rồi người muốn nghe là người, hiện tại không thích cũng là người, tính cách của Minh Vương thật là kỳ quái!" Lam U Niệm trả lời một cách mỉa mai, khi nhìn thấy ánh mắt Phong Dực Hiên rơi trên người thì khóe miệng lập tức co rút, vì cái gì mà những thứ tốt đều bị nam tử này chiếm đi thế? Cây tiêu hòa cùng đàn trong tay nàng vốn là một đôi, tên là Khinh Hỏa tiêu, trên bảng bài danh nhạc khí là nhất thế cùng đàn cầm nàng đang dùng, không nghĩ tới hai món này đều bị nam nhân này đoạt được.

"Nàng không vui!" Phong Dực Hiên chăm chú nhìn vào mặt Lam U Niệm nói, không phải hắn không thích tiếng đàn cùng khúc hát của nàng, mà là hắn không thích tâm tình của nàng.

Lam U Niệm nhìn thấy đôi mắt chân thành kia, trong đôi mắt ấy đều là hình ảnh của nàng, nàng có thể từ trong đôi mắt đó nhìn thấy cái bóng trong suốt của bản thân, cặp mắt kia giống như có thể hút nàng vào đó.

"Không còn sớm, Minh Vương cần phải trở về!" Lam U Niệm rất đổi ngạc nhiên về sức quan sát của Phong Dực Hiên, không nghĩ tới nàng không vui hẳn đều có thể nghe ra được.

"Ừ!" Phong Dực Hiên gật đầu, sau đó trực tiếp bế nàng lên đi về phía khuê các.

"Người làm cái gì vậy!" Lam U Niệm vận công chuẩn bị phản kháng, nhưng lúc này mới phát hiện công lực nam tử thâm hậu, bản thân nàng không thể tránh thoát cái ôm của hắn. Chẳng qua, may mắn là Phong Dực Hiên chỉ là nhẹ nhàng đặt Lam U Niệm trên giường lớn chạm trổ, dịu dàng đắp kín mền, sau đó ôn nhu nói: "Ngủ đi!"

Đã bao nhiêu năm rồi không có ai nói với nàng như vậy trước khi đi ngủ, phảng phất che chở nàng như một khối bảo vật, tựa hồ chưa bao giờ có. Lam U Niệm như bị mê hoặc, nhắm đôi mắt trong trẻo lại, lần đầu tiên ngủ yên trước mặt một người không quen.

Phong Dực Hiên đứng ở bên giường Lam U Niệm thật lâu, nghe tiếng hít thở đều đều của, ngửi mùi thơm ngát tỏa ra từ thân thể nàng tràn ngập khuê các, hẳn cảm giác mười chín năm qua chưa bao giờ tỉnh tỉnh thế này, dường như trái tim đã tìm được nơi có thể sắp đặt. Trái tim này đã vút xuống người Niệm Niệm, hẳn không có ý định thu hồi lại, hơn nữa hẳn còn muốn trái tim của Niệm Niệm.

Cho đến khi tia nắng ban mai lóe lên, Phong Dực Hiên mới động động thân thể cứng ngắc, lưu luyến rời khỏi U Niệm các. Sau khi Phong Dực Hiên rời đi trong nháy mắt Lam U Niệm mở mắt, nàng thật sự ngủ thiếp đi, hơn nữa một đêm mộng đẹp, không còn có những thứ không chịu nổi đã từng kia, nhưng khi Phong Dực Hiên vừa mới động nàng đã tỉnh, nàng không có nghĩ đến nam tử này lại đứng bên giường của nàng một đêm, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, trong lòng nàng khẽ rối như tơ. 0

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Quý Vực

"Tiểu thư" Lam Nhận đã nhiều ngày không gặp xuất hiện trước mặt Lam U Niệm, vẫn là một thân trang phục màu đen, nhưng tiểu tụy hơn mấy ngày hôm trước.

"Như thế nào?" Lam U Niệm hỏi, kỳ thật Lam Phong cùng Lam Nhận mặc dù là ám vệ của mình, nhưng bình thường rất nhiều sự tình bên trong Vô Tình các đều để bọn họ đi xử lý.

"Vô Tình các và Quý Vực có chuyện xung đột, cho nên mới hỏi tiểu thư một chút nên làm cái gì bây giờ?" Lam Nhận chờ Lam U Niệm suy tư, mặc dù ở ngoài sáng rất nhiều chuyện của Vô Tình các đều là hắn làm chủ, kỳ thật không phải vậy, chỉ cần gặp chuyện khó giải quyết hẳn cũng sẽ xin chỉ thị của tiểu thư trước, đừng nghĩ tiểu thư tuổi còn nhỏ nhưng suy nghĩ sự việc rất toàn diện.

Lam U Niệm nhắm mắt lại suy nghĩ về Quý Vực, tám năm trước Quý Vực xuất hiện trong giang hồ, nhưng thật sự nổi danh là sáu năm trước. Quý Vực là tổ chức sát thủ đứng đầu ở đại lục, nhưng nếu như nói tổ chức sát thủ cũng không hoàn toàn đúng, bởi vì trong tình báo của Vô Tình các Quý Vực còn liên quan đến rất nhiều buôn bán khác, hơn nữa Quý Vực càng thần bí hơn so với Vô Tình các. Quý Vực vừa chính vừa tà, tàn sát môn phái là chuyện bình thường, nhưng nếu như nói Quý Vực là tà giáo cũng không hoàn toàn đúng, chỉ cần người không chọc vào Quý Vực thì Quý Vực cũng sẽ không tới động tới người, hoặc là nói Quý Vực làm việc dựa vào tâm tình, làm cho người ta không lường trước được.

Lam U Niệm nghiêm túc suy tư, mặc dù thế lực Vô Tình các rất lớn, nhưng so với Quý Vực còn kém một đoạn, dù sao từ trước cho tới nay Vô Tình các tham dự đều là tình báo và buôn bán, nên mặt này tốt một chút hơn so với Quý Vực. Hơn nữa bản thân cũng không có có dã tâm lớn, tạo ra thế lực của bản thân chỉ vì bảo vệ bản thân và người nhà, nhưng dính vào Quý Vực như thế này, như vậy sau này Vô Tình các sẽ có tai họa lớn.

"Lam Nhận, chỉ cần ở không phải trong tình huống tổn hại lợi ích của chúng ta, thì mặc kệ hành động của Quý Vực đi!" Đôi mắt đang nhắm chặt chậm rãi mở ra, sáng chói như trăng sao. Mặc dù thế lực Quý Vực không đối chọi với mình, nhưng nếu như dám tổn thương đến người nhà, tổn hại lợi ích của mình, như vậy bất luận là ai đều không thể ngăn cản, Quý Vực mặc dù rất mạnh, nhưng nếu như chính mình ra sức đánh cược một lần, không nói có thể đồng quy vu tận cùng với Quý Vực nhưng cũng có thể làm cho Quý Vực lộ một tầng da, chỉ mong sẽ không đi đến một bước kia.

"Dạ! Lam Nhận hiểu!" Lam Nhận gật đầu, tính tình tiểu thư hẳn nhiều ít có chút hiểu, bình thường thì luôn là bộ dáng vân đạm khinh phong, nhưng nếu như chạm vào ranh giới cuối cùng của nàng thì dù chết nàng cũng tranh đấu đến cùng.

"Tiểu thư, mọi việc gần đây thường xuyên không quá an ổn, cần thuộc hạ lưu lại sao?" Lam Nhận mang theo vài phần lo lắng hỏi, dù sao hẳn cùng Lam Phong thường xuyên không ở bên cạnh tiểu thư, mà công phu Lam Vũ và Lam Khúc không tốt, nếu như có chuyện gì thì làm sao bây giờ?

"Không sao, chỉ cần vào ngày độc phát đó để Lam Phong trở về là được!" Lam U Niệm biết rõ Lam Nhận lo lắng, nhưng Lam U Niệm cũng không phải là yếu ớt như vậy, chỉ có vào ngày độc phát đó thì nàng mới thực sự yếu ớt, thời gian khác vẫn có năng lực tự vệ.

"Tiểu thư, đây là được tháng này Đại công tử đưa cho thuộc hạ giao cho người." Từ trong lòng Lam Nhận lấy ra một hộp gỗ cổ kính.

Lam U Niệm tiếp nhận hộp gỗ thuận tay mở ra, trong hộp gỗ đặt một bình thuốc, bên trong chứa được ước chế độc được của thân thể này, nhưng được này kỳ thật cũng không có tác dụng gì quá lớn, nhưng ít ra có thể bảo trì một tia lý trí cho Lam U Niệm khi độc phát, mà không như ban đầu đau đến hoàn toàn không còn lý trí.

"Trần Vị các vừa đưa nho tới ở bên ngoài, đi ném thử rồi hãy đi!" Lam U Niệm đối với thuộc hạ đều như bằng hữu, cho bọn họ sự tôn trọng và quan tâm.

Sắc mặt Lam Phong thay đổi không tốt lắm, mặc dù được tiểu thư quan tâm hẳn rất vui vẻ, nhưng có thể hay không đừng nói chuyện này được không? Tính tham ăn này của tiểu thư và tính tình của hắn không giống nhau a, nhưng khi bọn họ đi theo tiểu thư, đều bộc lộ bản tính của bản thân, biến thành một người vui vẻ.

Khi Lam Nhận đang chuẩn bị lui ra, đột nhiên ánh mắt nhìn đến Khinh Thủy cầm trên bàn, "Tiểu thư, đó là Khinh Thủy cầm?" Lam Nhận không xác định hỏi.

Lam U Niệm nhìn theo ánh mắt Lam Nhận, nhìn thấy Khinh Thủy cầm đang nằm chính tề trên bàn sách, nàng nhớ tới hôm qua đã đem đàn cầm này trả lại cho Phong Dục Hiền, không nghĩ đến người này lại không mang đi, xem ra phải tìm một cơ hội để trả lại.

"Ừ, đúng vậy, nhưng không phải của ta!" Lam U Niệm cũng không giấu giếm, hơn nữa đối với người một nhà cũng không cần giấu giếm.

Lam Nhận vừa nghe trong lòng liền có ý tưởng, kỳ thật bọn họ tìm Khinh Thủy cầm đã rất lâu, dù sao tiểu thư thích nhạc khí, hơn nữa bọn họ cũng cảm thấy chỉ có nhạc khí tốt nhất mới xứng với tiểu thư, cho nên nhạc khí Khinh Thủy cầm trên băng xếp hạng này vẫn luôn là nhạc khí lý tưởng nhất trong lòng bọn họ, nhưng bọn họ tìm rất lâu đều không tìm được bóng dáng Khinh Thủy cầm, nhưng bây giờ này Khinh Thủy cầm lại xuất hiện ở trước mặt mình, mặc dù không phải là của tiểu thư, nhưng vẫn phải nghĩ biện pháp đem về cho tiểu thư.

"Lam Nhận, đừng nghĩ nhiều, ta vô tình với cây cầm này, hơn nữa đây là đàn của Minh Vương Phong Quốc, người này không dễ chọc, biết không?" Lam U Niệm nghiêm túc nói, thật sự là những người này đối mình quá tốt, bất luận là sự phụ sự huynh hay là bọn họ, muốn tìm đồ tốt nhất đem đến cho mình, nếu như không nói trước cho Lam Nhận, chọc phải nam nhân kia hậu quả chắc chắn sẽ không quá tốt.

Lam Nhận thẹn thùng sờ sờ mũi, trong lòng hắn nghĩ gì đều bị tiểu thư biết rõ: "Tiểu thư, Lam Nhận hiểu!"

"Ừ, hiểu là được!" Lam U Niệm nói xong cũng nằm trên giường nệm nhắm mắt mà ngủ.

--

Phù Minh Vương, Phong Dục Hiền một đêm chưa ngủ nhưng bộ dáng một tia tiêu tụy cũng không có, ngồi ngay ngắn trong thư phòng tập trung xử lý từng sự việc.

"Ám Tam, ngày hôm qua ngươi có nhìn thấy vị Lam cô nương kia sao?" Ám Tứ bát quái thăm dò ngày hôm qua vốn là hắn muốn đi cùng chủ tử, nhưng chủ tử lại phá lệ bảo Ám Tam đi theo, nói cái gì mà hắn lớn lên quá dọa người đừng dọa đến vị Lam cô nương kia.

"Đương nhiên rồi, hơn nữa còn nghe được Lam cô nương đàn một khúc. Kia thật sự là âm thanh của thiên giới a!" Ám Tam nói đến sự việc tối hôm qua, đối vị Lam cô nương kia liền có chút bội phục, bọn họ không phải chỉ nhìn bề ngoài của một người, vị Lam cô nương kia khí thế quanh thân có thể cùng chủ tử sánh vai, sao lại là một phạm phu tục tử đây?

"Thật sao? Rất đáng tiếc ta không có đi!" Ám Tứ nói đến cái này liền buồn bực, ba người bọn họ đều lộ mặt trước mặt Lam cô nương, nhưng chỉ có chính mình vẫn không thể nhận biết, như vậy sau này nếu như Lam cô nương đến phủ thì hắn không có cơ hội dựa a, hơn nữa nhìn chủ tử xem Lam cô nương như bảo bối như thế, sau này trong phủ khẳng định là do Lam cô nương quản.

"Tiểu Tứ a, ta đã nói với ngươi, chủ tử lại đem Khinh Thủy cầm đưa cho Lam cô nương" Ám Tam nghĩ tới cách làm của chủ tử vẫn có vài phần xúc động, dù sao Khinh Thủy cầm là vật yêu thích nhất của người mẫu hậu qua đời của chủ tử, bình thường chủ tử cũng không nỡ chạm vào, bây giờ chỉ là bởi vì Lam cô nương thích, thế mà đã đưa cho Lam cô nương.

"Xem ra chủ tử thật sự dụng tâm, không biết là tốt hay xấu ..." Ám Tứ cũng lấp bắp kinh hãi, mặc dù bọn họ đều hy vọng bên người chủ tử có thể có người cùng chịu nóng chịu lạnh cùng chủ tử, nhưng nếu như Lam cô nương không thích chủ tử, dựa vào tính tình cố chấp của chủ tử chỉ sợ cả hai bên đều thiệt hại.

"Ta nghĩ các ngươi cũng đừng quan tâm mù quáng, mặc dù tính cách chủ tử biến ảo không ngừng, nhưng nhìn bộ dáng chủ tử xem Lam cô nương như bảo bối, chắc chắn sẽ không làm việc gì tổn thương đến Lam cô nương" Ám Nhị đột nhiên từ chỗ tối đi ra, làm Ám Tam và Ám Tứ đều nổi cả da gà.

"Hơn nữa, ta nhìn cả thiên hạ này cũng chỉ có nữ tử như Lam cô nương mới có thể xứng với chủ tử" Ám Nhị dù sao cũng đã gặp qua Lam U Niệm nhiều lần, hơn nữa còn cùng Lam U Niệm đã giao thủ, trong nội tâm không chỉ có bội phục thân thủ cùng khí thế của Lam U Niệm, bây giờ còn bội phục cái tên Diệu Âm cô nương của nàng. Tiểu nhân nhi tài năng như thế bị vứt bỏ mấy năm nay mà có thể lớn mạnh như bây giờ, cùng với chủ tử thật sự là tuyệt phối.

"Nhưng đáng tiếc là nghe nói khuôn mặt Lam cô nương bị hủy..." Ám Tứ nghĩ tới bộ dáng phong trần tuấn lãng kia của chủ tử không khỏi cảm khái.

"Cút ngay cho lão nương!" Âm Tam một cước đá Âm Tứ văng ra: "Chủ tử là loại người nông cạn đó sao? Thiên hạ này nhiều mỹ nữ như vậy người có từng thấy chủ tử coi trọng một ai chưa? Hơn nữa tướng mạo thì dùng được cái rắm, ta cũng rất thích Lam cô nương kia, nhất định phải giúp chủ tử rước Lam cô nương hồi phủ!" Âm Tam chỉ là trải qua một đêm liền nhìn Lam U Niệm với cặp mắt khác xưa, thế phải đem Lam U Niệm lừa gạt vào Phủ Minh Vương.

"Các người thực nhàn?" Âm Nhất từ khi bên ngoài phủ bay vào, u ám nói, hẳn ở bên ngoài một muốn chết muốn sống, thế nhưng ba người bọn họ ở chỗ này bát quái?

"Không có, không có!" Ba người lập tức bay trở về cương vị của mình, rất sợ Âm Nhất cáo trạng với chủ tử, sau đó cuộc sống tương lai liền như nước sôi lửa bỏng.

"Chủ tử" Âm Nhất xuất hiện ở thư phòng, Phong Dực Hiền đang phê duyệt một chồng sổ sách thật dày trên bàn, vẻ mặt nghiêm túc.

"Chuyện gì?" thần thái Phong Dực Hiền lạnh như băng, làm người khác không dám lại gần, cũng chỉ có khi ở trước mặt Lam U Niệm hẳn mới là Phong Dực Hiền biết cười kia mà thôi.

"Quý Vực có xung đột với Vô Tình các, nhưng dường như Vô Tình các cố ý nhường." Âm Nhất nói ngắn gọn tình hình.

Không sai, Quý Vực chính là thế lực của Phong Dực Hiền, khi Phong Dực Hiền mười một tuổi cũng đã bắt đầu sáng tạo thế lực Quý Vực, hiện thời trong giang hồ Quý Vực đã cơ hồ không ai bằng, nhưng đối với sự xuất hiện của Vô Tình các ba năm trước đây, Quý Vực vẫn luôn giữ thái độ đứng nhìn.

"Nếu đã không có phát sinh xung đột, thì không sao!" bút trong tay Phong Dực Hiền vẫn không ngừng, kỳ thật hẳn rất bội phục vị Vô Tình công tử kia trong ba năm có thể tạo ra thế lực Vô Tình các, hơn nữa ở trên thương trường lại mới mẻ độc đáo. Phong Dực Hiền đột nhiên nhớ tới Trần Vĩ các cùng là thế lực của Vô Tình công tử, như vậy Niệm Niệm có biết Vô Tình công tử hay không, hơn nữa Niệm Niệm có thể có đãi ngộ cao như thế trong Trần Vĩ các, có phải hay không cũng do Vô Tình công tử nhúng tay, nghĩ đến bên người Niệm Niệm thế nhưng có một nam tử như vậy, không khí xung quanh Phong Dực Hiền trong nháy mắt đông lại.

Âm Nhất tận lực thu nhỏ chính mình, thật không hiểu chủ tử nhà mình đang thật tốt tại sao lại tức giận, hơn nữa số lần chủ tử tức giận rất ít, đây là tức giận đến mức nào?

"Âm Nhất, tra xem quan hệ giữa Vô Tình công tử và Niệm Niệm!" thanh âm Phong Dực Hiền tràn đầy hung bạo lướt qua, Niệm Niệm là của hắn, thời gian trước trong cuộc sống của nàng không có hắn, như vậy thời gian sau này hắn muốn bên người Niệm Niệm chỉ có chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Trả Đền

"Vương gia, bên ngoài một nha hoàn của phủ Tướng quân đem đồ đến" quản gia cung kính đứng chỗ rất xa ngoài thư phòng nói, hẳn biết rõ Vương gia võ công cao cường trong thư phòng nhất định có thể nghe được, hơn nữa Vương gia đang ở trong thư phòng không phải là người nào cũng có thể tiếp cận.

Âm Tứ đột nhiên xuất hiện, có chút bất mãn hôm nay vì Hà quân gia như thế nào như thế làm điều thừa, phủ Minh Vương từ trước đến nay không tiếp đãi bất luận nữ tử nào, huống chi chỉ là nha hoàn, quản gia không phải là lão hồ đồ rồi?

"Quản gia, việc này còn muốn hỏi chủ tử sao? Trực tiếp đuổi đi là được." Âm Tứ mặc dù nhìn như không biết lớn nhỏ với quản gia, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra sự tôn kính đối với quản gia. Bọn họ từ nhỏ đã theo chủ tử, mà quản gia cũng bắt đầu chiếu cố bọn họ từ nhỏ.

"Âm Tứ, người có biết kia là của ai nha hoàn không a?" Quản gia cố ý lấp lửng, khuôn mặt mang theo nếp nhăn tràn đầy vui vẻ.

"Bất kể nàng là nha hoàn của ai, ở phủ Minh Vương là người nữ đều không thể vào" Âm Tứ nói xong, sau đó suy nghĩ một chút nhìn nhìn Âm Tam ở chỗ tối "Âm Tam không tính nữ!"

Âm Tam nắm chặt quả đấm đang chuẩn bị ra để giáo huấn Âm Tứ, thì trong thư phòng truyền ra thanh âm "Đề cho nàng đi vào!"

Âm Tứ sững sờ, thật không hiểu chủ tử đây là như thế nào, chủ tử chán ghét nữ tử là quá rõ ràng, trong phủ trừ phòng bếp có vài nữ đầu bếp còn lại toàn bộ đều là gã sai vặt cùng gia Đình thị vệ, bây giờ sao lại để một nha hoàn vào phủ?

Quản gia lui xuống trước, nhìn Âm Tứ không hiểu hạo tâm nhắc nhở "Đây chính là tỳ nữ bên người Lam cô nương của phủ Tướng quân!", kể từ khi quản gia biết Vương gia chính mình nhìn lớn lên thích nữ tử thì hưng phấn đến vài ngày đều không ngủ được, trong miệng luôn ồn ào Phủ Minh Vương được cứu rồi, nếu như không phải quản gia không chế được chính mình, hẳn đã chuẩn bị troi vị Lam cô nương kia trực tiếp đem đến trên giường Vương gia.

Nhưng mà đến cuối cùng vừa nghe Vương gia thập phần yêu thích cô gái này, hơn nữa còn biết rõ vị Lam cô nương này mới mười ba tuổi, nét mặt già nua lập tức ửng đỏ, nhỏ như vậy thì khi nào mới có tiểu chủ tử a?

Lam cô nương? Âm Tứ trong nháy mắt liền hiểu, thì ra là Lam cô nương nhân, ai, chủ tử thật sự rất yêu Lam cô nương.

Dưới sự hướng dẫn của quản gia, Lam Khúc mặc một bộ váy dài màu xanh đi vào đại sảnh phủ Minh Vương, Phong Dực Hiên ngồi ngay ngắn trong đại sảnh, không khí lạnh như băng trong nháy mắt làm cho Lam Khúc hô hấp khó khăn, Minh Vương này thật sự cường đại.

"Minh Vương" Lam Khúc cong gối thi lễ, không tự giác kính trọng đối với Phong Dực Hiên đang ngồi ngay ngắn ở đại sảnh, trên người nam tử này mang theo hơi thở giết chóc và lạnh như băng, thật không biết tiểu thư quen biết Minh Vương là tốt hay xấu.

Phong Dực Hiên cũng không để ý, bộ dáng hần vốn lạnh như băng, phủ Minh Vương mọi người sớm đã thành thói quen, còn quản gia sợ làm cho vị cô nương này lưu lại xấu ấn tượng trở về lại nói cho vị Lam cô nương kia, vậy cũng không tốt.

"Không biết vị cô nương này đến phủ Minh Vương có chuyện gì?" Quản gia đứng bên cạnh Phong Dực Hiên, mang theo vài phần hiền lành nói.

Lam Khúc đem đàn cổ cống sau lưng để xuống, mở bao lấy đàn cổ ra, cung kính nói "Tiểu thư nói Minh Vương đã quên mang đi cái gì đó, nên đặc biệt sai nô tỳ đưa tới!"

Phong Dực Hiên ngược mắt nhìn cầm trên bàn, nghĩ tới lời nói của Lam Khúc, Lam U Niệm, đồ còn có thể trở về, nhưng mà ta tâm đâu? Tâm ta vẫn chưa trở lại!

Lam Khúc đưa xong đông tây thi cái lễ sau liền chuẩn bị rời đi, nhưng là này lúc Phong Dực Hiên lên tiếng, thanh âm còn là như thế ngậm băng tra "Ám Tam, giữ nàng lại!"

Trong nháy mắt Ám Tam ngăn trước mặt Lam Khúc, khóe miệng vẫn tươi cười như cũ "Ai nha, ngưng ngưng, còn mời vị cô nương này nán lại Phủ Minh Vương một lúc", mặc dù Ám Tam cũng không hiểu rốt cuộc chủ tử muốn làm cái gì, nhưng chức trách bọn họ chính là nghe theo mệnh lệnh.

"Ám Tứ, thông báo Niệm Niệm tỷ nữ của nàng chẳng biết tại sao sinh bệnh ở phủ Minh Vương, để nàng đến đón người!" Phong Dực Hiên lạnh như băng nói, kỳ thật trong lòng tất cả đều là lừa gạt, bởi vì kết quả Ám Nhất điều vừa mới tra lại là, Vô Tình công tử cùng Diệu Âm cô nương chính là trời sinh một đôi, Diệu Âm cô nương có thể ở Trần Vị Các muốn tới thì tới muốn đi thì đi, đều là vì Vô Tình công tử che chở, hơn nữa còn có đồn đãi Diệu Âm cô nương mặc dù đối người ngoài không nói lời nào chỉ hát khúc, nhưng mà đối Vô Tình công tử bất đồng.

Khi Phong Dực Hiên nghe được mấy những chuyện này, cảm thấy cả người như sinh bệnh thật khó chịu, trong lòng hoảng sợ. Hắn biết rõ lời đồn đãi không thể tin, nhưng hắn cảm thấy chuyện tên Niệm Niệm cùng tên khác nam tử đề cùng một chỗ là không thể, hơn nữa Niệm Niệm có thể ở lâu ba Trần Vị Các đi lại tự nhiên cũng có thể thấy được nàng cùng Vô Tình công tử đúng là rất quen thuộc, nếu không lâu ba của Vô Tình Các là nơi chứa tất cả sản nghiệp của Vô Tình công tử, Niệm Niệm tại sao có thể đi vào? Phong Dực Hiên càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, nhưng lúc này nàng lại phải người đem đàn đưa trả lại, Phong Dực Hiên cảm thấy cực kỳ tức giận.

Cho nên hắn muốn lập tức thấy nàng, nhưng nếu đã để nha hoàn này ở đây, như vậy làm cho Niệm Niệm đến phủ Minh Vương cũng tốt, dù sao mình cũng muốn nàng xem chỗ ở của bản thân.

"Minh Vương đây là ý gì?" Lam Khúc cung kính nhưng sắc mặt rét lạnh xuống, mặc dù nàng chỉ là tỷ nữ nhưng ở nhà tiểu thư hun đúc hạ tự có vài phần ngông nghênh, quản gia mấy người không khỏi đánh giá cao Lam Khúc, tỷ nữ gặp chuyện như thế cũng không hoảng hốt, xem ra Lam cô nương đúng là có cách dạy bảo.

Phong Dực Hiên cũng không trả lời, hoặc là nói hắn vẫn luôn không nói nhiều như vậy. Ám Tam nghe được chủ tử phân phó cũng biết chủ tử muốn Lam cô nương đến phủ Minh Vương, mặc dù thủ đoạn ngang ngược không phân phải trái, nhưng bây giờ vẫn là an ủi thật tốt nha hoàn này "Vị cô nương này người suy nghĩ nhiều, chủ tử cũng không phải có ý muốn thương tổn Lam cô nương, mời vị cô nương này đi theo ta."

Lam Khúc nghe tiểu thư đã nói qua vị Minh Vương này cũng không có ác ý, mà bây giờ... Công phu của bản thân quá yếu căn bản đánh không lại những người này, hơn nữa tiểu thư đã từng nói cho dù phát sinh bất kỳ cái gì đều phải bảo vệ tốt tính mạng chính mình, Lam Khúc gật gật đầu đi theo Ám Tam đi xuống.

Ám Tứ đã bay về phía phủ Lam tướng quân bay, trong nội tâm còn có vài tia kích động, cuối cùng có thể nhìn thấy Lam cô nương, phải nịnh bợ cho tốt!

"Quản gia, sai phòng bếp làm ăn điểm tâm điểm tâm thật tốt, hơn nữa sắc trời đã không còn sớm, sai phòng bếp làm chút thức ăn, phải thật phong phú nhưng phải thanh đạm, nàng không thích ăn nhiều dầu mỡ gì đó, người đi xuống tự mình chuẩn bị đi!" Phong Dực Hiên dặn dò đứng quản gia bên cạnh đã sùng sốt nói ra.

Quản gia cảm giác mình sống một bó tuổi như vậy thật không dễ dàng, vậy mà có thể chứng kiến bộ dáng Vương gia tỉ mỉ quan tâm một người như thế, hơn nữa mặc dù ăn mặc của Vương gia đều là tốt nhất, nhưng Vương gia cũng không có để ý những thứ này, bây giờ để ý như vậy chỉ sợ đều là vì vị Lam cô nương kia đi.

Quản gia vội vàng gấp rút phân phó, tự mình chạy vào phòng bếp nhìn chăm chăm nhóm nữ đầu bếp làm điểm tâm, nhóm nữ đầu bếp đều nom nớp lo sợ, thật không hiểu đến tới cùng là đại nhân vật nào đến phủ mà có thể làm quản gia cẩn thận như vậy. một mặt khác quản gia còn chạy tới đình viện phân phó gia đình đem đình viện vốn không nhuộm trần thế dọn dẹp lần nữa, một hồi lại phân phó thị vệ vận dụng khinh công lau bảng hiệu Phủ Minh Vương, làm cho tất cả mọi người trong phủ không đều hiểu ra sao.

"Ám Nhị, ta đợi nàng ở đình viện trong hoa viên!" Phong Dực Hiên nói xong cũng rời đại sảnh, mặc dù hắn tức giận nhưng cũng không đánh mất lý trí, thân phận hiện giờ của Niệm Niệm nếu để cho người khác biết chỉ sợ sẽ mang đến phiền toái cho nàng, mặc dù hắn rất muốn báo cho thế nhân hắn tâm ý.

"Phiền toái thông báo một tiếng, Ám Tứ phủ Minh Vương cầu kiến Lam cô nương" Ám Tứ cũng không rục tiếp xông vào U Niệm Các, dù sao sau này đây là chủ mẫu của bọn họ, nếu như chọc chủ mẫu mất hứng, chủ mẫu mất hứng thì chủ tử liền mất hứng, hậu quả....

Trương Lâm gật gật đầu rồi đến đình viện bẩm báo Lam U Niệm.

"Há? Ám Tứ Phủ Minh Vương?" Lam U Niệm suy nghĩ Lam Khúc đi đưa cảm thể nhưng lâu như vậy đều chưa trở về, trong lòng cũng biết khẳng định đã xảy ra chuyện gì "Cho hắn đi vào đi!"

Ám Tứ sau khi đi vào liếc mắt liền thấy nữ hài ngồi ở trong đình viện kia, tuổi vị thành niên đáng người nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng khí thế quanh thân lại không thể bỏ qua, cặp mắt kia là cặp mắt đẹp nhất hắn từng thấy, không trách được chủ tử sẽ như vậy thích vị này Lam cô nương.

"Tỳ nữ Lam cô nương đột nhiên ngã bệnh, cho nên trước mắt ở phủ Minh Vương, chủ tử sai thuộc hạ đến nói cho Lam cô nương" khi Ám Tứ nói ra thì bản thân cũng xấu hổ sợ, mỵ nó, chủ tử nguoi không thể nghĩ ra một cái có tốt hơn sao?

Kỳ thật dựa vào tài trí Phong Dực Hiên hắn có thể nghĩ ra biện pháp tốt hơn, thậm chí ngay cả Lam U Niệm cũng sẽ không nhìn thấu, nhưng hắn không muốn lừa dối Lam U Niệm, hơn nữa dưới tình huống tức giận khi đó dùng một lý do sứt vẹo như vậy, chỉ là bởi vì hắn để ý nàng.

Sao Lam U Niệm lại không nghe ra ý tứ của Ám Tứ được, xem ra là Phong Dực Hiên cố ý giữ lại Lam Khúc để cho mình đến, đến tốt cùng là Phong Dực Hiên này muốn làm cái gì đây? Từ lần đầu tiên gặp mặt cho tới bây giờ hắn đều như vậy, lúc nào cũng thảnh thơi xuất hiện ở bên cạnh mình, không chỉ không có ác ý mà còn hết sức quan tâm mình, Phong Dực Hiên, nguoi đến tốt cùng là muốn cái gì?

"Ta biết rồi, nói với Minh Vương chính ta sẽ đi đón nha hoàn của ta về" Lam U Niệm nhấn mạnh hai chữ chính ta.

Lam U Niệm biết rõ này lúc U Niệm Các kỳ thật có rất nhiều người chú ý, tỷ như mẹ con An di nương và lão phu kia nhân, cho nên Lam U Niệm cũng không lập tức đi phủ Minh Vương, mà là dận dò chút sự tình khi bóng đêm phủ xuống mới bay đến Phủ Minh Vương.

Bốn phía Phủ Minh Vương, cổ thụ che trời, cây cao bóng cả, tường đỏ ngói vàng, xanh vàng rực rỡ. Kiến trúc như một tòa cung điện thật lớn, ngói lưu ly đen nhánh ở dưới ánh trăng lóng lánh trong trẻo nhưng lạnh lùng hào quang. Giữa đại môn là tấm biển màu đen tạc vàng, trên đó đề ba chữ mặt rồng bay phượng múa thật to "Phủ Minh Vương".

Khi Lam U Niệm xuất hiện ở đầu tường Phủ Minh Vương, Ám Nhất cũng đã chờ đợi bên trong "Lam cô nương, chủ tử ở vườn hoa chờ ngài", nói xong thì đi phía trước dẫn đường.

Vườn hoa ở Phủ Minh Vương được xây dựng ở hậu viện, chiếm diện tích phi thường lớn, bên trong có con đường nhỏ uốn lượn, cũng có đình đài lầu các, dọc theo đường đi sắc màu rực rỡ, điều ngũ hoa hương, mà khi Lam U Niệm đến nhìn thấy nam tử đứng trong trong hoa viên nam tử, tâm rung động.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Phủ Minh Vương

Dưới ánh trăng, một thân hắc y cũng không thể che hết tư thế oai hùng hơn người của hắn. Trôi sinh đã có khí thế vương giả quân lâm thiên hạ, ngũ quan vô cùng anh tuấn như được dùng đá cẩm thạch điêu khắc ra, đường nét góc cạnh rõ ràng, ánh mắt sắc bén thâm thúy, không tự chủ được làm cho người ta có cảm giác áp bách, mà khi Lam U Niệm chống lại màu mắt của Phong Dực Hiên thì có chút sững sờ.

"Là nguoi!" Lam U Niệm nhìn màu mắt khác biệt của Phong Dực Hiên, dưới ánh trăng chiếu sáng đôi mắt đẹp đề của hắn, thâm thúy u lam như biển rộng đêm khuya, cũng lạnh buốt như biển đêm. Nhưng mà cặp mắt kia không phải màu đen như Lam U Niệm nhìn thấy, mà là màu tím, màu tím thâm trầm.

Đôi mắt này quá đẹp cũng quá đặc biệt, nam tử bị thương trúng độc ba năm trước trong rừng cây, được nàng cứu một mạng, nàng không nghĩ tới nam tử mình cứu năm đó lại chính là Phong Dực Hiên hiện tại đang đứng trước mặt.

Lam U Niệm nhìn đôi mắt xinh đẹp lại tràn ngập sùng ái đó, đã hiểu vì sao lần đầu tiên nàng nhìn thấy Phong Dực Hiên, hắn đã không tiếc làm tổn thương bản thân cũng không để nàng bị thương, chuyện năm đó, nếu như không phải vì đôi mắt này, e là nàng đã quên mất.

"Niệm Niệm." Thanh âm nhẹ nhàng mang theo nhu hòa vô cùng lưu luyến, như muốn nắm chặt trái tim đối phương: "Ta tìm rất lâu, lâu đến mức ta cho rằng đó là một giấc mộng, nhưng may mắn là ta chưa bao giờ từ bỏ, cho nên hiện tại nàng đã ở trước mắt ta."

Quả thật Lam U Niệm đã giật mình, nàng không nghĩ tới hành động vô ý năm đó lại khiến nam tử này nhớ kỹ trong lòng, nàng biết hẳn không có nói dối, bởi vì trong thời gian ba năm kia chính xác là có người tìm kiếm nàng, thế nhưng nàng không ngờ người đó lại là Phong Dực Hiên.

"Phong Dực Hiên." Lam U Niệm chăm chú nhìn Phong Dực Hiên, nàng không có gọi hắn là Minh Vương mà là Phong Dực Hiên, điều này đại biểu trong lòng nàng đã chấp nhận hắn trở thành bằng hữu. "Lúc trước cứu ngươi cũng không có ý gì, ngươi không cần nhớ mãi không quên!"

Có lẽ là sự cố chấp của Phong Dực Hiên khiến Lam U Niệm cảm thấy khiếp sợ, cho nên lúc này nàng mới khuyên bảo, dù sao thì nàng cũng có thể cảm nhận được sự chân thành của hắn với mình, đối với người chân chính đối tốt với mình nàng cũng sẽ dùng cả tấm lòng để đối đãi.

"Ta biết!" Phong Dực Hiên không có che dấu ánh sáng khác thường tỏa ra từ ánh mắt, làm sao hắn có thể không biết? Lúc trước, tiểu cô nương này cứu hắn, sau đó rời đi không có bất kỳ lưu luyến nào, nhưng chẳng biết tại sao hắn lại muốn tìm nhiều năm như vậy, ngay cả hắn còn cảm thấy giật mình, hiện tại hắn mới hiểu rõ, có lẽ từ nơi sâu xa đó đã có nhận định, có lẽ hắn đã thích Niệm Niệm từ rất lâu rất lâu, quanh đi quẩn lại bọn họ gặp nhau lần nữa, lần này hắn sẽ không để cho nàng rời khỏi ngay trước mắt hắn.

Có lẽ là ánh mắt Phong Dực Hiên nóng rực đến mức thái quá, ở trong ánh mắt đó tinh thần của nàng không khỏi dao động, cũng có thể là ánh trăng tối nay quá tốt, lúc này nàng mới phát hiện tướng mạo Phong Dực Hiên lại tuấn mỹ như thế, có lẽ...

Đột nhiên mùi thơm truyền đến làm cho Lam U Niệm hoàn hồn trong nháy mắt, ho nhẹ một tiếng che dấu lúng túng của chính mình, cũng che dấu khác thường trong lòng.

"Đói sao? Bữa tối còn phải đợi thêm một lát, ăn điểm tâm trước đi!" Phong Dực Hiên cung chiêu nói, rất tự nhiên chuyển đề tài.

Quần gia dẫn theo gia đình, trong tay mỗi người bưng một đĩa điểm tâm đặt trên bàn đá trong đình ở hoa viên, lúc rời đi nét mặt giả nua còn với tới nhìn Lam U Niệm, ánh mắt quan sát không có ác ý gì, cho nên Lam U Niệm cũng không có để ý, lại không biết lúc này quần gia xem gặt đầu liên tục, cảm thấy ánh mắt của Vương gia thật không tệ, còn nhỏ tuổi đã có khí chất như vậy, không cần bàn cãi hành động sau này e là không ai có thể ngăn cản. Quần gia vừa nghĩ vừa vội vã chạy tới phòng bếp, thúc giục nhóm nữ đầu bếp đẩy nhanh tốc độ, để Lam cô nương đói bụng phải làm sao bây giờ?

Lam U Niệm nhìn điểm tâm chuẩn bị tỉ mỉ trên bàn, không khỏi buồn cười hỏi: "Ngươi đã sớm chuẩn bị xong?"

"Ừ!" Phong Dực Hiên cũng không phủ nhận, hắn lần lượt đẩy điểm tâm mà hắn cho rằng nàng thích ăn tới trước mặt nàng, nhìn cái khác khó coi hoặc là cho rằng Lam U Niệm không thích ăn điểm tâm, nghĩ thầm trong lòng, sau này phủ Minh Vương sẽ không còn xuất hiện những món điểm tâm này.

"Lam Khúc đâu? Ngươi giữ nàng lại làm gì?" Hiện tại Lam U Niệm đã biết Phong Dực Hiên chính là nam tử nàng cứu năm đó, ít nhiều gì cũng biết hắn sẽ không làm khó Lam Khúc, chẳng qua vẫn cảm thấy buồn cười vì hành động ngây thơ của Phong Dực Hiên.

"Không có việc gì, ta biết nàng ta là người của nàng cho nên không có làm nàng ta bị thương, ta chỉ muốn nàng đến đây ăn bữa cơm tối với ta mà thôi." Phong Dực Hiên khép hờ mắt nói, thật sự thì hắn không muốn thừa nhận là vì mình ghen cho nên mới muốn gặp Niệm Niệm.

"Ừ." Lam U Niệm cũng biết Phong Dực Hiên làm việc quái đản, cho nên không nghĩ nhiều, cho rằng hắn thật sự muốn nàng cùng hắn dùng bữa tối.

Lúc Lam U Niệm ăn khối điểm tâm thứ ba, Phong Dực Hiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, có thể nói tay nàng cực kỳ xinh đẹp, nhất là sau khi ăn Hương Liên, một ít vết chai phía trên đã không còn nữa, da thịt còn mềm mại nhẵn nhụi hơn hải nhi mới sinh, móng tay hiện ra màu hồng nhạt, giống như hoa hồng đỏ nở ra trong mưa phùn, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu. Phong Dực Hiên cầm bàn tay nhỏ bé như không xương liền không muốn thả ra, nhưng hắn biết, lúc này hắn không nên như thế, nếu không sẽ hù dọa Niệm Niệm thì sẽ không xong.

"Lập tức sẽ dùng bữa tối, ăn nhiều điểm tâm không tốt." Phong Dực Hiên nói với Lam U Niệm, mặc dù thanh âm vẫn mang theo lạnh lẽo như cũ nhưng bên trong lại mang theo dịu dàng và sủng ái rất rõ ràng.

Lam U Niệm nhìn Phong Dực Hiên giống như trưởng bối dạy dỗ mình, ngoan ngoãn buông điểm tâm trong tay xuống, bàn tay nhỏ bé rút khỏi tay Phong Dực Hiên. Phong Dực Hiên cực kỳ lưu luyến nhiệt độ trong tay, nhưng thấy dường như Niệm Niệm thực đói, sắc mặt liền lạnh lẽo.

"Ám Nhị, đi nhà bếp xem, rốt cuộc họ đang làm cái gì?" Phong Dực Hiên bắt mẫn nói.

Ám Nhị bĩu môi, chủ tử, thuộc hạ là ám vệ, không phải chân chạy vặt! Nhưng rõ ràng Ám Nhị không dám nói trước mặt Phong Dực Hiên, nếu không có thể ngày mai hắn ta thực sự trở thành chân chạy vặt, e rằng người dám làm cản trước mặt chủ tử chỉ có Lam cô nương.

Dưới sự dọa nạt của Ám Nhị, nhóm nữ đầu bếp phát huy tất cả sức lực nhanh nhất nhanh chóng trong thời gian quy định làm ra bữa tối thịnh soạn nhất, khi các món ăn đủ mọi kiểu dáng được trình lên, Lam U Niệm có cảm giác dù mình rất giàu có, nhưng so với phủ Minh Vương thì nàng không tính là người giàu.

Nhìn một chút, tôm mẩu đơn, gach cua vây cá, sò khô phù dung, cát ngư hấp, bào ngư nguyên xác, đợi chút, sắc thái những thức ăn này ở buổi thịnh yến hoàng cung cũng không có phong phú đến vậy, hiện tại nàng cảm thấy Phong Dực Hiên chính là người có đủ tiêu chuẩn Cao Giàu Đẹp Trai.

"Đói bụng không?" Phong Dực Hiên đứng dậy múc một chén canh cho Lam U Niệm: "Trước khi ăn cơm, uống trước chén canh là được!" Phong Dực Hiên không nói lời nói quá ngọt ngào, nhưng hắn lại dùng hành động của mình chứng minh với Lam U Niệm.

Lam U Niệm tiếp nhận, đối với ý tốt của Phong Dực Hiên nàng vui vẻ tiếp nhận, còn Phong Dực Hiên lại ngồi bên cạnh nghiêm túc rửa xương cá, chờ

khi nàng uống xong canh, trong chén đã có thêm cá đã được Phong Dực Hiên gỡ xương, loại chuyện như vậy được Phong Dực Hiên làm rất tự nhiên, quả thật không thể tưởng tượng được đường đường là Vương gia cổ đại lại hạ mình lừa xương cá cho người khác.

Phong Dực Hiên thấy Lam U Niệm ăn cá mình đã lừa xương, trong lòng rất vui vẻ. Mấy lần trước cùng nhau dùng bữa, hắn phát hiện Lam U Niệm không bao giờ động đến các loại cá, vốn tưởng rằng vì nàng không thích ăn, nhưng về sau lại nhìn thấy có đôi khi nàng cũng ăn nhưng hình như rất ghét bỏ vì phiền, hiện tại thấy nàng ăn rất hưởng thụ, Phong Dực Hiên biết mình đã đoán đúng.

Lam U Niệm ăn vui vẻ, dù sao mỗi lần nàng muốn ăn cá đều cảm giác quá phiền toái, bây giờ có người lừa xương cá cho mình, nàng ăn cũng cảm thấy tận hưởng. Cho nên dưới ánh trăng mỹ lệ, hai người ngồi trong hoa viên, một người mắt ngâm sùng ái lừa xương cá, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho tiểu cô nương bên cạnh, một người cúi đầu mỉm cười dùng bữa, hưởng thụ mỹ thực hiếm thấy, nhưng giống nhau là, bọn họ đều rất vui vẻ.

Chờ Lam U Niệm dùng xong đồ ăn mới phát hiện Phong Dực Hiên ngồi bên cạnh cái gì cũng không có ăn, tất cả đều đang chiếu cố mình, trong nháy mắt Lam U Niệm có chút xấu hổ, ở trong phủ của người ta ăn thức ăn nhà người ta làm thì thôi đi, còn hưởng thụ phục vụ của chủ nhà, bây giờ nàng chỉ lo ăn mà quên mất chủ nhà.

"Sao người không ăn?" Lam U Niệm thỉnh linh hỏi, hôm nay ăn thật sự là thiên hạ mỹ vị.

"Nhìn nàng ăn là được rồi, ăn no chưa?" Phong Dực Hiên hỏi, cảm thấy hôm nay Niệm Niệm ăn hơi nhiều có thể bị căng bụng hay không? Nếu như Niệm Niệm còn muốn ăn hắn nên đáp ứng hay là cự tuyệt đây?

"Ừm." Lam U Niệm lau khóe miệng, nghĩ thầm, nếu như không có vương bận mạng che mặt bữa cơm này chỉ sợ nàng ăn càng vui vẻ, nếu không lần sau gặp Phong Dực Hiên trực tiếp cấp dịch dung, không biết rõ đến lúc hắn nhìn thấy mặt nàng chồng chất vết thương, vẻ mặt của nam nhân này sẽ là gì đây?

Gia đình đã được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức trước tới bàn thu dọn canh thừa cơm cặn, chỉ chốc lát trên mặt bàn đã sạch sẽ, quản gia đặt bộ trà cụ được cất kỹ lên bàn, sau đó hiền lành Lam U Niệm rời đi. Nàng cảm thấy quản gia này thực kỳ quái, sao lúc nào cũng dùng ánh mắt nhìn nàng dẫu như vậy nhìn nàng nhĩ, hơn nữa trong ánh mắt kia có vẻ rất hài lòng? Không thể trách Lam U Niệm không hiểu, mặc dù chỉ số thông minh của nàng rất cao, nhưng tình cảm lại thấp đến xấu hổ.

"Có thể pha cho ta một chén trà không?" Phong Dực Hiên mang theo vài phần khát vọng nói, hắn không muốn để Niệm Niệm trở về sớm như vậy đâu.

"Được!" Lam U Niệm cảm thấy ăn của người ta đồ ăn ngon như vậy, cũng nên pha chén trà cho phải đạo, hơn nữa hiện tại nàng đã xem Phong Dực Hiên như bằng hữu.

Lấy chút lá trà xanh tươi, cho nước sôi vào. Tĩnh tọa xem phiến lá chậm rãi xòe ra, chìm chìm nổi nổi trong nước, dáng người của Lam U Niệm đẹp đẽ như niên hoa, diễn lại vũ đạo xiêu vẹo không tiếng động. Hình thể nhỏ yếu, nhưng tư thái pha trà rất ưu mỹ. Không được một lát đã pha xong trà, nước trà trong vắt thanh minh, mùi hương thanh nhã cũng là lý do nàng yêu nó tha thiết.

Lúc Phong Dực Hiên cảm thấy tâm sự hỗn loạn, nhìn một màn trước mắt, tâm hồn ràng buộc cũng sẽ từ từ đặt xuống, tan ra trong dòng thời gian dài dòng đó.

Lam U Niệm đặt chén trà trước mặt Phong Dực Hiên, màu sắc nước trà hơi vàng ấm áp, dưới ánh trăng lạnh lẽo, ưu nhã bốc lên một cỗ nhiệt khí lượn lờ, mượn hơi thở thấm vào tim gan, bỗng chốc trở nên ấm áp. Phong Dực Hiên cẩn thận nâng chung trà lên, nhẹ nhẹ hớp một ngụm, vào cổ, ôn nhuận thuần tron, vị sau ngọt, hương thơm còn lưu lại trong miệng. Tựa hồ cùng thời khắc đó cảm nhận được trầm trọng, thâm trầm, nội tình sáu chữ này, cũng như thời khắc đó Lam U Niệm pha trà. Không biết trong lòng còn nguyên nhân khác nào, dường như hương vị trà nàng pha lúc nào cũng đều không giống.

Vì vậy, Lam U Niệm ở cùng Phong Dực Hiên, Phong Dực Hiên ở cùng Lam U Niệm, uống xong một bình trà. Giữa bọn họ không có bất kỳ trao đổi nào, nhưng cũng không cảm thấy lúng túng, trái lại cảm thấy ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Hiên

Editor: BảoNhi

Đêm khuya thanh vắng, ánh trăng thanh u, Phong Dực Hiên nhìn nữ hài ngồi đối diện, đưa bàn tay thon dài ra muốn chạm vào đôi mắt sang chói hơn cả mặt trời kia, nhưng khi đưa ra một nửa lại thu về. Hắn tự cho là tự chủ mình rất tốt, chưa từng có thời điểm mắt không chế giống như bây giờ, xem ra Niệm Niệm chính khắc tính của hắn, nhưng hắn vui vẻ chịu đựng.

"Thả Lam Khúc ra đi, thời gian không còn sớm nữa ta phải trở về" lúc này Lam U Niệm cảm thấy Phong Dực Hiên giống như một đứa nhỏ, nào có âm ngoan lạnh băng như lời đồn đại bên ngoài.

"Nàng nhận đàn đi!" Phong Dực Hiên nhìn sắc trời một chút, đúng là đã không còn sớm, không thể làm trễ nãi Niệm Niệm nghỉ ngơi, nhưng nghĩ đến Niệm Niệm nhẹ nhàng trả đàn vẫn có vài phần tức giận, nàng có thể tiếp nhận trợ giúp của Vô Tình công tử kia tại sao lại không nhận đồ của hắn?

"Cây đàn này quá quý trọng, ta không thể nhận!" Lam U Niệm cự tuyệt nói, mặc dù nàng thích đồ tốt càng ưa thích tranh đoạt đồ tốt, nhưng Phong Dực Hiên này nàng không chỉ không thể trêu vào hơn nữa hắn không có ác ý với nàng, vô công bất thụ lộc, nàng không nhận được, nàng có nguyên tắc của nàng.

Sau khi Phong Dực Hiên nghe lời nói của Lam U Niệm, con người xinh đẹp âm thầm đi, cũng không nói chuyện chỉ nhìn chăm chăm Lam U Niệm, cố chấp khiến Lam U Niệm đau đầu.

"Ta thực không thể nhận!" Lam U Niệm lần nữa cự tuyệt nói, nàng biết cây đàn này rất trân quý, vật như vậy sao Phong Dực Hiên lại có thể tùy tiện đưa cho nàng vậy?

"Vậy thì ném!" Phong Dực Hiên giống như hải tử giận dữ nói, nhưng âm thanh hắn không lạnh như băng mà còn là mang theo nhẹ ôn nhu và u oán với Lam U Niệm, dường như không phải hắn cố ý, chỉ là một loại bản năng, một loại bản năng quan tâm che chở Lam U Niệm.

Lam U Niệm thờ dãi, nàng sớm thấy được nam nhân này cố chấp, cùng so cố chấp với hắn nàng thật đúng là không bằng hắn, gật gật đầu, Lam U Niệm vừa cười vừa nói "Nếu Minh Vương đã quyết ý tặng, vậy U Niệm cũng kính không bằng tuân mệnh!"

"Hiên!" môi mỏng Phong Dực Hiên phun ra một chữ.

"A?" Lam U Niệm không hiểu, hiên? Cái gì hiên?

"Gọi ta là Hiên!" Phong Dực Hiên nói ra, người khác gọi hắn là Minh Vương, chủ tử, Vương gia, Dực Hiên, A Hiên, nhưng không gọi hắn là Hiên, mà hắn hy vọng Niệm Niệm có thể thân mật gọi hắn là Hiên.

Lam U Niệm thờ dãi, mặc dù nàng đã xem Phong Dực Hiên là bằng hữu, nhưng giữa bằng hữu gọi thân mật như vậy thật sự tốt sao? Hơn nữa ở cổ đại nam nữ khác biệt, gọi tục danh một nam tử như vậy có cảm giác là lạ.

Thấy Lam U Niệm do dự cùng khó hiểu, Phong Dực Hiên cũng không giải thích, vẫn nói ba chữ kia "Gọi ta là Hiên!"

Lam U Niệm cảm giác mình giáo dưỡng rất tốt, nhưng này lúc nàng thực rất muốn nói tục, thế gian này tại sao có thể có một nam nhân như vậy? Rõ ràng bá đạo làm người ta muốn tức giận, lại tức giận không được, rõ ràng cố chấp khiến người ta đau đầu, nhưng mà không vô lễ.

"Minh Vương, ngài đừng đùa được không?" Lam U Niệm thật sự rất muốn quay về ngủ, nếu không nàng có cảm giác rất muốn giết người.

Phong Dực Hiên đột nhiên đứng dậy, vươn cánh tay dài ra ôm Lam U Niệm đang không đề phòng vào ngực mình, nữ hải trong ngực nhỏ nhắn xinh xắn gầy yếu, chỉ cao tới lồng ngực của hắn, nhưng mà cho hắn cảm giác không hiểu lắm, dường như bọn họ vì nhau mà sinh ra.

Lam U Niệm đang không phòng bị ôm vào một lồng ngực ấm áp, hơi thở xung quanh tràn ngập hương vị thuộc về Phong Dực Hiên, đầu nàng tựa vào lồng ngực Phong Dực Hiên, có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ nhưng hỗn loạn từ lồng ngực rộng lớn kia truyền đến, Lam U Niệm không hiểu cảm giác này là gì nhưng dường như lồng ngực này rất tốt để dựa vào.

"Gọi Hiên!" Trên đỉnh đầu âm thanh cố chấp lại vang lên lần nữa, Lam U Niệm cảm thấy nếu như đêm nay không thuận theo Phong Dực Hiên, có lẽ sẽ hao tổn cả một buổi tối.

"Được, Hiên" Lam U Niệm tức giận nói "Hiên tại có thể buông ta ra đi!"

Phong Dực Hiên lưu luyến không nỡ buông nữ hải trong ngực ra, nhưng nghĩ tới vừa mới cảm nhận được thân thể Niệm Niệm dường như lạnh như băng, Phong Dực Hiên cởi áo choàng màu đen trên người mình, ôn nhu khoác lên cho Lam U Niệm, rõ ràng khoác trên người Phong Dực Hiên thì tràn đầy khí phách, nhưng khi choàng lên người Lam U Niệm thì nhìn Lam U Niệm càng thêm nhỏ nhắn xinh xắn, áo choàng rộng thùng thình bao cả người Lam U Niệm ở trong đó, bởi vì Phong Dực Hiên rất cao cho nên khi choàng lên người Lam U Niệm thì kéo thật dài, lúc này Lam U Niệm làm cho người khác sinh một loại cảm giác thương tiếc.

"Tiểu thư!" Lam Khúc được Âm Tam dẫn đến vườn hoa, lo lắng kêu một tiếng.

Trước khi Âm Tam đến Phong Dực Hiên đã đổi về màu mắt trước, Lam U Niệm phát hiện đó là một loại nước thuốc, có thể thay đổi màu sắc con mắt Phong Dực Hiên.

Lam U Niệm quay đầu lại xem Lam Khúc cũng không có gì không ổn, khẽ mỉm cười an ủi "Ta không sao, người như thế nào?"

"Tiểu thư, là nô tỳ làm liên lụy tới tiểu thư" Lam Khúc đến xưng hô "nô tỳ" cũng nói ra, thấy được Lam Khúc hết sức đau lòng, bọn họ muốn bảo vệ tiểu thư nhưng nếu vì mình mà tiểu thư xảy ra chuyện, thì mình đáng chết vạn lần.

"Nghĩ cái gì đâu?" Lam U Niệm buồn cười vỗ nhẹ lên vai Lam Khúc, Lam Khúc nhìn tiểu thư cũng không có gì không ổn, hơn nữa tâm tình giống như rất

tốt nên cũng yên lòng.

"Về sau đừng có lại làm tỳ nữ của ta sợ, sợ hãi đã có thể gây tai họa!" Lam U Niệm bắt mắt nói với Phong Dực Hiên.

Ám Tam kinh hãi, Lam cô nương đây là đang dạy dỗ chủ tử, là can thiệp quyết định của chủ tử, nếu như bình thường thì chủ tử đã một chương giết chết, hoặc là trực tiếp không nhìn, hoặc là sau này vĩnh viễn bị đá kích, không biết hậu quả của Lam cô nương là cái gì.

"Được!" Phong Dực Hiên sùng ái đáp ứng, hần chỉ là muốn nàng, nếu đã Niệm Niệm không thích như vậy, sau này hần cũng sẽ không làm như vậy nữa.

Ám Tam cúi đầu cười trộm, hắc, nàng cũng biết chủ tử không chịu được nếu Lam cô nương ra tay, xem ra sau này nếu như chủ tử và Lam cô nương thành thân khẳng định chủ tử là người bị vợ quản chặt. Không thể không nói, Ám Tam nhìn thật rõ chân tướng.

Lam Khúc cũng lấy làm kinh hãi, nàng biết hôm nay vị Minh Vương này đối với nàng lúc lạnh như băng cùng vô tình, nhưng bây giờ đối với tiểu thư lại là một bộ dáng sùng sục nịnh nọt vô cùng, chẳng lẽ...

"Lam Khúc, đem đàn này cầm về đi!" Lam U Niệm nói, sau đó liền rời khỏi hao viên, Phong Dực Hiên đang chuẩn bị tiễn, nhưng không nghĩ Lam U Niệm ở phía trước thật giống như biết rõ Phong Dực Hiên muốn làm gì "Không cần tiễn."

Bàn tay nhỏ bé vẫy vẫy ở nơi xa, chậm rãi biến mất trong đêm tối. Phong Dực Hiên ngồi trở lại chỗ cũ, nhìn chén trà đã rỗng trên bàn đá, Phủ Minh Vương lại trong trẻo lạnh lùng như trước, rõ ràng đã từng như thế, nhưng bây giờ đã không giống.

Lam U Niệm đi đến Lam phủ bên cạnh, Lam Khúc đi theo sau lưng "Muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi!" Lam U Niệm dừng bước chân lại, hỏi.

"Tiểu thư, Minh Vương kia... Tiểu thư không phải nói người này cực kỳ nguy hiểm không dễ trêu chọc sao?" Lam Khúc nói ra ý nghĩ trong lòng, mặc dù Minh Vương đối với tiểu thư nhà mình hết sức khác biệt, nhưng nghĩ đến lời đồn đãi bên ngoài, còn là mang theo lo lắng.

"Đúng là, Phong Dực Hiên là một người cực kỳ nguy hiểm, bây giờ ta vẫn cho rằng như vậy" Lam U Niệm tiếp tục bước, "Nhưng chỉ cần hần không có uy hiếp đến ta là được".

"Ta hiểu!" Lam Khúc cúi đầu đáp lời, tiểu thư ánh mắt liên tục hết sức chính xác, nếu tiểu thư đã nói Minh Vương sẽ không uy hiếp được tiểu thư như vậy nhất định có đạo lý của tiểu thư, nhưng duy nhất nàng lo lắng chính là Minh Vương dường như có ý với tiểu thư, dù sao ánh mắt sùng ái như vậy... Bất quá, Lam Khúc lại nghĩ tới sự phụ cùng vai vị sự huynh của tiểu thư, những người này cũng không nên chọc, xem ra nếu bất luận ai muốn có được tâm hồn thiếu nữ của tiểu thư đều không phải là dễ dàng.

Khi Lam U Niệm cùng Lam Khúc vận dụng khinh công bay trở về U Niệm Các, Trương Lâm cảnh giác đứng ở đầu tường U Niệm Các, khi thấy là Lam U Niệm thì lập tức thu hồi trường kiếm trong tay "Tiểu thư!"

"Ân" Lam U Niệm hải lòng điểm gật đầu "Cảnh giác không tệ, nhưng... vẫn không đủ!"

"Thuộc hạ sau này sẽ tập luyện thêm" Trương Lâm hơi ảo não cúi đầu xuống, hần vốn cho rằng tiểu thư không biết võ công, nhưng đêm nay chứng kiến khinh công của tiểu thư, Trương Lâm liền biết mình chênh lệch thật lớn, người bên cạnh tiểu thư dường như ai cũng mạnh hơn thị vệ như mình.

"Uh, có đôi khi cần luyện tập thân thủ, loại chuyện như vậy cần cố gắng nhưng cũng không thể sốt ruột" Lam U Niệm nói.

"Vâng, thuộc hạ hiểu!" Trương Lâm đối với lời nói của tiểu thư rất cảm kích, thậm chí có đôi khi hần cảm giác người mình đối mặt không phải là một nữ hài nhỏ tuổi, mà là một người có địa vị cao.

Lam U Niệm nói xong cũng chuẩn bị đi về nghỉ, nhưng âm thanh Trương Lâm vang lên lần nữa "Tiểu thư, tướng quân đã chờ người thật lâu!"

Trương Lâm nhớ tới tướng quân vốn là muốn cùng tiểu thư cùng nhau ăn cơm, nhưng lại phát hiện tiểu thư không ở ở trong phủ nên liên tục chờ ở nơi đó chờ cho tới bây giờ, tướng quân không hỏi hần tiểu thư đi đâu, chỉ hỏi tiểu thư an toàn không, xem ra tướng quân đúng là hết sức sùng ái tiểu thư.

Lam U Niệm nghe xong gật gật đầu, trực tiếp đi đến lầu các, cả tòa lầu đều không treo đèn lồng, cho dù trong đêm tối, Lam U Niệm hiện đang nơi này thì lầu các cũng sáng ngời dị thường, dọc theo cầu thang đi tới, đi vào liền nhìn thấy tư thái nghiêm túc Lam Kiến Quân đang ngồi ở chỗ kia.

Nghe thấy thanh âm vào cửa, Lam Kiến Quân quay đầu lại nhìn Lam U Niệm đang đi tới, tâm cứng rần lo lắng cả đêm mới để xuống, nhưng khi nhìn đến y phục khoác trên người Lam U Niệm, Lam Kiến Quân cảm giác mình muốn phát hỏa.

Hôm nay đến tốt cùng là nữ nhi đi gặp ai? Bộ y phục kia là của ai? Nữ nhi của mình nhỏ như vậy, có phải bị lừa hay không? Lúc này trong đầu Lam Kiến Quân đầy nghi vấn, nhưng khi hần nhìn đến con mắt bình tĩnh của nữ nhi, lại không biết mở miệng như thế nào, dù sao nhiều năm như vậy chính mình cũng không quản qua nàng, bây giờ lại lấy gì lý do cùng thân phận gì để dạy dỗ nữ nhi đây?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Phủ An Thừa Tướng

Lam U Niệm cùng Lam Kiến Quân và Lam Mặc Huyền ngồi chung trên một chiếc xe ngựa đi tới trước phủ An Thừa tướng, cũng chính là nhà mẹ đẻ An di nương.

"Niệm Nhi, hôm nay con cứ đi theo ca ca không nên chạy loạn." Lam Kiến Quân lo lắng căn dặn, sau đó nghiêm túc nói với Lam Mặc Huyền: "Mặc Huyền, từ trước đến nay An Thừa tướng bất hòa với Lam phủ ta, dù là tiệc rượu cũng chưa từng mời Lam phủ, hiện tại không chỉ mời Lam phủ còn cố ý mời Niệm Nhi đến, e là có nguy."

Gương mặt sáng lán như ánh mặt trời của Lam Mặc Huyền cũng trở nên nghiêm túc, sao hắn lại không biết lo lắng của phụ thân? Năm đó khi An di nương gả cho phụ thân làm thiếp, An thừa tướng liền tuyên bố muốn phụ thân đẩy mẫu thân xuống làm thiếp hầu nâng An di nương lên thành phu nhân, nhưng năm đó phụ thân không chỉ không đáp ứng còn cự tuyệt nhận An di nương, phụ thân vốn bất hòa quan trường cùng An thừa tướng, lại bởi vì chuyện như vậy nên hiềm khích ngày một sâu hơn. Về sau An di nương lấy thân phận thiếp vào phủ, nhưng phụ thân chưa bao giờ hỏi đến, làm vậy là trực tiếp đánh lên mặt An thừa tướng, sau này hai người vẫn nhiều lần tranh đấu trong quan trường.

Sau đó mẫu thân qua đời, phụ thân một lòng sầu bi, bởi vậy người thắng thế trong phủ là An di nương, bên phía An thừa tướng mới an ổn đi rất nhiều, sau đó phụ thân lại đến biên cương chiến đấu, không có qua lại cùng An thừa tướng, cho nên ân oán của hai người cũng tạm gác lại, nhưng hiện tại xem tư thế của An thừa tướng sợ là muốn dán mắt vào Niệm Nhi muội muội...

"Phụ thân, nhi tử biết, hôm nay nhi tử sẽ lưu tâm nhiều hơn, chăm sóc Niệm Nhi muội muội thật tốt!" Lam Mặc Huyền trấn an, vốn hôm nay hắn không muốn Niệm Nhi muội muội tới đây, nhưng thiếp mời của phủ Thừa tướng không chỉ điểm danh chỉ họ muốn Niệm Nhi tới, sáng sớm lão phu nhân và An di nương cũng khuyên bảo nhiều lần, thật sự nếu không đến e rằng sẽ rơi vào sự chỉ trích của người khác.

"Niệm Nhi, hôm nay cẩn thận một chút, phải lấy việc bảo vệ mình làm chủ, có xảy ra chuyện gì cũng đừng sợ, vì phụ sẽ chịu trách nhiệm thay con!" Lam Kiến Quân thấy nữ nhi không nói lời nào, lo lắng một hồi, tuy ông là võ tướng, nhưng không phải ông không biết những thứ cong cong thẳng thẳng của quan văn, tốt nhất An thừa tướng không nên động đến Niệm Nhi, nếu không...

"Đa tạ sự bảo vệ của Lam tướng quân." Lam U Niệm vẫn đáng vẻ cười nhẹ như cũ, không có một chút lo lắng vì tiệc rượu ngày hôm nay.

"Niệm Nhi!" Trong thanh âm Lam Kiến Quân mang theo tia nghiêm túc: "Con oán hận năm đó vì phụ không quan tâm con thế nào cũng được, con muốn thế nào vì phụ đều đáp ứng, nhưng con không được phép liều lĩnh, con cũng biết nếu hôm nay con bước sai một bước, con sẽ gặp nguy hiểm!"

"Hả?" Lam U Niệm ngược mắt lên, đôi mắt sáng như sao đột nhiên tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, lạnh lẽo đó khiến người hàng năm chinh chiến sa trường như Lam Kiến Quân cũng phải e ngại, cái lạnh này ông chỉ gặp qua trên người một người, là Minh Vương Phong Dực Hiên.

"Niệm Nhi..." Lam Mặc Huyền cũng bị hơi thở lạnh như băng trên người muội muội làm giật mình, rất sợ Niệm Nhi chống đối phụ thân mà làm cho ngày hôm nay nảy sinh thêm nhiều chuyện. Lam Mặc Huyền mang theo khẩn cầu gọi Lam U Niệm, hắn không hy vọng nhìn thấy dáng vẻ phụ thân hằn hắc trong nhất tranh đấu với muội muội hắn yêu thương nhất.

Dường như Lam Kiến Quân cũng cảm giác được giọng nói của mình quá nặng, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng Lam U Niệm đã nhắm đôi mắt xinh đẹp lại, bộ dáng thích ý như chưa bao giờ đặt người nào ở trong lòng, giống như thế gian này rất cô độc.

Lam U Niệm nghĩ tới tiệc rượu hôm nay, hôm nay là đại thọ năm mươi của An thừa tướng, cho nên tổ chức tiệc rượu lớn mời quan lại quyền quý ở kinh thành. Nhiều năm qua, có thể nói An thừa tướng được thuận buồm xuôi gió là nhờ Đại nữ nhi của mình một bước lên làm Hoàng hậu cao quý, còn ông ta lại phụ tá Nhị Vương gia Phong Thiếu Sở, nếu như sau này Nhị Vương gia ngồi lên ngai vàng, có thể nghĩ đến địa vị An thừa tướng cao bao nhiêu. Hơn nữa, bây giờ An thừa tướng vốn là quan bái, người nịnh bợ lấy lòng nổi lên không dứt, người tự phụ như thế, nữ nhi làm thiếp người ta lại không được sủng ái, làm sao An thừa tướng có thể nuốt trôi khẩu khí kia?

Quảng thời gian trước Lam Nhã và Lam Chi thường xuyên đi đi lại lại phủ thừa tướng, khẳng định là đã nói gì đó trước mặt An thừa tướng khiến ông ta xem nằng như cái đinh trong mắt, tiệc rượu hôm nay chỉ sợ lại muốn làm khó làm dễ nằng. Thật ra mục đích của An thừa tướng không khó đoán, ông ta vốn bất hòa với Lam Kiến Quân, nhưng dù An thừa tướng có là quan cấp khá lớn, lại không có quân quyền. Vốn tưởng rằng sau này Lam Kiến Quân sẽ giao quân quyền cho Lam Ngân, nào ngờ Lam Kiến Quân chưa từng có ý nghĩ này, cho nên An thừa tướng không chỉ muốn loại bỏ nằng còn muốn loại bỏ cả Lam Mặc Huyền. Sau đó nhường quân quyền về lại trong tay Lam Ngân, sau này dễ dàng trợ giúp Phong Thiếu Sở đoạt vị hơn nhiều, và thế là sau này An thừa tướng có thể trở thành người dưới một người trên vạn người.

Xe ngựa dừng lại, Lam Kiến Quân dẫn theo Lam Mặc Huyền và Lam U Niệm bước xuống, sau đó xe ngựa theo sau cũng dừng lại, bốn mẹ con An di nương từ trên xe bước xuống. Hôm nay bà ta rất dốc lòng trang điểm, áo ngoài màu ngọc bích thêu đóa mẫu đơn xanh biếc lớn, váy xanh lá thêu hoa thủy tiên hồng phấn lè tề uốn lượn, bên trong mặc tơ vàng mỏng xanh biếc, tóc mai rủ xuống được một cây trâm khảm trân châu ngọc bích cắm nghiêng qua. Rõ ràng đã là phụ nhân hơn ba mươi lại cố ý trang điểm thành dáng vẻ tiểu nữ tử, thật sự khiến người ta cảm thấy không thể tiếp nhận nổi. Mà người đứng phía sau bà ta là Lam Chi và Lam Nhã đã hết lòng trang điểm, cũng là một phong cảnh mỹ lệ.

An di nương nhìn mọi người ca tụng mình thật ra trong lòng buồn nôn muốn chết, hôm nay trở về chúc thọ phụ thân mình, vậy mà bà ta lại không thể ngồi chung xe ngựa với phu quân, không biết quý phụ trong kinh thành lại ở sau lưng cười nhạo bà ta ra sao, chỉ là phụ thân đã đáp ứng sẽ trừng trị con tiện nhân kia, nhìn nằng có thể đắc ý bao lâu, không chỉ thân phận đích nữ mà ngay cả vinh quang và sủng ái đều sẽ thuộc về nữ nhi của bà ta.

Lam U Niệm theo sau Lam Kiến Quân đi theo gả sai vật vào phủ An thừa tướng, vách tường đỏ vây quanh, liễu xanh rủ xuống, ba gian cửa thủy hoa, hành lang gấp khúc bốn phía. Đường xá trong viện nối tiếp nhau, núi đá tô điểm, trên mái hiên là tám biển "An phủ". Toàn bộ sân viện rất tráng lệ, hòa

nhã, hoa viên rực rỡ, hoạt bát trong sáng, phía sân sau thì trồng đầy hoa tường vi* quý báu, một suối nhỏ, dùng phiến đá trắng làm cầu bắt thông qua bờ bên kia con suối nhỏ.

"Đây không phải hiền tế sao? Hôm nay có thể tới thật là về vang cho kẻ hèn này!" An thừa tướng đứng ở ngoài phòng chào hỏi người đến, một bộ áo bào đen viền vàng, mặc dù đã năm mươi tuổi nhưng nhìn thân thể rất tốt, tướng mạo quan văn rất nho nhã nhưng tinh quang trong cặp mắt kia không thể khinh thường.

"Đại thọ năm mươi của An thừa tướng, sao bốn tướng quân có thể không đến!" Lam Kiến Quân cũng không để ý tới danh xưng hiền tế của An thừa tướng, lại càng không cung kính như đối với Hà thái phó. Người xung quanh nhìn thấy cũng biết Lam tướng quân không có ý nịnh bợ An thừa tướng, hơn nữa còn làm An thừa tướng mất mặt.

An di nương vẫn đi theo sau lưng mặt mũi đã trắng bệch, bà ta không nghĩ tới vào ngày hôm nay Lam Kiến Quân vẫn không thừa nhận thân phận của bà ta như cũ, dường như chuyện bà là thiếp của ông làm cho thanh danh của ông bị ô uế. Lam U Niệm nhìn gương mặt tái nhợt của An di nương, khẽ cười, nụ cười này bị An di nương nhìn thấy rất rõ ràng. An thừa tướng rất bất mãn việc Lam Kiến Quân không biết điều, nhưng hôm nay là đại thọ của mình cũng không thể khiến mình mất mặt trong tiệc rượu, hơn nữa ông ta đã tranh đấu cùng Lam Kiến Quân nhiều năm, không cần vội nhất thời, hôm nay người mà ông ta nhắm đến chính là Lam Mặc Huyền và Lam U Niệm sau lưng Lam Kiến Quân.

"Vị này chính là Xa Kỵ tướng quân sao, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên?" An thừa tướng mang theo chút ý vị không rõ tán thưởng Lam Mặc Huyền.

"Đa tạ An thừa tướng khen ngợi!" Trong lúc Lam Mặc Huyền đối mặt với người ngoài đã thu liễm nụ cười tỏa sáng của mình, lúc này chấn mới là Xa Kỵ tướng quân anh dũng giết địch trên chiến trường.

"Không cần quá khiêm tốn, còn vị này chắc là Lam tiểu thư vừa mới trở về rồi!" Khi An Thừa tướng đối mặt Lam U Niệm, có ý gây áp lực, dù sao trước đi giết hại nữ hải này sẽ khiến nàng chết không toàn thây, rất nhiều năm ông ta cũng không có chặt vật qua, một nữ hải lại có thể đối phó nhiều ám vệ như vậy, dù đó là những ám vệ có võ công hết sức bình thường.

Xung quanh có rất nhiều ánh mắt đều nhìn về phía Lam U Niệm, nàng lẳng lặng đứng im bên cạnh Lam Mặc Huyền, con gió nhẹ nhàng xẹt qua mạng che trên gương mặt, tóc đen theo gió bay phất phới, tản ra từng đợt mùi thơm. Cho dù biết dung nhan của nàng đã bị hủy, nhưng rất nhiều người ở đây vẫn đắm chìm trong bức họa xinh đẹp này.

Lam U Niệm khẽ mở môi đỏ, mũi mắt xuống nói: "Tiểu nữ gặp qua An thừa tướng." Thanh âm thanh thúy mà ưu nhã, miễn cưỡng hạ thấp Lam Chi và Lam Nhã đứng phía sau, tướng mạo không quan trọng, quan trọng là khí chất.

An thừa tướng cẩn thận nhìn nữ hải trước mặt, dựa vào cảm giác nhạy cảm nhiều năm ông ta lẫn lộn trong quan trường cảm thấy nữ hải đối diện khá nguy hiểm, cho dù nàng chỉ là người tay trái gà không chặt, tuổi tác còn nhỏ mà lại không có chỗ dựa vững chắc, nhưng An thừa tướng lại phát giác được nguy hiểm, tuyệt đối không thể giữ lại nữ hải này!

"An nương trở về rồi, Ngân Nhi cũng trở về, mau mau, để ông ngoại xem một chút!" An thừa tướng cố ý không để ý tới Lam U Niệm, gạt nàng sang một bên.

Tất cả mọi người cho rằng Lam U Niệm sẽ ủy khuất sẽ lúng túng, nhưng vẻ mặt của nàng rất tự nhiên, dù nét mặt dưới lớp mạng che đó mọi người không có nhìn rõ, nhưng bọn họ lại cảm giác được tư thái của nữ hải này không kiêu ngạo không nóng nảy, đem so sánh với An thừa tướng thân là trưởng bối có vẻ thừa tướng hẹp hòi hơn nhiều.

Lam Kiến Quân cực kỳ bất mãn việc An thừa tướng không đếm xỉa đến nữ nhi của mình, thế nhưng lúc này căn bản không thể nổi giận, mặc dù ông là võ quan lại chẳng hề ngốc, vào lúc này ông chỉ có thể nén lửa giận trong lòng, kéo Lam U Niệm đi vào nội viện tiệc rượu.

Hôm nay có rất nhiều người đến, gần như con cháu quan gia kinh thành đều đến, có thể tưởng tượng được thế lực hiện thời của An thừa tướng ở quan trường là không thể khinh thường, hơn nữa hôm nay Nhị Vương gia và Tứ Vương gia cũng ở đây, ngay cả Đại Công chúa Phong Tiểu Lạc cũng sớm đến nơi này. Mọi người chào hỏi nhau, Lam Kiến Quân bị một số người trong quan trường kéo đi, lúc gần đi còn dặn dò Lam Mặc Huyền phải chăm sóc muội muội thật kỹ.

Lam Mặc Huyền biết muội muội mình chưa bao giờ tham gia tiệc rượu như vậy, hơn nữa cũng không biết tiểu thư khuê các nào, cho nên hẳn kéo Lam U Niệm đến một chỗ rất bình thường trong tiệc rượu, sợ muội muội mình thích ứng không được trường hợp như vậy.

Lam U Niệm quan sát tiệc rượu, không ngoài dự đoán, nữ tử khuê các mặc xanh xanh hồng hồng qua lại với các thiếu niên khác, hoặc là hàn huyên chôn quan trường, loại tiệc rượu như thế này nàng rất không thích, kiếp trước khi nàng tiếp quản gia tộc phải thường xuyên giao du cùng trường hợp như vậy, còn kiếp này đây là lần đầu tiên tham gia tiệc rượu như vậy, khó tránh khỏi có chút chán ghét.

"Niệm Nhi, không thích à?" Lam Mặc Huyền ngồi ở bên cạnh Lam U Niệm, nhìn thấy không kiên nhẫn trong mắt nàng, cười hỏi.

"Ừ, có thời gian còn không bằng đi ngủ một lát?" Trước mặt người thân Lam U Niệm sẽ khôi phục bản tính của mình, đáng yêu như là một đứa nhỏ vậy.

"Ồ? Đây không phải Tam muội muội sao? Thế nào Tam muội muội lại ngồi ở chỗ này?" Trong thanh âm của Lam Chi mang theo chút ngoài ý muốn, nhưng cũng chính âm thanh đó hấp dẫn vô số ánh mắt lại đây, vốn mọi người cực kỳ tò mò về vị đích nữ Lam phủ vừa mới trở về, cho nên lúc nào chuyện có liên quan đến Lam U Niệm đều nhiệt tình như xem náo nhiệt.

Lam Mặc Huyền nhú mảy, ánh mắt nhìn Lam Chi như nhìn kẻ địch, hẳn có thể thấy rõ ràng là Lam Chi đến nơi này để tìm cô, đúng là không biết an phận, thực sự cho rằng đang ở phủ thừa tướng nên nàng ta có thể không kiêng nể gì sao?

"Tam muội muội, điểm tâm hôm nay là do Trân Vĩ các đặc biệt làm theo yêu cầu, e là Tam muội muội còn chưa có nếm qua!" Lam Chi cố làm cho thanh âm trở nên thật mềm mại, nhưng bên trong lại bao hàm châm chọc rất rõ ràng. Tam muội muội của nàng ta chỉ là đồ nhà quê vừa từ nông thôn trở về, vật như vậy làm sao có cơ hội nếm qua?

"Sao vậy? Tam muội muội thật sự chưa từng nếm qua sao? Thật là đáng tiếc, điểm tâm ở Trân Vĩ các vừa mới mẻ độc đáo lại ngon, hôm nay Tam muội muội có thể ăn phải ăn nhiều một chút!" Lam Chi cầm lấy khăn tay nhẹ nhàng che miệng, dáng vẻ làm như rất giật mình.

"Người đang nói cái gì vậy, mấy ngày hôm trước ta còn đi cùng Lam muội muội tới Trân Vĩ các dùng bữa, có người đối xử với muội muội mình như người sao? Đúng là dối trá!" Một giọng nữ từ trong tiệc rượu truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Hoa Mộc Khuynh

Từ trong yến hội một vị mặc một thân y phục màu vàng trên áo thiêu phượng hoàng đi ra, váy màu vàng với họa tiết uốn lượn nhẹ nhàng như nước, tay áo là hình hoa mẫu đơn trong sương mù. Tóc búi vắn kẻ, cài một cây trâm ngưu phượng triều châu, khuôn mặt kiều mỵ như trăng, ánh mắt long lanh, làm người thương nhớ, là một cô nương có khí chất khoan thai quý khí lại mang một ít yếu ớt của nữ tử.

Nữ tử này đến bên cạnh Lam U Niệm kéo cánh tay Lam U Niệm, giọng nói kiều căng nói: "Một cái thứ nữ cũng có thể châm chọc đích nữ, thật sự là buồn cười!" Sau đó quay đầu lại bộ dáng tươi cười ấm áp nói với Lam U Niệm "Lam muội muội, tính tình người thật là tốt, nữ tử như vậy người cũng có thể nhẫn!"

Lam U Niệm không nói, nàng cũng không nhận ra vị nữ tử này, nhưng đối với vị nữ tử giải vây cho mình này vẫn duy trì thái độ quan sát.

"Người..." Lam Chi muốn phản bác thế nhưng nghĩ đến thân phận của người trước mặt, chỉ có thể nôi giận dùm dùm rồi đi. Quả nhiên đều là người không có giáo dưỡng, hừ! Lam U Niệm, ta xem người còn có thể can rở bao lâu!

"Người chính là Lam U Niệm sao?" Nữ tử trước mặt tròn mắt tò mò nhìn Lam U Niệm, Tuổi của nàng lớn hơn vài tuổi so với Lam U Niệm, đại khái mười sáu mười bảy tuổi, nhưng quanh thân nồng đậm hơi thở thanh xuân.

"Đúng vậy, đa tạ tiểu thư đã giải vây!" Lam U Niệm rút cánh tay của nàng về, nàng vẫn không thích người lạ tới gần, không phải nàng tự nhiên đề phòng, mà do thân phận của nàng vốn đặc thù, nếu như không đề phòng chỉ sợ sớm đã đi gặp Diêm vương, không biết có còn may mắn xuyên qua một lần nữa hay không.

"Đúng vậy, đa tạ Mộc Khuynh Quận chúa" Lam Mặc Huyền cười ánh mắt trời với nữ tử, có thể thấy được ấn tượng của Lam Mặc Huyền với nữ tử này không tệ, Lam U Niệm lần đầu tiên thấy Lam Mặc Huyền ôn hòa với người khác ngoại trừ nàng.

"Niệm Nhi, vị này con của Thái úy tiểu thư Hoa Mộc Khuynh, Quận chúa, đây là xá muội, đa tạ Quận chúa ra tay giúp đỡ!" Lam Mặc Huyền chấp tay cảm tạ.

"Khách khí cái gì, Lam muội muội chỉ sợ người không biết ta, lúc nhỏ người ta thường xuyên đi tìm người chơi đấy, hi hi, nhưng khi đó không ăn mặc đáng sợ như hôm nay!" Hoa Mộc Khuynh nhìn nhìn y phục nặng nề trên người mình nhú mảy nói.

Lam U Niệm suy nghĩ một chút cuối cùng nhớ ra nữ tử trước mặt là ai, Hoa Mộc Khuynh, con gái của Cố thái úy, nói đến vị Hoa Mộc Khuynh này cũng là người đáng thương, mẫu thân chính là Quận chúa Hoa Quốc được gả cho Cố thái úy Phong Quốc để hòa thân, hai người tuy là phụng chỉ thành hôn nhưng rất ân ái, hơn thế ai nữ duy nhất cũng mang họ phu nhân - họ Hoa. Tuy nhiên không may bởi vì thân thể Cố thái úy không tốt nên đã qua đời, hoa Quận chúa nhớ phu quân thành bệnh không lâu sau cũng buông tay nhân gian, chỉ để lại Hoa Mộc Khuynh khi đó còn là hài tử.

Hoàng thượng thương cảm Hoa Mộc Khuynh còn nhỏ tuổi đã mất đi song thân, đặc biệt phong làm Quận chúa, cho nên Hoa Mộc Khuynh vẫn không có ai dám trêu, hơn nữa Hoa Mộc Khuynh còn học võ, cho nên hơn phân nửa nữ tử trong kinh thành không muốn kết bạn với nàng. Mà trước đây Hoa Mộc Khuynh bởi vì cha mẹ mất sớm thập phần cô đơn cho nên lúc gặp được Lam U Niệm cùng cảnh ngộ, lúc nào cũng như đại tỷ tỷ khoan dung cùng bảo vệ, trước kia luôn treo tường vào bên trong U Niệm Các tìm Lam U Niệm chơi đùa, nhưng những thứ kia chỉ là ký ức đã rất lâu, Lam U Niệm đều đã quên.

"Mộc Khuynh tỷ tỷ" Lam U Niệm theo trong trí nhớ nhẹ nhàng gọi một tiếng, có lẽ là bởi vì trí nhớ của chủ thân thể này, nên nàng có chút cảm giác thân thiết với nữ tử này, hơn nữa tính cách của nữ tử này rất đáng yêu, làm việc hào sảng không điệu bộ, ở trong kinh thành này rất khó có thể gặp được một nữ tử như vậy.

"Ha ha, chưa từng quên thì tốt, bản Quận chúa có thể cũng chỉ có người như vậy một người bạn chỉ có một người bạn là người, người không thể nào

quên tỷ tỷ!" Hoa Mộc Khuynh lại Lam U Niệm kéo cánh tay Lam U Niệm, nhìn các công tử và nữ tử đang vây xung quanh Lam Chi và Lam Nhã nàng bất mãn nói "Hai người các nàng có phải còn bắt nạt người không? tính tình của người cũng thật quá tốt đi!"

Hoa Mộc Khuynh nói xong nhìn Lam U Niệm một cái, có vài phần chỉ tiếc rên sất không thành thếp "Bắt quá sau này người có Mộc Khuynh tỷ tỷ ở chỗ đây, ai dám khi dễ người người liền nói cho bản Quận chúa, xem bản Quận chúa có đánh nàng tề ra quần hay không!"

Lam U Niệm mỉm cười không nói, mặc dù Hoa Mộc Khuynh có phong hào Quận chúa, nhưng trải qua cũng không được tốt, dù sao phía sau nàng đã không người ủng hộ, Thái úy phủ to như vậy sớm đã suy bại, nhưng thật tốt tính cách sáng sủa của nữ tử này lúc nào cũng làm cho một ngày trở nên phần khích.

"Quận chúa nói chuyện nên nhã nhặn một chút mới tốt, nếu không Niệm Nhi muội muội bị người dạy hư cũng không biết!" Lam Mặc Huyền nhìn Hoa Mộc Khuynh nói thô lỗ như thế trên ghế, nhưng trong lời nói lại không có bất kỳ ý tứ trào phúng nào, xem ra hai người cũng là bạn tốt.

"Hừ! Lam Mặc Huyền đừng giả bộ như văn nhân, nhã nhặn của người cũng đã đi nơi nào! Hơn nữa, Niệm Nhi muội muội nhu thuận như thế, người cũng không thể bắt nạt Niệm Nhi muội muội!" Hoa Mộc Khuynh bị Lam Mặc Huyền trên ghế cũng không cam chịu yếu thế đánh trả lại, bộ dáng giương nanh múa vuốt có chút đáng yêu.

"Lam Mặc Huyền, ta nói người đã chạy đi đâu, thì ra ở chỗ này a!" Kinh Vô An đi qua vỗ vỗ vai Lam Mặc Huyền, ở trong quân nhiều năm như vậy, hai người sớm đã là bạn tốt.

"Lam tiểu thư, Quận chúa!" Kinh Vô An khẽ gật đầu xem như chào hỏi, nhưng ánh mắt lại nhìn nhìn Lam U Niệm, khóe miệng khẽ mỉm cười, đối với cô gái tài hoa và kiên cường này hẳn hết sức kính nể, sau khi trở về cùng Vũ Lưu Ly nghe ngóng mới biết được cô bé này đã từng trải qua một cuộc sống quá mức bản hàn, hại Vũ Lưu Ly thương tâm thật lâu, nữ thần thật đáng thương.

Lam U Niệm cùng Hoa Mộc Khuynh thi lễ, Lam U Niệm nhìn Kinh Vô An nghĩ đến chuyện chính mình điều tra. Kinh Vô An, là thế tử của Hầu phủ, cũng là biểu ca của Phong Dực Hiên. Hoàng hậu trước cũng từ Hầu phủ, bây giờ mặc dù hoàng hậu trước đã qua đời, nhưng quan hệ cầu Hầu phủ và Phong Hạ Kỳ, Phong Dực Hiên vẫn bền chắc như cũ, nhìn Kinh Vô An đi theo Phong Dực Hiên đi ra chiến trường làm chức quân sư cũng có thể thấy được quan hệ của mấy người này rất tốt, có thể nói hoạn nạn có nhau.

"Ai, Kinh Vô An người vừa mới chạy đi đâu, ta tìm mãi vẫn không tìm được người!" Hoa Mộc Khuynh la ầm lên, tính tình nàng giống như nam tử vậy nhanh nhẹn, cùng đám người Lam Mặc Huyền, Kinh Vô An cũng có giao tình, mấy người này cũng thích tính cách Hoa Mộc Khuynh, thường xuyên qua lại liền trở thành bằng hữu.

"Đương nhiên là xem Quận chúa anh hùng cứu mỹ nhân, đáng tiếc, Quận chúa cũng không cho ta cơ hội đâu? Vốn là ta còn muốn ra giúp trước, lưu lại ấn tượng tốt với Lam cô nương đây." Kinh Vô An lúc nói chuyện lúc nào cũng là mang theo một tia vị đặc thù của quân sư, để người ta không tự chủ lắng nghe âm thanh của hắn.

"Ai? Người biết Niệm Nhi muội muội?" Hoa Mộc Khuynh giật mình hỏi, dù sao Lam U Niệm vừa mới trở lại kinh thành, nàng còn chuẩn bị giới thiệu mấy vị bằng hữu này cho Lam U Niệm biết.

"Niệm Nhi muội muội? Ân, sau này ta cũng vậy gọi như vậy đi, không biết Niệm Nhi muội muội có để ý hay không?" Kinh Vô An tự nhận là Đại ca ca vậy mỉm cười, thế nhưng mỉm cười kia nhìn thế nào cũng thấy quý dị, khiến cho Hoa Mộc Khuynh đánh gâu một quyền.

"Kinh Vô An người đừng quá đáng, Niệm Nhi muội muội chỉ có thể có một mình ta là ca ca, người đừng tranh giành với ta, muốn muội muội thì tự người tìm đi!" Lam Mặc Huyền bất mãn, hẳn thật vất vả lớn lên để có thể bảo vệ muội muội, lại xuất hiện người muốn đoạt muội muội của mình là thế nào?

"Tại sao chỉ có người là ca ca duy nhất, sau này Niệm Nhi có nhiều hơn một ca ca tỷ tỷ, không phải là sẽ có nhiều người đối tốt với Niệm Nhi muội muội hơn sao? Người sao có thể hẹp hòi như vậy?" Hoa Mộc Khuynh vốn đang không muốn để Kinh Vô An nhận Niệm Nhi làm muội muội, nhưng nghe đến lời nói của Lam Mặc Huyền thì trong nháy mắt cùng một phe với Kinh Vô An.

"Lam Mặc Huyền, người cũng đừng quá keo kiệt, sau này ở kinh thành cúi đầu không gặp ngẩng đầu gặp, không phải là chúng ta quan tâm Niệm Nhi muội muội sao?" Kinh Vô An nói là sự thật, nữ hài này có ma lực làm người khác thích, hơn nữa nghĩ đến cuối cùng nếu Vũ Lưu Ly biết được mình nhanh trước một bước tới gần nữ thần của hắn, không biết đến lúc đó hắn sẽ ân hận đến mức nào?

Lam Mặc Huyền mặc dù bất mãn Niệm Nhi sẽ có ca ca tỷ tỷ khác, nhưng mà biết rõ lời Kinh Vô An nói là sự thật, ở trong kinh thành này Niệm Nhi muội muội cũng không có người quen biết, như lúc này bị khi dễ cũng không ai đứng ra nói giúp nàng một câu, mà Kinh Vô An, Hoa Mộc Khuynh những người bọn họ cũng không có ý đồ gì với Niệm Nhi, có bọn họ che chở sau này tính cách Niệm Nhi sẽ sáng sủa hơn, không lại giống như bây giờ luôn yên tĩnh đến thê lương, nhiều người bằng hữu sau này Niệm Nhi cũng có nhiều con đường, có đôi mọi chuyện sẽ tốt hơn.

"Đa tạ, Niệm Nhi có thể được mọi người chiếu cố thì hết sức cảm kích!" Lam U Niệm khẽ mỉm cười, những người này kỳ thật cũng không phải là người tốt gì, nhưng họ không có ác ý với nàng, hơn nữa còn xem nàng như muội muội, xem ra tuổi còn nhỏ cũng có chỗ tốt.

"Được, sau này nếu như có thời gian Niệm Nhi muội muội có thể phải mời chúng ta đến Trân Vị Các ngồi một chút không, dù sao nghe Niệm Nhi muội muội đàn một khúc là rất khó" Kinh Vô An hạ thấp giọng nói ra, không phải là có ý giấu giếm, mà chuyện này là quyền của Lam U Niệm, nàng muốn đàn cho ai là tự do của nàng, bọn họ không có quyền can thiệp.

Lam U Niệm không khỏi buồn cười, Kinh Vô An này là tài tử nổi danh trong kinh thành, nếu không quen biết còn tưởng rằng người này hết sức kiêu ngạo, nhưng quen rồi mới biết được người này chỉ có chút kiêu ngạo, từ lần trước nghe nàng hát "Mệnh môn", luôn trông mong nàng hát một bài, đáng

tiệc từ khi đó nàng chưa đến Trân Vị Các.

"Được, đến lúc còn thỉnh thê tử chi giáo nhiều hơn!" Lam U Niệm cũng không ngại chuyện ca hát nà, những khúc hát này vốn là văn hóa lắng đọng của Trung quốc, bởi vì vận mệnh nên nàng đi đến nơi này, để nhiều người nghe được ca khúc tốt đẹp như thế này hơn cũng là một chuyện tốt.

"Ta cũng đã gọi ngươi là muội muội, sao lại còn xa lạ như thế, không bằng hãy gọi ta là Kinh đại ca đi!" Kinh Vô An nói.

Lam U Niệm sững sờ, cẩn thận tính toán nàng có bao nhiêu người ca ca, thật sự là quá nhiều, nhưng lại không tiện cự tuyệt, không biết rõ vài vị sư huynh sau khi biết có thể ghen hay không.

"Kinh đại ca" Lam U Niệm nhu thuận gọi một tiếng, Kinh Vô An gật gật đầu ra dáng đại ca mười phần, nhưng trong lòng đang hâm mộ Lam Mặc Huyền có một người muội muội như vậy thật là may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Làm Mất Mặt Lam Chi

"Minh Vương đây là ý gì?" An Thừa tướng đề nén phần nộ hời, bọn họ đều nhìn thấy người xuất thủ là vị Minh Vương lớn lối này, nhưng hôm nay là ngày mừng thọ của hắn, Minh Vương cũng quá không nề mặt hắn.

"Hồ nháo!" Đột mất lúc nào cũng ầm ập Lam U Niệm thường thấy giờ phút này trở nên lãnh khốc vô tình, bình tĩnh, hờ hững, lạnh như băng, cứ như vậy lặng lẽ nhìn Lam Chi nằm trên mặt đất, xem nàng như con kiến hôi, Phong Dực Hiên lổ lạc đứng đó, một cổ áp lực vô hình ừn ừ kéo tới, khiến lòng người run sợ, không tự chủ được muốn thần phục.

"Nữ tử này là ngoại tôn nữ của lão phu, Minh Vương làm như thế có phải quá phận hay không!" An Thừa tướng mặc dù sợ hãi khí thể hiện tại của Phong Dực Hiên, nhưng về mặt vẫn cứng rắn tranh chấp, Minh Vương này đánh không phải là Lam Chi, mà là đang roi hất mặt mũi, chưa từng có người dám trực tiếp roi hất mặt mũi hắn như vậy?

Phong Hạ Kỳ vừa nhìn cũng biết đệ đệ nhà mình là vì vị Lam cô nương kia mới ra tay, quả nhiên là đệ đệ làm việc thủ đoạn. Bất quá mới vừa rồi chính hắn cũng chuẩn bị xuất thủ, nhưng không trực tiếp như đệ đệ mà thôi, bây giờ đã không còn cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân.

"An Thừa tướng chó nên tức giận, Minh Vương như vậy làm cũng không phải là không có đạo lý, hôm nay chính là đại thọ của An Thừa tướng, nhưng vì tiểu thư này gây sự không nói, lại còn có ý nhiều loạn yểm hội, kỳ thật Minh Vương làm như vậy cũng là giúp An Thừa tướng dọn dẹp vài người không đúng phận sự!" Phong Hạ Kỳ mỉm cười tiếp nhận lời nói của An Thừa tướng, hắn sợ nếu để cho đệ đệ hắn nói, sẽ trực tiếp động thủ.

"Đúng vậy, vị tiểu thư này từ khi tiệc bắt đầu luôn liên tục tìm Niệm Nhi muội muội phiền toái, không biết vị tiểu thư này là nhà ai? Sao lại không có quy củ như vậy? Đến Quận chúa cũng dám khinh thường!" Kinh Vô An cũng đứng lên vì Lam U Niệm nói chuyện, hơn nữa cũng gián tiếp vì Phong Dực Hiên nói chuyện. Thời điểm mọi người nghe được danh xưng Niệm Nhi muội muội đều lấy làm kinh hãi, bọn họ không nghĩ tới vị Lam tiểu thư này không chỉ có quan hệ với Quận chúa không tệ, đến Kinh thế tử cũng coi nàng như muội muội, ánh mắt người xung quanh nhìn Lam U Niệm trở nên cẩn thận rất nhiều, mặc dù Quận chúa chỉ là nữ tử không có quyền, nhưng Kinh thế tử thì không giống vậy. Lại nói, hôm nay lúc tới, vị Lam cô nương này là cùng ngồi xe ngựa với Lam tướng quân.

"Hừ!" Hoa Mộc Khuynh thập phần bất mãn trừng Lam Chi trên mặt đất "Vị này chính là Nhị tỷ tỷ của Niệm Nhi muội muội, thứ nữ Lam Chi của phủ tướng quân đấy!"

"Một thứ nữ cũng dám làm khó dễ đích nữ như thế, hơn nữa nữ tử này còn ngông cuồng không chịu nổi như thế, mặc dù nữ tử này là ngoại tôn nữ của An Thừa tướng, nhưng người cũng không thể bao che, dù sao hôm nay cũng là thọ yến của An Thừa tướng!" Phong Hạ Kỳ nghĩa chính ngôn từ nói, cặp mắt như hồ ly nhìn Lam U Niệm, rồi lắc đầu liên tục.

Lúc này lãnh khí của Phong Dực Hiên càng sâu, hơn nữa trực tiếp phóng tới hai người Phong Hạ Kỳ cùng Kinh Vô An, Phong Hạ Kỳ cùng Kinh Vô An nhìn nhau một cái thật sự là không hiểu bọn họ như thế nào lại chọc phải vị này sát thần, bọn họ nào biết đâu, một câu Niệm Nhi muội muội vừa rồi của Kinh Vô An đã làm trong lòng Phong Dực Hiên không thoải mái, bây giờ đến hoàng huynh của hắn cũng dám ở trước mặt hắn quyền rũ Niệm Niệm của hắn, thật sự là không thể tha thứ, tiền nhân trong lòng Phong Dực Hiên đã bắt đầu chém giết Phong Hạ Kỳ và Kinh Vô An.

Phong Hạ Kỳ cùng Kinh Vô An cảm giác được cái cổ lạnh lẽo, nhìn lại sắc mặt Phong Dực Hiên thực sự không dễ nhìn, cho rằng hắn bắt nạt bọn họ xử lý quá nhả nhặn, trong lòng không ngừng kêu rên!

Người xung quanh chứng kiến Phong Hạ Kỳ, Kinh Vô An và Hoa Mộc Khuynh ba người bọn họ đều bảo vệ Lam U Niệm, có nhiều người nâng cao giọng bắt đầu xì xào bàn tán. "Thứ nữ chính là thứ nữ, thật lên không được mặt bàn!" Đúng vậy, thọ yến thật tốt cứ như vậy bị đảo loạn!" "Ai... người biết không? An di nương còn gấp gáp muốn trở thành thiếp người ta, thì nữ nhi nàng ta có thể cao quý sao?" "Không thể nào, Lam phủ nhiều năm như vậy không phải đều do nàng xử lý sao?" "Cái này không chắc, hôm nay lúc ta tới thì thấy, Lam tướng quân không cùng nàng ngồi một chiếc xe ngựa"....

An di nương nhìn nhị nữ nhi mình thương yêu bị thương quỳ rạp trên mặt đất, nhưng lại không có một người nào đỡ dậy, An di nương đang chuẩn bị đứng lên, nhưng lúc này ca ca nàng ta An Công Cảnh ngồi ở trên đột nhiên đề lại động tác chuẩn bị đứng dậy của An di nương.

"Ca?" An di nương không hiểu nhìn ca ca luôn yêu thương mình, không hiểu vì sao lúc này ca ca lại không giúp mình.

"Không nên vọng động, hãy nhớ mọi chuyện hôm nay, qua hôm nay Lam U Niệm sẽ bị phá hủy, mà Lam Mặc Huyền cũng sẽ bị hủy diệt, muội hiểu không?" An Công Cảnh thấp giọng nói, trên mặt có loại vận vẹo ác độc.

"Nhưng, đó là Chi nhi, sau này mọi người sẽ bàn tán về Chi nhi!" móng tay trong tay áo An di nương dăm thật sâu vào lòng bàn tay, nàng vốn rất yêu thương ba hải tử của nàng, hơn nữa nàng còn hy vọng mình có thể dựa vào hai nữ nhi leo lên cành cây cao, nhưng bây giờ. . .

"Đừng quên người còn có Ngân nhi cùng Nhã Nhi, nếu như bỏ qua cơ hội hôm nay về sau nghĩ muốn tìm cơ hội có thể sẽ rất khó!" An Công Cảnh âm ngoan nói.

An di nương nhắm mắt lại sau đó không đi xem nhị nữ nhi trên mặt đất, kiên định nói "Ta biết rồi!", chỉ cần qua hôm nay có thể loại trừ hai chương ngại vật Lam Mặc Huyền và Lam U Niệm này, chỉ cần qua hôm nay thì tất cả mọi chuyện đều sẽ tốt, sau này nàng sẽ đền bù tổn thất thật tốt cho Chi nhi.

"Người đâu, nhị tiểu thư không thoải mái, mau đỡ nhị tiểu thư về hậu viện nghỉ ngơi!" An Công Cảnh sai đầy tớ, cũng đẹp trò cười này. Trận khô hải đã đẹp, nhưng trò cười hôm nay lại lưu truyền trong kinh thành, sắc mặt người phủ An Thừa tướng đều không thể nào đẹp mặt.

"Hô" Hoa Mộc Khuynh nhìn đầy tớ đỡ Lam Chi dậy đưa đến hậu viện, thở phào một cái, "Niệm Nhi muội muội, mỗi ngày muội đều cùng loại người này sinh hoạt chung một chỗ, sao có thể chịu được vậy?"

Hoa Mộc Khuynh nhìn Lam U Niệm, đồng tình thật sâu trong mắt chợt lóe qua, dù sao có người luôn gây sự như vậy muội muội khẳng định không có ngày nào sống yên ổn, mà Niệm Nhi muội muội mới mười ba tuổi, ngày thoải mái còn không có được vài ngày đã phải đối diện với hậu trạch đám đá lẫn nhau này, Hoa Mộc Khuynh càng nghĩ thì càng cảm giác mình có trách nhiệm phải bảo vệ tốt Niệm Nhi muội muội.

"Còn tốt, các nàng không tổn thương được ta" Lam U Niệm cười trả lời, nếu người như Lam Chi cũng có thể tổn thương tới nàng, thì nàng cũng không cần sống nữa. Nhưng những con rối này nhảy tới nhảy lui cũng thật đáng ghét, không biết giết Lam Chi, Lam Kiến Quân có thể thương tâm hay không? Mặc dù Lam U Niệm không muốn thừa nhận, nhưng bây giờ nàng có vài phần quan tâm phụ thân của thân thể này, cho dù nàng phủ nhận như thế nào, nàng đều có vài phần khát vọng phần tình thương của cha này, chỉ mong Lam Kiến Quân sẽ không để cho nàng thất vọng, chỉ mong. . .

"Tiểu thư tha mạng, nô tỳ không phải cố ý, tiểu thư tha mạng!" Một người mặc y phục nữ tử phủ Thừa tướng quỳ rạp xuống bên chân Lam U Niệm, không ngừng dập đầu thỉnh cầu tha mạng.

Lam U Niệm nhìn vết bầm trên y phục của nàng, vừa rồi khi bụng món ăn lên tỳ nữ này không cẩn thận làm đổ thức ăn, vừa vịn hất lên trên y phục của nàng, bây giờ trên y phục màu trắng có một mảng lớn mỡ đông màu vàng chường mắt.

"Sao không cẩn thận như vậy, may món ăn đây không quá nóng, nếu như là nước canh nóng thì làm sao bây giờ? Thật là!" Hoa Mộc Khuynh lấy khăn tay tùy thân lau vết bầm trên y phục Lam U Niệm, nhưng mỡ đông này làm sao có thể dễ dàng lau đi như vậy, ngược lại càng lau càng loạn.

"Quận chúa tha mạng" tỳ nữ dập đầu trên nền đá trên mặt đất thùng thùng rung động, "Tiểu thư tha mạng, nô tỳ không phải cố ý! Quận chúa tha mạng!"

Lam U Niệm nhìn tỳ nữ trên dùng sức dập đầu mặt đất, trong mắt chợt lóe qua hào quang không rõ, không phải cố ý sao? Xem ra chưa chắc là vậy, tỳ nữ này căn bản là người có võ công, tỳ nữ như vậy thể nhưng lại phạm sai lầm đơn giản như thế, phủ Thừa tướng này quả nhiên không yên ổn?

Hoa Mộc Khuynh còn muốn khiển trách, Lam U Niệm ngăn lại, nếu như nàng và Hoa Mộc Khuynh còn như vậy người khác nhất định sẽ cho rằng hai người bọn họ không độ lượng.

"Không sao, người đi xuống đi!" Lam U Niệm phát phát tay cho người quỳ trên mặt đất đi xuống.

"Ai nha, y phục Tam tiểu thư làm sao làm thành như vậy? Nha đầu kia cũng là quá lỗ mãng!" An di nương ngồi bàn phía trên thập phần ảo não nói, bộ dáng quan tâm kia làm như có bảy tám phần. Thậm chí còn đứng dậy đi đến bên người Lam U Niệm, cố ý hỗ trợ nhìn xem vết bầm này có thể lau đi hay không.

"Không cần An di nương hao tâm tổn trí, không trở ngại!" Lam U Niệm tránh thoát tay An di nương, nàng thật không chịu được người khác đụng vào nàng, làm cho nàng rất chán ghét.

"Này, vậy nên làm như thế nào?" An di nương nhìn y phục trên người Lam U Niệm, tựa hồ rất lo lắng, lo lắng đến không biết làm thế nào.

Lam Nhã đứng dậy đỡ An di nương, cũng cố ý nói "Lần trước khi con trở về, trong gian phòng còn có vài bộ y phục, nếu như Tam muội muội không chê thì dùng tạm đi, hôm nay nhiều người như vậy thật không tốt!"

Lam U Niệm nhìn cặp mắt Lam Nhã cùng An di nương, ánh mắt sáng ngời làm trong lòng An di nương cùng Lam Nhã chợt dạ, giống như nhìn thấu âm mưu quỷ kế, tâm tư dơ bẩn của bọn họ. An di nương trốn tránh ánh mắt của Lam U Niệm, mà Lam Nhã lại là cúi đầu không dám nhìn Lam U Niệm.

Chứng kiến biểu hiện này của bọn họ Lam U Niệm liền biết phía sau nhất định là có bẫy đang chờ đợi nàng, Lam U Niệm biết rõ nàng không thể cự

tuyệt, bởi vì trên bàn rất nhiều quý phụ cũng đang khuyên "Đúng vậy, Lam tiểu thư cô vẫn nên nhanh đi thay y phục khác đi!" "Đúng vậy, để bộ dạng như thế này sẽ mất thể diện, vẫn nên nhanh đi thay y phục đi!" "Nha hoàn này cũng quá không biết làm việc, may nơi này có y phục có thể đổi, Lam tiểu thư nhanh đi đổi đi!"

Lam U Niệm gật gật đầu, Hoa Mộc Khuynh kéo tay Lam U Niệm "Niệm Nhi muội muội, ta đưa muội đi!" yến hội nhàm chán, hơn nữa nàng cũng không thích những thiên kim tiểu thư kia, còn không bằng cùng Niệm Nhi muội muội cùng đi.

"Vẫn nên để ta cùng Tam muội muội đi thôi, Quận chúa chưa quen thuộc phủ Thừa tướng, ta đi cùng Tam muội muội lần tốt nhất!" Lam Nhã giữ chặt tay Lam U Niệm, thập phần tốt bụng nói.

Hoa Mộc Khuynh vốn đang không đồng ý, nàng cảm thấy Lam Nhã này không có hảo tâm, nếu như nàng đi theo nhất định có thể chiếu cố Niệm Nhi muội muội. Nhưng Lam U Niệm lại vỗ nhẹ tay Hoa Mộc Khuynh "Mộc Khuynh tỷ tỷ không cần lo lắng, muội thay y phục sẽ trở lại."

Nghe Lam U Niệm nói như vậy, Hoa Mộc Khuynh cũng đồng ý, nghĩ Lam Nhã cũng không dám làm ra chuyện gì.

Lam U Niệm theo Lam Nhã rời khỏi yến hội, mà nàng rời đi lại làm cho Phong Dực Hiên nhũn mày, không thấy Lam U Niệm ở yến hội, Phong Dực Hiên đứng dậy liền chuẩn bị rời đi. Phong Hạ Kỳ ở dưới mặt bàn đá Phong Dực Hiên một cước, tiến đến bên tai Phong Dực Hiên nói "Đừng rời đi nhanh như vậy, nếu không một mình ta thật nhàm chán!"

Phong Dực Hiên không thèm nhìn hoàng huynh nhà mình ngẫu nhiên thần kinh, nhưng nghĩ đến nếu như cứ trực tiếp rời đi như vậy, thật sự là đối với hoàng huynh không tốt, nên chịu đựng bức bối ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Thuộc Đông Y

Lam U Niệm chậm rãi đi theo Lam Nhã đến hậu viện phủ Thừa tướng, đi một lát đã đến một gian phòng, vừa bước vào phòng Lam U Niệm đã ngửi được mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, nàng cười khẽ nụ cười nở rộ như Mạn Châu Sa Hoa, xinh đẹp nhưng đầy máu tanh.

"Tam muội muội, người xem thử đi có bộ nào thích hợp không?" Lam Nhã đi tới phòng chứa quần áo lấy ra một bộ váy áo lụa mỏng màu trắng, cười sáng lạn nói với Lam U Niệm.

"Sao có thể không thích hợp chứ? Đại tỷ tỷ quá đa nghi rồi!" Lam U Niệm nhận lấy quần áo, làm như không có phát hiện gì cả chuẩn bị bước vào phòng thay đồ, khi thấy Lam Nhã định rời đi thì nói tiếp: "Đại tỷ tỷ không ở chỗ này chờ muội sao, muội muội không biết đường đâu?"

Lam Nhã nhìn khói bay lượn lờ trong lư hương, vẻ mặt có phần lo lắng nói: "Lát nữa bên ngoài sẽ có nha hoàn đưa Tam muội muội trở về mà, Tam muội muội không cần lo lắng." Lam Nhã vừa nói vừa che bụng của mình lại, khó chịu nói: "Không biết tại sao bụng tỷ tỷ có chút đau đớn, tỷ muốn đi tìm đại phu xem đây."

"Hả? Hóa ra thân thể Đại tỷ tỷ khó chịu, Đại tỷ tỷ chớ gấp." Lam U Niệm giữ chặt Lam Nhã đang chuẩn bị ra ngoài, đề nàng ta ngồi lên ghế nói: "Muội sẽ nhanh chóng đi gọi đại phu, tỷ tỷ khó chịu thì không nên tự mình đi tìm đại phu!"

"Không được!" Âm thanh của Lam Nhã lộ ra chút sắc bén.

Lam U Niệm không hiểu nhìn Lam Nhã: "Đại tỷ tỷ làm sao vậy? Có phải rất khó chịu hay không, ta lập tức đi gọi đại phu!" Lam U Niệm nói xong chạy ra ngoài cửa, còn chưa chạy được mấy bước đã bị Lam Nhã kéo lại.

"Nói như thế nào thì Tam muội muội cũng là đích nữ Lam phủ, quần áo biến thành thế này còn chạy tới chạy lui còn ra thể thống gì, không có gì đâu, ta chỉ cảm thấy hơi khó chịu chút thôi, ta đi một lát rồi về ngay ấy mà!" Lam Nhã nói xong không để Lam U Niệm có thời gian phản ứng đã chạy ra khỏi phòng, còn nhanh tay đóng chặt cửa phòng từ bên ngoài.

Lam Nhã vừa rời khỏi, Lam U Niệm lập tức dùng nước trà trên bàn dập tắt khói trong lư hương, thứ đang bùng cháy trong lư hương này chính là hương liệu trợ tình, hơn nữa còn là loại hương liệu thúc giục tình dục vô cùng bá đạo, dù là nữ tử trinh tiết đến đâu trúng loại hương này cũng sẽ biến thành dâm phụ, quả thật An di nương một kẻ không thành lại nảy sinh kẻ khác, hủy hoại thân thể băng cơ ngọc cốt của nàng thì thôi đi, bây giờ còn muốn hủy đi trong sạch của nàng. Có thể nghĩ, ở thời đại này, nếu như nàng mất trinh tiết trước mặt mọi người, hoặc là nàng không còn mặt mũi bị người ta nhục nhã cho đến chết, hoặc là xuống tóc làm ni cô sống hết quãng đời còn lại ở chùa miếu, đúng là kẻ sách hay!

"Niệm Niệm." Đột nhiên Phong Dực Hiên xuất hiện trong phòng khiến Lam U Niệm sợ hết hồn, nàng biết võ công của hắn rất cao, nhưng không nghĩ tới lại có thể dưới tình huống im hơi lặng tiếng thế này bước vào phòng mà nàng không hề phát hiện.

Phong Dực Hiên đưa đồ trong tay cho Lam U Niệm, nàng không hiểu nhưng vẫn mở túi vải ra, chỉ là sau khi mở ra khoe miệng nàng liền co rút. Bởi vì đồ trong túi chính là quần áo của nàng, hơn nữa còn là quần áo nàng để ở U Niệm Các.

"Lấy từ đâu vậy?" Lam U Niệm cảm lấy quần áo tùy ý hỏi, kỳ thật trong lòng đang ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông Phong Dực Hiên.

"Quần áo bản rồi, ta trở về lấy!" Phong Dực Hiên không thèm để ý đáp, hần nhìn thấy tất cả mọi chuyện trên tiệc rượu, hoặc là nói từ lúc bước vào tiệc rượu ánh mắt của hần chỉ chuyển động quanh nữ hài này, vừa thấy quần áo nàng bản, ban đầu hần còn nghe theo lời khuyên của hoàng huynh ngồi xuống, nhưng khi nghĩ tới Niệm Niệm sẽ mặc quần áo của nữ tử đáng ghét khác liền không chịu nổi, cho nên nhanh chóng bay trở về U Niệm các lấy quần áo đến, hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ bởi vì mình là Minh Vương lại bước vào khuê các nữ tử cầm quần áo nữ tử.

"Cảm ơn!" Lam U Niệm không biết mình nên nói cái gì nữa, đường đường là Minh Vương tại sao lại có dáng vẻ thế này, không chút ăn khớp với tin đồn.

"Không cần!" Phong Dực Hiên nghiêm trang nói, sau đó nghĩ cái gì đó lại nói tiếp: "Giữa chúng ta không cần phải nói cảm ơn!"

Lam U Niệm nhìn Phong Dực Hiên, khẽ rít một câu qua kẽ răng: "Không, ta cảm ơn cả nhà ngươi!", thật tình nàng đã không nhịn nổi, nàng muốn mắng chửi người!

"Quần áo là ta lấy đến, không có liên quan đến cả nhà ta!" Phong Dực Hiên sửa lại, hoàn toàn không có nghe được ý mắng chửi người của Lam U Niệm.

"Ha ha." Lam U Niệm cười gượng, không có sức nói nữa, căn bản là nàng đã hết cách với Phong Dực Hiên. Ngoan ngoãn vào trong phòng thay quần áo, đổi lại quần áo của chính mình, nàng không nén nổi xúc động, khá tốt là Phong Dực Hiên lấy quần áo của nàng tới, nếu không để nàng mặc quần áo Lam Nhã, không phải nàng sẽ khó chịu đến chết à.

Chờ Lam U Niệm thay quần áo xong ra ngoài, Phong Dực Hiên vẫn còn đứng ở nơi đó, nàng ngẩng đầu nhìn hần một cái, vừa nhìn nàng liền thảm thán không tốt! Lúc này sắc mặt trắng nõn của Phong Dực Hiên có hơi ửng hồng, bắp thịt cả người đều căng cứng, rõ ràng là trúng thuốc!

Bởi vì khi còn nhỏ nàng trúng độc quá nhiều, cho nên trong quá trình giải độc Quý Y Tử để nàng tắm nước thuốc giải độc, dùng thường xuyên cho nên thân thể nàng cũng trở nên đặc biệt, mặc dù không đến mức bách độc bất xâm, nhưng quả thực không hề trở ngại khi gặp rất nhiều loại độc. Hiện tại trong phòng đốt hương giục tình, Lam U Niệm không sao, dù đã dập tắt lư hương, trong không khí vẫn còn lưu lại mùi hương của nó, Phong Dực Hiên đứng ở chỗ này lâu như vậy chắc chắn đã ngửi rất nhiều, không xảy ra chuyện mới là lạ!

"Phong Dực Hiên?" Lam U Niệm nhẹ nhàng gọi tên hần, vừa nghĩ nếu như có gì không thích hợp sẽ lập tức rời đi.

Phong Dực Hiên đã biết hiện tại mình bị trúng thuốc, kích thích xa lạ trong cơ thể làm cho mặt hần đỏ bừng, nói thế nào thì nhiều năm qua hần còn chưa nắm tay của nữ tử, nay càng thêm hoảng hốt vì bị kích thích như vậy. Kỳ thực lúc vừa biết mình trúng thuốc, Phong Dực Hiên hoàn toàn có thể khắc chế kích thích trong người mình, nhưng bây giờ nhìn thấy nữ hài trước mặt không biết tại sao hần lại cảm thấy không chỉ cơ thể nóng lên ngay cả trái tim cũng nóng.

"Ta không sao, nàng có sao không?" Phong Dực Hiên lo lắng hỏi, hần không sợ mình trúng thuốc, hần có thể khống chế mình, nhưng người hần lo lắng là tiểu cô nương trước mặt, hần không muốn để nàng trong thấy những sự việc dơ bẩn không chịu nổi này.

"Ta không sao, người trúng thuốc rồi, chúng ta rời đi đi!" Lam U Niệm thấy sắc mặt Phong Dực Hiên dù đỏ bừng, nhưng đôi mắt rất tỉnh táo, xem ra thuốc này không ảnh hưởng đến hần, quả nhiên là nam tử lạnh lẽo vô cùng.

Phong Dực Hiên gật đầu, ôm lấy Lam U Niệm bay ra khỏi phòng, nàng bị hần ôm vào trong ngực, hơi thở mùi bạc hà bao phủ lấy nàng, nàng khó chịu chuẩn bị phản kháng, nhưng lúc tay nàng vừa chạm vào ngực hần, mới phát hiện nhiệt độ cơ thể hần cao đến đáng sợ.

"Người trúng hương trợ tình." Hai người ngừng lại ở chỗ không người, Lam U Niệm đẩy ôm ấp của Phong Dực Hiên ra, tốt bụng nhắc nhở.

"Ừ!" Phong Dực Hiên đáp, vừa nghĩ tới cảm giác trong ngực, nho nhỏ, mềm mại, cảm giác trái tim mình mềm nhũn ra.

"Có cần ta tìm nữ nhân tới đây cho người không?" Lam U Niệm hỏi, người trúng hương trợ tình không phải là những loại độc khác, trúng loại độc này phải giao hợp với người khác, hoặc là bản thân phải nhịn xuống, Phong Dực Hiên đối đãi với nàng không tệ, cho nên nàng mới thật lòng đề nghị.

Vốn Phong Dực Hiên còn đang nghĩ đến dư vị vừa rồi trong ngực, bây giờ đột nhiên nghe thấy lời của nàng, đáy lòng như bị tát một chậu nước đá, hần nhìn nàng, cắn chặt răng, cắn chặt đến mức phát ra âm thanh "Ken két", trong mắt tóe lửa giận không cách nào ngăn chặn, giống như một con sư tử bị chọc giận.

Lam U Niệm thấy hần cau mày, đôi mắt lộ ra ánh sáng sắc bén, cảm giác bầu không khí bị đè nén, dường như không khí cứng lại, thậm chí nàng còn không dám nhìn thẳng vào mắt hần, bởi vì trong đôi mắt kia không chỉ có phần nộ còn có đau lòng, chỉ là nàng không hiểu cuối cùng thì mình đã làm sai điều gì chọc vị đại gia này tức giận?

Phong Dực Hiên vỗ tay một cái, Âm Nhất liền xuất hiện ở trước mặt Phong Dực Hiên, nhìn sắc mặt âm trầm của chủ tử nhà mình lại nhìn về mặt vô tội của Lam cô nương, Âm Nhất cảm thấy số mình thật khổ.

"Bảo vệ nàng thật tốt!" Phong Dực Hiên nói xong nhanh chóng bay mất, trước khi hần đi nhìn Lam U Niệm một cái thật sâu, cái nhìn kia chất chứa quá nhiều thứ, khiến nàng có phần không được tự nhiên.

Lam U Niệm lắc đầu ổn định ý nghĩ kỳ quái trong lòng, còn rất nhiều chuyện chưa làm, nàng nhìn quanh phủ Thừa tướng, đám người các người đưa cho ta lễ vật lớn như vậy, nếu như Lam U Niệm ta không đáp lễ có phải đã quá thiếu lễ phép hay không?

Phong Dực Hiền vận khinh công cực hạn bay về phủ Minh Vương, bởi vì dọc đường dùng công lực áp chế còn rời khỏi Lam U Niệm, cho nên kích thích trong cơ thể đã sớm được dẹp loạn. Hơn nữa hắn phát hiện, khi rời khỏi nàng, khác thường trên người hắn đã tốt hơn, xem ra Niệm Niệm còn khiến người ta mê muội hơn cả hương gọi tình.

Mặc dù kích thích trong thân thể đã lắng lại, nhưng hắn vẫn vào phòng tắm nước lạnh. Vừa rồi không chỉ sợ vì cơ thể khác thường dọa Niệm Niệm, rời khỏi nàng hương gọi tình đã không có là gì cả, nhưng hắn vẫn có chút tức giận vì lời nói của nàng, tức giận đến mức hắn muốn ôm tiếu cô nương đó lại hung hăng đánh đòn, chỉ có điều lại sợ mình làm ra chuyện tổn thương nàng nên mới rời khỏi đó.

Sau khi Phong Dực Hiền tắm nước lạnh, nghĩ tới chuyện có người muốn hại Niệm Niệm, trong lòng lúc nào cũng không yên tâm, chỉ là vừa nghĩ đến lời nói của nàng lại cảm thấy tức giận. Phong Dực Hiền cảm giác mình cực kỳ mâu thuẫn, chỉ sợ Niệm Niệm không biết, người Phong Dực Hiền hắn coi trọng chỉ có mình nàng, hắn cũng chỉ hết lòng vì Niệm Niệm. Trước kia hắn không chạm vào nữ tử khác, sau này cũng sẽ không! Người bên cạnh hắn chỉ có thể là Niệm Niệm, hắn chỉ có thể chạm vào Niệm Niệm!

Không còn rời rắm, Phong Dực Hiền lại bay đến phủ Thừa tướng, không phải hắn không thừa nhận mình không thể bỏ được nữ hài không có lương tâm đó, mà là hắn muốn tự tìm đau khổ!

Ám Nhị đi theo phía sau âm thầm nói quả nhiên là thế, hắn ta biết cho dù chủ tử bị trúng thuốc khiến nam nhân bị kích thích, vẫn không kích thích, chủ tử thật là quá thanh tâm quả dục, không biết có phải chủ tử có vấn đề gì hay không, có nên tìm đại phu đến giúp đỡ không? Nếu như lúc này Phong Dực Hiền biết ý nghĩ của ám vệ mình, nhất định sẽ trực tiếp ném hắn ta đi, không phải hắn không bị kích thích, chỉ là hắn chỉ bị Niệm Niệm kích thích mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: 64: Hương Trợ Tình

"Đại thiếu gia." Một tỷ nữ đi đến bên cạnh Lam Mặc Huyền, thấp giọng gọi.

"Có chuyện gì?" Lam Mặc Huyền thấy nữ tử này là nha hoàn bên cạnh Lam Nhã, không khỏi hỏi, thực sự không hiểu muội muội này của hắn có chuyện gì nữa.

"Là như vậy, quần áo của Tam tiểu thư bị bẩn, Đại tiểu thư đi cùng Tam tiểu thư hậu viện thay quần áo, nhưng lại xảy ra chút việc, Đại tiểu thư đề nghị đặc biệt đến thông báo với Đại thiếu gia!" Tỷ nữ cúi đầu vì vậy Lam Mặc Huyền không thể thấy rõ vẻ mặt của nàng ta, cho nên không nhìn thấy môi của tỷ nữ này đang run rẩy.

"Cái gì? Niệm Nhi đã xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện gì?" Lam Mặc Huyền khẩn trương hỏi, thật tình thì hắn quá quan tâm người muội muội này, nếu như bình thường nhất định hắn sẽ phát hiện ra chuyện này khác lạ, nhưng hôm nay hắn biết phủ Thừa tướng sẽ gây khó dễ muội muội, cho nên khó tránh khỏi hơn khẩn trương.

"Nô tỳ cũng không rõ lắm, hình như là Tam tiểu thư bị ngã úp mặt, Đại tiểu thư vốn chuẩn bị tìm đại phu, nhưng Tam tiểu thư lại muốn Đại thiếu gia qua đó." Tỷ nữ nói năng lộn xộn, nàng ta chỉ nghe theo tiểu thư căn dặn lừa Đại thiếu gia tới gian phòng đó, nhưng mà khi đứng trước mặt Đại thiếu gia nàng ta vẫn rất căng thẳng.

Lam Mặc Huyền đứng dậy: "Nhanh chóng dẫn đường!" Nói xong đi theo tỷ nữ rời khỏi tiệc rượu, lo lắng đến mức quên nói với Lam Kiến Quân một tiếng, lúc này trong lòng hắn chỉ nghĩ có phải muội muội mình lại bị ức hiếp hay không, làm thế nào lại ngã úp mặt, có phải do phủ Thừa tướng làm? Hắn vốn rất áy náy với muội muội, bây giờ lại hận không thể làm ca ca tốt nhất thiên hạ, nếu như muội muội bị thương lần nữa vậy thì cũng do hắn quá bất tài.

Phong Hạ Kỳ và Kinh Vô An nhìn thấy bạn tốt vội vã rời đi, bọn họ đều có vài phần tự đánh giá trong lòng, điều khiến Lam Mặc Huyền vội vã như thế chỉ có muội muội Lam U Niệm của hắn, xem ra hôm nay chính là Hồng Môn Yên*, nhưng hai người cũng không có nhúc nhích, dù sao Minh Vương rời khỏi chỗ mọi người không dám nói gì, hơn nữa Minh Vương luôn luôn như vậy, bây giờ lại có thêm Xa Kỳ tướng quân rời chỗ, nếu như bọn họ lại rời đi, chắc chắn hôm nay sẽ bị người khác nắm thóp.

Lam Mặc Huyền đi theo tỷ nữ bước vào trong khu nhà nhỏ, tỷ nữ khom người nói: "Đại thiếu gia, Tam tiểu thư ở trong phòng, người trực tiếp đi vào là được rồi!"

Lam Mặc Huyền và Lam U Niệm vốn không phải người chịu trời buộc, bình thường Lam Mặc Huyền cũng thường xuyên ra vào U Niệm Các, hơn nữa hiện tại lo lắng cho muội muội nên hắn trực tiếp đẩy cửa bước vào phòng, nhưng chờ khi hắn đi vào, cửa bên ngoài đã bị khóa lại.

"Niệm Nhi?" Lam Mặc Huyền tìm khắp phòng vẫn không nhìn thấy muội muội, lúc này hắn đã chắc chắn mình bị lừa, hơn nữa còn rơi vào trong âm mưu

nào đó, vậy Niệm Nhi muội muội của hần đâu rồi?

Lam U Niệm đứng ở ngoài cửa sổ nhìn nha hoàn dẫn ca ca mình vào phòng, còn có gì không hiểu nữa. Quả là rất độc ác, không chỉ muốn hủy đi trong sạch của nàng, còn muốn hủy đi danh tiếng của ca ca, mặc dù nàng và Lam Mặc Huyền không phải huynh muội ruột, nhưng trong thế tục bọn họ là huynh muội, bây giờ huynh muội hai người lại tăng tị với nhau, chắc chắn không chỉ mình nàng mà cả Lam Mặc Huyền cũng sẽ mất đi tất cả, đôi mắt Lam U Niệm dâng lên một hồi mưa to gió lớn.

"Ám Nhất!" Lam U Niệm gọi Ám Nhất vẫn luôn đi theo phía sau mình.

"Lam cô nương." Thái độ của Ám Nhất đối với Lam U Niệm cực kỳ tôn kính, mặc dù nàng không hiểu nhưng cũng không nghĩ nhiều.

"Có thể mở cửa sổ ra, đưa ca ca ta rời khỏi đó không, ta làm xong mọi chuyện sẽ đi tìm ca ca." Lam U Niệm nói, không phải là mệnh lệnh mà là thương lượng, dù sao thì Ám Nhất cũng không phải thuộc hạ của nàng, nàng không có quyền đưa ra mệnh lệnh.

"Có thể, nhưng Lam cô nương đi một mình quá nguy hiểm!" Ám Nhất đáp lời, chủ tử đã căn dặn hần phải chăm sóc tốt cho Lam cô nương, nếu như Lam cô nương đã xảy ra chuyện gì, bản thân hần sẽ rất bị thảm.

"Không sao đâu, ta sẽ bảo vệ tốt bản thân!" Lam U Niệm nói xong cũng biến mất trong góc khuất, Ám Nhất khẽ suy tư, cũng phải, hần đã được chứng kiến võ công của Lam cô nương, hần là sẽ không xảy ra vấn đề.

Lam Mặc Huyền đang âm thầm suy tính, đã xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên Ám Nhất từ bên ngoài mở cửa sổ nhảy vào.

"Ám Nhất? Tại sao lại là huynh?" Lam Mặc Huyền không hiểu, càng ngày càng có cảm giác có phải muội muội mình đã xảy ra chuyện, nên nhanh nhẩu hỏi: "Niệm Nhi đâu? Huynh có nhìn thấy Niệm Nhi không?"

"Mặc Huyền, đừng nóng vội! Lam cô nương không sao, hiện tại huynh đi theo ta!" Ám Nhất nói xong đã nhảy ra ngoài, Lam Mặc Huyền ở chung với Ám Nhất không phải ngày một ngày hai, hai người cũng là bạn bè, cho nên không hề do dự theo Ám Nhất rời khỏi phòng.

Lam U Niệm từ góc tối đi ra nhìn căn phòng đã không còn mùi thơm gọi tình, xoay người bay ra ngoài.

"Lam U Niệm, ngươi là tiện nhân! Ngươi đáng chết! Ta nhất định phải hủy hoại ngươi!" Lam Chi nằm ở trên giường không ngừng nguyên rủa, mặt mũi vô cùng thù hận. Lam U Niệm đứng ở phòng ngoài, nghe từng câu nói ác độc, vui vẻ trong mắt càng đậm lại không có chút nhiệt độ.

Lấy một viên thuốc trên người ra bóp nát, để cho mùi thuốc theo gió lùa vào giữa phòng, chỉ là lúc này Lam Chi vẫn hồn nhiên không hề hay biết. Mà lúc này Ám Nhất dẫn theo Lam Mặc Huyền rời khỏi phòng nhanh chóng chạy tới bên cạnh Lam U Niệm cung kính hỏi: "Lam cô nương có gì căn dặn ạ?"

"Chắc là An Thừa tướng có cháu trai chứ?" Giọng điệu của Lam U Niệm có chút không chắc chắn hỏi.

"Đúng vậy!" Ám Nhất hồi đáp, bây giờ hần đã biết phủ Thừa tướng muốn làm cái gì, đúng là không thể tha thứ, muốn hủy hoại chủ mẫu của bọn họ không nói, còn muốn hủy hoại bằng hữu của hần, Ám Nhất cảm thấy dù hần chỉ là ám vệ, nhưng vẫn nổi giận muốn giết người!

"Chắc là Phong Dực Hiên có cái gian tế ở phủ Thừa tướng, giúp ta đưa công tử Thừa tướng gia tới đây đi." Lam U Niệm duỗi tay vén ít tóc tán loạn ra sau vành tai trắng nõn, nói: "Nếu đã mở màn hí kịch, sao có thể không tiếp tục diễn chứ?"

Phản ứng đầu tiên của Ám Nhất chính là tuyệt đối không được trêu chọc nữ tử, đặc biệt là nữ tử có năng lực như chủ mẫu, phản ứng thứ hai chính là, con mẹ nó, chủ ý này quá tuyệt vời! Lão Thừa tướng này lúc nào cũng chống đối chủ tử, để xem lần này ông ta có mất hết thể diện không!

"Còn không mau đi?" Không biết Phong Dực Hiên xuất hiện từ khi nào quá lớn, không hiểu thuộc hạ của mình đứng đó ngăn người làm gì?

Vào một cái, Ám Nhất đã rời khỏi, trong lòng vô cùng kích động, làm chuyện xấu quả thật rất vui vẻ! Quả nhiên đi theo Lam cô nương chơi vui hơn đi theo cạnh chủ tử lạnh như băng.

Thật ra lúc Phong Dực Hiên vừa mới đến Lam U Niệm đã phát hiện, nhưng nàng cũng không có giấu giếm cái gì, vốn dĩ nàng không phải là bé gái không rành thế sự, nàng là gốc cây Mạn Châu Sa Hoa có độc, dù người khác thấy nàng thế nào, nàng cũng không phải người tốt, nàng là người có thù tất báo.

"Có muốn kéo đại tỷ nàng đến cùng không?" Đối với những người muốn hại Niệm Nhi hần cực kỳ tức giận, tức giận đến mức muốn trực tiếp giết người, nhưng mà hần không thể, tiểu cô nương trước mặt hần có ý nghĩ, chủ kiến riêng, hần phải học cách tôn trọng nàng.

Khó tránh việc Lam U Niệm sững sốt, nàng cho rằng người như Phong Dực Hiên sẽ rất chán ghét loại người có thù tất báo như nàng, nhưng nàng không nghĩ tới sau khi hần nghe được kẻ sách ác độc của mình, còn đứng cạnh nàng như bình thường, thậm chí còn muốn ra tay giúp đỡ, cảm giác được người tin tưởng thật sự rất tốt.

"Không cần, vậy là đủ rồi!" Lam U Niệm nhìn Phong Dực Hiên hồi đáp, đôi mắt đen bóng kia dường như bịt kín một tầng thủy quang, cực kỳ giống ngọc lưu ly thượng hạng, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Không phải nàng thiện lương, cũng không phải nàng không đành lòng, chỉ là bởi vì nếu như làm lớn chuyện này, khó tránh khỏi tạo thành ảnh hưởng, hơn nữa hiện tại nàng đã tiếp nhận thân phận đích nữ Lam phủ, nếu như quá mức âm ỉ cùng phủ Thừa tướng sẽ rất nguy hiểm, ắt phải kinh động đến hoàng hậu, sau đó nữa là Nhị hoàng tử, về sau phiền phức của nàng quá nhiều, nếu như nhiều người dự tính một lần công kích nàng, đúng là nàng có chút bận

bị đáp trả?

"Hừ!" Trong lòng Phong Dực Hiền vẫn thấy không thoải mái, cô gái nhỏ trước mắt quá mức tốt đẹp, tốt đẹp đến mức hần muốn nâng niu trong lòng bàn tay để bảo vệ, nhưng những người này lại dám dùng việc dơ bẩn nhường này đối phó nàng, càng nghĩ càng tức giận!

"Nếu không cứ đánh ngất An Thừa tướng sau đó đưa đến chung một chỗ với nữ tử bên trong, làm như vậy mới có thể hả giận!" Phong Dực Hiền hoàn toàn không có cảm giác ý tưởng của mình có bao nhiêu kinh khủng, và lại hần vốn không phải một người nhân từ nương tay, nhiều năm qua không biết hần đã giết bao nhiêu người, có đôi khi thủ đoạn đó tàn nhẫn đến mức khiến người ta hoảng sợ.

Lam U Niệm không nghĩ đến Phong Dực Hiền lại ngông cuồng như thế, nếu như An Thừa tướng ở cùng cháu ngoại gái của mình, vậy... Nghĩ tới hình ảnh kia, Lam U Niệm đã cảm thấy không thể chấp nhận được, nếu như Phong Dực Hiền trực tiếp làm như vậy chính là trực tiếp tuyên chiến với gia tộc của hoàng hậu, chắc hần sau này hần cũng sẽ không được sống dễ chịu, dường như nam nhân này rất tốt với nàng nhi.

"Ây da, nếu như làm vậy, người cũng biết nếu như tra ra là do người nhúng tay vào, Phong Dực Hiền, người có biết hậu quả không?" Lam U Niệm nhìn chăm chăm Phong Dực Hiền, giống như rất khó hiểu, chẳng lẽ ơn cứu mạng lớn đến vậy sao? Vào lúc này làm sao nàng có thể biết, chỉ là bởi vì người cứu hần là nàng, cho nên Phong Dực Hiền lạnh như khối băng này mới trở nên như thế. Nếu như là người khác, sao hần có thể nhớ mãi không quên?

"Không sao, nàng không thích, ta tuyệt đối sẽ làm cho bọn họ biến mất ở trước mặt nàng!" Phong Dực Hiền híp ánh mắt sắc bén lại, thân thể rắn rỏi như muốn rút kiếm ra khỏi vỏ, hơi thở trên người đột nhiên phóng ra lạnh buốt, liếc mắt nhìn làn gió cuồng giả phóng xuất tự dung làm cho lòng nàng cực kỳ an tâm!

"Ồ." Ở trước mặt một Phong Dực Hiền như vậy nàng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể lúng túng chuyển đề tài: "Thân thể người? Không sao chứ?"

"Niệm Niệm quan tâm ta à?" Hai mắt Phong Dực Hiền sáng lên, nghe lời nói như quan tâm của cô gái nhỏ trước mặt, cảm giác đè nén khó chịu vì lời nói muốn tìm nữ tử khác cho hần cũng bị vỡ tan.

Lam U Niệm không nói, thật sự không biết nên trả lời như thế nào, mặc dù hiện tại nàng đã xem hần như bạn, nhưng ở cổ đại thân phận của hần quá cao, nếu như muốn nàng nói nàng muốn làm bạn với hần thì buồn cười biết bao nhiêu!

Phong Dực Hiền cũng không thêm đề ý Lam U Niệm không nói chuyện, vui vẻ nói: "Ta cũng biết là Niệm Niệm quan tâm ta!" Bên môi Phong Dực Hiền lúc nào cũng mang theo đường cong thoang thoáng, trong xinh đẹp yêu đã có cung chiều vô hạn. Sau đó lại nói một câu: "Những thứ dơ bẩn đó sao có thể làm tổn thương đến ta, ta không phải là nam nhân tùy tiện!"

Trong giọng nói mang theo giải thích vội vàng, hoặc như là kiêu ngạo bày tỏ mình rất lợi hại: "Trái tim và thể xác bản vương đều là của vương phi tương lai!" Cho dù hần rất muốn thể xác và tinh thần mình là của cô gái nhỏ trước mặt, nhưng khi nhìn dáng người nhỏ nhắn xinh xắn cùng tuổi tác của Niệm Niệm, Phong Dực Hiền vẫn rất kiêng dè. Dù sao thì Niệm Niệm vẫn còn nhỏ, nàng không hiểu mấy chuyện này, từ từ sẽ nói sau, không phải hần đã nhích tới trước gần thêm một chút sao?

"Xi - -" Nghe rõ được giọng nói của một nam tử đã mười chín tuổi dường như còn mang theo tính trẻ con như vậy khiến Lam U Niệm bật cười, hình như đã lâu rồi nàng không có cười vui vẻ như vậy.

"Chủ tử, Lam cô nương, đã làm xong mọi việc!" Ám Nhất vừa xuất hiện sau lưng hai người, đánh vỡ hơi thở có phần mập mờ giữa bọn họ.

Chuyện còn lại Lam U Niệm không muốn nhìn, cho nên vận khinh công bay mất, ca ca Lam Mặc Huyền của nàng chờ ở chỗ này, không biết lại lo lắng cỡ nào.

"Người nhìn một lát đi, không được phép xảy ra sự cố!" Phong Dực Hiền căn dặn Ám Nhất, sau đó theo Lam U Niệm rời khỏi, tương đối có vài phần cảm giác phụ xướng phụ tùy.

Chú thích:

Hồng Môn Yên là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn (鴻門) bên ngoài Hàm Dương, thủ đô của Triều đại nhà Tần. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu Bang và Hạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tần từ năm 209 đến 206 TCN. Sự kiện này là một trong những điểm nhấn của chiến tranh Hán-Sở, một cuộc đấu tranh quyền lực cho uy quyền tối cao trên toàn Trung Quốc giữa Lưu Bang và Hạng Vũ, kết thúc với sự thất bại của Hạng Vũ và sự thành lập Triều đại nhà Hán với Lưu Bang là hoàng đế đầu tiên. Hồng Môn Yên thường được ghi nhớ lại trong lịch sử Trung Quốc, tiểu thuyết và văn hóa đại chúng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Mất Tích

"Di nương, không nhìn thấy Tam muội muội!" Lam Nhã vội vã đi đến trước mặt An di nương, trong giọng nói lo lắng mang theo chút khát vọng không dễ nhận ra.

"Cái gì? Sao có thể như vậy?" An di nương vừa lên tiếng, đã có vài phụ nhân và nữ tử bàn bên cạnh biết chuyện, âm thầm suy đoán làm thế nào mà trong buổi tiệc ngày hôm nay lại xảy ra nhiều chuyện đến thế?

"Không tìm thấy Niệm Nhi muội muội? Ngươi làm sao vậy? Bản Quận chúa cảnh cáo ngươi, nếu Niệm Nhi muội muội xảy ra chuyện gì ngươi sẽ biết tay ta!" Hoa Mộc Khuynh vừa nói vừa đứng lên, từ nhỏ nàng đã lớn lên trong cái vòng luẩn quẩn này, sao có thể không biết thủ đoạn tầng tầng lớp lớp của những người này? Nhưng nàng không ngờ bọn họ lại có ý nghĩ động đến Niệm Nhi muội muội, nếu như thực sự Niệm Nhi muội muội có mệnh hệ gì, chắc chắn nàng sẽ không bỏ qua cho Lam Nhã.

"Người đâu, nhanh chóng đi tìm, nhất định phải tìm được Tam tiểu thư Lam phủ cho ta!" An Công Cảnh bất ngờ lên tiếng, vừa răn dạy quờ mắt tất cả nha hoàn và người hầu phía dưới, nhưng khi An Công Cảnh vừa nói như thế, có ai trên tiệc rượu không biết Lam U Niệm mất tích.

Lam Kiến Quân chau mày, vốn dĩ ông biết chắc chắn hôm nay sẽ không trôi qua thuận lợi, cho rằng An thừa tướng chỉ muốn làm khó dễ Niệm Nhi một chút thôi, nào ngờ lại biến thành như vậy? Không tìm thấy? Ba chữ này muốn ám chỉ cái gì Lam Kiến Quân rất rõ ràng, vừa quay đầu lại chuẩn bị để con trai đi hỗ trợ lại phát hiện không thấy hân.

"Nguy rồi!" Phong Hạ Kỳ nghĩ đến Lam Mặc Huyền vừa mới rời khỏi tiệc rượu, biết rõ có người muốn tính kế Lam Mặc Huyền và Lam U Niệm một lượt, quan hệ giữa Lam Mặc Huyền và bọn họ rất tốt, và lại bọn họ còn rất yêu thích Lam cô nương, nếu như hai người này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Phong Hạ Kỳ cảm giác nhất định mình sẽ rất khổ sở.

"Phải xem tình huống mà làm việc!" Kinh Vô An cũng biết sự việc không đơn giản, có lẽ lúc quần áo của Niệm Nhi muội muội bị làm dơ đã là một cái bẫy, nhưng không thể nghĩ đến cái bẫy này còn liên lụy đến Lam Mặc Huyền, An thừa tướng, quả nhiên là một con cáo già! Nhưng dù ngày hôm nay xảy ra chuyện gì, bọn họ đều phải bảo vệ Lam Mặc Huyền và Lam U Niệm.

"Tại sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy? Hôm nay là tiệc mừng thọ của lão phu vậy mà lại xảy ra chuyện, quả thật là sơ suất của lão phu, lập tức đi tìm cho ta!" Mắt An thừa tướng bắn ra ánh sáng nhìn Lam Kiến Quân, thế nhưng lời nói vô cùng lo lắng, chỉ có điều ánh mắt ông ta lại không như vậy.

Xảy ra chuyện thế này, mỗi người đều chậm rãi suy nghĩ đủ thứ. Hiện tại Lam Kiến Quân cực kỳ sốt ruột, ông không sợ An thừa tướng ở trên triều kết tội mình, không sợ máu tươi trên chiến trường, nhưng hôm nay ông không phải là vị tướng quân kia, không phải hạ thần trên triều đình, ông chỉ là một người cha, một người cha thấp thòm bất an.

Lam Nhã đỡ An di nương đi đến gian phòng phía trước, trên mặt hai người đều là ý cười đắc ý, sắp rồi, sắp đến rồi! Lập tức có thể nhìn thấy Lam Mặc Huyền và Lam U Niệm tăng tị với nhau, ha ha ha, sau này bọn họ còn có thể sống yên ổn ở Lam phủ sao? Sau này, bọn họ còn có thể nán lại kinh thành sao?

Nhưng khi hai mẹ con còn cách gian phòng vài chục bước, nụ cười trên mặt Lam Nhã đã không thể nào che giấu được, trong khi An di nương chuẩn bị la lên lời kịch đã chuẩn bị sẵn, ngay khi gương mặt già nua của An thừa tướng lộ ra sự há hê, chỗ ngã rẽ lại có âm thanh truyền đến.

"Đại tỷ tỷ, ta tìm được người rồi!" Nữ hài mặc váy áo trắng ngoa ngoãn đứng ở bên cạnh ca ca, khi thấy tỷ tỷ trong mắt chợt lóe lên ngạc nhiên và mừng rỡ, giống như trẻ nhỏ chạy đến bên cạnh Lam Nhã, dù nàng cũng chỉ là đứa nhỏ: "Đại tỷ tỷ, không phải người nói mình không được khỏe sao? Tại sao còn chạy lung tung? Ta và ca ca phải đi tìm người rất lâu!"

Lam U Niệm còn chưa có chạy đến bên cạnh Lam Nhã đã bị Lam Kiến Quân đang vô cùng lo lắng bắt lấy bả vai, nhìn từ trên xuống dưới, rất sợ con gái mình sẽ bị thương hoặc là bị uất ức. Quan tâm và lo lắng đó không phải giả vờ làm cho Lam U Niệm đang cố ý giả bộ lo lắng suýt chút nữa không thể tiếp tục, khẽ cười xa cách như trước nói: "Lam Tướng quân, tiểu nữ không sao!"

Giọng Lam U Niệm không lớn nhưng Lam Kiến Quân lại nghe rất rõ ràng, bàn tay ôm lấy bả vai Lam U Niệm hơi run run, cảm nhận bả vai gầy yếu trong tay, Lam Kiến Quân nén lại ý nghĩ trong lòng, quan tâm hỏi: "Nhã Nhi nói không tìm thấy con, có chuyện gì vậy?"

Câu hỏi của Lam Kiến Quân cũng chính là câu hỏi tất cả mọi người ở đây muốn hỏi, Hoa Mộc Khuynh kêu to rồi chạy đến bên người Lam U Niệm, lo lắng hỏi: "Niệm Nhi muội muội, xảy ra chuyện gì vậy? Là có người bắt nạt muội muội phải không?" Sau đó quay đầu lại nhìn về phía sắc mặt tái nhợt của Lam Nhã nói: "Không phải người nói không tìm thấy Niệm Nhi muội muội sao, chuyện gì thế này?"

Tất cả mọi người đều rất khó hiểu, đúng vậy, không phải Đại tiểu thư Lam phủ lo lắng không tìm thấy muội muội hay sao, nhưng tại sao lại không thấy, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

"Mặc Huyền, xảy ra chuyện gì vậy?" Phong Hạ Kỳ thấy hai người không có chuyện gì cũng thờ phào nhẹ nhõm, nếu như không xảy ra chuyện cũng nên để một số người nhớ kỹ một chút mới tốt.

"Vừa rồi Minh Vương rời khỏi tiệc rượu, ta liền đi dạo cùng Minh Vương, nào ngờ lại nhìn thấy Niệm Nhi muội muội đang bị lạc đường, hỏi ra mới biết, hóa ra Đại muội muội bị ốm rời khỏi phòng để lại mình Niệm Nhi muội muội ở đó. Niệm Nhi muội muội lo lắng cho Đại muội muội nên nấn nỉ ta đi tìm đại phu đến xem bệnh cho Đại muội muội?" Lời nói của Lam Mặc Huyền ẩn chứa giễu cợt không rõ, nghĩ đến chuyện muội muội vừa nói với mình, Lam Mặc Huyền cảm thấy trong lòng nguội lạnh, những người này lại dám dùng cách đó hủy hoại hân và muội muội, thực sự cho rằng người Lam phủ dễ bắt nạt lắm sao?

Mọi người vừa nghe thì phát hiện nam nhân ngồi trong đình viện không xa kia không phải Minh Vương sao, sau đó lại nhìn về phía Lam Nhã trong ánh

mắt có phần mờ mịt không hiểu.

"Thân thể không khỏe? Bàn Quận chúa lại không nhìn thấy Đại tiểu thư Lam phủ có chỗ nào không khỏe, bỏ rơi muội muội mình ở đó, hiện tại bàn Quận chúa chỉ nhìn thấy có người muốn biến mọi người thành khi đũa giỡn!" Hoa Mộc Khuynh chán ghét nhìn Lam Nhã, lờ lờ nói ra làm cho sắc mặt tất cả mọi người đều rất khó coi. Dù sao hôm nay tới tham gia tiệc mừng thọ, Lam Chi cố tình gây chuyện coi như xong, bây giờ ngay cả Đại tiểu thư Lam phủ cũng trở nên không hiểu chuyện như vậy à? Giờ nhìn lại, mở miệng nói dối không phải đang cố ý lừa mọi người hay sao?

Người tới tham gia tiệc mừng thọ hôm nay không ai không phải nhân vật có uy tín, bị người ta bỏ rơi như thế trong lòng đều giận dữ, về mặt cực kỳ khó coi. Lam U Niệm thấy lời nói của mình đã có hiệu quả, không khỏi cảm thấy buồn cười, vậy mà nàng lại bắt đầu suy nghĩ cho Lam Kiến Quân rồi, nên nàng mới muốn áp chế nhục khí của thừa tướng.

"Đại tiểu thư Lam phủ đúng là quá không hiểu chuyện mà!" Một quý phụ đứng trong đám người bất mãn nói, bình thường đều được tiểu bối cung kính nịnh nọt, làm gì có cơ hội bị một nữ tử ngay cả đích nữ cũng không phải lừa dối.

"Thật không biết An di nương dạy dỗ con cái như thế nào, người xem đi, hôm nay cả hai đứa con gái đều không an phận!" Quý phụ bên cạnh hòa theo, vốn bà ta cũng rất xem thường An di nương, chỉ là một di nương đã dám tự cao tự đại.

"Có điều đích nữ chính là đích nữ, người nhìn Tam tiểu thư Lam phủ đi, mặc dù dung mạo bị hủy nhưng khí chất trên người không kém hơn bất kì ai." Còn có quý phụ nhìn Lam U Niệm khen ngợi.

"Lam Nhã, người nói đi, đã xảy ra chuyện gì?" Lam Kiến Quân không hề quan tâm đến nàng ta như quan tâm Lam U Niệm, thái độ của ông với nàng ta vô cùng lạnh lẽo cứng rắn, không có chút yêu thương của cha, Lam U Niệm nhìn thấy thái độ của Lam Kiến Quân như thế, sau đó cẩn thận nhìn Lam Nhã và Lam Ngân đang đứng phía sau, ánh mắt lóe lên.

"Phụ thân, con... Con..." Lam Nhã không biết nên giải thích như thế nào, rõ ràng tất cả kế hoạch đều đã sắp xếp kỹ càng, hơn nữa Lam U Niệm nán lại trong gian phòng đó rất lâu sao có thể không có việc gì? Hương thời tình kia bá đạo như vậy sao có thể không xảy ra chuyện? Hơn nữa, làm sao Lam U Niệm đi ra ngoài được, chẳng lẽ sau khi Lam Mặc Huyền đi vào đã cứu Lam U Niệm ra? Vậy bọn họ có...

"Tại sao người không nói?" Lam Nhã đang cực kỳ hoảng hốt suy nghĩ những câu hỏi trong lòng, đợi nàng ta phản ứng kịp thì đã muộn.

"Bốp!" Hoa Mộc Khuynh đi tới tát Lam Nhã một bạt tay, cái tát này có thể nói rất dùng sức, gò má Lam Nhã nhanh chóng sưng lên, nàng ta chỉ vào Hoa Mộc Khuynh, nhưng Hoa Mộc Khuynh vốn rất kiêu ngạo nên căn bản không thèm để ý tới nàng ta.

"Lòng dạ Lam Đại tiểu thư thật là tốt, người đang ở đây nguyên rửa Niệm Nhi muội muội sao? Còn nữa, hôm nay người muốn làm gì đây?" Tính tình Hoa Mộc Khuynh cũng không mấy tốt đẹp, nhưng bình thường nàng chưa bao giờ như thế, đó là bởi vì những người gặp chuyện không may không phải bạn của nàng, thế nhưng nàng cũng là người trọng tình trọng nghĩa, nếu như có người dám động đến bạn bè của nàng, tuyệt đối nàng sẽ không buông tha cho kẻ đó!

"Quận chúa tùy ý đánh người như vậy thật sự rất ngang ngược! Nơi này là phủ Thừa tướng không phải phủ Quận chúa!" An Công Cảnh thấy cháu ngoại của mình bị đánh sưng mặt, sắc mặt trở nên u ám, bản thân ông ta cũng không thể làm gì nên chỉ có thể nói vài lời mà thôi.

"Lam Đại tiểu thư không biết phân biệt nặng nhẹ như vậy, bị Quận chúa đánh một cái cũng là phải, dù sao hôm nay chúng ta tới đây là muốn chúc thọ cho An Thừa tướng, không phải tới xem hài kịch!" Kinh Vô An lên tiếng giúp Hoa Mộc Khuynh, có thể nói bọn họ là bạn bè chơi từ nhỏ đến lớn.

"Được rồi, chuyện này đến đây chấm dứt đi, hôm nay là đại thọ của An thừa tướng đừng để những chuyện thế này làm rối loạn tâm tình của mọi người." Phong Hạ Kỳ hòa nhã cười đứng dậy giải vây, nhưng sự thật là hấn mới vừa nhận được ánh mắt đê đê dành cho mình sau đó lại chuyển đến trên người người khác: "Nếu như Niệm Nhi muội muội đã không sao, mọi người cũng nên tiếp tục trở lại dùng bữa thôi!"

Phong Dục Hiền chậm rãi đi khỏi đình nghị chân, lần nữa nghe được mấy chữ Niệm Nhi muội muội trong lòng lại cực kỳ khó chịu, từ khi nào hoàng huynh của hấn lại muốn có muội muội thế, sao hấn không biết?

Mọi người vừa nghe Tứ Vương gia mở miệng, hơn nữa Nhị Vương gia còn gật đầu đồng ý, cố làm ra vẻ mỉm cười chuẩn bị trở về, nhưng trong lòng lại đang khen ngợi khí chất không tầm thường và lòng dạ phóng khoáng của Tứ Vương gia, dù sao xảy ra chuyện như vậy mà Tứ Vương gia vẫn có thể nói giúp người khác, quả nhiên đúng là Tứ Vương gia ôn hòa nhất trong kinh thành. Chỉ là khi nghĩ đến hai chữ muội muội bật ra từ miệng hấn, thì vô cùng kinh hãi và hâm mộ, cuối cùng thì Tam tiểu thư Lam phủ này có vận tốt gì, Quận chúa gọi nàng là muội muội cũng thôi đi, ngay cả Kinh thế tử cũng như thế, bây giờ đến phiên Tứ Vương gia đều xem nàng là muội muội, tiếp đó chẳng phải sẽ là Minh Vương đây chứ?

Lam U Niệm nhìn Phong Hạ Kỳ, trong lòng càng nhận định hình dung ngay từ đầu của mình là đúng, đây chẳng phải là một con hồ ly khôn khéo sao?

Đường trở về cũng không phải chỉ có một, nhưng bởi vì phía trước có Tứ Vương gia và Minh Vương, cho nên người phía sau đều rất tự giác đi theo, dù sao đi đường nào đến tiệc rượu cũng giống nhau, ai có thể nghĩ đến đây là do Lam U Niệm cố ý sắp đặt? Nếu như dẫn hai người kia đến phòng mình, dù nói thế nào mình cũng sẽ bị hiềm nghi, nhưng nếu như ở phòng mình, hơn nữa còn là vô tình chạm mặt chắc chắn càng thêm đặc sắc!

Trong lúc vô ý An thừa tướng nhìn thấy vui vẻ chột léo qua trong đôi mắt Lam U Niệm, chẳng biết tại sao lại muốn nảy sinh ra cảm giác gì đó.

Rất nhiều người cố ý vừa hàn huyên với nhau vừa đi đến đại sảnh, nhưng khi đi đến một căn phòng, bên trong lại truyền ra âm thanh kiều mỹ uyển chuyển của nữ tử và tiếng gầm nhẹ của nam tử khiến tất cả mọi người đều dừng sờ, hôm nay làm sao vậy, chề chưa đủ kích thích sao?

Chương 67: Tiệc Mừng Thọ Biển Vĩ

Đoàn người ngơ ngác nhìn nhau, âm thanh khiến người ta đỏ mặt tía tai bên trong vẫn còn tiếp tục, phụ nhân đã lập gia đình ôm lấy nữ nhi mình rồi che lỗ tai lại, nam tử cũng rất lúng túng, còn sắc mặt An thừa tướng đã trở nên cực kỳ khó coi.

Phong Dực Hiền kín đáo liếc mắt nhìn sang Lam U Niệm, thấy lỗ tai nàng được Hoa Mộc Khuynh che lại, ánh mắt nàng rất bình tĩnh, ngay cả chút thẹn thùng cũng không có. Phong Dực Hiền không khỏi cảm khái, Niệm Niệm nhà mình còn quá nhỏ, hiện tại e là chuyện nam nữ bị bỏ thuốc cũng không biết, xem ra sau này hẳn phải chậm rãi dạy dỗ thôi.

"Vào trong kéo người ra cho ta, ta muốn nhìn thử ai dám làm chuyện không biết liêm sỉ như thế trong phủ thừa tướng!" Phong Hạ Kỳ quát lớn, bộ dạng kia giống như hẳn mới là người trong phủ thừa tướng, nhìn Lam U Niệm không đành lòng nhìn thẳng.

Phong Dực Hiền dùng một ánh mắt, trong mắt rõ ràng viết mấy chữ "Thật giả dối!".

Phong Hạ Kỳ phớt lờ ánh mắt giật giật của đám bạn tốt, tiếp tục quát: "Còn không mau đi, không ngờ bầu không khí bây giờ ở kinh thành lại vẫn đục đến vậy!" Với dáng vẻ xông xáo của Phong Hạ Kỳ, An thừa tướng muốn ngăn cản cũng không có cách nào ngăn cản, dù sao nếu như ông ta kiên trì không để người khác đi vào mọi người sẽ nghĩ sao? E rằng danh tiếng phủ thừa tướng góp nhặt bao nhiêu năm sẽ bị hủy hoại trong chốc lát!

Đã có thị vệ tiến lên mở cửa phòng, mùi vị hoan ái nồng đậm bên trong phả vào mũi làm cho mặt mũi tất cả mọi người đỏ bừng, nhưng cái này không phải điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là hai người trong chăn đang bị quấy rầy không phải Lam Chi vừa mới được nâng xuống và tôn tử An Bình An thừa tướng yêu thương nhất sao?

"A - -" Tiếng thét chói tai của Lam Chi làm cho ánh mắt Lam U Niệm chợt lóe lên vui vẻ, chỉ chút chuyện như thế đã không chịu nổi sao? Quả nhiên còn quá yếu! Phong Dực Hiền vẫn luôn lặng lẽ nhìn Lam U Niệm lúc thấy đáng vẻ gào hoét khi làm chuyện xấu của nàng, chẳng biết tại sao trái tim chợt ngứa ngáy, dường như chỉ cần nàng lộ ra đáng vẻ như vậy muốn hắn làm cái gì cũng được, dù là đúng hay sai, đều không quan trọng.

Sau khi tỉnh táo lại An Bình thấy nhiều người vây quanh dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình hẳn ta cũng cảm thấy bối rối, hẳn ta nhớ lại, biểu muội này gọi hắn ta tới, sau đó biểu muội bắt đầu khiêu khích hắn, vốn dĩ hắn ta cũng không phải chính nhân quân tử, nào có đạo lý thật đưa tới cửa lại không ăn, hơn nữa tướng mạo biểu muội cũng không tệ, lúc tỉnh trong như đã mất ngoài còn e hai người liến lẩn xả vào nhau, nhưng mà hắn ta không nghĩ tới chuyện này sẽ bị nhiều người như vậy phát hiện.

"Vô liêm sỉ!" An Công Cảnh nổi giận đi tới trước mặt An Bình, hung hăng tát nhĩ tử một bạt tay, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói vô liêm sỉ. Còn Lam Chi đang co rúm trong chăn cũng bị chuyện này làm cho bối rối, đau đớn trên cơ thể để nàng ta biết đời mình xong rồi, thực sự xong rồi! Thân thể thanh bạch của nàng ta đã bị biểu ca chà đạp, hơn nữa còn bị nhiều người biết được, chưa kết hôn đã tăng tội với nam tử, danh tiếng như vậy làm thế nào nàng ta có thể thừa nhận?

"Là người, là người, tại sao người lại làm như vậy? Người là tên lưu manh!" Trong lúc hỗn loạn Lam Chi đẩy hết sai lầm lên người biểu ca An Bình, nàng ta chỉ biết mình nghỉ ngơi trong phòng, trong chớp mắt đã bị hủy đi trong sạch trong tay vị biểu ca từ trước đến nay nàng ta cho là kẻ háo sắc. Lam Chi nhìn về phía An Bình đầy căm hận, hai tay không ngừng cầu xé trên người hắn ta.

An Bình vốn không có chuẩn bị gì cả, dù sao thì hắn ta là nam tử gây ra chuyện thế này cũng không có thiệt thòi, nếu đã ngủ với biểu muội vậy thì cười là được, chỉ là hắn ta không ngờ biểu muội này của mình lại không thức thời đến thế, dù dẫu mình không nói còn cố ý nói bản thân không có, hơn nữa gãi gãi đánh đánh lên người mình như đàn bà chanh chua khiến chút thương tiếc trong lòng An Bình cũng biến mất.

"Gia gia, phụ thân, là biểu muội mời nhi tử tới đây, vừa bước vào phòng biểu muội đã quyến rũ con, là nhi tử không đứng lại không có chống cự được cảm dỗ, nhất thời không khống chế nổi nên phạm sai lầm, kính xin gia gia, phụ thân trách phạt!" An Bình không kịp mặc quần áo, quỳ rạp xuống đất cầu An thừa tướng và An Công Cảnh tha thứ.

Lam U Niệm còn chưa có nhìn thấy thân thể trần truồng của An Bình đã bị Hoa Mộc Khuynh đứng bên cạnh che mắt, miệng còn nói không ngừng: "Niệm Nhi muội muội đừng xem, cẩn thận bị dính thứ xấu xa!"

"Vậy Mộc Khuynh tỷ tỷ đang nhìn sao?" Lam U Niệm cười hỏi, cũng không thêm để ý mắt mình có bị che hay không, cảm giác có chị gái thật không tồi.

"Ta, ta, ta đương nhiên cũng không có nhìn!" Hoa Mộc Khuynh nói lấp bắp, vừa nói xong mắt đã được một bàn tay lớn che kín.

"Quận chúa người cũng là nữ tử, sao lại không biết xấu hổ chứ? Ta nói người sẽ dạy hư Niệm Nhi muội muội là đúng mà, rõ ràng nhìn thấy còn dám nói dối!" Lam Mặc Huyền cũng che kín mắt Hoa Mộc Khuynh, nhưng trong miệng lại nói ra lời không thể nào xuôi tai.

"Nè, Lam Mặc Huyền, người có thù oán với ta à, ít làm hồng hình tượng của ta trước mặt Niệm Nhi muội muội đi!" Hoa Mộc Khuynh thu hồi bàn tay che mắt cho Lam U Niệm, hung hăng đánh rớt bàn tay của Lam Mặc Huyền, xù lông nói.

"Quận chúa còn có hình tượng sao? Sao ta lại không biết nhỉ?" Lam Mặc Huyền nói rất tự nhiên.

"Xem như người lợi hại!" Hoa Mộc Khuynh bị bức ép nói không ra lời, bản thân nàng là nữ tử làm bạn cùng đám nam tử bọn họ, bình thường làm rất nhiều chuyện mất mặt, thật sự là không có hình tượng.

Lam U Niệm nhìn hai người không ai chịu nhường ai, cảm giác nhìn thế nào cũng thấy là đang yêu? Hơn nữa còn thích thú nhìn oan gia trước mặt, chuyện gì thế này? Nếu như Lam Mặc Huyền và Hoa Mộc Khuynh ở cùng một chỗ, ừm, Lam U Niệm gật đầu, cảm thấy cực kỳ tốt đẹp.

Nha hoàn cảm quần áo thay cho An Bình và Lam Chi, hai người đều quỳ gối bên chân An thừa tướng. Lam Chi kinh hồn bạt vía nhìn người xung quanh xì xào bàn tán, ngay cả mẫu thân và tỷ tỷ cũng không mở miệng giúp nàng ta, còn phụ thân thì không thèm nhìn nàng ta một cái, trong lòng Lam Chi tràn ngập sự thù hận, hận không thể giết tất cả người ở đây!

"Người nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" An thừa tướng chỉ một gã sai vặt đi theo bên cạnh An Bình hỏi, nhưng uy hiếp trong giọng nói làm cho gã sai vặt hiểu được, nhất định là thừa tướng muốn bảo vệ công tử, vậy chuyện này chỉ có thể để nhị tiểu thư gánh.

"Lam nhị tiểu thư phái người đến tìm thiếu gia, sau khi tới đây Lam nhị tiểu thư bắt đầu quấy rối thiếu gia, sau đó nô tài đi ra ngoài, việc phía sau cũng không biết rõ." Gã sai vặt quỳ trên mặt đất nói.

"Người nói láo!" Lam Chi còn muốn đánh gã sai vặt nhưng lại bị thị vệ bên cạnh đè xuống: "Hắn đang nói dối! Con không có! Ông ngoại, con không có! Là do biểu ca ép con!"

Thấy Lam Chi không thức thời, An thừa tướng và An Công Cảnh đều nghiêm mặt, mất đi một tiểu thư An gia cũng không có việc gì, nhưng lại không thể mất đi thiếu gia An gia, và lại từ hôm nay trở đi Lam Chi đã là đứa con bị vứt bỏ, đối với con bỏ xưa nay An gia đều không thương tiếc, huống chi còn là đứa con bị bỏ rơi không tự hiểu lấy mình.

An di nương thấy nhị nữ nhi khóc than, trong lòng rất khổ sở, nhưng bà ta không chỉ là mẫu thân Lam Chi mà còn là nữ nhi An gia. An gia là chỗ dựa vững chắc của bà ta, không có An gia bà ta không là gì cả, sau này không chỉ bà ta mà ngay cả con của bà ta cũng không có đường đi, cho nên lúc này An di nương chỉ biết siết chặt tay Lam Nhã, im lặng không nói một lời.

"Không có, lời biểu muội thật là kỳ quái, đây rõ ràng là phòng người nghỉ ngơi, ở trong tiệc rượu có người đến báo với ta nói người tìm ta có việc, cũng có người nghe được, biểu muội có ý gì?" An Bình nhìn thấy gia gia và phụ thân như thế cũng biết hôm nay hẳn ta không có chuyện gì, lá gan càng lúc càng lớn.

"Ta. . ." Lam Chi còn muốn phủ nhận, nhưng nàng ta không biết nên phủ nhận như thế nào, đầu óc có phần không rõ.

"Người đã cùng Bình Nhi làm chuyện phu thê, chọn ngày hoàng đạo gả cho Bình Nhi đi, vốn định để người gả cho Bình Nhi, chỉ có điều nha đầu người quá gấp gáp." An thừa tướng chỉ nói một câu đã định việc này xuống, dù sao nếu như Lam Chi gả cho An Bình thì chuyện này coi như trôi qua, giữa phu thê xảy ra những chuyện này cũng rất bình thường dù là làm trước khi cưới, mọi người cũng chỉ trách cứ Lam Chi không biết liêm sỉ mà thôi.

"Chúc mừng ông ngoại, Lam nhị tiểu thư và An đại thiếu gia vốn rất xứng đôi, đây cũng là một mối nhân duyên tốt đẹp!" Nhị vương gia Phong Thiếu Sở đứng dậy giải quyết hoàn cảnh xấu hổ này.

Sau khi nghe Phong Thiếu Sở nói như vậy, mọi người cũng bắt đầu vượt mộng ngira chúc mừng, rõ ràng là đến mừng thọ hiện tại lại trở thành tiệc hỉ, nhưng không có ai đi vạch trần chuyện này ra, ngay cả Phong Hạ Kỳ cũng chân thật chúc mừng An thừa tướng, thế nhưng khi mở miệng, chặc chặc, lại làm cho nét mặt già nua của An thừa tướng đỏ lên, có thể tưởng tượng miệng con hồ ly này độc cỡ nào.

Bữa tiệc mừng thọ biến thành như vậy, mọi người cũng tìm được lý do cáo từ, khi Lam U Niệm đi ngang qua trước mặt Lam Chi, khẽ cúi người khẽ sát vào tay nàng ta hỏi: "Có vui không? Chuyện các người đã từng làm với Lam U Niệm, ta cũng sẽ trả lại từng cái một!" Rõ ràng là âm điệu rất mềm mại nhưng nghe vào tai Lam Chi lại giống như âm thanh của ma quỷ.

Thấy Lam U Niệm hoàn hảo như cũ, Lam Chi biết mình bị tính kế, mở miệng chuẩn bị mắng lại bị An Bình ở bên cạnh ngăn lại, ánh mắt vô lại âm độc rơi trên người nàng ta, khẽ rít lên: "Người cấm miệng cho ta!" Sau đó nhìn Lam U Niệm, ánh mắt giống như rắn độc.

An thừa tướng cũng nhìn theo bóng lưng Lam U Niệm mà suy tư, sự tình hôm nay vốn nhắm vào Lam U Niệm và Lam Mặc Huyền, chỉ là bây giờ lại rơi trên đầu ông ta, nữ hài này đúng là không đơn giản, nếu đã không đơn giản, vậy thì...

An di nương thấy phu quân mình nhìn cũng không thèm nhìn mình và nữ nhi một cái, cứ như vậy rồi đi, bà ta cảm thấy vô cùng đau lòng, tại sao nam nhân này có thể máu lạnh đến vậy?

Lam U Niệm lặng im không nói, mỉm cười theo đám người Lam Kiến Quân rời khỏi phủ An thừa tướng, để lại phần nộ cho đám người ở An phủ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Giày

Ánh trăng đầu mùa hè, vừa sáng vừa lạnh, nhàn nhạt, dịu dàng, như là nước chảy, xuyên qua cửa sổ lẳng lẳng chiếu vào phòng, tô điểm sàn nhà trở nên thật sặc sỡ. Lam U Niệm đứng trước cửa sổ, giống như nhiều buổi tối trước, đi chân trần ngắm trăng.

"Tiểu thư." Lam Phong thở dài cảm áo choàng để bên cạnh, cẩn thận khoác lên cho nàng, trong lòng vô cùng thương tiếc cho chủ tử nhỏ hơn mình rất nhiều này.

"Tại sao lại trở về?" Lam U Niệm hỏi, dù sao thì Lam Phong phải hơn nửa tháng nữa mới trở về, lần này trở lại sớm như vậy đúng là hiếm thấy, suy cho cùng Lam Phong cũng không có quán quýt chặt bên người như Lam Vũ, Lam Phong khá tự lập, thân là nữ tử nhưng có thể giải quyết rất nhiều việc giống như Lam Nhận.

Lam Phong nhú mày khó hiểu, lẽ ra tiểu thư nhà mình thông minh không giống người thường nhưng lúc này tinh thần lại lơ mơ như đứa trẻ, hỏi: "Tiểu thư nghĩ lơ mơ gì vậy? Tiểu thư lại quên à, đã sắp đến ngày rồi!"

Lam U Niệm đột nhiên rõ ràng, mỗi tháng không phải là nguyệt sự của nàng, dù sao hiện tại tuổi nàng vẫn còn nhỏ chưa dùng đến vật kia, ý trong lời Lam Phong nói là ngày độc phát tán mỗi tháng. Mỗi tháng khi độc phát đều ở khoảng giữa ngày mười lăm đến mười chín, mỗi lần phát độc nàng sẽ không có chút năng lực nào để tự vệ, trước kia khi độc phát tán nàng đều ở trong Y Cốc, an toàn hơn trong Vô Tình các nhiều, nhưng bây giờ đang ở kinh thành cho nên Lam Phong rất không yên tâm.

"Ừ, đừng lo lắng!" Lam U Niệm khuyên nhủ, thật ra mỗi lần độc phát nàng đều rất đau đớn, thế nhưng những người ở bên cạnh nàng cũng rất khổ sở, mỗi lần độc phát nàng lại phát hiện hốc mắt vài nha đầu ngốc hồng hồng. Bởi vì biết bọn họ đau lòng cho nàng, cho nên trước thời gian độc phát rất lâu nàng sẽ trở lại Y Cốc, chỉ là tình huống bây giờ chắc chắn không thể quay lại Y Cốc.

"Lam Phong, hai viên thuốc này, bỏ một viên vào trong nước trà của Lam Chi nhìn nàng ta uống, một viên khác đưa cho công tử An Bình phủ thừa tướng." Lam U Niệm lấy ra hai viên thuốc, cười xấu xa giống như công tử quần là áo lượt.

Lam Phong đã hiểu rõ thú vui xấu tính của tiểu thư nhà mình, cho nên giờ phút này hết sức đồng tình Lam Chi và An Bình bị tiểu thư nhớ tới. Suy cho cùng thì những loại thuốc tiểu thư dùng là thuốc Tam công tử nghiên cứu chế tạo, mà thứ Tam công tử nghiên cứu ra là độc dược, đó thật sự là đồ vật kinh thiên động địa khiếp quỷ thần.

Nhìn Lam Phong rời đi, Lam U Niệm đang chuẩn bị đi nghỉ ngơi, chợt bị người ta bế lên từ phía sau lưng, quanh người, quanh quần hơi thở tươi mát mùi bạc hà, khiến người ta trầm luân.

"Phong Dực Hiên!" Lam U Niệm gầm nhẹ một tiếng, cuối cùng cũng sẽ có một ngày nàng bị nam tử này dọa sợ chết khiếp cho mà xem, coi như bây giờ nàng ở trong phòng mình cũng phải đeo mạng che mặt, vừa nhìn đã biết nàng kiêng kỵ hắn bao nhiêu, còn nam tử này cứ nửa đêm lại tùy tiện xông vào khuê phòng của nàng.

"Gọi ta là Hiên!" Phong Dực Hiên nghiêm túc nói, sau đó đặt Lam U Niệm ngồi lên giường, nam nhân lạnh lùng tiếc rẻ từng lời nói nụ cười thời gian qua, ngồi xổm người xuống, động tác dịu dàng cầm lấy giày và tất bên giường, sau đó, dịu dàng cầm lấy giày mang vào bàn chân trắng nõn khéo léo của nàng, lặp đi lặp lại hai lần, dò hỏi: "Có lạnh không?"

Nàng không biết khi hắn bước vào phòng nhìn thấy tiểu cô nương mình tâm tâm niệm niệm đứng trước cửa sổ, đi chân trần lộ ra bàn chân trắng nõn xinh xắn, hẳn đã tức giận cỡ nào. Dầu sao thì chân nữ tử là không được tùy tiện lộ ra ngoài, càng khiến cho hắn tức giận chính là tiểu cô nương này không biết chăm sóc bản thân mình chút nào, ban đêm đầu mùa hè vẫn có chút mát mẻ, tiểu cô nương này lại hồn nhiên không hay biết. Khi bàn tay hắn chạm vào chân nhỏ của nàng, hắn mới phát giác chân nàng rất nhỏ, trắng nõn xinh xắn như tay của nàng vậy, hẳn để ý bàn chân trong tay lạnh như băng, trong thời tiết này căn bản không bình thường. Nghĩ đến việc nhiệt độ thân thể Niệm Niệm vẫn luôn rất thấp là do nguyên nhân thân thể, lại không biết rằng đó là bởi vì thời gian độc phát của nàng đã sắp đến.

Lam U Niệm ngăn người nhìn Phong Dực Hiên mang giày cho nàng, trong trí nhớ chưa từng có người nào chăm sóc nàng như vậy, kiếp trước nàng quá độc lập, chuyện gì cũng tự mình làm, tự mình cố gắng tự lập, thực sự xứng danh nữ hán tử, kiếp này trái tim nàng đã đóng kín, lại không có mẫu thân, cho nên trong trí nhớ đây là lần đầu tiên cho tới nay có người mang giày cho nàng, còn là Vương gia một nước, là Chiến Thần trên chiến trường, hôm nay đáng vẻ của hắn lại cực kỳ dịu dàng pha lẫn cung chiều làm những chuyện như thế này.

"Hừm, sau này phải nhớ mang đủ tất chân và giày đấy!" Vốn trong lòng Phong Dực Hiên đầy tức giận, nhưng khi hắn giúp Niệm Niệm mang giày xong nhìn thấy nữ tử ngơ ngác nhìn mình, trong đôi mắt đó đều là hào quang sáng long lanh, như sao trời thay nhau rơi xuống, vô cùng đẹp đẽ. Bực tức trong lòng hắn không còn sót lại tí gì, chỉ biết thờ dài, tiểu cô nương của hắn không biết chăm sóc bản thân hắn sẽ chăm sóc nàng, nàng quên mang giày hắn sẽ mang cho nàng, hắn sẽ ở bên cạnh bảo vệ nàng.

"Ta biết rồi!" Lam U Niệm rút bàn chân trong tay Phong Dực Hiên ra, thế nhưng cảm giác được quan tâm lại lưu lại trong lòng nàng rất rõ ràng.

Thấy dường như Lam U Niệm không có chút đáng về giác ngộ, Phong Dực Hiên chỉ cảm thấy mình nhiều năm qua ít nói bây giờ lại nói với Niệm Niệm rất nhiều: "Chân của nữ tử chỉ có thể cho phu quân tương lai xem, hôm nay ta xem chân của nàng, sau này nàng chỉ có thể gả cho ta!"

"Gã cho người?" Lam U Niệm một cước chuẩn bị đá Phong Dực Hiên, nhưng nàng biết rõ với thân thù của hắn có thể dễ dàng tránh thoát, chỉ là nàng không nghĩ lại đá trúng ngực Phong Dực Hiên đang nửa ngồi bên giường, chẳng qua bị đá hắn vẫn không nhúc nhích, nhưng người đá là nàng lại cảm thấy lồng ngực nam tử này thật cứng rắn.

Phong Dực Hiên chậm rãi đứng lên, đối với cử chỉ vô lễ vừa rồi của nàng không có bất kỳ điểm không vui nào, dựa vào thân thù của hắn muốn tránh là điều dễ như trở bàn tay, nhưng Niệm Niệm muốn làm cái gì hắn cũng sẽ cung chiều, đừng nói là đá mấy đá coi như lấy dao đâm hắn hắn cũng sẽ không chút né tránh.

"Ta không gả cho ai hết!" Lam U Niệm nghiêm túc nói, không biết là nói cho Phong Dực Hiên nghe hay nói cho mình nghe, cả đời này nàng chưa từng nghĩ tới chuyện yêu đương, nàng chỉ hy vọng có thể giải độc sau đó sống tiêu dao cả đời, phiêu bạt núi sông mây nước, còn mấy thứ tình yêu mang chất độc kia nàng không muốn chạm cũng không dám chạm vào.

"Không gả?" Phong Dực Hiên nhủ mảy, hắn nằm mơ cũng muốn khi Niệm Niệm lớn lên có thể cưới nàng về phủ của mình, vậy thì hắn có thể danh chính ngôn thuận cung chiều nàng, đối xử với nàng cực tốt, nhưng lúc này Niệm Niệm lại nghiêm túc nói không gả? Phong Dực Hiên cảm thấy vấn đề này cực kỳ nghiêm trọng, so với cấp báo trên chiến trường còn muốn nghiêm trọng hơn.

"Vì sao phải gả?" Lam U Niệm nhìn Phong Dực Hiên nghiêm túc như thế, chẳng biết tại sao lại có hứng thú muốn trêu chọc hắn, dường như bây giờ ở chung một chỗ với Phong Dực Hiên lúc nào nàng cũng rất nhẹ nhàng, rõ ràng thời gian hai người ở chung không lâu, nhưng có một cảm giác, ở trước mặt hắn nàng không cần kiêng nể gì cả.

"Ồm - -" Phong Dực Hiên nghiêm túc tự hỏi, sau đó lại vô cùng nghiêm túc nói: "Bởi vì sẽ có người chăm sóc nàng thật tốt, bảo vệ nàng, đối xử tốt với nàng!"

Tiểu nhân nhi trong lòng Lam U Niệm bị bộ dạng nghiêm túc mạnh mẽ của Phong Dực Hiên chọc cười, nhưng trên mặt lại không chút biến sắc: "Vậy cũng không gả, ta có thể tự chăm sóc mình, có thể tự bảo vệ mình, có thể đối xử tốt với bản thân, hơn nữa sẽ không phản bội chính bản thân mình!"

Câu nói cuối cùng của Lam U Niệm là sự thật, đã từng bị mẹ ruột mình phản bội, chị ruột phản bội, bị người yêu phản bội, thật ra từ đầu đến cuối chỉ có bản thân mới không phải bội lại mình, nếu đã vậy sao còn cần người khác?

"Ta không sẽ phản bội nàng!" Phong Dực Hiên nhìn Lam U Niệm vừa trịnh trọng vừa ôn nhu nói, Lam U Niệm đột nhiên cảm thấy nam tử này rất bao dung, bao dung đến mức làm cho nàng cảm thấy ấm áp như gió xuân tháng ba. Rất khó tưởng tượng, một nam nhân khí chất lạnh lùng như thế cũng sẽ có ánh mắt ôn nhuận như gió xuân thế này.

Đột nhiên không muốn lại tiếp tục đề tài này, vốn muốn trêu chọc hắn, nhưng khi thấy Phong Dực Hiên nói thật tình nàng lại nói không ra gì, hơn nữa đã nửa đêm, trong ánh mắt nàng đã mơ hồ phù phiếm chút cảm giác buồn ngủ.

"Ngủ đi!" Phong Dực Hiên đỡ nàng nằm xuống giường, vẫn như trước đắp kín mền cho nàng, sau đó đứng bên giường như vương thất trung thành bảo vệ Lam U Niệm.

"Người trở về đi!" Lam U Niệm nói, sau khi biết lần trước nam tử này canh cho mình một đêm, đêm đó nàng không gặp ác mộng ngủ rất bình yên, nhưng này lúc phải nhìn nam tử này tiếp tục bảo vệ ở đây, chẳng biết tại sao có chút đau lòng.

Phong Dực Hiên mím môi không nói, hết sức cố chấp đứng ở trước giường nhìn Lam U Niệm, ánh mắt thật tình nóng rực như thế làm sao nàng ngủ được đây? Phong Dực Hiên cúi người xuống, xòe bàn tay ra che mắt nàng lại, sùng ái nói: "Ngủ đi!"

Dưới tình huống không có thị giác, Lam U Niệm có thể cảm giác rõ ràng bàn tay lớn ấm áp che trên mắt mình, lòng ngón tay có kén hơi mỏng làm cho bàn tay này có cảm giác rất an toàn, nghĩ đi nghĩ lại nàng cũng đã ngủ yên.

Phong Dực Hiên nhìn gương mặt của tiểu cô nương còn không lớn bằng bàn tay mình, lông mi chạm vào lòng bàn tay, vừa mới bắt đầu còn động động giống như bướm bướm, lông mi chạm vào lòng bàn tay ngựa ngựa nhưng Phong Dực Hiên lại không chịu lấy ra, cho đến khi lông mi dưới bàn tay yên tĩnh trở lại, tiểu cô nương nằm trên giường đã ngủ yên, hắn mới chậm rãi lấy tay ra. Lúc này hắn rất muốn kéo mạng che mặt của nàng xuống, nhưng hắn nhìn được, hắn hy vọng một ngày nào đó tiểu cô nương này có thể không còn khúc mắc tín nhiệm hắn lộ ra gương mặt chân thật của mình trước mặt hắn, cho dù gương mặt kia như thế nào đi nữa đều sẽ trở thành dung nhan hắn yêu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 69: Mắc Bệnh

"Người đâu, tìm đại phu đến đây cho ta!" An Bình nằm ngủ, luôn cảm thấy toàn thân không có sức hơn nữa thân thể ngứa ngáy khó chịu, với lại sau nhiều lần hắt ta gãi, làn da lại xuất hiện từng chấm đỏ rất đáng sợ.

"Đại thiếu gia, sao vậy?" Người làm nhanh chân chạy vào phòng An Bình, thấy hắn ta đang nằm trên giường cọ gãi dường như rất khó chịu.

"Đi, mau tìm đại phu đến cho ta, nhanh lên!" An Bình quát lớn với người làm bên giường, người làm sợ hãi lập tức chạy đi mời đại phu.

Một đại phu chừng năm mươi tuổi tí mễ chần mạch cho An Bình, mắt chợt lóe lên ánh sáng không được tự nhiên, sau đó cẩn thận kiểm tra chấm đỏ trên người An Bình, tìm ra chứng bệnh làm cho lão đại phu sợ hết hồn, nhìn An Bình lại không dám nói ra đây cuối cùng là bệnh gì.

"Đại phu, rốt cuộc thì bỗn thiếu gia mắc bệnh gì, thế nào mà trên người lại ngứa như vậy hả?" An Bình không ngừng gãi, mắt kiên nhẫn hỏi lão đại phu khi kiểm tra xong không chịu nói lời nào, nếu không phải người này là đại phu có y thuật khá tốt trong kinh thành, hẳn ta đã sớm ném ông ta ra ngoài, kiểm tra cả buổi cũng không chịu lên tiếng, thật sự là gấp chết người!

"An đại thiếu gia, xin cho lão phu hỏi một câu, gần đây có từng làm việc phòng the?" Lão đại phu hỏi.

"Chuyện phòng the?" An Bình kinh ngạc, mặc dù hẳn ta không có chính thể nhưng thiếp hầu rất nhiều, nha hoàn cũng không ít, và lại gần đây bởi vì trong phủ tổ chức tiệc mừng thọ cho gia gia hẳn ta cũng không có làm gì với đám thiếp thì, nếu như nói làm chuyện phòng the thì cũng chỉ cả nước thân mật cùng Lam Chi biểu muội ngày đó.

"Mấy ngày gần đây có một lần, đại phu, thế nào? Chẳng lẽ thân thể bỗn thiếu gia có cái gì không ổn sao? Yên tâm, ông chỉ cần chú tâm chữa bệnh, dù cần dược liệu gì phủ thừa tướng chúng ta đều có!" An Bình thấy đại phu ấp a ấp úng như thế cũng có phần sợ hãi, nhưng nghĩ đến tiền tài của cải và thể lực của gia tộc mình chỉ cần không phải bệnh nặng thì có thể chữa trị được.

"Cái này. . ." Lão đại phu vuốt râu thực sự không biết nên mở miệng như thế nào, đặc biệt lại là loại bệnh này, coi như ông ta là đại phu nhưng nếu nói ra không thể bảo đảm đại công tử phủ Thừa tướng sẽ không giết người diệt khẩu!

"Nói!" Dưới sự do dự của lão đại phu An Bình càng thêm sợ hãi có phải căn bệnh của mình là bệnh nan y, cuồng quát hỏi: "Có phải bỗn thiếu gia mắc bệnh nan y không? Nếu như ông không nói, đừng trách bỗn thiếu gia không để ông rời khỏi phủ Thừa tướng!"

"Chứng bệnh trên người An đại công tử thật ra là bệnh hoa liễu!" Dưới uy hiếp của An Bình lão đại phu nói ra căn bệnh, nhưng khi ông ta vừa nói khỏi miệng đã bị An Bình rút trường kiếm bên cạnh đâm xuyên thân thể.

Máu tươi chảy ra từ người lão đại phu, lão đại phu nhìn sinh mệnh mình từ từ xói mòn nhưng lại không thể cứu mình, chỉ có thể mở to mắt nhìn người giết mình không chớp mắt. An Bình ném trường kiếm xuống rống giận: "Nói bậy! Ông là lang băm, dám nguyền rủa bỗn thiếu gia! Lang băm!"

Người làm ở bên cạnh mặc dù có chút sợ hãi nhưng đã sớm quen với thói quen của thiếu gia nhà mình động một chút là giết người, ra ngoài gọi thị vệ vào kéo thi thể lão đại phu ra ngoài, chôn qua loa, cũng diệt sạch người bên ngoài biết được chuyện này.

"Người, đi tìm thêm cho ta một đại phu khác, nhớ kỹ, đừng để người khác biết, lặng lẽ mang tới!" An Bình mặc quần áo, nhìn máu tươi trên mặt đất tức giận không thôi, hẳn ta làm sao có thể mắc chứng bệnh hèn hạ này chứ? Tuyệt đối không thể nào, tuyệt đối không, nhất định là đại phu này y thuật không tốt, nhất định là vậy!

"Đại thiếu gia, đại phu đến rồi!" Người làm đứng ở ngoài phòng bấm báo sau đó dẫn theo một vị đại phu khác bước vào phòng, thần sắc của An Bình như không có việc gì nằm ở trên giường nói với đại phu: "Lại đây, xem mạch cho bỗn thiếu gia cuối cùng thân thể ta bị làm sao?"

Kiểm tra, sau đó hỏi giống như trước, trái tim An Bình nhảy loạn lung tung phèo, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: "Nói cho ta biết, bỗn thiếu gia mắc bệnh gì? Nói mau!"

"Hoa... hoa... An đại thiếu gia mắc bệnh hoa liễu!" Đại phu quỳ trên mặt đất lắp ba lắp bắp nói.

"Bệnh hoa liễu? Lại là bệnh hoa liễu?" An Bình cảm thấy cả thế giới đều đen tối, sao hẳn ta lại mắc bệnh hoa liễu được? Thiếp hầu trong phủ không có người nào không sạch sẽ, còn hẳn cũng không có qua đêm ở thanh lâu, nếu như vậy, nguyên nhân hẳn ta mắc căn bệnh này là do Lam Chi! An Bình siết chặt nắm đấm, được lắm Lam Chi, bản công tử còn tưởng ngươi là chim non, không ngờ ngươi lại là tiện nhân lăng lợ ong bướm còn là một tiện nhân bị bệnh! Ngày đó tính kế hẳn ta mất hết thể diện không nói, còn đáng ghét hơn là truyền bệnh cho hẳn ta, nhất định hẳn ta phải giết nàng!

"Nói cho bỗn công tử biết, bệnh này có thể trị được không? Có thể trị không?" An Bình đá đại phu ngã xuống đất, chưa từ bỏ ý định hỏi, hẳn ta không cam lòng, hẳn ta không thể có chuyện được, hẳn ta là đại công tử được sủng ái nhất phủ thừa tướng, sau này tất cả mọi thứ ở phủ thừa tướng cũng sẽ là của hẳn ta, sao hẳn ta có thể mắc chứng bệnh khó mở miệng như vậy được?

Đại phu thấy An Bình kinh khủng như thế, cẩn thận suy nghĩ một lát sau đó vô cùng cao hứng nói: "Có, có thể!"

"Thật không?" An Bình tới gần đại phu hỏi, chỉ cần có thể trị được bệnh, cho dù tốn bao nhiêu hẳn ta cũng phải chữa lành, hẳn ta còn là đại thiếu gia phủ Thừa tướng.

"Đúng vậy, là thật!" Đại phu nịnh nọt nói: "Quý Nhất công tử ở Vô Tình y quán chính là đệ tử của Quý Y Từ, trong thiên hạ đồn rằng không có bệnh nào hẳn không trị được, dù là bệnh khó trị nào Quý Nhất công tử cũng có thể chữa khỏi!"

"Bất kỳ bệnh gì?"

"Đúng vậy, bất kỳ bệnh gì, An đại thiếu gia có thể hỏi thăm là biết, danh tiếng của Vô Tình y quán không ai không biết, y thuật càng là không người nào có thể so sánh!"

"Bệnh hoa liễu cũng có thể?"

"Dựa vào y thuật của Quý Nhất công tử, khẳng định có thể, An đại thiếu gia cứ tin ta, thật sự có thể trị được!"

"Người đâu, kéo người có ý đồ mưu hại bản thiếu gia đi giết chết!" An Bình nói với thị vệ ngoài cửa, vừa dứt lời đã có hai thị vệ kéo đại phu không ngừng xin tha ra ngoài, sau đó không còn tiếng động.

"Người, cho đi thăm dò tin tức Vô Tình y quán cho ta, tìm cho bằng được Quý Nhất công tử, dù đánh đổi bao nhiêu cũng phải để hãn chủ bệnh cho bản công tử!" An Bình nói với người làm bên cạnh, chỉ cần bệnh này có thể trị được hãn ta liền không sợ, với thể lực của gia tộc hãn ta còn sợ không tìm được Quý Nhất sao?

"Mẫu thân, mẫu thân!" Lam Chi ngồi trước bàn trang điểm nhìn mình trong gương, sau đó nhìn cơ thể mình, bỗng nhiên thét to.

"Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư, cô làm sao vậy?" Nha hoàn đột nhiên xông vào khuê phòng của Lam Chi, khẩn trương hỏi. Lam Chi dùng quần áo che người lại, quát lớn với nha hoàn vừa chạy vào: "Cút ra ngoài cho ta, mời mẫu thân tới đây, mau mời mẫu thân tới đây!"

Nha hoàn lo lắng nhìn Lam Chi, sau đó chạy tới tiểu viện của An di nương, khi nha hoàn dẫn An di nương vào khuê phòng Lam Chi, Lam Chi quát lớn đuổi tất cả nha hoàn ra ngoài: "Đều cút ra ngoài cho ta! Lập tức! Cút ra ngoài!"

An di nương gật đầu với Thu Nhi, Thu Nhi dẫn tất cả nha hoàn nhanh chóng ra ngoài, đứng bên ngoài canh giữ. An di nương thờ dãi nhìn nữ nhi của mình, bà ta cho rằng tâm tình nữ nhi không tốt vì đột nhiên mất đi trong sạch, nhưng chuyện này bà ta đã khuyên nhủ rất lâu, cảm xúc của nữ nhi đã khá hơn nhiều và cũng đã tiếp nhận sự thật. Quả thật gả nữ nhi cho chất tử cũng không có gì không tốt, nữ nhi ở An phủ có thể được phu thân che chở, nếu như có thể sinh nhi tử, có lẽ sau này ở phủ Thừa tướng càng được nở mày nở mặt.

"Chi Nhi, sao thế? Không phải mẫu thân đã nói qua với con, con cũng đã chấp nhận rồi sao? Hơn nữa dù gì thì tướng mạo và thân phận của Bình Nhi cũng rất tốt mà, con còn có gì để bất mãn?" An di nương đến cạnh Lam Chi, chuẩn bị kéo nữ nhi vào ngực an ủi, nhưng Lam Chi lại không cho An di nương đụng vào.

"Mẫu thân. . ." Lam Chi khóc không ngừng, đôi mắt sưng đỏ, miệng đóng đóng mở mở lại khổ sở không nói được gì.

"Đừng sợ, mẫu thân cũng là vì muốn tốt cho con mà thôi, Chi Nhi, mẫu thân sẽ giúp con." An di nương kéo tay Lam Chi qua trấn an.

Lam Chi đột nhiên bắt đầu cời y phục của mình, An di nương không hiểu chuẩn bị quát lớn, chợt mở to mắt, chỉ thấy trên thân thể trắng nõn của Lam Chi nổi từng chấm đỏ, chấm xanh, hơn nữa đã bắt đầu vỡ ra, thậm chí khi Lam Chi cời y phục còn ngửi được mùi vị khó ngửi.

"Chuyện này. . ." Ngay cả An di nương cũng thấy giật mình, xảy ra chuyện gì thế này? Trên người nữ nhi sao lại xuất hiện những thứ này? Chẳng lẽ...? An di nương sợ hãi kiểm tra cơ thể Lam Chi, bà ta còn nhớ bản thân đã hạ độc khiến da thịt thối rữa lên người Lam U Niệm, nhưng đợi nhiều ngày qua lại không có chút động tĩnh nào, hiện tại trên người nữ nhi mình lại xuất hiện tình huống tương tự, không, không phải tương tự, tình huống trên người nữ nhi còn nghiêm trọng hơn loại độc kia.

"Mẫu thân, cơ thể con xảy ra chuyện gì thế? Làm sao bây giờ? Mẫu thân, làm sao bây giờ?" Lam Chi hoang mang lo sợ kéo tay áo An di nương, vốn nàng ta đã chấp nhận chuyện mình gả cho biểu ca, chỉ là bây giờ thân thể nàng ta như vậy, sau này biểu ca còn được yêu thương sao?

"Chi Nhi đừng hoảng hốt, mẫu thân ở đây, mẫu thân sẽ không để con xảy ra chuyện gì đâu, đừng sợ." An di nương vỗ nhẹ đầu Lam Chi, dịu dàng trấn an, sau đó gọi vọng ra ngoài cửa: "Thu Nhi, vào đây!"

"Phu nhân!" Thu Nhi thi lễ, đợi An di nương căn dặn.

"Thu Nhi, người để quần gia đi tìm đại phu vào phủ, nhớ kỹ không để người khác biết, hiểu không?" An di nương dặn dò hết lần này đến lần khác, hiện tại cơ thể nữ nhi biến thành như vậy, nếu để người khác biết nhất định sẽ khiến người ta hoài nghi nữ nhi có bệnh, đến lúc đó không nói những thứ khác ngay cả bước vào phủ Thừa tướng cũng khó khăn.

"Mẫu thân, mẫu thân. . ." Lam Chi sợ hãi gọi, An di nương trù mến nhìn nữ nhi, mặc dù bà ta rất độc ác nhưng vẫn yêu thương con cái thật tâm, nhìn thấy nữ nhi trở thành như vậy cũng lo lắng phát hoảng.

"Phu nhân, đại phu đến rồi!" Thu Nhi đưa đại phu vào phòng, sau đó dưới ánh nhìn của An di nương đi khỏi phòng tiếp tục canh giữ ở bên ngoài.

"Đại phu, ông mau đến xem cho nữ nhi ta, coi nó bị làm sao?" An di nương lo lắng nói với đại phu, rất sợ chậm một chút sẽ khiến thân thể nữ nhi mình để lại sẹo.

Đại phu nhanh chóng đặt hòm thuốc trên lưng xuống, sau đó cẩn thận bắt mạch cho Lam Chi, lại kiểm tra sắc mặt và bựa lưỡi cho nàng ta, nhưng sau khi kiểm tra xong ánh mắt đại phu nhìn Lam Chi cực kỳ quái dị, dường như rất khinh bỉ nàng ta.

"Đại phu, có phải con gái của ta trúng độc gì đó hay không?" An di nương thấy ánh mắt đại phu không đúng, cho là Lam Chi trúng độc khó giải, còn Lam Chi nằm trên giường cũng rất sợ hãi, lo âu nhìn đại phu.

"Vị tiểu thư này căn bản không phải trúng độc." Đại phu mở miệng làm cho An di nương thở phào nhẹ nhõm, nhưng đại phu lại tiếp tục nói: "Chỉ có điều

vị tiểu thư này mắc bệnh hoa liễu!"

Đại phu nói xong liền kê đơn thuốc, trong lòng lại nghĩ thói đời bây giờ thực không như ngày xưa, một nữ tử chưa lập gia đình lại bị bệnh này, sau khi giao phương thuốc cho An di nương, đại phu không kiên nhẫn nói: "Loại bệnh này ta trị không được, mời phu nhân mời cao minh khác!"

Nhìn đại phu rời đi, An di nương cảm thấy cả người ớn lạnh, Lam Chi lại khóc không ngừng, sao nàng ta có thể bị bệnh này, chắc chắn là biểu ca, lúc này Lam Chi hối hận muốn chết, hối hận vì bọn họ tính kế Lam U Niệm, bây giờ lại khiến bản thân lâm vào kết cục như thế này.

"Thu Nhi, cho đại phu chút ngân lượng, không để ông ta lộ ra nửa câu chuyện hôm nay, có nghe chưa!" An di nương căn dặn Thu Nhi, sau đó quay đầu nhìn nữ nhi nằm trên giường khóc lóc chết đi sống lại, trong lòng rất khó chịu, bệnh hoa liễu từ xưa đến nay không có nghe qua có thể chữa khỏi, nữ nhi này coi như bị hủy, nhưng bà ta vẫn còn một nữ nhi và một nhi tử, bà ta sẽ không thua.

"Chi Nhi, đừng khóc, mẫu thân sẽ nghĩ cách!" An di nương dụ dỗ, nhưng trong ánh mắt lại không có yêu thương như vừa rồi.

"Thực sao?" Lam Chi ngược gương mặt tiểu tụy lên hỏi, sợ rằng mẫu thân sẽ vứt bỏ mình, nàng ta biết mặc dù mẫu thân yêu thương bọn họ, nhưng nếu như bọn họ không có tác dụng, e là cũng sẽ bị vứt bỏ.

"Thật mà, con là nữ nhi của mẫu thân, làm sao mẫu thân có thể gạt con chứ?" An di nương ôm Lam Chi, ngửi thấy mùi lạ trên người nữ nhi mặt lộ ra vẻ chán ghét, lúc này trong lòng An di nương nghĩ tất cả những thứ này đều do Lam U Niệm tạo thành, bà ta sẽ không bỏ qua cho tiểu tiện nhân đó!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Mở Tiệc Chiêu Đãi Bằng Hữu

"Lam Phong, gửi thiệp mời cho những người này, nhờ kỹ, làm bí mật một chút!" Lam U Niệm đưa thiệp mời trong tay cho Lam Phong, Lam Phong nhận thiệp nhanh chóng rời đi.

"Tiểu thư, muốn đi ra ngoài sao?" Lam Khúc thu xếp quần áo cho Lam U Niệm, đứng bên cạnh nàng hỏi.

"Ừ, gọi Lam Vũ cùng nhau đi, mấy ngày nay chỉ sợ nàng cũng bị khó chịu lắm rồi!" Lam U Niệm cười nói, tình tình Lam Vũ rất hoạt bát không chút kém cạnh Hoa Mộc Khuynh, khi ở Vô Tình các hay bên cạnh nàng thì còn tốt, nhưng nếu như nàng trở về Y Cốc nàng ta liền giống như bướm bướm bay loạn khắp nơi.

"Thực sao? Tiểu thư muốn dẫn chúng ta ra ngoài?" Lam Vũ từ bên trong đi ra vui vẻ hỏi, mặc dù nàng ta rất thích ở bên cạnh tiểu thư, nhưng tiểu thư vẫn luôn chạy khắp nơi, hơn nữa lúc ở Vô Tình các không có nhiều quy củ như vậy, rất tự do.

"Ừ, người đi đến chỗ tam ca nói với tam ca hôm nay ta đến Trân Vị các, còn nữa, để tam ca sắp xếp một gian phòng ở lầu ba, hôm nay ta có mời bằng hữu!" Lam U Niệm dặn dò.

Bởi vì gần đây không có chuyện gì, cho nên Lam U Niệm nhớ tới một chuyện nàng từng đáp ứng với đám người Vũ Lư Ly, nói là nếu rảnh rồi sẽ mời bọn họ đến Trân Vị các gặp mặt, còn đích thân gây đàn. Bọn họ đối xử với nàng rất tốt, coi như là bằng hữu, cho nên hôm nay nàng phát thiệp mời Phong Dục Hiên, Phong Hạ Kỳ, Kinh Vô An, Vũ Lư Ly, Hoa Mộc Khuynh còn có biểu ca Hà Sơ Dương, định lát nữa sẽ chiêu đãi một bữa lớn, vì thế muốn mở tiệc chiêu đãi bọn họ ở lầu ba, và lại đã lâu rồi nàng không có gặp tam ca, nàng cũng muốn đến họp mặt một chút.

Đoàn người đều được quản sự Trân Vị các mời lên lầu ba, Hoa Mộc Khuynh chần động nhìn cách bố trí ở lầu ba, sau đó thích thú gào to: "Ôi trời ơi, dĩ nhiên là lầu ba Vô Tình các!"

"Ừm." Lam Mặc Huyền đi theo phía sau Phong Dục Hiên, nhìn Hoa Mộc Khuynh kêu gào ầm ĩ sáng giọng nói: "Hô to gọi nhỏ cái gì, một điểm đáng về Quận chúa cũng không có!"

"Huynh biết cái gì, lầu ba Vô Tình các trừ Vô Tình công tử và mấy vị công tử thân bí thì không cho phép người khác bước vào đâu. Huynh nói xem, cuối cùng thì Niệm Nhi muội muội làm thế nào có thể mời chúng ta lên lầu ba Trân Vị các?" Sau khi nhận được thiệp mời của Lam U Niệm, Hoa Mộc Khuynh đi cùng với đám người Kinh Vô An tới đây, vô cùng tò mò tại sao Niệm Nhi muội muội có thể đơn giản bước vào Trân Vị các.

Bọn họ đi vào một căn phòng ở lầu ba, trong phòng trang trí rất tao nhã, cảm giác thư thái như phòng nhỏ trong rừng, chỉ là lúc này trong lòng Lam Mặc Huyền rất bất mãn, hẳn không nghĩ tới Niệm Nhi muội muội lại mời nhiều người đến vậy, ngay cả Hoa Mộc Khuynh cũng được mời, vậy mà không có mời ca ca, Lam Mặc Huyền cảm thấy rất đau lòng, hẳn bị muội muội quên mất.

"Ồ, cách thưởng thức của nữ thần quả thật khác biệt, căn phòng này có chứa tiên khí đó nha!" Vũ Lư Ly khoa trương nói, hết sức hưng phấn vì nhận được thiệp mời của nữ thần.

"Nữ thần? Ai vậy?" Hoa Mộc Khuynh hỏi, vừa cùng nhau đến đây Hoa Mộc Khuynh đã biết đám người Vũ Lư Ly và Hà Sơ Dương, tính cách của mọi người đều vô cùng phóng khoáng cho nên chỉ chốc lát đã thân quen.

"Đương nhiên là Lam U Niệm, người còn chưa biết thân phận của Lam cô nương à?" Vũ Lư Ly có chút hả hê nói, dù sao đã từng có một người biết rõ thân phận của nữ thần nhưng mà người đó là Phong Dực Hiên, Vũ Lư Ly cũng từng vì chuyện này mà buồn bực hồi lâu.

"Niệm Nhi muội muội chính là Niệm Nhi muội muội, còn có thân phận gì nữa?" Hoa Mộc Khuynh tò mò hỏi, chỉ tiếc là Vũ Lư Ly không nói, Hoa Mộc Khuynh vừa nhìn về phía Lam Mặc Huyền, có điều Lam Mặc Huyền vẫn đang đau lòng vì muội muội không có mời mình cho nên không để ý đến Hoa Mộc Khuynh, còn Phong Dực Hiên, Hoa Mộc Khuynh run rẩy, nàng muốn chết mới dám đi hỏi Diêm Vương này.

Này lúc tiếng gõ cửa vang lên, Lam Vũ cung kính nhưng không hề mọn đi vào phòng, khẽ thì thầm: "Tiểu thư sẽ đến sau, kính xin các vị công tử tiểu thư không nên gấp gáp." Nhắc tới cũng kỳ, tất cả mọi người đều đến sớm hơn thời gian Lam U Niệm viết trên thiệp mời, Phong Dực Hiên là vì muốn sớm một chút nhìn thấy nàng, còn những người khác hoặc là đến nghe đàn hát hoặc là thích chơi đùa.

Lam Vũ rót cho mỗi người một chén trà lại, mùi thơm từ từ kích thích khứu giác của mọi người, Lam Mặc Huyền thường thức một hớp nói: "Đây là do Niệm Nhi đưa cho người à!" Lam Mặc Huyền nhìn Lam Vũ không tự ti cũng không kiêu ngạo không khỏi cảm khái người bên cạnh muội muội đều rất không bình thường, mặc dù trà lại Lam Vũ ngâm rất tốt, nhưng vẫn còn kém hơn Lam U Niệm rất nhiều.

Tất cả mọi người bắt đầu thường thức trà lại, Phong Dực Hiên uống một ngụm trà lại, cau mày, đúng là kém hơn trà Niệm Nhi pha nhiều, Niệm Nhi vẫn là tốt nhất, mỗi Vương gia nào đó lại bắt đầu kiêu ngạo.

"Người là tỷ nữ của Niệm Nhi muội muội sao?" Hoa Mộc Khuynh tò mò hỏi, tỷ nữ nhà ai có khí chất như vậy, so với những tiểu thư khác không biết tốt hơn biết bao nhiêu, quả nhiên Niệm Nhi muội muội là khá ái nhất.

"Hồi Quận chúa, đúng vậy ạ!" Lam Vũ nhẹ nhàng hồi đáp, đối với người tán thưởng tiểu thư nhà mình Lam Vũ rất tôn trọng, hơn nữa vị tính tình Quận chúa này cũng tốt, quan trọng nhất là nghe nói đối xử với tiểu thư rất tốt.

"Ái chà, đừng câu nệ như vậy!" Hoa Mộc Khuynh thấy Lam Vũ thì lễ thì ngăn lại, sau đó chân chó hỏi: "Bọn họ đều biết thân phận của Niệm Nhi muội muội, rốt cuộc Niệm Nhi muội muội có thân phận gì? Tại sao có thể đi tới lầu ba Trân Vị các mời khách?"

Lam Vũ khẽ mỉm cười, tiểu thư đã nói qua thân phận Diệu Âm cô nương này có thể để lộ ra, thứ nhất là chơi thú vị, thứ hai là những người này tiểu thư đều tín nhiệm, hơn nữa bại lộ thân phận Diệu Âm cô nương cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì đối với tiểu thư.

"Tiểu thư chính là Diệu Âm cô nương!" Lam Vũ bình tĩnh nói, sau đó buồn cười nhìn phản ứng của Hoa Mộc Khuynh.

Quả nhiên Hoa Mộc Khuynh không có làm người ta thất vọng, khiếp sợ nhìn Lam Vũ, phát hiện Lam Vũ cũng không có nói đùa, sau đó thì hét rầm lên: "A - - Niệm Nhi muội muội lại là Diệu Âm cô nương!" Hoa Mộc Khuynh kéo ống tay áo Lam Mặc Huyền hưng phấn nói: "Diệu Âm cô nương, chính là Diệu Âm được vô số người sùng bái à! Lam Mặc Huyền, làm sao mà số người tốt đến thế chứ?"

Lời này không chỉ là ý nghĩ của Hoa Mộc Khuynh, cũng là ý nghĩ của đám người Kinh Vô An, Vũ Lư Ly, dù sao có một muội muội vừa ưu tú vừa đáng yêu như vậy, giấu lại đã thấy vui vẻ! Thế nhưng trong nội tâm Lam Mặc Huyền lại càng âm ỉ, muội muội không có gửi thiệp mời cho hắn, hiện tại hắn vẫn còn chạy lẩn quẩn trong vòng ý nghĩ đó.

Hoa Mộc Khuynh giữ chặt tay Lam Vũ, kích động hỏi: "Một khúc hát rung trời của Diệu Âm cô nương khi đó là ba năm trước đây đúng không, khi đó Niệm Nhi muội muội mới bao nhiêu tuổi, Niệm Nhi muội muội đúng là thiên tài!" Hoa Mộc Khuynh cảm khái xong lại nhìn Kinh Vô An: "Kinh Vô An, không phải bình thường huynh rất xem thường nữ tử sao? Lần này không phản đối hả?"

Kinh Vô An buồn cười gật đầu, bọn họ cùng lớn lên với Hoa Mộc Khuynh, bình thường lúc chơi đùa Hoa Mộc Khuynh giống như con khi hoang chạy theo bọn họ, nhưng nữ tử khá hơn cũng chỉ là nữ tử yếu đuối muốn chết, cho nên mỗi lần Kinh Vô An đều rất khinh bỉ Hoa Mộc Khuynh, hơn nữa quả thật Kinh Vô An là một thiên tài cho nên khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo, nhưng phần kiêu ngạo này cũng không dám so sánh cùng đám người Phong Dực Hiên, bởi vì thiên tài chân chính Kinh Vô An rất rõ ràng người đó là Phong Dực Hiên.

Bọn họ trò chuyện một lát thì ghé lộ bị người ta mở cửa từ phía bên ngoài, Lam U Niệm đến, ngũ quan vẫn được che kín, từ xa nhìn lại giống như được che phủ bởi một tầng sương mù, đẹp đến mức không chân thực. Mái tóc đen dài chỉ tùy ý buộc lên rồi để rủ xuống chân, dịu dàng xõa trên xiêm áo trắng tinh, nàng bước lên trước một bước, tóc đen lay động như không gió mà bay, góc áo bay theo gió theo hoa Mạn Châu Sa Hoa lớn, nụ hoa vạn năm nở rộ trong nháy mắt, bùng cháy toàn bộ thế giới.

Sau khi vào cửa Lam U Niệm nhìn thấy tất cả mọi người đã đến, bất giác mỉm cười, sau đó nhìn thấy ánh mắt sáng rực của Phong Dực Hiên đang nhìn nàng. Mái tóc dài sạch sẽ như ánh trăng, thấp thoáng dưới trường bào xanh nhạt, phiêu dật như trích tiên, trên gương mặt cô tịch là hơi thở lạnh nhạt xương tủy, thế nhưng cái lạnh lùng này khi nhìn nàng lại biến mất không còn bóng dáng, biến thành một dòng nước ấm áp thấm vào lòng người.

Lam U Niệm cũng không biết tại sao, vừa vào cửa cái nhìn đầu tiên nàng lại nhìn về hướng Phong Dực Hiên, nàng âm thầm phi nhỏ bản thân có phải quá yêu sắc đẹp hay không? Dù sao thì tướng mạo của Phong Dực Hiên có thể nói là không ai bằng, có thể đảm nhận danh xưng đệ nhất mỹ nam tử đại lục này, nhưng bởi vì lời truyền miệng và tác phong của hắn mới khiến người khác sợ hãi không dám nhìn tới tướng mạo của hắn.

"Niệm Nhi muội muội, muội thật sự là Diệu Âm cô nương sao?" Hoa Mộc Khuynh chạy đến trước mặt Lam U Niệm hỏi, vừa vịn đánh vỡ mơ màng trong lòng nàng.

"Mộc Khuynh tỷ tỷ cảm thấy thế nào?" Lam U Niệm cũng không hỏi đáp, vẫn ngồi vào trước bàn chào hỏi mọi người, khi nhìn thấy ánh mắt cực kỳ đau lòng của ca ca nhìn mình, nàng không hiểu hỏi: "Ca ca, ca làm sao vậy?"

Đám người Phong Hạ Kỳ biết rõ chân tướng vui vẻ bật cười, Lam Mặc Huyền chỉ vào Hà Sơ Dương nói: "Ngay cả biểu ca muội cũng đưa thiệp mời, tại sao ca ca không có?"

Hà Sơ Dương lấy thiệp mời mang theo trong người ra, cố ý khoe trước mặt Lam Mặc Huyền, dù sao mới mấy hôm trước hắn muốn đón Niệm Nhi muội muội đến Hà phủ chơi mấy ngày, nhưng lại bị Lam Mặc Huyền can thiệp, cho nên hai người còn ở quán doanh đánh nhau một trận.

"Huynh là ca ca, Niệm Nhi còn cần đưa thiệp mời cho huynh sao? Làm vậy không phải quá xa lạ ư? Ca ca không phải là vì chuyện này mà tức giận đi!" Lam U Niệm không hiểu hỏi, Lam Mặc Huyền và nàng đều ở Lam phủ, căn bản chính là ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, đưa thiệp mời gì đó quá kỳ quặc.

Lam Mặc Huyền có hơi xấu hổ, hắn không có tức giận chỉ là có chút đau lòng mà thôi, ai biết là do hắn nghĩ nhiều, còn Hoa Mộc Khuynh bên cạnh lại cười lên ha ha: "Đâu chỉ tức giận? Sáng sớm hôm nay Lam Mặc Huyền đã khó chịu!"

"Ai nói!" Lam Mặc Huyền liếc chết không thừa nhận quát, trừng lớn hai mắt nhìn Hoa Mộc Khuynh.

"Ta thấy!" Hà Sơ Dương nói.

"Ta cũng nhìn thấy, ngươi cũng không thể lừa Niệm Nhi muội muội." Phong Hạ Kỳ tiếp lời.

"Chúng ta cũng nhìn thấy!" Vũ Lưu Ly và Kinh Vô An đồng thanh nói.

Sau đó tất cả mọi người cùng nhau nở nụ cười, ngay cả ánh mắt Phong Dực Hiên cũng tràn đầy vui vẻ, dường như chỉ cần nơi có Lam U Niệm, hắn sẽ rất vui vẻ. Còn những người khác lại cảm thấy, bởi vì cô gái nhỏ này, quan hệ bằng hữu giữa bọn họ càng thâm thân mật, lúc này bọn họ rất vui vẻ, và đây cũng là bởi vì bọn họ coi nàng như muội muội.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Mộng Tỉnh Thời Gian.

Trong phòng, bức bình phong sơn thủy đập vào mắt, núi xa lạnh nhạt, sông nước được vẽ rất tỉ mỉ, quả thực là một bức tranh sơn thủy đẹp đẽ, phong cảnh hữu tình.

Vòng qua bình phong, bộ bàn ghế bát tiên (1) được đặt trong phòng một cách cẩn thận, xà ngang chạm trổ Mạn Châu Sa Hoa, lõi lõm sinh động, rất tinh tế. Một bộ tách trà sứ Thanh Hoa lẳng lặng nằm giữa bàn, trong không khí còn dư lại chút hương thơm của trà, vừa ngửi, là loại hơi thở cực kì tươi mát, khiến tai mũi người ta rung động, tinh thần sáng khoái trong chớp mắt.

Đám người Phong Dực Hiên ngồi quanh bàn bát tiên, vô cùng hài lòng thưởng thức trà lái Lam U Niệm pha, càng tiếp cận nàng, bọn họ lại phát hiện nàng càng ngày càng tốt, nữ tử như vậy trên thế gian này quả là hiếm có.

"Niệm Nhi muội muội, sao muội có thể biết nhiều như vậy?" Kinh Vô An khâm phục hỏi, vừa rồi thưởng thức trà do Lam U Niệm pha, lại nghĩ đến thạch hoa quả ngày đó, còn có dư âm bài hát vang vọng bên tai, Kinh Vô An không thể không bái phục Lam U Niệm.

"Ha ha." Lam U Niệm cũng pha một tách trà lái cho Lam Vũ, mọi người thấy hai tỷ nữ Lam Vũ và Lam Khúc ngồi cạnh Lam U Niệm, có thể hiểu được hai người này với nàng mà nói không chỉ đơn giản là tỷ nữ, hơn nữa Lam U Niệm không để ý đến thân phận cách biệt như vậy cũng làm cho mọi người có ấn tượng rất tốt.

"Tiểu thư biết nhiều như vậy là bởi vì từ nhỏ tiểu thư đã đi rất nhiều nơi! Với lại tiểu thư là nữ tử thông minh nhất thiên hạ!" Lam Vũ bưng tách trà tiểu thư vừa pha cho nàng, làm như không thấy ánh mắt như dao ném tới trên người mình, đắc ý nói. Tiểu thư của bọn họ đã bắt đầu vào Nam ra Bắc vì Vô Tình các từ rất nhỏ, e rằng thân là nam tử cũng chưa chắc đã làm được.

"Không biết xấu hổ!" Lam U Niệm trừng mắt nhìn Lam Vũ, nàng biết tính cách của Lam Vũ là hay nói quá, tuy Lam Vũ và Lam Khúc lớn hơn nàng vài tuổi, nhưng lại rất sùng bái nàng. Có đôi khi Lam U Niệm nghĩ vẫn còn may là nàng không phải đàn ông, nếu không chắc chắn lại phụ bạc các nàng.

"Niệm Nhi muội muội, muội đi rất nhiều nơi sao?" Hoa Mộc Khuynh hâm mộ hỏi, từ khi nàng được sinh ra thì đã không rời khỏi kinh thành, nàng cũng vô cùng mong muốn có thể đi ra ngoài dạo một chút.

"Đương nhiên rồi, khi còn bé tiểu thư đã một thân một mình đi rất nhiều nơi..." Lam Vũ nói chưa xong thì đã dừng lại, bởi vì nàng phát hiện không khí trong phòng bỗng nhiên nặng trĩu, hơn nữa còn có rất nhiều ánh mắt đau lòng nhìn về phía tiểu thư.

Trong những người này thì Phong Dực Hiên là người đau lòng nhất, hắn giống như lại nhìn thấy nữ hài cô độc mang khăn che mặt đi lại một mình, thậm chí hắn có thể tưởng tượng được trong trời đất rộng lớn này bóng dáng gầy yếu đó có bao nhiêu cô độc, hiện tại hắn rất hận bản thân mình vì sao không sớm tìm tới nàng, hắn có thể đi cùng nàng đến mọi nơi, hắn có thể cho nàng một cuộc sống an toàn và bình yên.

Còn những người khác nhìn Lam U Niệm hiện giờ chỉ mới mười ba tuổi, gầy yếu đến nỗi một cơn gió có thể thổi ngã, nhưng cô bé này đã từng nhiều ngày đêm đơn độc đi khắp nơi thiên hạ, chắc chắn rất có nhiều khó khăn? Nếu như bọn họ nghe là chuyện của người khác, nhiều lắm thì cũng chỉ nhìn một chút mà thôi, nhưng hiện tại cô bé này đã trở thành bằng hữu, là muội muội của bọn họ, trong lòng liền cảm thấy không giống.

"Sao vậy, nha đầu Lam Vũ này bình thường không có việc gì làm đều thích phóng đại sự thật, hù dọa mọi người sao?" Người duy nhất trong phòng không có bất kỳ cảm giác gì chính là Lam U Niệm, nàng vẫn cười híp cả mắt, dường như không có bất gì gian khổ nào có thể làm cho đôi mắt nàng chảy nước mắt.

"Niệm Nhi muội muội, sau này tỷ sẽ bảo vệ muội, muội đi đâu cũng nhớ dẫn tỷ tỷ theo với!" Hoa Mộc Khuynh đi tới bên cạnh Lam U Niệm kéo tay nàng nói, lời nói vô cùng chân thành.

"Ha ha, ta thấy là Mộc Khuynh tỷ tỷ chỉ muốn ra ngoài chơi thì đúng hơn?" Lam U Niệm vừa nói vừa nâng cằm Hoa Mộc Khuynh lên, đáng vẻ như một tên háo sắc.

Có lẽ sức hấp dẫn của Lam U Niệm quá lớn, ngay cả nữ tử phóng khoáng như Hoa Mộc Khuynh cũng phải đỏ mặt, nhìn về mặt thẹn thùng của Hoa Mộc Khuynh, Lam U Niệm không thể không bật cười, tiếng cười trong trẻo vang lên, khiến mọi người cũng phải bật cười.

"Ồ, ta nói này Quận chúa, rốt cục thì người cũng có chút đáng vẻ của nữ tử, nhưng đối tượng lại là Niệm Nhi muội muội, haha--" Lam Mặc Huyền đã kích Hoa Mộc Khuynh, thật sự không nghĩ tới bình thường Hoa Mộc Khuynh bướng bỉnh với bọn họ lại không chịu nổi trêu ghẹo tùy ý của muội muội nhà mình.

"Không biết Quận chúa đỏ mặt vì Niệm Nhi muội muội, hay là vì Niệm Nhi muội muội nói đúng suy nghĩ của Quận chúa nên mới đỏ mặt!" Hà Sơ Dương cũng chen vào, dù sao thì ai cũng có thể nhận ra Hoa Mộc Khuynh muốn rời kinh thành đi chơi một chuyến.

"Hừ! Các người chỉ biết ăn hiếp bản Quận chúa!" Hoa Mộc Khuynh trừng mắt nhìn mọi người xung quanh, nhưng bỏ qua Phong Dực Hiên, không phải vì Phong Dực Hiên không nói, mà là nàng không dám.

"Không bắt nạt người thì bắt nạt ai, chẳng lẽ bắt nạt Niệm Nhi muội muội?" Chỉ cần Hoa Mộc Khuynh ở đây, nhất định Lam Mặc Huyền sẽ cùng nàng đầu khẩu, cũng không biết hôm nay hai người bọn họ âm ỉ bao nhiêu lần, người xung quanh cười đến không ngấm được miếng.

"Người dám! Đó là muội muội của bản Quận chúa, ai dám bắt nạt!" Hoa Mộc Khuynh nhìn Lam Mặc Huyền quát, từ điệu bộ đến lời nói làm cho Lam Mặc Huyền bắt đầu nghi ngờ có phải Hoa Mộc Khuynh mới là tỷ tỷ của Niệm Nhi hay không, nếu không với tính tình của Hoa Mộc Khuynh làm sao có thể che chở Niệm Nhi. Lam Mặc Huyền đâu biết rằng, suy nghĩ của nữ tử rất khó hiểu, cũng rất mâu thuẫn.

"Được rồi, hai người các người suốt ngày cứ cãi nhau không thấy đau đầu à, hôm nay ta đến gặp mặt Niệm Nhi để thưởng thức đàn hát, các người không định để Niệm Nhi muội muội lên sân khấu hay sao?" Phong Hạ Kỳ chen ngang cuộc cãi vã của hai người, thật sự thì hắn rất muốn nghe Lam U Niệm hát chứ không phải nghe cãi nhau.

"Đúng vậy, Niệm Nhi muội muội mau đi đi." Hoa Mộc Khuynh giục Lam U Niệm đi chuẩn bị, sau đó suy nghĩ gì đó lại hỏi: "Niệm Nhi muội muội hôm nay hát bài gì?"

Hoa Mộc Khuynh hỏi xong cả phòng đều nhìn Lam U Niệm, nàng cười hỏi: "Mộc Khuynh tỷ tỷ muốn nghe cái gì?"

"Bài gì cũng được? Chà! Niệm Nhi muội muội thật sự quá lợi hại!" Hoa Mộc Khuynh kính phục hô, sau đó hỏi mọi người: "Các người muốn nghe bài gì, nhanh lên, có bao nhiêu người cả đời này muốn mà không được kia kia!"

Tất cả mọi người đều muốn nhưng không có lên tiếng, sau đó nhìn về phía Phong Dực Hiên, thật ra trong đám bọn họ thì người ra chủ kiến chính là Phong Dực Hiên, bọn họ không chỉ là bằng hữu, Phong Dực Hiên còn là người bề trên, lãnh đạo giỏi.

"Hát bài nào cũng được, nàng vui là được rồi!" Phong Dực Hiên nói với Lam U Niệm, ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi người nàng, giọng nói đặc biệt dịu dàng.

Lam U Niệm gật đầu với Phong Dực Hiên, nam nhân này dù ở thời điểm nào cũng nhìn nàng, cũng có thể thấy ánh mắt chân thành của hắn chưa bao giờ rời khỏi nàng, cảm giác như vậy khá tốt, hơn nữa còn để nàng cảm thấy vui vẻ.

Đại sảnh Trần Vĩ các trước sau vẫn đông nghịt, lúc Lam U Niệm xuất hiện trên sân khấu, đại sảnh liền yên tĩnh lại: "Hôm nay Diệu Âm mang đến cho các vị ca khúc (Mộng Tĩnh Thời Gian)!" Vẫn ngắn gọn, xúc tích như thế, nhưng chỉ chốc lát đã truyền đến tiếng đàn êm dịu như nước chảy, làm cho hô hấp của tất cả mọi người đều ngừng lại rất sợ sẽ bỏ qua âm thanh tuyệt vời này.

"Anh đã nói anh yêu người không nên yêu, trong trái tim anh đầy những vết thương.

Anh nói anh đã phạm sai lầm không đáng phạm, trong tim đầy sự hối hận.

Anh nói anh đã nếm trải tất cả đắng cay cuộc đời, nhưng không tìm được một người có thể tin tưởng.

Anh nói anh cảm thấy vạn phần chán nản, thậm chí bắt đầu hoài nghi cuộc sống.

Sớm biết rằng đau thương khó tránh khỏi, sao anh vẫn khổ vì mối tình thâm thiết.

Chỉ vì tình yêu luôn quyến luyến khó rời, cần gì phải để ý từng chút dịu dàng.

Nên biết đau thương luôn khó tránh khỏi, trong những lúc khi tỉnh giấc mộng, có những điều hiện tại anh không cần phải nói, có những người mãi mãi không cần phải chờ đợi.

Anh đã nói anh yêu người không nên yêu, trong trái tim anh đầy những vết thương.

Anh nói anh đã phạm sai lầm không đáng phạm, trong tim đầy sự hối hận.

Anh nói anh đã nếm trải tất cả đắng cay cuộc đời, nhưng không tìm được một người có thể tin tưởng.

Anh nói anh cảm thấy vạn phần chán nản, thậm chí bắt đầu hoài nghi cuộc sống.

Sớm biết rằng đau thương khó tránh khỏi, sao anh vẫn khổ vì mối tình thâm thiết.

Chỉ vì tình yêu luôn quyến luyến khó rời, cần gì phải để ý từng chút dịu dàng.

Nên biết đau thương luôn khó tránh khỏi, trong những lúc khi tỉnh giấc mộng, có những điều hiện tại anh không cần phải nói, có những người mãi mãi không cần phải chờ đợi.

Sớm biết rằng đau thương khó tránh khỏi, sao anh vẫn khổ vì mối tình thâm thiết. Chỉ vì tình yêu luôn quyến luyến khó rời, cần gì phải để ý từng chút dịu dàng.

Nên biết đau thương luôn khó tránh khỏi, trong những lúc khi tỉnh giấc mộng, có những điều hiện tại anh không cần phải nói, có những người mãi mãi không cần phải chờ đợi."

"Vi sao tiếng hát của Niệm Nhi muội muội đều mang theo ưu thương như vậy nhỉ?" Hoa Mộc Khuynh nhìn bóng người phía sau bức rèm che, khâm phục tài hoa của nàng nhưng cũng cảm thấy thương tiếc không rõ.

Hoa Mộc Khuynh nhìn mọi người hỏi, mọi người chuyển tầm mắt nhìn về phía Lam Vũ và Lam Khúc, hiển nhiên cũng hi vọng biết được đáp án vì sao quanh người tiểu muội muội của bọn họ lại tản ra ưu thương như vậy, chỉ có điều Lam Vũ và Lam Khúc không nói. Có rất nhiều chuyện về tiểu thư mà các nàng cũng không biết, ngay cả các công tử cũng không rõ, nhưng chuyện các nàng biết cũng đã đủ hoảng sợ rồi, ví dụ như sự giãy vò bá đạo lúc đọc phát mỗi tháng, có lẽ không có mấy người sống kiên cường được như tiểu thư đâu.

Không để ý đến hò hét của mọi người trong sảnh, Lam U Niệm ôm đàn đi đến lầu ba.

"Để nghe không?" Lam U Niệm cười hỏi, bài hát hôm nay nàng hát là ca khúc nàng từng thích, bây giờ có thể hát cho những người bạn này nghe, đối với bọn họ mà nói đó là cảm giác hương thụ của thánh giác, còn đối với nàng có cũng là cảm giác thích thú.

Nguyên nhân vì Lam U Niệm, nên không chờ quản sự dọn đồ tiểu nhị đã mang một đĩa thức ăn tinh xảo đáng yêu vào ghế lô. Thức ăn trong Trần Vị các không phải ngon nhất, nhưng lại đứng đầu ở khoản mới mẻ độc đáo và đáng yêu, có rất nhiều món đều không thể tìm thấy ở các tửu lâu khác, cho nên Trần Vị các không chỉ có tiếng đàn tuyệt vời của Lam U Niệm mà món ăn mới là mỹ vị nhất!

"Niệm Nhi muội muội, muội biết Vô Tình công tử ư?" Hoa Mộc Khuynh thưởng thức món ngon, nhìn trang trí khác biệt ở Trần Vị các nên tò mò hỏi.

"Đương nhiên biết, sao vậy? Mộc Khuynh tỷ tỷ ái mộ Vô Tình công tử sao?" Lam U Niệm trêu ghẹo nói, lần này ngay cả Lam Vũ và Lam Khúc ngồi phía sau đều bật cười, tiểu thư thật nghịch ngợm, rõ ràng Vô Tình công tử là tiểu thư, tiểu thư lại còn đùa giỡn Quận chúa.

"Làm sao có thể?" Hoa Mộc Khuynh thề thốt phủ nhận: "Ta chỉ tò mò rốt cuộc thiên hạ này sao lại có nam tử có tâm tư đặc biệt như vậy, hơn nữa còn có đôi mắt tinh tường quen biết Niệm Nhi muội muội, nếu không sao Niệm Nhi muội muội lại có quyền lợi lớn như vậy?"

"Hắn..." Lam U Niệm nhớ lại kiếp trước của mình, không khỏi nghĩ đến những cảnh lừa gạt và phá hủy cuối đời, cho nên kiếp này mới có tên là Vô Tình công tử, mọi người cũng có thể cảm nhận lệ khí và đau khổ dày đặc tản ra trên người Lam U Niệm, cảm giác đau đớn này đè nén khiến mọi người không thờ nổi. Lam Vũ và Lam Khúc nhìn nhau, biết đây là điềm báo tiểu thư sắp phát độc, mỗi lần độc trên người tiểu thư sắp bộc phát tâm tình của tiểu thư đều vô cùng không ổn định, và lại còn liên tiếp gặp ác mộng, các nàng không biết đó là ác mộng gì, nhưng có lần tiểu thư khàn giọng rít gào bây giờ các nàng đã trả hết nợ nên không cần nhớ lại đau khổ này, đó là thương tổn ra sao mới có thể biến tiểu thư thành như vậy.

Lam Vũ lập tức chạy ra khỏi ghế lô đi tìm tam công tử, dù sao hôm nay tiểu thư vốn chuẩn bị đến gặp tam công tử, bây giờ tam công tử ở bên cạnh tiểu thư thì lúc độc phát cũng sẽ an toàn hơn nhiều, và lại tam công tử còn rất tốt với tiểu thư, điều này các nàng hiểu rất rõ.

Phong Dực Hiền đột nhiên giữ chặt tay Lam U Niệm, thấp giọng lo lắng nói: "Niệm Niệm?"

Trong nháy mắt Lam U Niệm lấy lại tinh thần, nở nụ cười như gió ấm như trước, mắt tự nhiên rút tay về, mọi người vẫn đang đắm chìm trong không khí khổ sở lúc này của Lam U Niệm nên không có chút ý điểm này.

"Vô Tình công tử, là mỹ nam tử khó hiểu! Mộc Khuynh tỷ tỷ không động lòng sao?" Âm thanh treu đùa cũng làm cho mọi người tỉnh táo lại, bọn họ biết chắc chắn nàng đã từng trải qua khổ sở gì đó, nhưng nàng không muốn nói bọn họ cũng sẽ không đào khoét bí mật của người khác, nàng là bằng hữu của bọn họ, sau này bọn họ sẽ chăm sóc nàng thật tốt.

"Ái chà, không cần đâu, ai chẳng biết Vô Tình công tử tuyệt tình!" Hoa Mộc Khuynh hét lên, biết Lam U Niệm muốn làm không khí vui vẻ nên Hoa Mộc Khuynh cũng rất tự giác cãi nhau với Lam U Niệm.

"Khúc hát hôm nay của nữ thần rất êm tai, lúc nào thì ta có thể mời nữ thần ăn cơm đây?" Vũ Lư Ly tha thiết nói, hần rất kính nể Lam U Niệm, cho nên muốn làm bằng hữu với nàng.

"Nữ thần?" Lam U Niệm cười nói: "Gọi ta là Niệm Nhi được rồi, sau này có cơ hội sẽ cùng mọi người ra ngoài chơi đùa một phen, đúng lúc có thể dẫn Mộc Khuynh tỷ tỷ ra ngoài chơi!"

"Được, đến lúc đó Niệm Nhi muội muội không được nuốt lời!" Vũ Lư Ly cực kỳ vui vẻ, dù sao với thân phận của bọn họ rất ít người có thể vui vẻ cùng bằng hữu cùng nhau dùng bữa và tán gẫu như hôm nay.

"Niệm Nhi muội muội, muội thật tốt, ta không thể không thương muội!" Hoa Mộc Khuynh vui vẻ muốn ôm Lam U Niệm một cái, nhưng Phong Dực Hiền lại lạnh lùng nhìn Hoa Mộc Khuynh, trong nháy mắt Hoa Mộc Khuynh trở về chỗ ngồi của mình ngồi xuống, ngoan ngoãn hơn bất cứ ai.

Lam U Niệm cảm thấy cơ thể không thích hợp, độc đã bắt đầu rồi, nàng nhẹ nhàng buông đùa, bàn tay trong tay áo khẽ run lên nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Độc Tính Phát Tán

Mọi người ngồi quanh bàn nhưng không phát hiện sự thay đổi của Lam U Niệm, chỉ có Phong Dực Hiền luôn luôn chú ý đến nàng nên mới phát hiện sự thay đổi này.

Phong Dực Hiền lo lắng nhìn Lam U Niệm, khi vừa chạm vào bàn tay của nàng hần đã phát hiện sự bất thường, tuy nhiệt độ cơ thể Niệm Niệm bình thường hơi thấp nhưng khi hần nắm lấy bàn tay của Niệm Niệm, trên tay giống như đang cầm tảng băng rét lạnh, đó không phải là nhiệt độ cơ thể người thường.

Cơ thể như bị kim đâm lan truyền cả người, đây mới chỉ là cảm giác đau đớn khi độc vừa phát tán, Lam U Niệm biết bây giờ nàng phải rời đi ngay lập tức nếu không nhất định sẽ bại lộ trước mặt mọi người, tuy nàng coi bọn họ là bằng hữu, nhưng ở trong lòng Lam U Niệm vẫn cho rằng nàng chỉ có một mình.

Phong Dực Hiền nhìn Niệm Niệm ngồi ở đó, nàng cúi đầu nên hần không nhìn rõ vẻ mặt, hần không biết Niệm Niệm bị cái gì, nhưng hần có thể cảm giác chuyện không thích hợp, nhìn mọi người cười vui vẻ, Phong Dực Hiền chuẩn bị mở miệng nói mọi người rời đi, để hần đưa Niệm Niệm trở về, đúng lúc này lại vang lên tiếng gõ cửa.

"Tiểu thư, tam công tử muốn gặp người." Lam Vũ đã trở lại bên cạnh Lam U Niệm, lo lắng nói, còn Lam Khúc vẫn ở cạnh Lam U Niệm đã bắt đầu đỏ mặt hỏi. Mặc dù tiểu thư của các nàng chịu đựng rất giỏi, nhưng mỗi lần độc phát tán các nàng đều rất lo lắng, không chỉ bởi vì sợ tiểu thư bị đau đớn, mà là sợ tiểu thư không chịu đựng nổi.

Tất cả mọi người trong phòng đều tò mò nhìn về phía Lam U Niệm, nhưng lúc này Lam U Niệm cúi đầu nên bọn họ không nhìn thấy gì, thật ra rất nhiều người biết Vô Tình các là thế lực của Vô Tình công tử, nhưng Vô Tình công tử thực sự quá thần bí, cho nên Vô Tình các sẽ do các vị công tử trong truyền thuyết quản lý, mà các vị công tử đó tuy cũng rất thần bí nhưng lại có thể nhìn thấy, hơn nữa bọn họ chỉ là giúp Vô Tình công tử quản lý sản nghiệp, cho nên mọi người cũng không mấy tò mò về bọn họ như Vô Tình công tử.

"Thật xin lỗi, Niệm Nhi có chút việc phải đi trước." Lam U Niệm nhin xuống đau đớn ngày một mạnh mẽ trong cơ thể, ngẩng đầu nhìn mọi người mỉm cười nói.

"Ừ, không có việc gì, muội đi làm việc của mình đi. Chúng ta đợi muội cùng nhau trở về nha?" Hoa Mộc Khuynh không để ý khoát tay, nhưng vẫn quan tâm hỏi.

"Muội sẽ tự về nhà, Lam Khúc, lát nữa nói với quản sự mang điểm tâm mới nhất vẫn chưa đưa ra ngoài lên cho mọi người dùng thử!" Lam U Niệm căn dặn.

Nghe nói là điểm tâm Trân Vị các chưa bán ra ngoài mọi người đều cảm thấy hứng thú, khỏi phải nói đến thạch hoa quả lần trước đã ăn qua, tha thiết nhìn Lam Khúc, Lam Khúc gật đầu, biết tiểu thư nhà mình đang muốn nói sang chuyện khác.

Lam U Niệm cúi chào sau đó rời khỏi ghế lô, lại không nghĩ rằng vừa đi vài bước đột nhiên lao đảo suýt ngã sấp xuống, còn may là Lam Vũ và Lam Khúc phản ứng nhanh đỡ Lam U Niệm lên, chỉ là một điểm nhỏ như vậy cũng khiến cho mọi người lo lắng.

"Niệm Nhi muội muội không sao chứ?" Hoa Mộc Khuynh lo lắng hỏi, chỉ là nàng cũng không có suy nghĩ nhiều, cho rằng Lam U Niệm không nhìn rõ đường mà thôi.

"Không sao, muội đi trước đây." Lam U Niệm nói xong, Lam Vũ và Lam Khúc lập tức đi đến đỡ nàng rời khỏi ghế lô, trong phòng ánh mắt lạnh lẽo của Phong Dực Hiền tràn đầy lo lắng nhìn phương hướng Lam U Niệm rời đi, tuy hắn rất muốn hỏi rốt cuộc Niệm Niệm bị làm sao, nhưng hắn biết Niệm Niệm có suy nghĩ và cách làm riêng, nếu như hắn can thiệp quá sâu chỉ sợ sau này muốn gần gũi với Niệm Niệm cũng rất khó.

Bởi vì lo lắng không biết cuối cùng Lam U Niệm bị sao, cho nên rõ ràng tâm tình của Phong Dực Hiền cũng không được tốt, khi Lam U Niệm rời khỏi ghế lô Phong Dực Hiền lập tức khôi phục dáng vẻ lạnh lẽo người lạ chớ tới gần, lạnh lùng nhìn mọi người trong phòng, tất cả mọi người đều lập tức im lặng, nhưng dưới hơi thở khủng bố ngày càng nặng nề bên trong, Hoa Mộc Khuynh và mọi người đều không chịu nổi, mấy người bọn họ nhanh chóng rời khỏi ghế lô, chỉ có điều trước khi đi đương nhiên cũng đóng gói điểm tâm mang theo, ba người quả đúng là kẻ tham ăn. Lam Mặc Huyền bị Hoa Mộc Khuynh lôi ra ngoài, còn Hà Sơ Dương bởi vì trong nhà còn có chuyện chưa làm xong đã đi trước, nên trong phòng chỉ còn lại có bốn người.

"A Hiền, đệ làm sao vậy?" Phong Hạ Kỳ lo lắng hỏi, hắn rất hiểu đệ đệ của mình, dù bình thường rất lạnh lùng nhưng không có nóng nảy như bây giờ.

"Vi Niệm Nhi muội muội sao?" Kinh Vô An tựa vào ghế, nghi ngờ hỏi, hắn phát hiện, cho tới bây giờ bạn tốt của mình chưa từng để tâm đến bất cứ ai, nhưng với Lam U Niệm thì khác, giống như hôm nay cuộc gặp gỡ này không có gì đáng lọt vào mắt hắn, ánh mắt lúc nào cũng hướng theo Lam U Niệm.

"Hà? Niệm Nhi muội muội làm sao?" Vũ Lưu Ly khó hiểu hỏi, không thể trách mấy người bọn họ không biết, dù bề ngoài bọn họ đều là người hung ác, nhưng ở đây chỉ có bằng hữu thân cận, rất tự nhiên thu hồi đề phòng và tâm tư bày mưu tính kế, cho nên mới không phát hiện Lam U Niệm không thích hợp, nhưng mà Kinh Vô An lại khác, bản thân hắn là quân sư dù cho thu lại tâm tư nhưng vẫn miễn cảm hơn Phong Hạ Kỳ và Vũ Lưu Ly.

"Quả thực, lúc này Niệm Nhi muội muội suýt chút nữa té ngã, ta cảm thấy có gì đó bất ổn!" Phong Hạ Kỳ cũng cau mày nói, hiện tại hắn đã xem tiểu cô nương này như muội muội, cho nên không tránh khỏi quan tâm nhiều hơn.

"Đúng vậy, có thể xảy ra chuyện gì hay không?" Vũ Lưu Ly vô cùng lo lắng hỏi, nhưng hắn còn chưa dứt lời, Phong Dực Hiền đã rời khỏi phòng nhảy tới một gian phòng khác ở lầu ba.

Phong Dực Hiền càng nghĩ càng thấy lo lắng, một mặt sợ Niệm Niệm xảy ra chuyện, một mặt sợ mình can thiệp quá nhiều sẽ làm Niệm Niệm phản cảm, Phong Dực Hiền hắn sống nhiều năm như vậy chưa từng sợ bất kỳ điều gì, nhưng bây giờ lại lo nghĩ nhiều như vậy? Bây giờ bởi vì người đó là người trên đầu quả tim của hắn cho nên phải suy nghĩ rất nhiều, Phong Dực Hiền vẫn không yên lòng, dù sau này Niệm Niệm có trách móc hắn cũng không thể Niệm Nhi gặp chuyện, hơn nữa rõ ràng hắn cảm giác được cơ thể Niệm Nhi không đúng, hắn nói sau này sẽ ở cùng nàng, cho nên nhất định hắn phải ở cạnh nàng. Nếu như đúng là Niệm Niệm không thoải mái hắn sẽ tìm cách giúp nàng, còn nếu như là do hắn nghĩ nhiều Niệm Niệm muốn làm gì hắn cũng được, sau này hắn vẫn làm như vậy.

Nháy mắt, Phong Dực Hiền đã xuất hiện trước cửa phòng Quý Tam, nhưng hắn chưa kịp đi vào, Lam Phong ở chỗ tối đã xuất hiện ngăn Phong Dực Hiền lại, cùng lúc đó Lam Vũ và Lam Khúc cũng ngăn cản Phong Dực Hiền, Phong Dực Hiền nắm chặt quả đấm, hiện tại hắn rất muốn giết người, nhưng hắn biết ba người trước mặt là người của Niệm Niệm.

Đi theo phía sau Phong Dực Hiền là Phong Hạ Kỳ, Kinh Vô An và Vũ Lưu Ly, bọn họ vừa tới thì nhìn thấy Phong Dực Hiền đứng song song với ba nữ tử trước cửa phòng, bọn họ biết hai nữ tử kia là tỷ nữ của Lam U Niệm, vậy nữ tử còn lại chắc chắn là ám vệ của nàng.

Lúc này, trong phòng truyền đến đồ vật rơi xuống đất, Phong Dực Hiền lo lắng đến mức trán nổi đầy gân xanh, cả người đã khôi phục khí thế tàn nhẫn thích giết chóc, chuẩn bị đánh bay ba nữ tử chắn trước mặt mình, nhưng lúc này một nam tử từ trong phòng bước ra, mái tóc đen được buộc lên bằng một sợi tơ trắng, mặc quần áo tơ lụa trắng. Bên hông buộc một tua rua dài màu trắng, phía trên là khối Dương Chi Bạch Ngọc, áo khoác lụa mỏng mềm mại như khói. Mi dài sát tóc mai, hai mắt dài nhỏ nhả nhạ, mũi cao, làn da trắng nõn, trên tay cầm một cây quạt giấy trắng như tuyết, đây chính là hình tượng một vị công tử văn nhâ, chỉ là lúc này nét mặt của nam tử rất nóng nảy, mặt mày đều là lo lắng.

"Tại hạ là Quý Tam, không biết Minh Vương đến đây vì chuyện gì?" Quý Tam vừa nói vừa tỉ mỉ đánh giá Phong Dực Hiền, Quý Tam không thể không thừa nhận người này thật sự tuấn tú vô song, có lẽ sẽ là đệ nhất mỹ nam tử ở đại lục này, nhưng với điều kiện không có khí tức thích giết chóc dọa người kia.

"Bốn vương muốn gặp Niệm Niệm!" Âm thanh lạnh lùng không cho phép cự tuyệt của Phong Dực Hiền vang lên, lúc này trong lòng hắn sôi ruột như có lửa thiêu đốt, khi này hắn nghe thấy trong phòng có tiếng đồ vật bị vỡ.

"Mong rằng Minh Vương thứ lỗi, hôm nay Niệm Nhi có việc, nếu Minh Vương có chuyện gì thì lần sau có thể tìm Niệm Nhi!" Quý Tam đầu muối đều không vào nói, hắn đã nhận được tin tức tiểu sư muội nói nàng đã là bằng hữu với đám người Minh Vương, cho nên Quý Tam cũng không làm khó, chẳng qua chuyện tiểu sư muội bị trúng độc hắn không thể nói cho bọn họ biết.

"Tránh ra!" Phong Dực Hiền giật giật ngón tay, hắn không muốn dài dòng với những người này.

Phong Hạ Kỳ thấy điệu bộ này của Phong Dực Hiền thì biết hẳn chuẩn bị đại khai sát giới, nhưng nhìn đám người Lam Khúc, đây đều là người của Lam U Niệm. Nếu Phong Dực Hiền làm bọn họ bị thương thì lúc đó ăn nói như thế nào với Lam U Niệm, và lại bọn họ nhận Lam U Niệm làm muội muội, thì không nên để Niệm Nhi muội muội buồn.

"A Hiền, bình tĩnh đi!" Phong Hạ Kỳ đi tới bên cạnh Phong Dực Hiền, trong giọng nói mang theo chút cứng rắn, nếu không hẳn sợ đệ đệ sẽ không nghe lọt tai, sau đó ôn hòa nhìn về phía Quý Tam đang chắn ở cửa nói: "Có lẽ vị này là tam công tử đúng không, Lam cô nương bên trong là muội muội của chúng ta, không biết bây giờ Niệm Nhi muội muội có khỏe không, hi vọng tam công tử có thể giúp đỡ!"

Phong Hạ Kỳ và Quý Tam cùng một loại người, mặt ngoài ôn nhu nhưng nội tâm độc ác muốn chết, hai người đều là hồ ly lòng dạ thâm độc, chẳng qua hồ ly Phong Hạ Kỳ che dấu bản tính tương đối sâu, còn hồ ly Quý Tam lại bày bản tính ra trước mặt mọi người.

"Đa tạ các vị quan tâm, có điều là hôm nay Niệm Nhi có chuyện không thể tiếp đãi mọi người được, xin các vị đừng làm ta khó xử!" Quý Tam mặt không đổi sắc trả lời, nhưng ý tứ đã quá rõ ràng, dù sao lời nói thân thiết của hắn cũng làm cho đám người Phong Hạ Kỳ hiểu, e là quan hệ giữa tam công tử và Niệm Nhi muội muội rất tốt.

Phong Dực Hiền đột nhiên ra tay đánh Quý Tam, tàn nhẫn không chút lưu tình, tuy võ công của Quý Tam không bằng Phong Dực Hiền nhưng vẫn nhanh chóng phản ứng hơn nữa còn cấp tốc tấn công trở lại, dù Phong Dực Hiền không hạ thủ nhưng vì lo lắng vẫn dùng tới nội lực, cho nên sau đó Quý Tam bị một chưởng của Phong Dực Hiền đánh rơi xuống đất.

Thấy Quý Tam thua, Lam Phong cảm trường kiếm tấn công Phong Dực Hiền, nàng không thể để tiểu thư gặp bất cứ nguy hiểm nào.

Phong Hạ Kỳ lo lắng không thôi, đáng vẻ hiện tại của đệ đệ căn bản ai cũng không thể ngăn cản, nhưng khi thấy tam công tử bị thương còn có Lam Phong đứng ra ngăn cản, Phong Hạ Kỳ cảm thấy rất đau đầu, nếu như Niệm Nhi muội muội biết sẽ rất tức giận, có lẽ bọn họ cũng không thể tiếp tục làm bằng hữu.

"Dừng tay!" Trong phòng truyền ra tiếng của Lam U Niệm, bọn họ đều nghe được giọng nói của nàng rất yếu ớt, Phong Dực Hiền càng thêm lo lắng, nhưng vẫn thu tay ngừng công kích.

"Niệm Niệm?" Phong Dực Hiền cẩn thận nhìn chằm chằm gian phòng, dường như làm như vậy có thể nhìn thấy Niệm Niệm trong lòng hắn, giọng nói vô cùng lo lắng, còn có chút sợ hãi không kìm nén được, hẳn sợ nữ hài bên trong không được bình an.

"Ta không sao, chỉ có chút không thoải mái." Lam U Niệm cắn chặt môi nói, sợ mình chịu không nổi cơn đau mà kêu ra tiếng, nàng biết Phong Dực Hiền quan tâm nàng, cũng rất vui vẻ khi nam nhân này quan tâm nàng như vậy, nhưng nàng lại không muốn để bọn họ biết nàng bị trúng độc, đề nén âm thanh kêu gào trong cổ họng, Lam U Niệm tiếp tục nói với người ngoài cửa: "Ta muốn ngủ một lát, các người về trước đi!"

Phong Dực Hiền không ngóc, ba người Phong Hạ Kỳ cũng không ngóc, giọng nói của Lam U Niệm mang theo chút run rẩy làm sao bọn họ có thể không nghe thấy, thế nhưng bọn họ biết mỗi người đều có bí mật riêng của mình, cho dù bọn họ có xem Niệm Niệm là muội muội, nhưng không có nghĩa nàng sẽ để lộ tất cả trước mặt bọn họ.

Quý Tam lau khô máu tươi trên khóe miệng, nói với bốn người: "Đi đi!" Trong lời nói không hề tức giận, dù sao những người này cũng là vì quan tâm tiểu sư muội, đối với những người quan tâm tiểu sư muội hắn cũng có chút thiện cảm với bọn họ.

Quý Tam tiễn ba người Phong Hạ Kỳ rời khỏi Trần Vị các, Phong Dực Hiền lại không nói gì thậm chí không chịu đi, đứng trước cửa phòng giống như bức tượng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Bảo Vệ Ngoài Cửa

Đau, cả người đều đau đớn, dường như không có bất cứ phần gân cốt hay bắp thịt nào là không bị nghiền ép đau đớn, và nơi đau đớn nhất chính là ngực, tuy mỗi tháng đều phải trải qua đau đớn như vậy, nhưng mỗi khi đau Lam U Niệm đều đau đến muốn chết đi sống lại, nhưng may mắn là nàng chưa bao giờ bỏ cuộc.

Môi đã bị cắn chảy máu nhễ nhại, trán bối vì đau đớn mà chảy ra mồ hôi, Lam U Niệm núp cả người vào góc phòng không ngừng run rẩy, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, vì quá đau, nên nàng lấy dao găm luôn mang theo bên mình ra tàn nhẫn rạch một đường lên tay mình, dùng phương pháp này để giảm đi đau nhức và trên cánh tay trắng nõn mịn màng đã xuất hiện những vết thương vừa nông vừa sâu, mỗi lần độc phát đau đến nỗi nàng sắp không chịu được nàng sẽ rạch lên tay mình một vết thương, để đau đớn trên cánh tay kiềm hãm đau đớn khi phát độc.

Nhiều năm qua, cánh tay đã bị vô số các vết thương, nhưng cũng may Quý Y Tử phối thuốc trị sẹo cực tốt cho Lam U Niệm, nếu không thì cánh tay này đã không thể nào nhìn nữa rồi. Vì thuốc trị thương tốt có thể xóa mờ đi những vết sẹo, nên Lam U Niệm luôn luôn làm cánh tay mình bị thương, bị thương rồi lành, cứ như một vòng tuần hoàn.

Đau đến nỗi Lam U Niệm muốn gào thét ra tiếng, nhưng nghĩ đến tam ca và mấy nha đầu còn đứng ngoài cửa nên Lam U Niệm nuốt vào tiếng gào thét vào trong cổ họng, đau đớn lặp đi lặp lại khiến tinh thần của nàng có chút mơ hồ, nhưng nàng biết mình không thể bỏ cuộc, độc phát tán nhiều năm nay nàng đều chịu đựng được, nàng nhất định phải kiên trì sống sót.

Phong Dực Hiên đứng cứng ngắc ngoài cửa, hắn không nghe được tiếng động trong phòng, không biết tại sao tim hắn lại đau đớn khó chịu, cánh tay thon dài chuẩn bị đẩy cửa phòng ra, nhưng nghĩ đến lời nói lúc nãy của Niệm Niệm, Phong Dực Hiên gian nan rút tay về, cả người tràn ngập sát khí như vừa bò từ Địa Ngục ra ngoài, hắn hận cảm giác bất lực này, hắn không biết đến cùng thì Niệm Niệm bị gì, hắn không biết có phải Niệm Niệm bị bệnh không, có phải rất khó chịu, Phong Dực Hiên nôn nóng không thôi.

Mỗi lần phát độc Lam U Niệm phải chịu đựng một ngày một đêm, trong thời gian đó Lam Vũ và Lam Khúc thay nhau trông chừng ở cửa, còn Quý Tam thì tựa lưng vào trước cửa phòng, dường như mỗi lần tiểu sư muội phát độc mấy sư huynh đệ bọn họ đều sẽ ngồi ở cửa phòng như vậy để bảo vệ tiểu sư muội.

Trong thời gian tiểu sư muội phát độc, Phong Dực Hiên đứng không nhúc nhích cả một ngày một đêm, không có uống một hớp nước hay ăn miếng cơm, ngay cả tư thế cũng không đổi, nhìn chằm chằm cửa phòng, bảo vệ Lam U Niệm trong phòng.

Quý Tam cũng rất kính phục Phong Dực Hiên, nam nhân này rất tốt với tiểu sư muội, hơn nữa cử chỉ dứt khoát và lo lắng không phải là giả, một ngày một đêm không nhúc nhích bảo vệ ngoài cửa càng làm cho thái độ của Quý Tam đối với Phong Dực Hiên cũng tốt hơn nhiều.

"Lam Khúc..." Giọng nói khàn khàn từ trong phòng truyền ra, nháy mắt đủ để Phong Dực Hiên cử động, đôi mắt thâm túy sáng rực, Phong Dực Hiên dán lên cánh cửa nói: "Niệm Niệm, nàng có khỏe không? Có khó chịu không?" Một ngày một đêm trải qua nhiều cảm xúc cũng đủ khiến âm thanh Phong Dực Hiên khàn khàn, không thể nào tốt hơn so với Lam U Niệm.

Trải qua hành hạ khi độc phát một ngày đêm, Lam U Niệm cực kỳ chật vật, tóc tai lộn xộn, trên cánh tay toàn vết máu, cả người vô cùng tiều tụy, thời gian phát độc đã qua nên Lam U Niệm gọi Lam Khúc vào tắm rửa cho mình, nhưng nàng không nghĩ tới mình lại nghe được giọng của Phong Dực Hiên, hắn vẫn luôn ở bên ngoài sao? Lam U Niệm có chút ấm lòng, hơn thế nữa nàng nghe được âm thanh khàn khàn của Phong Dực Hiên có chút cẩn thận, rõ ràng mình đã không còn sức lực, nhưng Lam U Niệm vẫn trả lời với người bên ngoài.

"Yên tâm, ta không sao, để Lam Khúc vào tắm rửa cho ta một lát!" Âm thanh yếu ớt của Lam U Niệm truyền tới, âm thanh đó khiến lòng Phong Dực Hiên đau đớn, lúc này nghe được Lam U Niệm trả lời Phong Dực Hiên nhẹ nhàng thờ ra.

"Ừ." Phong Dực Hiên gật đầu, cho dù Lam U Niệm không nhìn thấy.

Thấy Phong Dực Hiên nhường đường, Lam Khúc cẩn thận mở cửa phòng bước vào, kỳ thật Minh Vương khiến Lam Khúc khám phục, nàng đã từng nghi ngờ Minh Vương đối với tiểu thư nhà mình có gì đó không đúng, qua một ngày một đêm Lam Khúc có thể khẳng định Minh Vương thích tiểu thư. Nàng không thể can thiệp vào tình cảm của tiểu thư, suy cho cùng tiểu thư đã chịu quá nhiều tổn thương, mà thân phận của Minh Vương lại không quá thích hợp, tiểu thư thích cuộc sống tự do, nhưng còn Minh Vương..

"Tiểu thư..." Mắt Lam Khúc đỏ bừng đi qua đỡ Lam U Niệm đang cuộn mình trên mặt đất, nhìn cơ thể tiểu thư suy yếu, Lam Khúc rơi lệ.

Lam U Niệm nhìn Lam Khúc rơi lệ muốn nói vài câu dỗ dành, nhưng lúc này cơ thể nàng yếu ớt nói không ra tiếng nên đành bỏ qua. Vấn đề Lam Khúc vào vì sợ Lam Vũ vừa vào liền khóc nức nở, không nghĩ đến trải qua nhiều năm như vậy lần này Lam Khúc lại khóc nhẹ.

Cẩn thận cởi quần áo Lam U Niệm ra, Lam Khúc đỡ tiểu thư vào thùng tắm đã được chuẩn bị, ấm áp lan tỏa khiến cơ thể Lam U Niệm thoải mái, Lam U Niệm dần dần khôi phục lại sức lực. Lam Khúc đến Y Cốc tìm thuốc trị thương tốt nhất để trị sẹo trên cánh tay cho tiểu thư, nhìn cánh tay trắng nõn đầy vết sẹo, Lam Khúc cảm thấy tiểu thư nhà mình sao khổ như vậy, ông trời sao đối xử bất công như vậy.

Tắm rửa sạch sẽ Lam U Niệm nằm trên giường, nhìn Lam Khúc vội vàng đi tới, Lam U Niệm không tự giác hỏi: "Phong Dực Hiên đã đợi ở bên ngoài rất lâu sao?"

"Vâng, một ngày một đêm." Lam Khúc thành thật trả lời, nàng biết chuyện tình cảm tiểu thư có quyết định của mình, mà bọn họ chỉ cần hầu hạ tiểu thư thật tốt, trung thành với tiểu thư là được.

"Thật?" Lam U Niệm kinh ngạc nói, không phải nàng không tin, nhưng nàng biết tính tình Phong Dực Hiên lạnh lùng, nàng không hiểu vì sao hắn lại ở ngoài một ngày một đêm, trừ sư phụ cùng các sư huynh và thuộc hạ chưa có người nào làm như vậy.

"Dạ." Lam Khúc gật đầu, sau đó suy nghĩ một hồi nói "Một giọt nước cũng chưa dùng!" Đối với cách làm của Phong Dực Hiên trong lòng Lam Khúc vẫn có chút cảm động, bọn họ đã theo tiểu thư vài năm, tuy tiểu thư rất hòa thuận với mọi người nhưng nội tâm xa cách. Đối với bọn họ mà nói, tiểu thư đối xử với bọn họ rất tốt, nhưng trước giờ những đau khổ tiểu thư chưa từng chia sẻ với bất cứ ai, đôi khi bọn họ khát vọng có một người có thể ở cạnh tiểu thư, che chở cho tiểu thư, và có thể đi vào lòng của tiểu thư, để tiểu thư không còn cô đơn nữa.

Lam U Niệm nhắm mắt không nói nữa, thứ nhất vì cơ thể mệt mỏi không muốn nói chuyện, thứ hai vì bây giờ trái tim nàng có chút hoảng loạn không biết nói gì. Nam nhân như vậy lại vì nàng mà một giọt nước cũng không uống đúng cùng nàng một ngày một đêm, hơn nữa hắn cũng không biết nàng phát độc, có lẽ cho rằng nàng bị cảm mạo phát sốt? Lễ nào nam nhân này lại ngốc ngếch đứng bảo vệ ngoài cửa sao? Lam U Niệm không biết, nếu nàng thật sự bị bệnh Phong Dực Hiên vẫn đứng ngoài bảo vệ nàng, đây chính là tình cảm nồng cháy và rất cố chấp của Phong Dực Hiên.

"Để tam ca và Phong Dực Hiên vào đi, nói với bọn họ ta đã khỏe rồi!" Lam U Niệm nói.

"Minh Vương, tam công tử." Lam Khúc hành lễ: "Tiểu thư đã tốt hơn nhiều rồi, đặc biệt cho hai vị vào để báo bình an!"

Lam Khúc vừa dứt lời Phong Dực Hiên nhanh chóng bước vào, trong căn phòng đã được Lam Khúc dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả mùi máu tươi Lam Khúc cũng đã đốt hương thơm che khuất. Phong Dực Hiên lo lắng đi vào phòng nhìn Lam U Niệm ăn mặc ngăn nắp ngồi trên giường lớn, mặc dù khen che mặt làm cản trở tầm nhìn nhưng không thể che giấu sắc mặt tiêu tụy.

"Có khỏe không?" Phong Dực Hiên ngồi ở bên giường, vốn theo lễ nghĩa không được làm như vậy nhưng lúc này Phong Dực Hiên không để ý nhiều. Theo sau là Quý Tam đến để nhìn tiểu sư muội, độc đã phát tán xong khiến hân thờ phào nhẹ nhõm, liền phân phó Lam Vũ đi chuẩn bị đồ ăn.

"Ừ, chỉ bị cảm lạnh mà thôi, ngủ một giấc tốt hơn rồi." Lam U Niệm mỉm cười, không thèm để ý nói.

"Cảm lạnh?" Bờ môi xinh đẹp của Phong Dực Hiên mấp máy, khó chịu khi Lam U Niệm giấu diếm không nói thật, tuy hân ở ngoài cửa không thể nhìn bên trong Lam U Niệm bị gì, nhưng bây giờ nữ hài đầu tựa giường suy yếu nói, không có sức lực, sao có thể bị cảm lạnh hành hạ chứ? Phong Dực Hiên bây giờ muốn đánh đòn nữ hài trước mặt này, nhưng lại đau lòng không biết làm sao cho phải, hân biết Niệm Niệm có bí mật, nằng không nói hân cũng không hỏi, nhưng không có nghĩa là hân có thể nhìn nằng bị thương.

"Được rồi, Lam cô nương một ngày không ăn uống, vẫn nên ăn chút đồ trước đi!" Quý Tam đột nhiên lên tiếng, khiến không khí giữa hai người có chút xấu hổ, tiểu sư muội trước giờ làm theo ý mình, lúc nào đã biết giải thích rồi. Trước mặt người ngoài, Quý Tam gọi Lam U Niệm là Lam cô nương, dù sao hiện tại Lam U Niệm cũng không muốn để mọi người biết mình là đệ tử của Y Cốc.

Nghĩ đến cả ngày Lam U Niệm không ăn gì, Phong Dực Hiên cũng không để ý vấn đề vừa rồi, nhận bát cháo Lam Vũ bung tới, khiến Lam Vũ sững sốt, dứt cháo cho tiểu thư là chuyện của mình, nhưng hiện giờ Phong Dực Hiên đoạt bát cháo trên tay Lam Vũ nằng cũng không dám nói gì, bởi vì tiểu thư không có phản đối.

"Nếu Lam cô nương đã không có chuyện gì, tại hạ đi trước." Quý Tam nói một câu liền rời đi, dù sao hân cũng phải báo cho sư phụ và các sư huynh đệ biết nằng đã bình an, mỗi lần độc phát tán bất kì ai bên cạnh Lam U Niệm đều phải trở về báo cho mọi người biết đã bình an, để mọi người yên tâm.

"Hai người lui ra đi, xem hai người tiểu tụy kia!" Lam U Niệm nhìn Lam Vũ và Lam Khúc hốc mắt đỏ hồng nói, mỗi lần độc tái phát khiến mọi người xung quanh nằng như vừa trải qua kiếp nạn vậy.

"Vâng!" Lam Khúc để đồ ăn trên bàn, rồi lui Lam Vũ rời phòng, tuy để tiểu thư và nam nhân kia ở cùng nhau có chút không ổn, nhưng các nằng đi theo tiểu thư đã lâu hiểu được chuyện phục tùng tiểu thư là điều tất yếu, trừ khi tiểu thư bị người ngoài tổn thương.

Phong Dực Hiên lấy thìa khoáy khoáy bát cháo, thổi thổi, xem đủ độ ấm chưa rồi đưa đến bên miệng Lam U Niệm, chuyện này để hạ nhân làm nhưng Phong Dực Hiên lại tranh làm, còn rất tao nhã.

Lam U Niệm lắc lắc đầu, âm thanh suy yếu nói: "Ta tự ăn được!", dứt lời liền đưa tay lên chuẩn bị nhận bát cháo từ tay Phong Dực Hiên.

Phong Dực Hiên đặt xuống bát cháo bên miệng Lam U Niệm không nhúc nhích, một tay kia nâng bát cháo lên cao để Lam U Niệm không lấy tới, có lẽ không đành lòng để Lam U Niệm giờ tay lên cao lấy cháo, nên Phong Dực Hiên nói: "Ngaoan!"

Vốn toàn thân Lam U Niệm cực kì mệt mỏi, hiện giờ Phong Dực Hiên lại kiên trì như vậy nên Lam U Niệm không nói gì nữa, nhẹn nhàng vén mạng che mặt lên một góc để Phong Dực Hiên dứt cháo, cứ như vậy, một người tận tâm làm nhiệm vụ cho ăn, một người ăn không nói một lời, rất nhanh chén cháo đã được ăn xong.

"Nghe nói một ngày một đêm người không ăn?" Lam U Niệm vẫn nhin không được, hỏi.

Phong Dực Hiên cầm khăn tay nhẹ nhàng lau miệng cho Lam U Niệm, gạt đầu. Lam U Niệm bị hàng động này của Phong Dực Hiên làm cho sững sốt, nhưng nghĩ tới chuyện nam nhân này chưa ăn cơm vẫn có chút lo lắng.

"Tại sao?"

"Ăn không vô!" Phong Dực Hiên đáp, Niệm Niệm ở bên trong không biết như thế nào, sao hân có thể ăn được cơ chứ?

"Muốn ăn gì nữa không?" Phong Dực Hiên đặt chén xuống, lo lắng hỏi, nhìn nữ hài suy yếu như vậy, hân thật sự rất đau lòng.

"Không cần, người ăn trước đi!" Lam U Niệm chỉ vào đồ ăn trên bàn nói với Phong Dực Hiên, người này ở bên ngoài lo lắng, hiện giờ lại hầu hạ mình, Lam U Niệm có chút áy náy.

Phong Dực Hiên nhìn Lam U Niệm, xác định Lam U Niệm không ăn nữa, lại nhìn đồ ăn trên bàn, vì lo lắng cho Lam U Niệm nên hân không ăn gì, hiện giờ Lam U Niệm khỏe mạnh, Phong Dực Hiên cũng cảm thấy đối bụng.

Ngồi ngay ngắn trên bàn ăn, Phong Dực Hiên bắt đầu dùng bữa, Lam U Niệm nhìn tướng ăn ưu nhã như quý công tử kia không khỏi cảm khái, nam nhân này làm gì cũng đẹp, là Chiến Thần nhưng không thô lỗ, có chút bá đạo lại đặc biệt quyến rũ. Lam U Niệm nghe người ta đồn đãi Phong Dực Hiên không gần nữ sắc, nếu không, không biết đã có bao nhiêu nữ tử quý gối dưới chân hân rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Hôn Sự Của Lam Chi

"Lão gia, An đại thiếu gia đã đến!" Quân gia đi tới thư phòng, đem sự tình bẩm báo với Lam Kiến Quân.

Lam Kiến Quân đang ở thư phòng thảo luận công việc trong quân doanh cùng Lam Mặc Huyền, nghe quân gia đến báo, sắc mặt có chút không tốt nói: "Hắn tới làm gì?" Lam Kiến Quân không thể nào quên được những chuyện ngày hôm đó An gia muốn làm với nhi tử và nhi nữ mình, bây giờ ông cũng không muốn nể mặt An gia nữa.

Quân gia bắt đầu nói: "Vi hôn sự của nhi tiểu thư ạ!", quân gia cảm thấy lão gia thật sự không quá để ý mọi chuyện, dù gì đi nữa thì trên danh nghĩa cũng là nữ nhi của ông, bây giờ trong sạch của nữ nhi đã bị vậy bản, nhà trai đến bàn chuyện hôn sự ông là phụ thân chẳng lẽ đã quên chuyện này.

"Nhi tiểu thư?" Lam Kiến Quân nhớ lại, cũng đã biết sự việc xảy ra ngày hôm đó, xem ra An phủ chuẩn bị cưới Lam Chi vào phủ để tránh gièm pha, còn Lam Mặc Huyền thì ngay sau đó đã kể lại mọi chuyện cho phụ thân nghe, cho nên đối với chuyện nữ nhi mất đi trong sạch trong lòng Lam Kiến Quân cũng không có chút đồng tình nào.

"Còn cần bàn bạc sao, đưa đến An phủ là được rồi!" Bây giờ Lam Kiến Quân chỉ mong sao có thể đuổi Lam Chi ra khỏi phủ, tránh việc ông nhìn thấy nữ nhi này lại cảm thấy phiền.

"Phụ thân, nói thế nào đi nữa thì cũng là nữ nhi Lam phủ, hay là người đi xem một chút đi, nếu không không biết An phủ lại muốn đưa ra yêu cầu gì!" Lam Mặc Huyền nói, tuy bề ngoài hân như ánh sáng mặt trời, nhưng cũng không phải người thiện tâm, hướng chỉ những người đó muốn làm tổn thương muội muội của mình, cũng từng đoạt vị trí của hắn, mặc dù Lam Mặc Huyền là người của Minh Vương nhưng chưa bao giờ tham dự, có điều bây giờ hắn đã quyết định đứng về phía Minh Vương trợ giúp tứ vương gia đoạt vị. Dù sao thì tứ vương gia và hắn cũng có chút giao tình, cách làm người không tệ có thể đảm nhận trách nhiệm to lớn, hơn nữa nếu để nhi vương gia lên ngôi, vậy không chỉ không bảo vệ được muội muội còn không bảo vệ được Lam phủ, nếu ắt phải tiến vào vòng xoáy này, hắn chỉ có thể đứng chung một chiếc thuyền với Minh Vương mà thôi.

"Ừ, được, vậy đi xem xem!" Lam Kiến Quân nói xong liền dẫn theo Lam Mặc Huyền đi tới đại sảnh.

"Tham kiến Lam tướng quân!" An đại thiếu gia An Bình đứng dậy hành lễ, hôm nay An Bình mặc chiếc áo bào dài màu xanh ngọc, sắc mặt u ám, vô cùng tiêu tụy. Có thể không tiêu tụy sao? Từ khi An Bình biết mình bị bệnh hoa liễu, vẫn luôn tìm Quý Nhất công tử của Vô Tình y quán, hắn ta đã phải rất nhiều người đi tìm nhưng Quý Nhất công tử không có ở y quán, dù hắn ta nghĩ biện pháp gì cũng không thể nào tìm được Quý Nhất công tử.

Tuy nhìn bề ngoài của An Bình bây giờ không có gì nhưng thực ra bên trong đã bắt đầu khó chịu, nguyên nhân là do An Bình bỏ ra một cái giá rất lớn mới mua được một loại thuốc mỡ, loại thuốc mỡ này có thể trị hết bong bóng mọc loang lổ trên da, nhưng chi trị được ngon không trị tận gốc. Gần đây An Bình cũng không còn ngủ lại trong phòng thê thiếp, mỗi lúc trời tối cơ thể đều ngứa ngáy khó chịu, nghĩ đến đau khổ mình phải chịu đựng, An Bình đã muốn giết chết Lam Chi, cho nên bây giờ hắn ta mới đến Lam phủ muốn nghênh đón Lam Chi vào An phủ, sau đó hắn ta có thể muốn làm gì thì làm mà hành hạ Lam Chi, chỉ như vậy mới có thể dẹp yên lửa giận trong lòng hắn ta.

"Hừm, không biết hôm nay người đến Lam phủ có chuyện gì?" Lam Kiến Quân đi thẳng vào vấn đề, vừa nhìn thấy người An phủ đã khiến ông tức giận.

"Tiểu chất và Lam Chi biểu muội thật lòng yêu nhau, xin Lam tướng quân đồng ý gả Lam Chi biểu muội cho tiểu chất làm thiếp!" An Bình cười nham hiểm nói, vốn dĩ hắn ta muốn cưới Lam Chi làm tiểu thiếp, nhưng bây giờ nghĩ lại hắn ta rất muốn giết Lam Chi, nên chỉ có thể cho nàng ta một thân phận là thiếp. Hắn ta không sợ Lam tướng quân không đồng ý, dù sao chuyện giữa hắn ta và Lam Chi mọi người đều biết, không gả Lam Chi cho hắn ta thì có thể gả cho ai?

"Ừ, được! Không biết ngày nào người rước Lam Chi vào cửa?" Lam Kiến Quân căn bản không thèm để ý chuyện Lam Chi làm thê hay thiếp.

"Nếu như Lam tướng quân cho phép, tiểu chất hi vọng ngày mai có thể rước Lam Chi biểu muội về." An Bình vui vẻ, quả nhiên Lam Kiến Quân không phản đối việc hắn ta để Lam Chi làm thiếp, thiếp thì không cần đón dâu, ngày đó mang kiệu đến đưa nữ tử vào phủ là được, đây cũng là bi ai nhất của tiểu thiếp.

"Có thể, nếu không có chuyện gì thì người về đi, nhớ ngày mai đến rước Lam Chi về phủ." Lam Kiến Quân bắt đầu đuổi người, ông vốn là võ quan, và lại cũng vô cùng chán ghét phải làm lời cùng đám người lòng dạ khó lường như cả nhà An thừa tướng.

"Tạ tướng quân tác thành, tiểu chất xin cáo lui!" An Bình đã được như ý muốn, nên hiện giờ rất vui vẻ rời Lam phủ, dọc đường đi đều đang suy nghĩ sau khi đưa Lam Chi vào phủ phải hành hạ nàng ta như thế nào, làm sao để hủy hoại nàng ta.

Giờ đây Lam Chi đang nằm trên giường, từ khi biết mình bị bệnh hoa liễu Lam Chi ngã bệnh không dậy nổi nữa, nhưng An di nương cũng là người có thủ đoạn, lấy ra phần lớn đồ cưới của mình đi Vô Tình y quán xin thuốc, chỉ có điều An di nương không thể nào ngờ được, khi bà ta đi Vô Tình y quán xin thuốc thì Lam U Niệm đã nhận được tin tức.

Lam U Niệm để quân sự y quán đưa thuốc giải cho An di nương, thật ra bệnh của Lam Chi và An Bình không phải bệnh hoa liễu, đó chỉ là một loại độc Lam U Niệm lấy từ chỗ Quý Tam, khi phát độc tương tự với bệnh hoa liễu, đại phu bình thường không thể nào chẩn đoán đúng bệnh được. Nếu An di

nuong đã đưa nhiều tiền như vậy thì Lam U Niệm cũng rất tốt bụng cho thuốc giải, để Lam Chi chậm rãi khôi phục lại những vết tích không thể loại trừ trên thân thể.

Còn nhớ lúc đó, Lam Vũ khó hiểu nhìn tiểu thư nhà mình, hỏi: "Tiểu thư, sao người lại cho Lam Chi thuốc giải, hành hạ Lam Chi như vậy không tốt sao?"

Lam U Niệm không trả lời, Lam Khúc thay Lam U Niệm trả lời câu hỏi của Lam Vũ: "Chắc hẳn tiểu thư cảm thấy làm vậy chơi không vui, giải độc thay Lam Chi để nàng ta cho rằng cuộc sống còn hi vọng, khi nàng ta hoàn hảo gả vào An phủ, vị đại thiếu gia kia bắt đầu giày vò, làm như thế không phải càng đau khổ hơn sao?"

Lam U Niệm gật đầu xem như đồng ý với lời giải thích của Lam Khúc, để Lam Chi trúng độc chỉ là trừng phạt nhẹ nhàng mà thôi, vừa được An di nương đưa tiền lại có thể để Lam Chi tiến vào An phủ, hơn nữa nếu như không giải độc nhất định Lam Chi sẽ mất hết hi vọng với cuộc sống, như vậy sau này An Bình hành hạ Lam Chi như thế nào đi nữa e là nàng ta cũng không có cảm giác, nhưng bây giờ thì khác.

"Phu nhân, vừa rồi An đại thiếu gia của An phủ đến cầu hôn nhị tiểu thư?" Thu Nhi bầm báo lại tin tức thăm dò được cho An di nương và Lam Nhã nghe, hiện giờ thân thể Lam Chi đã tốt hơn những vẫn cần phải tịnh dưỡng, cho nên An di nương và Lam Nhã không bận việc gì sẽ đến nói chuyện cùng nàng ta.

"Thật không? Biểu ca đã đến đề nghị cầu thân với phụ thân sao?" Lam Chi đột nhiên kích động ngồi dậy nói, có trời mới biết mấy hôm nay nàng ta lo lắng biểu ca sẽ không lấy nàng ta, vậy sau này nàng ta còn có thể gả cho ai? Mặc dù nàng ta đã từng muốn gả cho vương gia, nhưng bây giờ việc đã như vậy, và lại trải qua khuyển nhũ của mẫu thân và tỷ tỷ nàng ta biết mình gả cho biểu ca là biện pháp tốt nhất, sau này nàng ta sinh nhi tử vậy ở trong phủ thừa tướng nàng ta cũng sẽ nở mày nở mặt.

"Bẩm nhị tiểu thư, quả thực là An đại thiếu gia đã hướng lão gia cầu hôn, hơn nữa lão gia đã đồng ý!" Thu Nhi nói.

"Chi Nhi, con xem mẫu thân không có lừa con, Bình Nhi nhất định sẽ cưới con, tuy chỉ là tiểu thiếp, nhưng chi cần có thủ đoạn thì không bao lâu nữa con sẽ trở thành chính thê." An di nương cũng yên tâm, mấy ngày trước bà ta còn cho người đưa tin về nhà mẹ đẻ nói cho phụ thân biết, để cháu trai cưới Chi Nhi, bà ta biết chính thê của cháu trai phải là tiểu thư thế gia có lợi cho An phủ, nhưng Chi Nhi làm thiếp cũng được, chi cần Chi Nhi sinh nhi tử tất nhiên có thể được phù chính.

"Dạ, Chi Nhi nhất định ghi nhớ lời mẫu thân dạy!" Lam Chi then thùng nói, nghĩ đến ngày mình gả cho biểu ca, Lam Chi vẫn có chút then thùng.

"Phu nhân, Lam Bá đến rồi!" Thu Nhi đi tới trước mặt An di nương nói, bọn họ đều cười, khẳng định Lam Bá đến đây để nói chuyện An Bình cầu hôn, hơn nữa còn muốn thảo luận chuyện thành thân.

"Để ông ta vào đi!" An di nương cười nói, còn Lam Chi lại then thùng lời kéo tay Lam Nhã cúi đầu cười trộm.

Lam Bá đi vào ngoại thất, đứng bên ngoài buồng cúi đầu hành lễ với An di nương: "An di nương, lão gia dặn dò để nhị tiểu thư thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất giá."

An di nương khó hiểu hỏi: "Chẳng lẽ lão gia đã chọn được ngày lành tháng tốt rồi?" Bình thường khi nữ tử lập gia đình, dù là thiếp hay chính thê cũng cần phải chọn ngày tốt để gả đi thuận lợi, và lại cần phải tổ chức tiệc cưới, cho nên An di nương thấy lạ, sao lại chọn ngày nhanh như vậy?

"Đúng vậy, ngày mai An đại thiếu gia sẽ đến đón nhị tiểu thư về An phủ, kính xin nhị tiểu thư chuẩn bị sẵn sàng, không nên làm lỡ thời gian." Lam Bá nói xong đứng tại chỗ, còn ba mẹ con trong nhà đã kinh ngạc đến ngây người.

"Mẫu thân, hôn sự này sao lại vội vàng vậy?" Lam Nhã cảm giác không ổn, cau mày hỏi.

"Mẫu thân, chuyện gì thế này? Ngày mai? Việc hôn sự của con và biểu ca sao có thể qua loa như vậy? Dù muốn làm tiệc cưới cũng không kịp!" Lam Chi giữ chặt cổ tay áo An di nương, khẩn trương hỏi.

An di nương đi ra khỏi buồng hỏi Lam Bá: "Lam Bá, cuộc hôn nhân này sao vội vàng vậy, e là muốn mời khách tổ chức tiệc cưới cũng không kịp? Chuyện này là thế nào?"

Trên gương mặt tang thương của Lam Bá lộ ra ý cười sâu xa: "An di nương nghĩ nhiều rồi, chỉ là thiếp hầu nên không cần tổ chức tiệc cưới? Ngày mai An phủ sẽ cho người đến đón nhị tiểu thư về An phủ là được rồi!" Lam Bá nói xong liền rời đi.

"Thiếp hầu?" Lam Chi quát, làm sao có thể làm thiếp hầu? Không phải mẫu thân đã nói, dù nàng ta không làm được chính thê cũng là tiểu thiếp sao? Bây giờ lại biến thành thiếp hầu?

An di nương cũng thấy khó hiểu, phụ thân đã đồng ý với bà ta cho Bình Nhi cưới Chi Nhi làm tiểu thiếp, nhưng trong nháy mắt lại trở thành thiếp hầu. An di nương hận nhất là thiếp hầu, bởi vì bà ta cũng chính là thiếp hầu, vì quá yêu Lam Kiến Quân nên liều lĩnh trở thành nữ nhân của ông, dù là thiếp hầu cũng cam chịu, nhiều năm qua, bà ta cũng chỉ là thiếp hầu, dù vị trí chính thê đã để trống nhiều năm nhưng bà ta vẫn không thể nào được nâng lên làm chính thê.

"Mẫu thân, người đã đáp ứng để nữ nhi làm tiểu thiếp, nữ nhi sao có thể làm thiếp hầu?" Lam Chi gào khóc cầu xin, thân là thiếp hầu thì nàng ta còn mặt mũi gì nữa: "Mẫu thân, nữ nhi không muốn gả, người cầu xin ông ngoại có được không? Để biểu ca cưới con làm tiểu thiếp được không? Chi Nhi không cầu làm chính thất, tiểu thiếp cũng được, mẫu thân!"

"Đủ rồi!" Lam Nhã nhìn muội muội mình quát lớn, tiện tay tát Lam Nhi một cái.

"Tỷ tỷ?" Lam Chi không thể tin được nhìn tỷ tỷ mình: "Tỷ đánh muội? Nếu không phải vì kế hoạch của tỷ không chu toàn thì sao muội mất trong sạch, tại sao người mất đi trong sạch không phải là tỷ, nhiễm bệnh càng không phải tỷ, bây giờ tỷ lại đánh muội?"

"Muội gả cũng phải gả, không muốn gả cũng phải gả!" Lam Nhã không nhìn đáng vẻ gào khóc của muội muội mình, miệng vẫn quát lớn. Muội muội đã mất trong sạch nếu không gả cho biểu ca, làm âm ỉ lên nhất định sẽ kinh động đến tất cả mọi người trong kinh thành, đến lúc đó thanh danh của nàng ta cũng sẽ bị liên lụy, nếu là như vậy sau này nàng ta muốn gả cho tứ vương gia chỉ sợ càng thêm khó khăn, cho nên nàng ta sẽ không cho phép muội muội cản đường mình, thân muội muội cũng không được!

"Tỷ..." Lam Chi xa lạ nhìn tỷ tỷ, run rẩy không biết nói gì để phản bác.

"Được rồi!" An di nương thấp giọng thở dài, nói với Lam Nhã: "Nhã Nhi, con về trước đi, ta ở lại nói chuyện với Chi Nhi một lát."

Lam Nhã đi rồi, Lam Chi chảy nước mắt nói: "Mẫu thân, tỷ tỷ vứt bỏ Chi Nhi rồi, chẳng lẽ người cũng không cần nữ nhi nữa sao?"

"Ôi, Chi Nhi." An di nương ôm Lam Chi vào lòng, yêu thương nói: "Con cũng biết trong sạch của con đã cho Bình Nhi, nếu con không gả cho Bình Nhi thì con có thể gả cho người nào? Ai dám lấy con? Mẫu thân biết con ủy khuất, mặc kệ là thiếp hầu hay tiểu thiếp con nhất định phải gả, nếu không sau này con làm gì bây giờ?"

"Mẫu thân, con..." Lam Chi không cam lòng chuẩn bị phản bác.

"Chi Nhi, mẫu thân đã nói với con, chỉ cần con có bản lĩnh, cho dù là thiếp hầu con cũng có thể leo lên chính vị, mẫu thân sẽ giúp con, hơn nữa An phủ không phải là nhà ông ngoại và cậu con sao? Nếu con không lấy chồng, sau này con muốn vào An phủ sẽ rất khó!" An di nương an ủi, bà ta không biết bây giờ An phủ bị làm sao mà buông tha cho nữ nhi, nếu bây giờ bà ta đối nghịch với nhà mẹ đẻ, sau này bà ta sẽ càng khó khăn thêm. Chuyện của Chi Nhi chỉ có thể làm vậy, nhưng bà ta vẫn còn Nhã Nhi, sau này có thể Nhã Nhi sẽ gả cho vương gia, như vậy bà ta sẽ...

Lam Chi không nói gì suy nghĩ thật lâu, sau đó ngẩng đầu nhìn mẫu thân mình: "Mẫu thân, nữ nhi đã hiểu, nữ nhi sẽ gả!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Lam Chi Vào An Phủ

Không biết từ lúc nào, mặt trời đã lên cao, ánh sáng dịu dàng chiếu vào Lam phủ, nắng sớm rất thanh nhã, không có hơi thở của ồn ào, làm người khác cảm thấy tinh thần rất thoải mái, dễ chịu. Lam U Niệm đứng trên lầu nhìn bao quát khung cảnh Lam phủ vào trong mắt.

"Lam Khúc." Lam U Niệm nghiêng đầu hỏi nàng: "Kiệu của An phủ đã tới chưa?"

"Vẫn chưa đến ạ, chỉ có điều đã rời khỏi An phủ!" Lam Khúc báo lại tin tức mình biết được cho tiểu thư nghe.

"Hừ! An phủ kia làm rất tốt, chỉ phải kiệu nhỏ cùng mấy kiệu phu còn có một tên thị vệ đến đón Lam Chi, không biết sau khi An di nương biết được có nổi giận hay không?" Lam Vũ hả hê nói, khi gia đình giàu có cưới tiểu thiếp, nếu như người thiếp đó được sủng ái chắc chắn sẽ phải cỡ kiệu lớn còn có một đội đón đầu hơn nữa còn có bà mối, đó mới là lễ nghi cơ bản khi cưới tiểu thiếp.

"Nếu chỉ mới như thế mà tức giận thì không còn là An di nương rồi." Lam U Niệm thu hồi ánh mắt đang ngắm bình minh, đi vào phòng: "Lòng dạ nữ nhân này độc ác hơn người thường nhiều, huống chi không phải bây giờ bà ta vẫn còn hai đứa con, một nam một nữ sao?"

"Ý tiểu thư là..." Lam Khúc vừa bày trí đồ ăn sáng vừa hỏi.

"Không vội, từ từ sẽ đến." Trên gương mặt tuyệt mỹ chưa mang mạng che mặt của Lam U Niệm tỏa ra hơi thở vô cùng lạnh lẽo, trước kia An di nương hại tiền thân đau khổ không nói, cũng bởi vì sự độc ác của bà ta khiến cho nàng phải tiếp nhận thân thể suy tàn này, bà ta sẽ chạy không thoát.

Lam Chi ngồi ngay ngắn trước gương đồng, tùy ý cho ma ma trong Lam phủ và nha hoàn trang điểm mặc quần áo cho mình, đôi mắt đỏ ửng vì tối hôm qua khóc nhiều cũng đã được son phấn che đi không nhìn ra dấu vết, khoác lên bộ giá y màu mận côi (1) làm cho Lam Chi trở nên hoạt bát hơn hẳn, càng nhìn càng hấp dẫn. Lam Chi nhìn trang phục của mình, bởi vì thiếp hầu không thể mặc đồ đỏ thắm nên mẫu thân phải suốt đêm chuẩn bị bộ giá y này cho nàng ta. Thật ra thiếp hầu căn bản không cần mặc giá y, nhưng Lam Chi cảm thấy ảm ức nên mới tự mình mặc vào, dù sao thì hôm nay cũng là ngày nàng ta thành thân.

"Chi Nhi, sau khi vào An phủ phải hiểu được cách nghe lời đoán ý, nếu như muốn leo lên vị trí chính thất, con phải bắt được trái tim của phu quân mình." An di nương cầm lược chải tóc cho nữ nhi, giống như những mẫu thân bình thường khác dặn dò nữ nhi mình trước khi xuất giá.

"Mẫu thân, Chi Nhi đã hiểu!" Trải qua một đêm suy nghĩ nàng ta đã biết mình nên làm gì rồi: "Đại tỷ tỷ không tới sao?"

"Nhã Nhi hôm nay đột nhiên bị cảm nên không thể tới tiễn con được, không phải mẫu thân đã đến sao?" An di nương vừa chải tóc cho Lam Chi vừa trả lời.

Lam Chi không nói gì, quan hệ giữa nàng ta và đại tỷ từ trước đến nay vẫn luôn rất thân thiết, dù sao hai người cũng là tỷ muội ruột thịt, luôn chăm sóc lẫn nhau. Không nghĩ tới bây giờ, đại tỷ tỷ lại vứt bỏ nàng ta, rõ ràng Lam U Niệm vào phòng nàng mới là người gặp không may, nhưng nào ngờ người gặp không may lại là nàng ta, thế mà đại tỷ tỷ chẳng những không an ủi nàng ta, bây giờ còn muốn phân rõ giới hạn, suy cho cùng có một muội muội là thiếp hầu thì đối với một người luôn muốn gả vào hoàng thất như tỷ tỷ có thể nói đó là chuyện cực kỳ mất mặt.

Dù nàng ta không phải chính thể, không phải tiểu thiếp, ngay cả thiếp cũng không phải, chỉ là một thiếp hầu nho nhỏ, nói dễ nghe thiếp hầu chỉ là công cụ làm ấm giường, nói khó nghe đó chỉ là nha hoàn mà thôi. Bây giờ Lam Chi rất hận tỷ tỷ mình, còn mẫu thân nữa, giúp tỷ tỷ nói dối lại quên chính mình có hai nữ nhi, một đứa có tình cảnh rất giống bà – thiếp hầu, điều này cũng làm cho lòng Lam Chi trở nên lạnh lẽo.

Thu Nhi đỡ Lam Chi ra cửa lớn Lam phủ, phụ thân không quan tâm cũng không có tỷ muội chúc phúc, Lam Chi lẻ loi đứng trước cửa lớn, chỉ có một tỷ nữ là Thu Nhi đỡ nàng ta, không có đoàn ngựa cao lớn chỉ có kiệu nhỏ nghênh đón.

Đáng lẽ thời gian này thì An phủ đã tới đón dâu, nhưng khi Lam Chi trang điểm xong tới lúc ra đứng đợi ở cửa vẫn không có nhìn thấy bóng dáng của cỗ kiệu nào. Mặc dù cảm thấy uất ức nhưng Lam Chi vẫn yên tĩnh đứng ở cửa chờ đợi, còn An di nương cũng đã trở lại tiểu viện của mình từ sớm.

"Đây không phải là nhị tiểu thư của Lam phủ sao? Sao lại mặc giá y đứng ở cửa?" Sáng sớm mọi người đi ngang qua Lam phủ không ngừng bình phẩm.

"Người không biết sao, hôm nay nhị tiểu thư Lam phủ gả đến An phủ làm thiếp hầu!" Thiếp hầu, cho nên không có cha mẹ đưa tiễn, cũng không có tư cách ở trong phủ chờ xuất giá, chỉ có thể đứng chờ ngoài phủ đợi kiệu nhỏ đến đón.

"Chắc chắn, sao có thể là thiếp hầu, nhị tiểu thư Lam phủ mọi khi không phải rất tôn quý sao?" Trong thời gian khi Lam Kiến Quân không có ở trong phủ, Lam U Niệm biến mất, An di nương dẫn theo con của mình gây náo động lớn trong kinh thành, khiến tất cả mọi người đều cho rằng bà ta đã là chính thể Lam phủ, còn hài tử của bà ta chính là con dòng chính.

"Tôn quý? Người không biết sao, dòng chính nữ chân chính là Lam tam tiểu thư!" Mọi người đứng lại bàn tán.

"Đúng vậy, hơn nữa nghe nói nhị tiểu thư này trước khi cưới đã mất trinh tiết, lại còn công khai tàng tị với An đại thiếu gia của An phủ."

"Không thể nào, hư hỏng tới vậy sao? Đúng là làm mất hết tôn nghiêm của Lam đại tướng quân."

Cảnh tượng Lam Chi mặc giá y đứng ở cửa vô cùng náo nhiệt, dân chúng xung quanh mỗi người một câu phi bán và quở trách, nàng ta không chịu nổi nữa, ngày xưa nàng ta được mọi người hoan nghênh và khen ngợi bây giờ nàng ta trở thành người mà ai thấy cũng trốn tránh còn gặp mặt thì xem thường, ngay lúc Lam Chi muốn khóc chạy vào phủ, kiệu của An phủ đã tới trước cửa Lam phủ.

Kiệu đã nhỏ còn có chút rách nát, còn sơ sài hơn cả kiệu nhỏ bình thường nàng ta dùng để đi ra ngoài nữa, xung quanh chỉ có bốn kiệu phu còn có một thị vệ không biết tên, Lam Chi cảm thấy tương lai của mình là một màu đen tối, cái này mà gọi là cưới nàng ta vào An phủ à, đây rõ ràng là muốn nhục nhã nàng ta trước mặt mọi người.

Lam Chi đứng đó không nhúc nhích, nước mắt lại chảy xuống gương mặt vừa được trang điểm xong, nhưng lúc này cũng không có ai đồng tình, trái lại chỉ nhận được lời nói không chút lưu tình của thị vệ: "Lam thiếp hầu, xin mời nhanh chóng lên kiệu, thuộc hạ còn phải trở về bẩm báo với đại thiếu gia!"

Lam Chi quay đầu lại nhìn Lam phủ, nhưng không thấy phụ thân và mẫu thân đến ra mặt giúp nàng ta, mà chỉ thấy vẻ mặt không chút cảm thông của hai thị vệ trước cửa Lam phủ, cho dù lúc này Lam Chi rất muốn trở về, nhưng nàng ta biết mình không chỉ không thể quay về còn không có lối thoát, có lẽ hôm nay nàng ta gả vào An phủ chính là lối thoát, chỉ là Lam Chi không thể nào ngờ được nàng ta không phải bước vào An phủ mà là bước vào Địa Ngục.

Người xung quanh chán ghét nhìn Lam Chi ngồi lên kiệu nhỏ, đến An phủ làm thiếp hầu cho An đại thiếu gia An Bình.

An phủ cũng không có tổ chức tiệc mừng như Lam phủ, Lam Chi ngồi kiệu nhỏ vào An phủ từ cửa hông, sau đó được nha hoàn đỡ vào phòng của hạ nhân, nàng ta không có nổi giận, khi nha hoàn rời đi chỉ còn lại một mình Lam Chi ngồi chết lặng trong căn phòng đơn sơ, lạnh lẽo dành cho hạ nhân.

Lam Chi chờ một mực đến tối, chỉ cần gặp biểu ca nàng nhất định lấy lòng hấn, chỉ có làm vậy nàng ta mới có thể rời khỏi nơi này, sau đó sống một cuộc sống thoải mái, hơn nữa sẽ không ai dám khinh thường nàng ta, nàng ta muốn cho mẫu thân và tỷ tỷ thấy nàng ta trở thành nữ chủ nhân của An phủ.

Lam Chi ngồi đợi suốt một ngày cuối cùng màn đêm cũng buông xuống, cả ngày nay không có ai tới đưa nước và đồ ăn, Lam Chi giống như một người bị lãng quên, nhớ lại những lúc khi nàng ta đến An phủ có người nào nhìn thấy nàng ta mà không gọi một tiếng nhị tiểu thư, chỉ mới chớp mắt người đời đã thay đổi sắc mặt.

"Két!" Cửa bị người ta đẩy ra từ bên ngoài, biểu ca mà nàng ta ngóng trông cả ngày cuối cùng cũng đã tới, sau này hấn sẽ làm phu quân của nàng.

"Biểu ca phu quân!" Lam Chi đứng dậy ngọt ngào gọi, sau đó đi đến bên cạnh An Bình, dù sao đêm nay cũng là đêm động phòng hoa chúc, nàng ta nhất định phải làm cho biểu ca sung ái mình, tốt nhất là có thể mang thai.

"Tiện nhân!" Lam Chi vừa mới chuẩn bị cởi y phục của An Bình, đã bị hấn ta đá một cước văng ra, té mạnh lên đầu giường.

"Biểu ca?" Lam Chi khó hiểu, biểu ca làm sao vậy, cho tới nay biểu ca đối xử với nàng ta cũng không tệ lắm, hơn nữa biểu ca chiếm lần đầu tiên của nàng ta còn từng nói rằng sẽ đối xử tốt với nàng ta, vậy tại sao bây giờ biểu ca như muốn giết nàng ta thế? Lam Chi cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

An Bình cầm đồ vật trên bàn đánh lên người Lam Chi, miệng thì liên tục chửi rủa, tay lại chưa bao giờ dừng, chỉ trong chớp lát Lam Chi đã bị đánh như tử, sợ hãi quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

"Biểu ca, đừng đánh mà, xin huynh đừng đánh, Chi Nhi đã làm gì sai mà biểu ca đối xử với Chi Nhi như vậy?" Đến bây giờ Lam Chi vẫn không hiểu tại sao mình lại bị An Bình đánh.

"Không biết? Con mẹ nó, còn dám nói không biết? Ngươi là tiện nhân!" An Bình nhổ nước miếng, sau đó kéo y phục của mình ra, để lộ bụng nước loang lổ cùng những vết tích xanh tím bên trong, nói: "Ngươi không biết tại sao à? Vốn tưởng ngươi là chim non, không nghĩ tới lại là thứ đê tiện còn là thứ đê tiện có bệnh hoa liễu, nếu không phải tại ngươi thì sao ta có thể mắc bệnh này?"

Lam Chi vốn bị những vết thương trên người An Bình làm cho hoảng sợ, nghe hắn ta nói vậy càng hốt hoảng: "Biểu ca, đó thật sự là lần đầu tiên của ta, biểu ca, huynh phải tin tưởng ta!"

Chi là Lam Chi vừa trả lời xong lại bị An Bình tàn nhẫn đánh tiếp, An Bình tay nắm chân đá quất: "Tin ngươi? Tin ngươi ta mới mắc loại bệnh hèn hạ này, Lam Chi, ta nói cho ngươi biết, cả đời này ngươi sẽ bị ta hành hạ!"

"Không, không cần, biểu ca, cầu xin huynh, biểu ca, chuyện này thật sự không liên quan tới ta!" Lam Chi giải thích, nhưng An Bình lại không nghe lọt tai câu nào, hắn vẫn đánh Lam Chi, tận hưởng sung sướng từ việc đánh đập nàng ta, hắn ta đổ hết tội lỗi về bệnh tình của mình lên người Lam Chi.

"Biểu ca... ta... có biện pháp... cứu huynh!" Lam Chi bị đánh gần như sắp không thở nổi yếu ớt nói, khi nàng ta nói xong câu đó, quả nhiên An Bình ngừng tay.

"Thật không? Ngươi có biện pháp?" An Bình vui vẻ hỏi, hiện giờ phiền não lớn nhất của hắn ta là mắc bệnh hoa liễu, chỉ cần chữa khỏi bệnh này hắn ta có thể đánh đổi mọi thứ.

Đúng lúc này Lam Chi hôn mê bất tỉnh, An Bình nhìn thấy lập tức hoảng sợ, vội vàng gọi vọng ra ngoài: "Người đâu, cứu sống nàng cho ta, nhanh lên!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Quan Hệ Mờ Ám

"Niệm Nhi, ngày mai hoàng hậu tổ chức yến tiệc, muội sẽ đi chứ?" Lam Mặc Huyền đứng trong đình viện U Niệm các, nhìn Lam U Niệm đang đánh đàn hỏi.

"Ca ca nghĩ sao?" Tiếng đàn tiếp tục vang lên, chỉ có điều nàng không đáp mà hỏi lại Lam Mặc Huyền.

"Ca ca nghĩ rằng Niệm Nhi không nên đi, hoàng hậu là nữ nhi của An thừa tướng, tỷ tỷ của An di nương, lần này An thừa tướng chịu thiệt lớn như vậy, lần tiến cung này chắc chắn sẽ có hành động, nếu như muội đi khó tránh khỏi sẽ bị tính kế lần nữa." Lam Mặc Huyền cẩn thận phân tích.

"Ca ca cho rằng Niệm Nhi trốn được sao?" Lam U Niệm vẫn cúi đầu đánh đàn, nhẹ nhàng nói: "Lần này hoàng hậu tổ chức tiệc thưởng cúc, mời tất cả con cái quan ngũ phẩm trở lên, mà tên của muội lại nằm trên danh sách."

"Có thể giả bệnh, vậy là có thể tránh được tiệc thưởng cúc lần này rồi." Lam Mặc Huyền căng thẳng nói, hoàng cung nguy cơ trùng trùng, đến lúc đó nếu xảy ra chuyện gì hắn căn bản không kịp che chở cho muội muội.

"Ca ca có biết trong cung có biết bao nhiêu là ngự y không, cho dù muội giả bệnh ngự y không tra được, có thể thoát được một lần, vậy còn lần thứ hai, lần thứ ba thì sao?" Lam U Niệm dừng đánh đàn, nhìn Lam Mặc Huyền nói tiếp: "Nếu tránh không được chỉ bằng cứ đối mặt, chuyện nên đến sao có thể tránh."

"Nhưng mà..." Lam Mặc Huyền lo lắng còn muốn nói gì đó nhưng lại thôi, hoàng cung không chỉ có hoàng hậu, còn có đại công chúa và nhị vương gia, những người này đều cùng nằm trên một sợi dây thừng, nếu bọn họ muốn trừng phạt Niệm Nhi muội muội, vậy thì Niệm Nhi muội muội gặp phiền phức rồi.

"Không đúng, ca ca anh minh tuấn tú của ta sao lại biến thành người dài dòng rồi?" Lam U Niệm cẩn thận ôm Khinh Thủy cầm lên, nhìn Lam Mặc Huyền cười xán lạn.

"Ồ kìa, Niệm Nhi muội muội lại dám chê ca ca dài dòng, không phải ca ca đang lo lắng cho muội sao?" Lam Mặc Huyền cũng biết mình dài dòng, nhưng hần chỉ như vậy với muội muội mà thôi, tiểu muội muội này rất khiến người ta cảm thấy thương tiếc, không tự chủ được muốn quan tâm nàng, để nàng có thể thật vui vẻ từng giây từng phút.

"Niệm Nhi biết ca ca rất tốt với Niệm Nhi, hơn nữa Niệm Nhi không phải không có năng lực tự bảo vệ bản thân, và lại..." Lam U Niệm đi đến trước mặt Lam Mặc Huyền, rõ ràng thấp hơn Lam Mặc Huyền rất nhiều, nhưng khí thế trên người lại không thể nào che dấu, nàng nhìn vào mắt Lam Mặc Huyền nói: "Dù là ai cũng không thể làm hại Niệm Nhi, những người tổn thương muội, muội đều sẽ đòi lại từng cái một."

Có lẽ do khí thế trên người Lam U Niệm làm cho khiếp sợ, Lam Mặc Huyền muốn nói "Ca ca sẽ giúp muội đòi lại." cũng không nói ra lời, trên người muội muội có quá nhiều bí mật, có lẽ do từng sống cực khổ gây nên, Lam Mặc Huyền chỉ muốn cố gắng bảo vệ muội muội thật tốt, chuyện khác đều không quan trọng.

--

"Tiểu thư, hôm nay có cần trang điểm long trọng chút không?" Lam Khúc vừa trang điểm cho tiểu thư nhà mình vừa hỏi, dù sao hôm nay cũng là ngày tiến cung tham gia yến tiệc, nhưng tiểu thư nhà mình dù là lúc nào cũng không thích trang điểm, hoặc có thể nói tiểu thư chưa bao giờ nghiêm túc trang điểm, đi theo tiểu thư lâu như vậy vẫn chưa từng thấy tiểu thư trang điểm lần nào, dù không tô son bôi phấn tiểu thư đã xinh đẹp khiến người khác phải giật mình.

"Không cần, như thế nào thì cứ để nguyên đi!" Lam U Niệm nói, nàng không để lộ dung mạo thì trang điểm làm gì, hưởng chi ở trong cung càng khiếm tốn càng tốt, nhưng nếu như có người trêu chọc nàng, vậy thì nàng sẽ khuấy động vũng nước động trong hoàng cung cũng không tệ lắm.

"Hôm nay trong cung không cho phép dẫn tỷ nữ theo, hai người các ngươi nếu muốn ra ngoài thì cứ đi đi, đến chỗ tam ca trước đã!" Lam U Niệm dặn dò, rất nhiều sản nghiệp ở kinh thành đều do một tay tam ca quản lý, quả thật vô cùng bận rộn, Lam Vũ và Lam Khúc cũng có thể qua đó giúp đỡ một chút.

"Vâng, nhưng lần này để tiểu thư tiến cung một mình chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm, tiểu thư cẩn thận chút nha!" Lam Khúc lo lắng nói, sau đó quay sang nói với Lam Nhận, hần vừa trở về hôm qua: "Chăm sóc tiểu thư thật tốt, chú ý toàn bộ mọi chuyện."

"Ta biết rồi!" Lam Nhận nhìn Lam Khúc lộ ra chút ý cười, đúng lúc Lam U Niệm và Lam Vũ chớp được ý cười này, hai người ngừng lại nhìn về phía Lam Khúc và Lam Nhận, trực tiếp làm cho mặt hai người đỏ lên.

"Không nghĩ tới Lam Nhận ngươi cũng có dáng vẻ tình tứ như vậy, bản tiểu thư còn tưởng rằng từ trước đến nay ngươi không biết dịu dàng là gì đấy?" Lam U Niệm cười trêu chọc, quan hệ mờ ám giữa hai người khiến Lam U Niệm hiểu rõ, nếu hai người có thể ở cùng nhau coi như là duyên phận. Từ khi Lam Nhận theo nàng vẫn luôn chịu khó nỗ lực, còn Lam Khúc là người cẩn thận hiểu chuyện, nhìn hai người khá là xứng đôi.

"Tiểu thư, sao người có thể như vậy chứ? Không phải bình thường Lam Nhận cũng thường xuyên cười trước mặt tiểu thư sao?" Lam Khúc đỏ mặt phản bác.

"Ây da, Lam Khúc tỷ tỷ của chúng ta đang ghen sao?" Lam U Niệm nhìn Lam Vũ trêu ghẹo, dáng vẻ công tử kia hoàn toàn làm cho sắc mặt hai người đỏ bừng.

"Tiểu thư." Lam Vũ vòng quanh Lam Khúc và Lam Nhận một vòng, sau đó cực kỳ nghiêm túc nói: "Không ngờ hai người bọn họ cũng rất xứng đôi đấy chứ? Hay thật, còn dám giấu tiểu thư và ta, tiểu thư nên phạt bọn họ!"

"Tiểu thư." Dáng vẻ cẩn thận của Lam Khúc đã biến mất, xấu hổ không biết nói gì cho phải, sau đó khẽ đẩy Lam Vũ một cái: "Còn dám nói vậy, coi chừng ta..."

"Tỷ thế nào? Ở kìa, Lam Khúc tỷ tỷ của chúng ta nói không nên lời rồi sao?" Lam Vũ nhất quyết không buông tha.

"Tiểu thư, ta và Lam Khúc không có gì cả, kính xin tiểu thư tin tưởng chúng ta!" Lam Nhận đột nhiên quỳ xuống đất nghiêm túc nói, đúng là hần có hảo cảm với Lam Khúc, nhưng căn bản hai người lén lút không thể cùng nhau xuất hiện, từ thân thể đến trái tim của bọn họ đều trung thành với tiểu thư, đây là lời thề được xác lập trước khi tiểu thư cứu bọn họ.

Lam Khúc cũng buông cây lược làm từ gỗ đào ra quỳ xuống đất, nói: "Tiểu thư, từ khi tiểu thư cứu nô tỳ, cho nô tỳ cuộc sống mới, cho nô tỳ hi vọng sống sót, nô tỳ đã lập lời thề sẽ dốc lòng ở bên cạnh chăm sóc tiểu thư, mong tiểu thư tin tưởng Lam Khúc!"

Lam Vũ cũng thu lại ý cười, vì có tiểu thư cứu giúp nên bọn họ mới có tất cả như bây giờ, bọn họ tôn kính tiểu thư, yêu mến tiểu thư, vĩnh viễn không phản bội, bọn họ sẽ dâng hiến cả cuộc đời này cho tiểu thư, bảo vệ nàng, đó là lời thề của bọn họ.

"Được rồi! Tất cả đứng lên đi!" Lam U Niệm kéo hai người dậy, nàng biết ở cổ đại không cho phép thuộc hạ tự ý chủ trương hôn nhân, rất nhiều thuộc hạ ở cổ đại đều cô độc cả đời trung thành với chủ tử, nhưng không có nghĩa nàng cũng làm như vậy.

"Ta đã từng nói với các ngươi, các ngươi không chỉ là thuộc hạ mà còn là bằng hữu của ta, ta còn nói ta muốn sự trung thành nhưng không phủ nhận suy nghĩ của các ngươi." Lam U Niệm cầm chiếc lược làm từ gỗ đào trên bàn tiếp tục chải tóc, nói với mấy người bên cạnh: "Sau này nếu các ngươi có người mình thích là chuyện rất tốt, chỉ cần người các ngươi thích không gây nguy hiểm tới ta là được, ta tin các ngươi sẽ có chừng mực!"

"Nô tỳ không muốn thích người khác đâu, nô tỳ muốn hầu bên cạnh tiểu thư cả đời!" Hiếm khi thấy Lam Khúc bốc đồng phản bác.

"Cho dù người muốn rời khỏi ta, bản tiểu thư cũng không nỡ? Ai nói sau khi lập gia đình thì không thể ở bên cạnh ta? Hơn nữa nếu người gả cho Lam Nhận... Vậy chẳng phải hai người các người vẫn có thể ở cạnh ta, cách này quả là không tệ!" Lam U Niệm gật đầu, rất đồng ý với quan điểm của mình.

"Tiểu thư, sao người vẫn chưa chịu tin thế? Ta và Lam Nhận thật sự không có gì mà!" Lam Khúc sốt ruột nói, nàng và Lam Nhận thật sự không có chuyện gì, chẳng qua đều là thuộc hạ của tiểu thư nên khó tránh khỏi có chút hảo cảm với nhau, thật sự mà nói thì Lam Khúc cảm thấy mình cũng có chút thích Lam Nhận, nhưng trong lòng nàng tiểu thư vẫn là quan trọng nhất.

Lam U Niệm vừa nghe lời này thì biết hai người vẫn nằm trong giai đoạn mơ hồ, chẳng qua nàng vẫn rất xem trọng bọn họ, hai người đều là người hiểu biết, nhân phẩm tốt, hơn nữa nếu hai người có thể ở cùng một chỗ, sau này Lam Khúc không cần rời khỏi nàng, còn Lam Nhận thì cũng có thể tiếp tục ở Vô Tình các làm việc của mình, như vậy quả hợp lý.

"Được rồi, làm gì nghiêm túc đến vậy, dù sao thì các người chỉ cần biết ta không phản đối là được rồi!" Lam U Niệm cũng không ép, suy cho cùng cứ để chuyện tình cảm thuận theo tự nhiên mới tốt, có thể ở cùng nhau là duyên phận của bọn họ, nếu không thể cũng là do vô duyên.

Lam Khúc thấy tiểu thư nhà mình không tiếp tục đề tài này nữa âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục chải tóc cho Lam U Niệm, nói thầm trong lòng, nhìn tiểu thư dạy dỗ mình thì sáng suốt, nhưng sao đến lượt bản thân lại không nhạy bén tới vậy? Minh Vương đối xử với tiểu thư rất tốt, nhìn thấy tiểu thư là hai mắt tỏa sáng, chuyện rõ như ban ngày vậy mà tiểu thư không hiểu? Chẳng qua Lam Khúc lại nghĩ, tiểu thư mới mười ba tuổi, có thể hiểu được chuyện tình cảm bao nhiêu chứ? Xem ra bình thường tiểu thư không gì không không làm được, bản thân đã quá xem tiểu thư như thần rồi.

"Niệm Nhi, xong chưa?" Lam Mặc Huyền tới U Niệm các từ rất sớm, chờ ở bên ngoài hỏi.

Nghe được giọng nói của ca ca, Lam U Niệm cầm khăn che mặt mang vào, còn Lam Nhận cũng đã trở lại vị trí của mình, Lam U Niệm vừa ra ngoài đã thấy ca ca nhà mình mặc bộ quần áo sáng sủa màu ánh trắng, ông tay áo thêu mấy cành trúc xanh thanh u, mái tóc đen dài được búi lên bởi cây trâm bạch ngọc tinh xảo, cả người sáng rực như ngọc thạch, tươi mát linh hoạt, hẳn như những ca ca bình thường đứng đó chờ đợi.

"Ca ca..." Lam U Niệm đi tới cạnh Lam Mặc Huyền, mềm mại gọi một tiếng, hưởng thụ phần tình thân không dễ có này.

"Ừ." Lam Mặc Huyền nhìn cách ăn mặc của muội muội mình, sau đó nhún mày nói: "Sao lần nào cũng mặc quần áo mộc mạc thế? Những nữ hài lớn như muội có ai mà không thích mặc màu sắc rực rỡ? Chỉ có muội cả ngày chỉ có bộ áo trắng đơn giản thôi!"

"Ha ha, chẳng lẽ muội mặc như vậy không đẹp sao?" Lam U Niệm kéo cánh tay Lam Mặc Huyền làm nũng.

"Đẹp, sao có thể không đẹp? Muội muội của Lam Mặc Huyền ta là đẹp nhất!" Lam Mặc Huyền rất hưởng thụ nũng nịu hiếm thấy của muội muội mình, tuy biết muội muội mình đã bị hủy dung, nhưng rất nhiều lúc hắn cũng quên mất chuyện này, dù sao thì khí chất của Lam U Niệm quá tốt đẹp. Dù dung nhan của nàng đã bị hủy, nhưng chỉ cần dáng người và phong thái đó ai có thể sánh bằng?

"Vậy thì được rồi." Lam U Niệm kéo Lam Mặc Huyền đi đến cửa phủ: "Được rồi, lên đường nhanh thôi, sắp đến thời gian diễn ra bữa tiệc rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Tiệc Ngắm Hoa Cúc

Editor: Mèo_Moon

Beta: Bộ Yến Tử

Khi Lam U Niệm và Lam Mặc Huyền ra khỏi phủ thì phát hiện có hai chiếc xe ngựa ngừng trước cửa chính, một chiếc của phủ Minh Vương, chiếc còn lại là của Tứ vương gia.

Lam Mặc Huyền đang chuẩn bị tiến lên hành lễ thì bị Lam U Niệm ngăn lại, nàng kéo tay ca ca ngồi lên xe ngựa Lam phủ, thị vệ đánh xe nhận được chỉ thị của Lam U Niệm thì ngay lập tức điều khiển xe ngựa xuất phát, còn xe ngựa của Minh Vương và tứ vương gia cũng xuất phát cùng lúc.

"Niệm Nhi, đó là Tứ vương gia và Minh Vương, chúng ta làm vậy liệu có ổn không?" Lam Mặc Huyền khó hiểu hỏi.

"Đây là cửa Lam phủ, ca ca làm vậy không phải công khai qua lại cùng hai vị vương gia à, ca ca cho rằng Lam phủ sẽ không trở thành cái đình trong mắt mọi người sao?" Lam U Niệm dừng dừng nói.

"Niệm Nhi muội nói đúng lắm, Mặc Huyền người không thông minh bằng Niệm Nhi muội muội rồi!" Phong Hạ Kỳ và Phong Dực Hiền dùng khinh công xông vào trong xe ngựa, cũng may là hôm nay Lam phủ dùng xe ngựa lớn, bốn người ngồi chung cũng không cảm thấy chật chội.

"Tứ vương gia, Minh Vương!" Lam Mặc Huyền thì lễ: "Là ta suy nghĩ không chu đáo!" Tuy hiện giờ hắn đã chính thức đứng về phía Tứ vương gia, nhưng người ngoài cũng không biết chỉ coi hắn là thủ hạ của Minh Vương mà thôi, nếu để người ta biết Lam phủ đã gia nhập vào phe cánh của Tứ vương gia, khẳng định sau này Lam phủ sẽ gặp rất nhiều chuyện rắc rối.

"Niệm Nhi muội muội thật thông minh, còn thông minh hơn cả ca ca của muội!" Phong Hạ Kỳ giống như người không có xương nghiêng người dựa lưng vào xe ngựa, nhìn Lam U Niệm khen ngợi.

"Huynh chiếm quá nhiều chỗ!" Lam U Niệm vẫn không nói gì, chỉ là Phong Dực Hiền đã nhìn hoàng huynh mình lạnh lùng nói.

Phong Hạ Kỳ nhìn lại chỗ mình chiếm, quả thật đã chiếm phân nửa xe ngựa, sau đó ngoan ngoãn ngồi dậy dưới ánh mắt của đệ đệ, lại khôi phục dáng vẻ nhỏ nhắn như ban đầu.

"Hôm nay vào cung chỉ sợ hoàng hậu sẽ tìm nàng gây phiền toái, không vui cứ giết, đừng để mình chịu áp lực." Âm thanh mát rượi như nước suối của Phong Dực Hiền vang lên, róc rách chảy vào lòng Lam U Niệm, trái tim nàng cũng vì sự thân thiết mờ nhạt trong giọng nói của hắn mà xao động.

"Ồ, A Hiền, đệ không thể trực tiếp dạy hư Niệm Nhi muội muội như vậy!" Phong Hạ Kỳ nhìn đệ đệ mình, dù sao thì đó cũng là tiểu cô nương nhà người ta, đệ trực tiếp nói chuyện tàn nhẫn như vậy, tốt sao? Nhưng Lam U Niệm lại nói với Phong Hạ Kỳ rằng, rất tốt!

"Ta biết rồi, ta sẽ làm sạch sẽ!" Lam U Niệm đáp, mặc dù thiên hạ này quyền lực của nhà vua là cao nhất, bản thân có thể bị áp lực một chút cũng không sao, nhưng nếu chạm vào điểm mấu chốt của nàng, vậy thì giết chết thì có làm sao?

"Phụ——" Phong Hạ Kỳ và Lam Mặc Huyền đều bị sắc, gặp một kẻ độc ác tàn nhẫn đã rất khó trị, hiện giờ lại thêm một người? Hơn nữa bọn họ vẫn luôn cảm thấy Lam U Niệm yếu đuối rất đáng thương, nào ngờ trong lòng lại tàn nhẫn như vậy!

"A Hiền, đệ xem đệ đã dạy hư Niệm Nhi muội muội rồi!" Phong Hạ Kỳ vội vàng uốn nắn, rất sợ muội muội mình thích cũng biến thành người lạnh lùng tàn nhẫn muốn giết liền giết như đệ đệ, quay đầu lại vô cùng nhỏ nhắn mỉm cười nói: "Niệm Nhi muội muội, muội đừng nghe lời A Hiền nói, nữ hài tử vẫn nên dịu dàng chút mới tốt!"

Phong Dực Hiền cười lạnh không nói, hoàng huynh nhà mình không có nhìn thấy thân thủ quả quyết của Niệm Niệm, hơn nữa ở trong mắt Phong Dực Hiền, dù Niệm Niệm là nữ tử khuê các tay trái gà không chặt, hay là nữ tử lạnh lùng sát phạt, Phong Dực Hiền vẫn yêu thích.

"Minh Vương nói rất đúng, ta không muốn mình bị oan ức!" Lam U Niệm nói với Phong Hạ Kỳ, thật ra khi tiếp xúc với Phong Hạ Kỳ, Lam U Niệm phát hiện tuy người này xảo trá như hồ ly, nhưng nếu hắn thật sự xem người là bằng hữu hắn sẽ rất chính nghĩa, là nam nhân đáng để kết giao.

"Khụ khụ, ta đương nhiên không có ý để Niệm Nhi muội muội phải chịu uất ức, ý của ta là nếu Niệm Nhi muội muội bị uất ức cứ nói cho ta biết, ta và A Hiền, Mặc Huyền nhất định đòi lại cho muội." Phong Hạ Kỳ chân thành nói, nếu hắn nghiêm túc nhận người muội muội này, đương nhiên sẽ không để muội muội mình bị áp lực, nhưng hắn lo chính là Lam U Niệm là nữ tử khuê các không thể đối phó ổn thỏa mọi thứ trong cung.

"Niệm Nhi, hôm nay làm gì cũng phải cẩn thận, thức ăn có thể không ăn thì đừng ăn." Lam Mặc Huyền lại bắt đầu dài dòng, trong hoàng cung thường xuyên dùng những thủ đoạn gian lận trong thức ăn, những thủ đoạn đó bản này có lẽ Niệm Nhi muội muội không biết, hắn vẫn muốn nhắc nhở trước.

"Vâng, cảm ơn mọi người đã quan tâm!" Lam U Niệm gật đầu nói, xe ngựa đã sắp đến hoàng cung, Phong Dực Hiền và Phong Hạ Kỳ nhanh chóng trở về xe ngựa của mình, vừa rồi khi tiến vào xe ngựa Lam phủ, Phong Hạ Kỳ là vì lo lắng cho Lam U Niệm, còn Phong Dực Hiền là do một mặt không yên lòng về Niệm Niệm, còn lại chỉ vì hắn nhớ nàng, rõ ràng vào cung có thể thấy nàng nhưng Phong Dực Hiền vẫn nhìn không được.

Xe ngựa dừng lại ở bên ngoài ngo môn hoàng cung, tất cả gia quyến đều phải xuống xe ngựa đi theo công công đi bộ vào hoàng cung, chỉ có một xe ngựa không cần dừng lại trực tiếp vào hoàng cung, đó là xe ngựa của phủ Minh Vương. Phong Dực Hiền đã chinh chiến trên chiến trường nhiều năm, càn quét và công lao càng lớn lại còn rất được hoàng đế yêu thích, cho nên chẳng những cho Phong Dực Hiền miễn hành lễ, mà còn có thể trực tiếp ngồi xe ngựa vào cung, xe ngựa phủ Minh Vương có thể trực tiếp chạy vào cung, đây là đặc quyền mà tất cả vương gia đều chưa từng có.

Phong Hạ Kỳ lười đi, vừa bước xuống đã nhảy lên xe ngựa của Phong Dực Hiền, khi các tiểu thư quan gia chờ ở cửa nhìn thấy Phong Hạ Kỳ đều vô cùng then thưng cúi đầu, cầm khăn tay cười trộm, cũng chỉ có mình Lam U Niệm nhìn thấy nhiều yêu nghiệt như vậy vẫn không nhúc nhích gì.

Phong Dực Hiền thông qua khe hở màn xe ngựa nhìn thấy Niệm Niệm đang đứng đó chờ đợi, trong lòng rất khó chịu, hắn muốn ở cùng nàng, hoặc là để Niệm Niệm ngồi trên xe ngựa của mình nghiêng ngàng vào cung, chỉ là vừa nghĩ đến bây giờ Niệm Niệm vẫn không có tâm tư gì khác với hắn thì đã buồn bực không thôi, Phong Dực Hiền bắt đầu hoài nghi sức quyến rũ của mình.

Lam Mặc Huyền dẫn theo Lam U Niệm đứng chờ ở ngo môn cùng rất nhiều con cháu quan gia, chẳng qua không lâu sau đã có mấy vị thái giám đi ra dẫn đường, đi đến nơi hoàng hậu tổ chức tiệc, cung Khôn Ninh, đó cũng là nơi ngắm hoa cúc ngày hôm nay.

Cung Khôn Ninh nằm ở trung tâm hoàng cung, gần với tâm cung của hoàng đế nhất, nhưng nếu đi bộ cũng cần một ít thời gian. Trên mái cong cung Khôn Ninh điêu khắc long phượng, Kim Lân giáp vàng, rất sống động, giống như muốn bay lên, ngói lưu ly vàng rực dưới ánh mặt trời lấp lờ chói mắt, dưới bầu trời xanh thẳm, mái ngói lưu ly vàng óng đó cứ lập đi lập lại trên đỉnh cung điện, có vẻ đặc biệt huy hoàng.

Đi theo mọi người vào cung Khôn Ninh, dưới sự hướng dẫn của thái giám mọi người đi đến vườn hoa trong cung Khôn Ninh, quả nhiên ở đây đều là hoa cúc, từng đóa từng đóa hoa tinh xảo, muôn hình vạn trạng, khiến người ta nhìn không hết, “Thiên Thủ Quan Âm” có cánh trên ngắn cánh dưới dài giống như vô số tay nhỏ chìa ra “Giải cúc” có cánh giương nanh múa vuốt như con cua, còn có “Tử tú cầu” có hình dạng như quả cầu... Mỗi loại hoa đều có nét đặc biệt riêng, có xinh đẹp thanh nhã, có tươi đẹp lóa mắt, có ngẩng đầu ưỡn ngực... Hoa cúc nở rộ, sắc màu rực rỡ, muôn hình vạn trạng. Hoa đỏ như lửa, trắng như tuyết, hồng nhạt như mây, lớn như quả cầu nhiều màu, nhỏ nhắn như hoa đăng tinh xảo. Nở từng khóm, từng bó từng bó hoa cúc, đang đua nhau hé nhụy nở hoa. Ai có thể đoán được, mùa hè lại có hoa cúc, suy cho cùng thì hoa cúc đều nở vào mùa thu, lúc này có thể thấy được quả thật rất hiếm.

Tuy Lam U Niệm không thích hoàng cung gò bó như lao tù, nhưng khi nhìn thấy cả một vườn hoa cúc như vậy cũng rất ngạc nhiên và yêu thích, thứ đẹp dễ như vậy có ai mà không thích? Nàng nhẹ nhàng cúi đầu, tinh tế ngửi hương thơm mê người từ những đóa hoa cúc, nhất thời cảm thấy vui tươi thanh thản!

Theo thái giám dẫn đường đến một đình viện xây dựng trong hoa viên, bên trong đã sắp xếp kỹ bàn và rượu, rất nhiều công tử và tiểu thư dưới sự hướng dẫn của thái giám ngồi vào chỗ ngồi của mình, Lam U Niệm cũng theo thái giám bước vào đình viện, ở trong đình này cũng có thể nhìn cả vườn hoa cúc, quả nhiên là một nơi tốt để ngắm hoa.

"Xa kỵ tướng quân, vị trí của ngài ở bên kia." Lam U Niệm ngồi vào chỗ được sắp xếp, Lam Mặc Huyền chuẩn bị ngồi cạnh muội muội vậy thì càng tiện cho việc bảo vệ nàng, nhưng không nghĩ tới thái giám dẫn đường lại lên tiếng.

Lam Mặc Huyền nhìn vị trí của mình, là ngồi phía dưới mấy vị vương gia và Kinh Vô An, nhưng khi nhìn muội muội mình Lam Mặc Huyền lại cảm thấy không yên lòng, đang chuẩn bị nói cái gì đó, Hoa Mộc Khuynh đến, chậm rãi đến bên cạnh Lam U Niệm, nói: “Niệm Nhi muội muội, muội cũng tới à?”

"Ừ, Mộc Khuynh tỷ tỷ!" Lam U Niệm cúi chào sau đó quay lại nói với Lam Mặc Huyền: "Ca ca vẫn nên qua bên kia ngồi đi, Mộc Khuynh tỷ tỷ cũng ở đây, ca ca không cần lo lắng!"

Lam Mặc Huyền nhìn chỗ ngồi của muội muội mình, bên cạnh đều là nữ quyến, cũng biết nếu như bản thân thật sự ngồi đây đúng là không tiện lắm, nên trịnh trọng nói với Hoa Mộc Khuynh: “Mong quận chúa có thể chăm sóc muội muội nhiều hơn.”

Bình thường hai người nói chuyện sao có thể nghiêm túc như vậy, đều là cãi nhau liên tục, bây giờ Lam Mặc Huyền nghiêm túc như vậy làm cho Hoa Mộc Khuynh có chút không thích ứng kịp, nhưng nghĩ tới hôm nay là tiệc rượu do hoàng hậu tổ chức, lại nghĩ tới chuyện xảy ra ngày hôm đó ở phủ thừa tướng, Hoa Mộc Khuynh cũng hiểu, gật đầu đáp: “Niệm Niệm không chỉ là muội muội của ngươi, còn là muội muội của Hoa Mộc Khuynh ta, không cần ngươi nhiều lời!”

Lam Mặc Huyền cũng biết tính cách của Hoa Mộc Khuynh, cho nên cũng hơi yên tâm theo thái giám đi tới chỗ ngồi của mình.

Hoa Mộc Khuynh ngồi ở chỗ ngồi phía trên Lam U Niệm, chẳng qua lúc này thái giám hướng dẫn Hoa Mộc Khuynh lại cất lời: "Quận chúa, chỗ ngồi của quận chúa là ở đằng trước, kính xin quận chúa không nên ngồi sai vị trí!"

"Sai vị trí? Từ khi nào thì bản quận chúa ngồi ở đâu cũng cần một thái giám như ngươi lăm miệng? Lui xuống!" Dáng vẻ khi Hoa Mộc Khuynh nghiêm túc khá uy phong, đây mới là quận chúa trong kinh thành, còn lúc này Hoa Mộc Khuynh đã mang theo mặt nạ của mình đối mặt với sự giả tạo trong cung đình này.

Thái giám cúi đầu lui xuống, dù sao thì quận chúa Hoa Mộc Khuynh này ở kinh thành vẫn luôn hung hăng can quấy, hoàng thượng cũng che chở nàng, cho nên rất nhiều người không dám đối nghịch với Hoa Mộc Khuynh. Hơn nữa Hoa Mộc Khuynh không giống các nữ tử khuê các bình thường, thấy ngứa mắt thì trực tiếp động thủ, ai cũng không ngăn được, bởi vì như vậy cho nên rất nhiều người đều tránh né.

"Hoá ra Mộc Khuynh tỷ tỷ cũng có lúc uy nghiêm như thế, sắp làm cho Niệm Nhi không nhận ra rồi!" Lam U Niệm ngồi ngay ngắn tại chỗ, cũng miễn việc đi chào hỏi những tiểu thư khuê các xung quanh, tránh khiến mình thêm không được tự nhiên.

"Ồ, nếu muốn tiếp tục sống trong cung đấu sao cũng phải có chút năng lực." Hoa Mộc Khuynh kéo lấy tay Lam U Niệm thân thiết nói: "Niệm Nhi muội muội hôm nay phải cẩn thận hơn, chuyện dơ bẩn trong cung quá nhiều, chỉ mong muội sẽ không nhìn thấy!"

"Ừm!" Lam U Niệm cũng nắm lấy tay Hoa Mộc Khuynh, trong lòng lại đang cười lạnh, Lam U Niệm ta nhìn thấy chuyện dơ bẩn nhất trên cõi đời này, chồng chưa cưới làm hại, chị gái làm tổn thương, còn có nỗi đau nhận được từ mẹ ruột, còn có chuyện dơ bẩn gì mà nàng chưa thấy?

"Hoàng hậu nương nương giá lâm!" Âm thanh the thé của thái giám vang lên.

Hoàng hậu An Thiên Mân được cung nữ vây quanh hộ tống chậm rãi đi vào hoa viên, ngồi xuống chỗ ngồi cao nhất, hôm nay hoàng hậu vẫn mặc long trọng như trước, cung trang xanh ngọc, ống tay áo rộng có thêu một con Phượng Hoàng bay lượn chín tầng mây bằng chỉ thêu màu tím, mái tóc được chải chuốt rất chú tâm, hoàn mỹ tôn lên kiểu tóc Phi Hoàng lưu kê của bà ta, bà ta rất biết lợi dụng gương mặt đẹp để vô song của mình, một đôi mắt đen thâm thúy lưu chuyển ánh sáng tôn quý, hoa lệ mà chói mắt, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Tham kiến hoàng hậu nương nương!" Các công tử tiểu thư quan gia trong hoa viên đều đứng dậy thi lễ, mà trong tất cả mọi người cũng chỉ có Phong Dực Hiên ngồi đó không nhúc nhích, còn Phong Hạ Kỳ cũng chỉ chấp tay tượng trưng mà thôi, về mặt khi nhìn hoàng hậu tuy rằng không thay đổi nhưng rõ ràng đã quá quen thuộc, quả nhiên hoàng hậu và Tứ vương gia như nước với lửa!

"Gần đây bồn cung rất ngạc nhiên vì hoa cúc mỹ lệ, hôm nay muốn để mọi người đến đây ngắm một lát, cũng không uống phí lần hoa cúc nở rộ này!" Hoàng hậu nhìn quét qua mọi người ngồi trong vườn hoa, khi nhìn tới Lam U Niệm rõ ràng dừng lại, sau đó làm như không có chuyện gì thu hồi ánh mắt.

"Đa tạ hoàng hậu nương nương!" Mọi người đồng thanh đáp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Múa Kiếm

"Mẫu hậu, hôm nay ngồi yên thưởng thức hoa cúc như vậy có phần không thú vị, chi bằng để các công tử tiểu thư biểu diễn tài nghệ, vậy chẳng phải tốt hơn sao?" Đại công chúa Phong Tiểu Lạc đứng dậy, nhìn về phía hoàng hậu ở trên cao đề nghị.

"Ừ, Lạc Nhi nói rất có lý, các vị nghĩ sao?" Hoàng hậu nhìn mọi người ở bên dưới hỏi.

Người phía dưới không ngừng nịnh nọt nói Đại công chúa đề nghị rất tốt, vói lại đã có rất nhiều người bắt đầu nóng lòng muốn thử, yến tiệc trong cung không đơn giản chỉ là yến tiệc, quan gia nữ tử nếu như được vương gia nào đó coi trọng, sẽ có thể bay lên ngọn cây làm Phượng Hoàng, dưới tình huống này ai cũng muốn thể hiện tài nghệ của mình.

"Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy Đại hoàng tử nói rất thú vị, nhưng nếu như chỉ đơn giản biểu diễn tài nghệ cũng không có gì mới, không bằng hôm nay chúng ta làm khác đi?" Nhị vương gia đứng dậy nói với hoàng hậu, mọi người nghe hắn nói cũng cảm thấy hoàn toàn chính xác nên không có ai phản bác, càng không có ai dám phản bác, quyền thế của phái hoàng hậu tương đối lớn, trong hoàng cung này dám tranh chấp thảo phạt phe phái của hoàng hậu có lẽ cũng chỉ có người tính cách biến đổi không ngừng như Minh Vương mà thôi.

"Hà? Không biết mọi người có ý gì mới? Không cần giấu diếm, nói ra nghe thử xem!" Hoàng hậu nói với mọi người phía dưới, nhưng thật sự dám nói ra cũng chỉ có vài vị vương gia và công chúa.

"Mẫu hậu, không bằng hôm nay có thưởng có phạt đi, hai người cùng so tài với nhau, người thắng có thể tùy ý xử lý người thua, hơn nữa biểu diễn hôm nay phải liên quan đến hoa cúc, mẫu hậu thấy có được không?" Tam công chúa Phong Quan Liên chớp đôi mắt ướt át, hồn nhiên đề nghị, nhưng Lam U Niệm không bỏ qua ánh mắt lóe lên sự âm độc rồi biến mất ngày hôm đó, xem ra hôm nay hoàng hậu nhắm vào nàng cũng có sự tham dự của Tam công chúa này.

"Đề nghị này của Liên Nhi rất mới mẻ, các người cảm thấy được không?" Tâm tình của hoàng hậu dường như rất vui vẻ nói.

"Vậy do hoàng hậu nương nương làm chủ!" Mọi người cúi đầu hồi đáp, kỳ thật hoàng hậu hỏi cũng chỉ là lướt qua tránh để người khác cảm thấy bà ta ngang ngược, dù sao thì hoàng hậu cũng đã đề nghị, còn có ai không đồng ý đâu, hoàng cung này quả thật rất không thú vị.

"Không biết nên bắt đầu từ vị tiểu thư nào trước đây?" Hoàng hậu hỏi mọi người.

"Mẫu hậu, không bằng để con và đại tỷ mở đầu trước, mẫu hậu thấy được không?" Tam công chúa mặc một bộ váy hồng nhạt, kiêu dáng trâm cài trên đầu cũng rất đáng yêu, nữ tử như vậy người bên ngoài vừa nhìn đều sẽ cảm thấy ngây thơ, khó tránh khỏi sinh lòng thiện cảm.

"Ừ, chuẩn." Hoàng hậu gật đầu đáp ứng. Đại công chúa và Tam công chúa rời khỏi chỗ ngồi, đi tới chỗ đất trống biểu diễn. Hai vị công chúa có thể là nói mỗi người mỗi vẻ, tướng mạo Đại công chúa đoan trang thanh lịch, rất có khí phách và lễ nghi của công chúa, còn Tam công chúa vẫn còn trẻ con đáng yêu, vừa nhìn làm cho người khác thương tiếc, cách mặc trang phục của hai vị công chúa cũng có thể thấy được tâm kế của ai sâu hơn một bậc.

Tam công chúa kẻ sát bên tai Đại công chúa, lặng lẽ thì thầm vài câu, mọi người chỉ thấy khi Tam công chúa nói xong thì Đại công chúa nở nụ cười hài lòng.

Chỉ chốc lát sau, tiếng sáo trúc đã vang lên, Đại công chúa và Tam công tử đều thay đổi vũ y đi tới giữa sân uyển chuyển nhảy múa, hai người mặc quần áo màu vàng, khi nhảy múa hoa văn hình hoa cúc trên quần áo nhẹ nhàng nở rộ, giống như từng đóa hoa cúc nở rộ giữa sân, có thể nói cực kỳ xinh đẹp.

Hoàng hậu khá hài lòng với tiết mục của hai vị công chúa, Đại công chúa và Tam công chúa múa xong tiếng khen ngợi bên tai không dứt, nơi này không ít người thật lòng cảm thấy hai người nhảy rất đẹp, cũng có rất nhiều người nịnh nọt, dù sao vũ đạo của họ cũng không khó, chỉ là xoay tròn mà thôi, đẹp ở đây chính là bộ y phục thêu hoa cúc.

"Tốt, về phần đánh giá thì hãy để cho mấy vị công tử và vương gia làm đi!" Hoàng hậu lên tiếng đề cho mọi người bắt đầu bình chọn.

Các công tử thiếu gia thảo luận một hồi, sau đó do Nhị vương gia Phong Thiếu Sở tuyên bố kết quả: "Điệu múa này Đại công chúa và Tam công chúa hợp sức hoàn thành, hơn nữa hai người múa không phân thắng bại, cho nên mọi người nhất trí cho rằng Đại công chúa và Tam công chúa cân sức ngang tài, không phân thắng thua!"

Hoàng hậu rất hài lòng, dù sao về phương diện lễ nghi Đại công chúa làm rất tốt, nhưng về tài nhảy múa thì hơi kém một chút: "Ừ, vậy biểu diễn tài nghệ lần này Lạc Nhi và Liên Nhi cùng thắng!"

Kế tiếp các quan gia tiểu thư tiến hành tỉ thí tài nghệ, có thể nói cầm kỳ thư họa mọi thứ đều có, lúc đầu xem có chút mới mẻ sau đó Lam U Niệm cảm thấy hết sức nhàm chán, hơn nữa dù thắng hay thua mọi người đều sẽ không làm quá khó coi, nhiều lắm nếu đối phương thua sẽ uống thêm vài chén, hoặc để đối phương hát một ca khúc, nhảy múa thì được rồi, ngoại trừ mấy quan gia tiểu thư có ân oán với nhau làm quá đáng một chút, chuyện khác cứ thế qua đi.

"Bản công chúa muốn cùng quận chúa tỉ thí một phen!" Nhị công chúa đột nhiên lên tiếng chỉ thẳng vào Hoa Mộc Khuynh.

"Thật đáng ghét, Nhị công chúa này sao cứ nín chặt ta không buông? Thật cho rằng ta là người dễ bắt nạt!" Hoa Mộc Khuynh cúi đầu thì thầm vài câu, hiển nhiên rất bất mãn việc Nhị công chúa tìm cớ, nhưng vẫn đứng lên đồng ý.

Nhị công chúa vốn là tài nữ nổi danh trong kinh thành, cầm kỳ thư họa không gì không biết, so với Hoa Mộc Khuynh còn nguy hiểm hơn nhiều, qua nhiều năm như vậy Hoa Mộc Khuynh đều không có chú tâm với chuyện nữ tử nên làm, cả ngày như một tiểu tử tập võ, tính tình cũng vô cùng nóng nảy.

Nhị công chúa làm một bài thơ có liên quan đến hoa cúc, trước đó cũng có người lấy hoa cúc để làm thơ, nhưng mấy câu thơ đó đều rất bình thường, không có gì mới lạ, nhưng Nhị công chúa không hổ là tài nữ, vừa mở miệng đã làm ra vài câu thơ khiến Lam U Niệm cũng có mấy phần bội phục, nhưng điều kiện tiên quyết là nàng ta không nên trêu chọc bằng hữu của nàng, Lam U Niệm nàng là người cực kỳ bao che khuyết điểm.

"Mộc Khuynh tỷ tỷ, tỷ và Nhị công chúa từng có khúc mắc sao?" Thừa dịp Nhị công chúa biểu diễn, Lam U Niệm hỏi Hoa Mộc Khuynh đang ngồi bên cạnh.

"Khúc mắc gì chứ nữ tử này không có việc gì làm muốn đi gây sự, nàng ta vẫn luôn cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất tài nữ nên khá kiêu ngạo, cho nên bình thường đều khinh thường tỷ, mà tỷ cũng không để ý tới nàng ta, chẳng qua có một lần nàng ta chọc giận tỷ, tỷ liền đẩy ngã nàng, không nghĩ đến nàng ta lại ghi hận nhiều năm như vậy!" Hoa Mộc Khuynh kể khổ với Lam U Niệm, xem ra nhiều năm như vậy hoàn toàn bị Nhị công chúa này làm âm ỉ không vui.

"Làm sao bây giờ? Sắp đến phiên bản quận chúa, Niệm Nhi muội muội làm sao bây giờ, lần này tỷ thua nữ nhân kia khẳng định sẽ đối phương pháp để hành hạ tỷ!" Hoa Mộc Khuynh rất bất đắc dĩ nói với Lam U Niệm.

"Sao một chút lòng tin mà Mộc Khuynh tỷ tỷ cũng không có vậy?" Lam U Niệm hỏi, dù sao theo nàng thì Hoa Mộc Khuynh là nữ tử rất tốt, nàng cũng không thích những nữ tử ồng ọc khó gần.

"Ai nha, chắc là Niệm Nhi muội muội không biết, đánh nhau tỷ còn có tự tin, nhưng muội bảo tỷ ngâm thơ làm câu đối quả thật tỷ làm không được!" Hoa Mộc Khuynh uể oải nói.

"Ai nói nhất định phải ngâm thơ làm câu đối?" Lam U Niệm chớp chớp mắt nhìn Hoa Mộc Khuynh: "Mộc Khuynh tỷ tỷ không phải biết múa kiếm sao? Chi bằng tỷ múa kiếm, tốt nhất khi múa có thể hợp lại ở trong bụi hoa cúc, vậy cũng coi là có quan hệ với hoa cúc, có thể gọi là múa kiếm hoa cúc không phải được rồi à?"

"Đúng vậy, dù sao thì tỷ cũng có tham gia, có thắng hay không không quan trọng nhưng ít nhất không thể mất mặt, Niệm Nhi muội muội thật thông minh!" Hoa Mộc Khuynh ôm lấy Lam U Niệm rồi lập tức từ chỗ ngồi đi ra giữ sân bắt đầu biểu diễn.

"Quận chúa có được không vậy, đến lúc đó đừng để mất mặt khó nhè!" Lam Mặc Huyền quay sang nói với Kinh Vô An, lời nói rõ ràng gây tổn thương đến người khác nhưng mắt lại tràn ngập quan tâm.

"Nhìn dáng vẻ của huynh giống như cực kỳ lo lắng cho quận chúa?" Kinh Vô An cố ý nói.

"Ai lo lắng nàng chứ, không có chuyện làm mà lo lắng cho nàng! Hơn nữa ta ước gì nàng xấu mặt, làm sao có thể lo lắng cho nàng!" Lam Mặc Huyền mạnh mẽ phản bác, nhưng rõ ràng Kinh Vô An không tin tưởng, ngay cả Hà Sơ Dương ở bên cạnh cũng không tin.

"Ồ, các huynh như vậy là có ý gì?" Lam Mặc Huyền hỏi đến cùng.

"Chúng ta có thể có ý tứ gì, chỉ là thấy người nào đó nói một đằng làm một nẻo cảm thấy rất thú vị thôi!" Kinh Vô An nhìn Hoa Mộc Khuynh trong sân nói.

"Ta nào có! Các huynh đừng có vu oan cho ta!" Lam Mặc Huyền cũng để ý Hoa Mộc Khuynh trong sân, mọi người đều cùng nhau lớn lên từ nhỏ, hẳn cũng biết Hoa Mộc Khuynh không có tài nghệ gì, xem điệu bộ của Nhị công chúa bây giờ chắc chắn là muốn gây khó dễ Hoa Mộc Khuynh, trong lòng Lam Mặc Huyền cực kỳ lo lắng.

Đối với loại người có đánh chết cũng không thừa nhận như Lam Mặc Huyền, Kinh Vô An và Hà Sơ Dương trực tiếp coi như không có.

Hoa Mộc Khuynh đứng ở giữa sân đột nhiên rút trường kiếm của một thị vệ, sau đó trở về vườn cúc, bắt đầu múa kiếm hoa, từng cánh từng cánh hoa cúc bị mũi kiếm cắt rơi bay lượn quanh Hoa Mộc Khuynh, màn múa kiếm của nàng mang theo nét mềm mại của nữ tử cùng khí khái hào hùng của nam tử, cũng coi như có phong cách riêng, làm cho mắt người ta sáng lên!

Khi Hoa Mộc Khuynh kết thúc múa kiếm chung quanh vang lên từng trận khen ngợi, những tiếng khen ngợi này là chân thật, rất nhiều người không nghĩ tới vị quận chúa mà bọn họ cho rằng ương ngạnh lại có tài nghệ như vậy, màn múa kiếm này đặc biệt (dĩ thường) xinh đẹp!

Hoa Mộc Khuynh vui vẻ đem trường kiếm trả lại cho thị vệ ở đằng sau rồi trở về chỗ ngồi, vội vàng nói với Lam U Niệm: "Niệm Nhi muội muội, tỷ thật

sự có thể làm được, muội không thấy sắc mặt của nữ nhân kia khó coi như thế nào đâu, quả nhiên đánh đàn ca hát không thích hợp với tỷ, vẫn là múa đao múa kiếm hợp với tỷ hơn!"

Lam U Niệm nhìn về phía Nhị công chúa quả nhiên thấy mặt mũi nàng ta rất bất mãn, còn sắc mặt hoàng hậu cũng rất không vui, Lam U Niệm nhìn vườn hoa cúc bị Hoa Mộc Khuynh làm cho không còn hình dạng gì, lập tức hiểu được vì sao sắc mặt hoàng hậu lại như vậy, nàng chỉ bật mí cho nàng ấy múa kiếm ở trong khóm hoa cúc, lấy chút ý tứ có liên quan đến hoa cúc là được, nhưng nàng thật sự không nghĩ tới lực phá hoại của Hoa Mộc Khuynh lại lớn đến vậy, căn bản là tàn phá cả vườn hoa cúc?

"Mộc Khuynh tỷ tỷ, sắc mặt hoàng hậu đúng là khó nhìn?" Lam U Niệm cười nói.

"Hả? Vì sao? Cũng không phải Đại công chúa thi với tỷ mà?" Hoa Mộc Khuynh khó hiểu.

"Tỷ nhìn vườn hoa thì biết!" Lam U Niệm chỉ chỉ vườn hoa, Hoa Mộc Khuynh cũng nghiêng đầu nhìn lại, sau đó nàng cúi đầu không nói...

"Ha ha, quận chúa đâu phải múa kiếm, quả thật là không thương hương tiếc ngọc!" Hà Sơ Dương nhìn cả vườn hoa cúc tàn úa, không nhận được cùng Kinh Vô An nở nụ cười.

"Hừ, một chút dáng vẻ của nữ tử cũng không có!" Lam Mặc Huyền cũng nhìn những cây hoa cúc đổ nát không thể tả kia hừ lạnh nói, nhưng trong mắt tràn ngập ý cười.

"Hừm? Chẳng qua ta cảm thấy quận chúa múa không tệ, vừa có kiều mị của nữ tử vừa có kiên cường của nam tử, nữ tử khuê các ở đây có người nào như quận chúa chứ?" Kinh Vô An khen ngợi.

"Hừ! Thô lỗ!" Lam Mặc Huyền vẫn độc miệng như cũ.

"Vô An à huynh đừng nói chuyện với Mặc Huyền, hắn thích nhất là nói ngược lòng mình!" Hà Sơ Dương nói với Kinh Vô An, Kinh Vô An liền nhìn về phía Lam Mặc Huyền cười ái muội, nụ cười đó khiến Lam Mặc Huyền chợt dạ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Tỷ Thí

"Tiểu nữ muốn cùng Tam tiểu thư Lam phủ tỷ thí một phen, không biết Lam tam tiểu thư có bằng lòng hay không?" Một nữ tử chừng mười tám tuổi đứng lên, nói với Lam U Niệm.

Lam U Niệm ngược mắt lên nhìn về phía nữ tử đang nói chuyện, nàng ta mặc váy áo có chút hoa mỹ, hoa kết bằng lụa màu dưới ánh mặt trời trở nên rực rỡ, rạng ngời, làm nổi bật lên trâm cài tóc được chạm trổ hoa văn cài trên đầu cùng bộ điều có tua rua rủ xuống, tao nhã đoan trang, trầm tĩnh dịu dàng, nhưng trong đôi mắt kia lại nổi lên ác ý với nàng, phá hủy đi sự mỹ lệ này.

"Đó là ai?" Lam U Niệm nhìn nữ tử khiêu chiến mình hỏi Hoa Mộc Khuynh, mặc dù trong kinh thành nàng có một phần tình báo kỹ càng, nhưng dù sao nàng cũng chưa từng gặp qua người thật, cho nên khó tránh khỏi mấy phần không rõ.

"Niệm Nhi muội muội phải cẩn thận đấy, nữ tử này tên là An Tư Nghiên, là đứa cháu gái rất được An thừa tướng cưng chiều, cũng là mỹ nữ được công nhận trong kinh thành, nàng ta tìm muội chỉ sợ là vì chuyện ngày đó tại phủ thừa tướng!" Hoa Mộc Khuynh lo lắng nói, dù sao dưới tình huống này Niệm Nhi muội muội nhất định phải đồng ý, nếu không đồng ý tất cả mọi người sẽ cho rằng Niệm Nhi muội muội không đứng tỷ nào, vốn Niệm Nhi muội muội vừa trở lại kinh thành đã bị người khác xem thường.

"Lam tam tiểu thư tại sao không nói lời nào? Là xem thường tiểu nữ, không muốn cùng tiểu nữ so tài sao?" An Tư Nghiên cố ý đau buồn hỏi, nàng ta vốn có diện mạo xinh đẹp, trong kinh thành có rất nhiều nam tử ái mộ nàng ta, nàng ta tỏ vẻ mình đau lòng, quả nhiên trong yến hội có rất nhiều công tử nhìn Lam U Niệm bằng ánh mắt trách cứ.

Lam U Niệm nhìn những ánh mắt tức giận bất bình của nam tử không khỏi cảm khái, quả nhiên diện mạo của nữ tử luôn là vũ khí lợi hại nhất, chẳng qua có chút đáng tiếc là nàng sẽ không để dung mạo của mình trở thành vũ khí, dung mạo cũng sẽ già đi, chỉ có năng lực của bản thân mới là điều tốt nhất để bảo vệ mình.

Phong Dực Hiền đang chuẩn bị đứng dậy, mặc dù hắn biết Niệm Niệm có năng lực ứng phó với những chuyện này, nhưng trong mắt hắn Niệm Niệm nên được tất cả mọi người cưng chiều, bây giờ những người này lại dám làm khó dễ Niệm Niệm trước mặt hắn, sao hắn có thể làm như không thấy?

"A Hiền!" Phong Hạ Kỳ giữ chặt đệ đệ đang chuẩn bị tức giận, bất mãn nói: "So tài nghệ ai có thể sánh bằng Niệm Nhi muội muội? Nàng đàn một khúc thi ai có thể so sánh?"

Phong Dực Hiền mím môi không nói, nhưng hơi lạnh quanh người chỉ có tăng lên chứ không giảm, mắt hắn nhìn chằm chằm những người trách móc Niệm

Niệm, có chút đau lòng. Đương nhiên hẳn biết tài nghệ của Niệm Niệm không ai có thể theo kịp, nhưng vậy thì thế nào? Hẳn hi vọng Niệm Niệm biểu diễn bởi vì năng thích, mà không phải vì bị những người đó ép buộc.

"A Hiên, từ khi nào đệ trở nên kích động như vậy? Nhiều năm qua huynh chưa từng thấy đệ kích động, nhưng bây giờ đệ làm sao vậy?" Phong Hạ Kỳ cúi đầu nói rất nhỏ ở bên tai Phong Dực Hiên: "Niệm Nhi muội muội rất tốt, huynh cũng coi nàng như muội muội mà bảo vệ, nhưng dù thế nào đi chăng nữa đệ cũng không thể xúc động!"

Phong Dực Hiên lạnh lùng nhìn Phong Hạ Kỳ, sau đó như không có việc gì thu hồi ánh mắt, hẳn không có xem Niệm Niệm như muội muội, hẳn muốn Niệm Niệm trở thành nữ nhân của mình, là thế tử cả đời, là người hẳn yêu nhất kiếp này.

Phong Hạ Kỳ thờ dài, đệ đệ này của hắn xưa nay không quan tâm cái gì, bây giờ vất vả lắm mới biết quan tâm một tiểu muội muội, nhưng tính tình lại trở nên cổ quái, Phong Hạ Kỳ cũng không biết làm như thế nào cho phải. Đến sau này hắn mới hiểu được, đệ đệ nhà mình bởi vì quan tâm cho nên mới kích động, bởi vì quan tâm nên mới trở nên khác thường.

"Tiểu nữ cũng không có bất kỳ lý do gì để xem thường An tiểu thư, chỉ mong An tiểu thư chớ có tùy ý phỏng đoán!" Lam U Niệm nhìn nữ tử đối diện bình tĩnh nói, nữ tử này tuy đẹp nhưng cũng không phải người giỏi mưu tính, lần này nàng ta làm như vậy chỉ sợ nguyên nhân lớn nhất là do mưu kế của An thừa tướng hoặc là của hoàng hậu.

"Nếu đã như vậy thì Lam tam tiểu thư đồng ý rồi!" Trong mắt An Tư Nghiên chợt lóe lên chút đắc ý, lúc đầu nàng ta nghe gia gia nói tới Tam tiểu thư này còn tưởng rằng nàng rất thông minh, không nghĩ tới nàng ta vừa kích thích đã đồng ý, quả nhiên là tiểu nữ hài không ra gì. Chỉ cần lần này nàng ta thắng, vậy nhất định nàng ta sẽ dốc sức nhục nhã vị Lam tam tiểu thư kia, để sau này ở kinh thành nàng không thể ngẩng đầu lên được, làm vậy cũng là báo thù cho việc An gia mất mặt lần trước.

An Tư Nghiên cho rằng Lam U Niệm không có tài nghệ gì, không chỉ An Tư Nghiên cho là như vậy, có thể nói tất cả người tham gia yến hội này đều cho là như vậy, Tam tiểu thư Lam phủ mất tích nhiều năm mới được tìm về, như thế thì có thời gian đâu mà học tài nghệ giống nữ tử khác?

An Tư Nghiên thì lễ với hoàng hậu, không thể không nói mỹ nhân làm cái gì cũng đẹp, An Tư Nghiên cũng như vậy, chỉ là lấy sắc đẹp để thu hút sự chú ý của nam nhân cũng không phải là người tốt đẹp gì.

An Tư Nghiên muốn vẽ một bức tranh hoa cúc, tất cả mọi người ngồi tại chỗ nhìn An Tư Nghiên đứng giữa sân vẽ cả vườn hoa cúc, thời gian là mấy nén hương, An Tư Nghiên mỉm cười xinh đẹp buông bút trong tay xuống, nụ cười đó khiến cho ánh mắt rất nhiều nam nhân bốc lên lửa dục, quả nhiên là nữ tử câu người.

"Tư Nghiên vẽ một bức tranh hoa cúc, kính xin các vương gia, công tử chỉ điểm một phen!" An Tư Nghiên khẽ khom người thì lễ với các nam tử bên kia, xương quai xanh hơi lộ càng khiến nhiều nam nhân hípc mắt, làm sao có thể nhìn bức tranh, chỉ lo nhìn mỹ nhân trước mặt.

Lam U Niệm cũng thấy được bức họa kia, thủ pháp hội họa không đủ thành thạo nét tinh xảo, hơn nữa chỉ vẽ ra được vẽ hào nhoáng bên ngoài, không có vẽ được nét tinh túy của hoa cúc, hoa cúc chính là ẩn sĩ trong các loại hoa, có phong cách của tùng bách cũng có phẩm hạnh của hoa mai, thế nhưng bên trong bức họa của An Tư Nghiên lại trống rỗng.

"Lam tam tiểu thư, xin mời!" An Tư Nghiên nhìn Lam U Niệm nói, giống như đã thấy đáng vẽ xấu xí của Lam U Niệm.

Lam U Niệm đứng dậy, hơi thì lễ, nếu nói An Tư Nghiên gây sự chú ý cho người khác bởi gương mặt xinh đẹp, thì Lam U Niệm vừa đứng dậy liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, trên người nàng có một loại khí chất đặc biệt, lúc ẩn lúc hiện như tiên nữ, tiêu sái như hiệp khách, mỏng manh như đồ sứ, rất nhiều khí chất mâu thuẫn dung hợp lại với nhau, tạo thành một loại khí chất đặc thù, khiến người ta không tự chủ được muốn tới gần.

Những người quen biết nàng nhìn nàng đứng dậy đều cho rằng nàng sẽ cầm lấy đàn cổ xướng một khúc, dù sao bọn họ cũng biết Lam U Niệm chính là Diệu Âm cô nương, mà ca khúc của Lam U Niệm xác thực có một không hai, thế nhưng nàng chỉ đứng giữa sân không có lấy ra đàn cổ càng không có hé môi son, điều này khiến rất nhiều người không rõ.

"Lam tam tiểu thư không phải cái gì cũng không biết đấy chứ, nếu Lam tam tiểu thư thật sự không biết, nhận thua là được rồi, Tư Nghiên có thể hiểu mà!" Giọng nói dương dương tự đắc của An Tư Nghiên vang lên trong yến hội, làm cho nhiều người phụ họa theo.

Khi mọi người chuẩn bị nói cái gì đó, ánh mắt lạnh lùng như sói của Phong Dực Hiên quét toàn bộ yến hội một vòng, mỗi lần ánh mắt Phong Dực Hiên đảo qua người đó đều cảm giác được linh hồn đang sợ hãi, bất cứ lúc nào cũng có thể xé nát người đó làm cho mọi người nói cũng không dám nói.

"Ám ám đậm đậm tử, dung dung đã đã hoàng.

Đào lệnh ly biên sắc, la hàm trạch lý hương.

Kỷ thì cảm trọng lộ, thực thị khiếp tàn dương.

Nguyễn phẩm kim anh vũ, thăng quân bạch ngọc đường."

Thanh âm thanh túy mềm mại vang lên giữa sân, từ lúc Lam U Niệm bắt đầu nói câu đầu tiên mọi người liền sững sờ, sau đó là khâm phục và khiếp sợ, ai cũng không nghĩ tới Lam U Niệm lại xuất khẩu thành thơ. Hơn nữa tài hoa còn kinh tài kinh diễm như vậy, ngay cả đám người Phong Dực Hiên cũng sững sờ, bọn họ không nghĩ tới nữ hài nhỏ xinh đứng ở giữa sân không chỉ cầm nghệ động lòng người, bây giờ ngay cả làm thơ cũng biết, nữ hài như vậy có ai mà không thích?

Phong Dực Hiền nhìn chăm chăm Lam U Niệm, trong mắt dần hiện ra ánh sáng nóng rực, hắn vẫn luôn biết Niệm Niệm rất thông minh, từ lúc nghe nàng hát, từ lúc nghe tiếng đàn rung động lòng người của nàng, nhìn thấy thâm thủ mạnh mẽ của nàng, hắn cho rằng mình đã hiểu rõ cô gái này, nhưng càng tiếp cận hắn lại vừa mừng vừa sợ, nữ hài này ưu tú khiến hắn phải kiêu ngạo.

Kinh Vô An vỗ tay không ngừng, hài lòng nói: "Niệm Nhi muội muội, thật tài hoa!"

Trong kinh thành đệ nhất tài tử đều được khen ngợi như vậy, mọi người cũng vỗ tay theo, rất nhiều người biết tài hoa của Lam U Niệm rất tốt, đây là điều không thể phủ nhận. An Tư Nghiên oán hận nhìn Lam U Niệm thoải mái trở về chỗ ngồi, trong lòng hận muốn chết, nàng ta không nghĩ tới mình không chỉ không làm cho Lam U Niệm xấu hổ còn để nàng ta được nhiều người tán thưởng, thật sự trộm gà không được còn mất nắm gạo!

"Niệm Nhi muội muội?" Hoa Mộc Khuynh nhìn Lam U Niệm ngồi bên cạnh uể oải kêu một tiếng.

"Thế nào?" Lam U Niệm không rõ lúc này mới bao lâu mà bộ dạng Hoa Mộc Khuynh lại bị dọa kích như vậy, ai chọc tới nàng rồi hả?

"Niệm Nhi muội muội sao có thể thông minh như vậy, quả thật để tỷ tỷ rất xấu hổ!" Hoa Mộc Khuynh cẩn thận nhìn Lam U Niệm, vừa cao hứng vì tài năng của Lam U Niệm, vừa cảm thấy mình không xứng làm tỷ tỷ.

"Mỗi người đều có giá trị riêng, Mộc Khuynh tỷ tỷ là nữ tử khó gặp, Niệm Nhi bội phục còn không kịp!" Lam U Niệm lật một quả quýt đặt trên bàn Hoa Mộc Khuynh, chân thành nói. Thật sự nàng rất hâm mộ tính cách của Hoa Mộc Khuynh, càng hâm mộ tâm hồn sạch sẽ của nàng ấy, không giống nàng...

"Thật? Nói như vậy tỷ vẫn còn tư cách làm tỷ tỷ của Niệm Nhi đúng không? Có người muội muội như muội, tỷ tỷ rất kiêu ngạo, thật sự quá hâm mộ Lam Mặc Huyền!" Hoa Mộc Khuynh nói xong lại trừng mắt liếc Lam Mặc Huyền ngồi đối diện, Lam Mặc Huyền cảm thấy mình vô cùng vô tội.

"Tình cảm của Niệm Nhi và tỷ tỷ sao có thể nói là có tư cách hay không để cân nhắc? Tình tỷ muội chỉ cần đặt trong tim là đủ rồi!" Lam U Niệm cười nói.

"Ừ! Muội muội của Hoa Mộc Khuynh ta quả nhiên khác người, sau này chỉ cần Hoa Mộc Khuynh tỷ còn sống, tỷ nhất định sẽ bảo vệ muội!" Hoa Mộc Khuynh nói như thề, đây cũng là sự chân thành của Hoa Mộc Khuynh, phần tình bạn này cũng như lời thề hôm nay.

Bên phía các nam tử cũng bắt đầu thảo luận kết quả tỷ thí của Lam U Niệm và An Tư Nghiên, đám người Nhị vương gia rất muốn nói tài nghệ của An Tư Nghiên tốt hơn, nhưng nhiều ánh mắt nhìn như vậy, hơn nữa còn có tài tử kinh thành Kinh Vô An khen ngợi, càng làm cho Nhị vương gia nghĩ không ra chính là ngay cả Tử vương gia, Minh Vương đều chen vào, như vậy cũng chỉ có bầm báo xử lý.

"An tiểu thư An phủ so tài cùng Tam tiểu thư Lam phủ, Lam tam tiểu thư thắng!" Nhị vương gia nhặt nhều nói.

"Thực đúng như tên, Niệm Nhi muội muội làm thơ khiến bản thể từ cũng không dám nói là có thể vượt qua!" Kinh Vô An nói với Lam Mặc Huyền và Hà Sơ Dương.

"Mặc Huyền, huynh nói xem rốt cuộc nhiều năm qua Niệm Nhi muội muội đã từng trải qua những việc gì, sao có thể thông minh như vậy? Và lại hơi thờ hờ hững trên người Niệm Nhi muội muội càng làm người ta thương tiếc, chuyện này..." Hà Sơ Dương cũng chẳng kiêng dè Kinh Vô An, trực tiếp nói với Lam Mặc Huyền.

"Ta cũng không biết, Niệm Nhi muội muội chưa từng nói, nhưng hắn là cũng không khá hơn chút nào, nếu không một nữ tử khuê các sao phải bước lên sân khấu Trần Vị các biểu diễn chứ?" Lam Mặc Huyền cũng là người có suy nghĩ miễn cảm, nhưng quá khứ của Lam U Niệm căn bản hắn không tra được.

"Quá khứ đều đã đi qua làm gì phải xoắn xuýt? Sau ngày hai ca ca các người đối xử tốt với Niệm Nhi muội muội là được rồi, không đúng, còn có Nhị ca là ta nữa!" Kinh Vô An cười nói, nếu không phải Lam U Niệm là nữ tử, hắn nhất định sẽ mời nàng uống rượu thỏa thích tâm sự chuyện đời, nữ tử như vậy quá hiếm.

"Không biết Lam tam tiểu thư chuẩn bị trừng phạt Tư Nghiên cái gì?" Hoàng hậu lên tiếng, nhưng trong giọng nói rất dễ dàng nghe được là đang thiên vị An Tư Nghiên, dù sao thì An Tư Nghiên cũng là cháu gái ruột của hoàng hậu.

"Chuyện này... Tiểu nữ thật sự không nghĩ ra, không bằng để mọi người nghĩ không phải tốt hơn sao?" Lam U Niệm đá quả bóng khó chơi này ra ngoài, dù sao dưới tình huống này, nếu An Tư Nghiên thắng có thể dễ dàng xử lý nàng, nhưng nếu như là nàng, trái lại muốn làm khó An Tư Nghiên khẳng định không có kết quả tốt, một khi đã như vậy cứ để người khác tới giày vò đi!

"Nếu Niệm Nhi muội muội nghĩ không ra, không bằng để bản quận chúa?" Hoa Mộc Khuynh nhìn Đại công chúa chuẩn bị mở miệng vội vàng ngăn lại, nếu An Tư Nghiên đã dám khi dễ Niệm Nhi muội muội, Hoa Mộc Khuynh nàng cũng không sợ.

"Chuyện này..." Nhị vương gia đang chuẩn bị ngăn cản.

"Bốn vương gia cũng cảm thấy do quận chúa quyết định là tốt nhất, bốn vương nghĩ chắc tất cả mọi người không có ý kiến gì đi?" Phong Hạ Kỳ đứng lên, rõ ràng đang giúp Hoa Mộc Khuynh, nhưng thật ra tất cả mọi người đều muốn há giận cho Lam U Niệm, hơn nữa Phong Hạ Kỳ sợ nếu không há giận cho Lam U Niệm, nói không chừng đệ đệ của hắn sẽ trực tiếp ra tay.

Tất cả mọi người đều đồng ý, Hoa Mộc Khuynh nhìn An Tư Nghiên cười đắc ý: "Không bằng phạt An đại tiểu thư học vài tiếng chó sủa!"

"Mộc Khuynh quận chúa, người đừng khinh người quá đáng!" An Tư Nghiên giận dữ hướng về phía Hoa Mộc Khuynh kêu lên.

"Cái gì gọi là bản quận chúa khinh người quá đáng? Muốn tỷ thí là người, thua cũng là người, người không chơi nổi thì đừng chơi không phải tốt hơn sao, An đại tiểu thư nói không giữ lời!" Hoa Mộc Khuynh đáp trả một cách mỉa mai, Hoa Mộc Khuynh nàng cũng không phải là người không có đầu óc và mưu kế, chỉ là nàng khinh thường dùng nó với bằng hữu mà thôi.

"Người..." An Tư Nghiên muốn phản bác, nhưng lại không phản bác được gì, và lại hoàng hậu cũng sẽ không tiếp tục nói giúp An Tư Nghiên.

"Bản công tử cũng cảm thấy đề nghị của quận chúa không tệ, chỉ là kêu vài tiếng chác cũng không làm khó được An đại tiểu thư!" Lam Mặc Huyền cũng bắt đầu lên tiếng, muội muội của hắn không phải ai cũng có thể ức hiếp.

An Tư Nghiên còn muốn chống chế, thế nhưng Nhị vương gia lại âm trầm nhìn nàng ta, ánh mắt kia đủ để An Tư Nghiên hiểu rõ mình nhất định phải chấp nhận trừng phạt, nếu mình chống chế như vậy chính là nói không giữ lời, mình mất hết mặt mũi cũng chính là phủ thừa tướng mất hết mặt mũi.

"Gâu! gâu gâu!" An Tư Nghiên gân cổ lên kêu nho nhỏ, làm cho tất cả mọi người đều cười ra tiếng, còn bản thân nàng ta lại bật khóc chạy khỏi vườn hoa, xem ra tự tôn của nàng ta bị đá kích không nhẹ!

"Các người cùng đi xem đi!" Hoàng hậu căn dặn cung nữ bên người đuổi theo An Tư Nghiên, ánh mắt liếc qua Lam U Niệm và Hoa Mộc Khuynh.

"Ha ha ha! Niệm Nhi muội muội, tỷ tỷ giúp muội hả giận muội có dễ chịu không?" Hoa Mộc Khuynh cười đến không khép miệng được.

"Mộc Khuynh tỷ tỷ thật là biết nghĩ cách, chỉ có điều sau này đừng tùy ý đắc tội với người, nữ nhân ghi hận là đáng sợ nhất!"

"Tỷ biết rồi, chẳng qua coi như không thích đáng về đó của nàng ta, lại còn dám khi dễ muội muội của tỷ, đương nhiên phải báo thù rồi!"

Lam U Niệm mỉm cười, có được tình bằng hữu chân thành như vậy, thật sự rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Rơi Xuống Nước

Có lẽ hôm nay mưu kế bị sụp đổ, cho nên hoàng hậu đã trở về từ sớm, để Nhị vương gia tiếp tục chiêu đãi các vị công tử tiểu thư thượng cúc.

Thiếu đi sự áp chế của hoàng hậu, phần đông các công tử và tiểu thư đều tụm năm tụm ba kết bạn với nhau để cùng thưởng cúc trong vườn, còn lại đã đi cung Khôn Ninh ngắm cảnh, dù sao thì cung Khôn Ninh của hoàng hậu đúng là nơi tráng lệ xa xoa.

Còn bảy người Phong Dực Hiên, Phong Hạ Kỳ, Kinh Vô An, Lam Mặc Huyền, Hà Sơ Dương, Lam U Niệm và Hoa Mộc Khuynh cùng tụ tập một chỗ, tìm một nơi thanh tịnh để cung nữ dâng lên chút bánh ngọt và nước trà, ở cùng nhau không có việc gì thì nói chuyện phiếm, giết thời gian.

"Niệm Nhi muội muội, muội quả thật là bảo vật, thậm chí ngay cả làm thơ cũng hạ bút thành văn, thật làm cho người ta bất ngờ!" Phong Hạ Kỳ khen ngợi, ánh mắt nhìn Lam U Niệm cũng có chút tỏa sáng.

Phong Dực Hiên bất mãn nhíu mày, sau đó kiêu ngạo nói: "Niệm Niệm đương nhiên là bảo bối!"

Lần này tất cả mọi người đều cảm giác có gì đó không đúng, mọi người đều gọi Lam U Niệm là Niệm Nhi muội muội, gọi như vậy mặc dù có chút thân mật nhưng không vượt lễ phép, nhưng Phong Dực Hiên xưng hô quá mức thân mật, giống như kiểu xưng hô vợ chồng, mọi người thấy tính cách thích làm theo ý mình của Phong Dực Hiên và lứa tuổi lơ mơ của Lam U Niệm cũng có chút yên tâm.

Mặc dù khí chất của Lam U Niệm vô cùng tốt rất được người khác thích, nhưng tuổi của nàng còn nhỏ, ai sẽ thích một nữ hài còn chưa phát dục hoàn toàn chứ? Chỉ sợ cũng chỉ có Phong Dực Hiên mới đặc biệt như vậy, sau khi nhìn thấy đã quyết định, người như thế hoặc là không động tâm, hoặc động tâm là quân quýt si mê cả đời.

"Niệm Nhi muội muội, còn có cái gì mà muội không biết không?" Hoa Mộc Khuynh tò mò hỏi, dù sao với xu hướng bây giờ của Hoa Mộc Khuynh thì muội muội của nàng có thể nói là thiên tài.

"Muội cũng không biết nhiều, nhiều đều không đếm được, Mộc Khuynh tỷ tỷ nghĩ Niệm Nhi quá hoàn mỹ rồi!" Lam U Niệm nói.

Lúc này có một cung nữ tiến vào phá vỡ bầu không khí náo nhiệt của mọi người, cung nữ đó vừa bước vào đã thi lễ với mọi người, sau đó quay sang nói với Lam U Niệm: "Lam tam tiểu thư!"

Lam U Niệm không hiểu, tất cả mọi người đều không hiểu, nhưng mọi người đều không có biểu hiện ra, Lam U Niệm hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Lam tam tiểu thư, nô tỳ là tỳ nữ của Đại công chúa, vừa rồi Lam tam tiểu thư làm thơ ở giữa sân làm cho Đại công chúa rất yêu thích, cho nên đặc biệt sai nô tỳ đến đây mời Lam tam tiểu thư, mong rằng Lam tam tiểu thư có thể qua đó một lát!" Cung nữ cúi đầu lễ độ nói.

Tất cả mọi người đều không đồng ý để Lam U Niệm đi, Đại công chúa là nữ nhi của hoàng hậu, hôm nay hoàng hậu không thể trị được Lam U Niệm nhưng cũng không thể đảm bảo rằng không có chiêu khác, vừa rồi ở trước mặt mọi người hoàng hậu không thể làm quá mức, nhưng nếu Lam U Niệm một mình qua đó thì quá nguy hiểm, biến cố cũng quá nhiều.

"Tiểu nữ chỉ là đánh bậy đánh bạ may mắn mà thôi, để Đại công chúa chê cười rồi, tiểu nữ vẫn không nên đi bêu xấu!" Lam U Niệm cự tuyệt.

"Lam tam tiểu thư không cần quá khiêm tốn, tài học của Lam tam tiểu thư tất cả mọi người đều rõ như ban ngày, Đại công chúa chờ đã lâu, mong rằng Lam tam tiểu thư chớ làm khó nô tỳ." Cung nữ vẫn cúi đầu nói.

Lam U Niệm nhìn dáng vẻ cung nữ này cũng biết hôm nay chắc chắn nàng phải đi, dù sao thì công chúa triệu kiến con gái của tướng quân nàng cũng không có khả năng phản bác, hơn nữa các nàng càng muốn nàng đi, đã nói rõ nơi đó nhất định có cạm bẫy đang chờ nàng.

Phong Dực Hiên đang chuẩn bị để cung nữ đó rút đi, Lam U Niệm đưa tay xuống dưới bàn vỗ vỗ hấn, để hấn thu hồi lời nói muốn đuổi người, cả người hấn đều đang nhũn ra, bởi vì tay của Niệm Niệm đang đặt trên đùi hấn, đây là lần đầu tiên Niệm Niệm gần gũi hấn, Phong Dực Hiên quyết định phải nhớ thật kỹ.

"Lam tam tiểu thư? Chỗ của Đại công chúa cách đây không xa, là cái đình giữa hồ nước phía trước." Cung nữ nói rõ vị trí của Đại công chúa với Lam U Niệm, nàng thấy đúng là ở cách đó không xa có một đám người đang chờ, ở nơi này có thể thấy rõ Đại công chúa đang ngồi, mà bởi vì thân phận của Đại công chúa, rất nhiều người như có như không nhìn chăm chú nàng ta, đám người Lam Mặc Huyền cảm thấy chắc là Đại công chúa không dám trực tiếp làm gì với Lam U Niệm.

"Mọi người cứ trò chuyện trước đi, muội đi theo cô nương này một lúc sẽ trở lại!" Lam U Niệm nói với mọi người xong chuẩn bị rời đi, đúng lúc này bàn tay dưới bàn đột bị Phong Dực Hiên nắm chặt, Lam U Niệm sửng sốt, không biết Phong Dực Hiên muốn làm cái gì.

Lam U Niệm rất bình tĩnh chuẩn bị vùng vẫy rút tay về, đúng lúc này Phong Dực Hiên dùng ngón tay thon dài có chút vết chai mòng viết lên bàn tay nàng hai chữ "Cẩn thận!", sau khi Phong Dực Hiên viết xong hai chữ đó thì nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lam U Niệm, dường như rất lo lắng.

Mặt Lam U Niệm không có bất kỳ thay đổi nào đứng dậy, nhưng trong lòng lại như bị ngón tay mang theo vết chai kia mon tròn, mang theo cảm giác tê dại.

Lam U Niệm đi theo cung nữ đến đình nhỏ giữa hồ, còn người ngồi ở đây đều có chút khần trương nhìn theo bóng lưng của nàng, Phong Dực Hiên nắm chặt bàn tay của mình, vậy mới có thể khiến hấn không kích động tiến lên ôm nữ hài vào lòng, không cho bất cứ kẻ nào có cơ hội tổn thương.

Cung nữ đưa Lam U Niệm đến đình nhỏ giữa hồ sau đó lui ra, Lam U Niệm đứng trong đình nhìn Đại công chúa, nàng ta mặc váy dài màu xanh nhạt, trên ống tay áo thêu hoa Mẫu Đơn (1) màu lam nhạt, còn có vài đám mây được thêu từ chỉ bạc, trên vạt áo là những đám mây màu nước biển dày đặc, quần trước ngực là mảnh vải gấm màu vàng nhạt, thân thể nhẹ nhàng chuyển động váy dài sẽ xòe ra, cử chỉ thướt tha như gió lướt nhẹ qua đám dương liễu (2), nhưng bên trong yêu kiều lại mang theo nét uy nghiêm của công chúa hoàng gia.

Lam U Niệm tiến lên một bước, hơi cúi người thi lễ: "Đại công chúa!"

Đại công chúa cũng không để Lam U Niệm đứng thẳng người lên, nhưng nàng cũng đã đứng thẳng người, động tác lưu loát khiến Đại công chúa có chút hoảng hốt, lễ nghi đó còn đúng tiêu chuẩn và tao nhã hơn công chúa chân chính như nàng ta nữa.

"Bản công chúa cho người đứng thẳng người lên rồi sao?" Đại công chúa uy nghiêm nói với Lam U Niệm, nhưng bởi vì nàng từng trải chuyện đời, căn bản không bị làm khiếp sợ, coi như hôm nay đứng ở chỗ này là hoàng thượng, Lam U Niệm cũng sẽ không bị khiếp sợ.

"Không biết Đại công chúa tìm tiểu nữ tới đây có chuyện gì?" Lam U Niệm đứng ở rìa đình nhỏ giữa hồ, không kiêu ngạo không tự ti nhìn Đại công chúa, ánh mắt sắc bén tràn ngập lệ khí, khiến Đại công chúa lùi về sau vài bước, nhưng nghĩ đến lời căn dặn của mẫu hậu Đại công chúa lại kiêu ngạo.

"Làm càn!" Đại công chúa quát lớn, cũng đứng ở bên cạnh Lam U Niệm, cùng nhau đứng ở bên rìa đình nhỏ.

Lam U Niệm hơi nhếch mắt lên, ánh mắt nhìn xung quanh đình nhỏ giữa hồ, có thể nhìn thấy trên bờ có rất nhiều công tử và tiểu thư đều nhìn chăm chú vào nàng ở nơi này, có thể nguyên nhân là vì Đại công chúa, cũng có thể là vì nàng, nhưng không thể phủ nhận quả thật nàng và Đại công chúa trở thành tiêu điểm để mọi người chú ý, nếu như lúc này xảy ra chuyện gì..

"Làm càn? Không biết tại sao Đại công chúa lại nói vậy?" Lam U Niệm đối mặt Đại công chúa, Đại công chúa có thể thấy ý cười lạnh nhạt trong mắt Lam U Niệm, nhưng nụ cười kia lại không đạt tới đáy mắt.

"Người... Lam U Niệm, người thật to gan." Đại công chúa tức giận nói, có lẽ chưa từng có người nào dám lớn lối ở trước mặt nàng ta, cho nên Đại công chúa muốn phản bác cũng không nói nên lời, quả nhiên là công chúa hoàng gia dạy dỗ ra, Lam U Niệm nghĩ, nếu hôm nay đứng ở chỗ này là Nhị công chúa hoặc Tam công chúa nhất định sẽ không như thế, Đại công chúa được hoàng hậu bảo vệ quá tốt.

"To gan? Lá gan của tiểu nữ lớn hơn công chúa sao?" Lam U Niệm lại bước tới gần bên người Đại công chúa: "Không biết công chúa mời tiểu nữ tới đây

là muốn làm gì?"

Đại công chúa hoảng sợ nhìn Lam U Niệm, nàng ta không nghĩ tới nữ hài trước mặt lại nhạy cảm như vậy, đã nhìn ra ý nghĩ muốn hại người của nàng ta.

"Người đang nói cái gì đó, bản công chúa nghe không hiểu! Ta nói cho người biết, nếu như người phạm thượng, nhất định bản công chúa sẽ giết cả nhà người!" Đại công chúa cả gan nói, rõ ràng là nàng ta muốn chọc giận Lam U Niệm, nhưng Lam U Niệm sẽ mắc mưu sao?

"Đại công chúa thật uy phong, không có bằng chứng chỉ cần nói một câu là có thể chém giết cả nhà tướng quân của Phong Quốc, không biết nếu việc này để hoàng thượng biết, Đại công chúa sẽ có kết cục gì? Là bị giáng tội? Hay là bị đưa đến quốc gia khác để hòa thân? Hay lại là..." Lam U Niệm dựa sát vào tai Đại công chúa nói.

"Không, sẽ không, sẽ không!" Đại công chúa lo lắng phản bác, nàng ta muốn bản thân phải bình tĩnh lại, không thể sợ hãi.

"Thật sự sẽ không sao? Có muốn tiểu nữ đi thử không?" Lam U Niệm nói xong làm như chuẩn bị đi gặp hoàng thượng để cáo trạng. Đại công chúa luống cuống, nàng ta không nghĩ tới trong lúc vô ý mình nói một câu lại để Lam U Niệm nắm được điểm yếu, nếu để phụ hoàng biết, phụ hoàng nhất định sẽ xử phạt nàng ta, không thể, không thể để cho nàng đi!

Thấy Lam U Niệm chuẩn bị xoay người, Đại công chúa vô cùng hoảng sợ, nàng ta chuẩn bị giữ chặt Lam U Niệm không cho nàng đi cáo trạng với phụ hoàng, nhưng nào ngờ tay nàng ta vừa đụng vào người Lam U Niệm, nàng lại ngã xuống, rơi xuống hồ.

Đại công chúa bối rối, nàng ta không biết đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng nàng ta chỉ muốn giữ chặt không cho nàng ta đi, thế nhưng không nghĩ tới nữ hài trước mặt lại rơi xuống hồ. Chỉ là Đại công chúa lại không biết, người từ trên bờ nhìn thấy, chính là Đại công chúa đẩy ngã Lam U Niệm, khiến nàng ngã vào hồ nước.

Lam U Niệm mỉm cười nín thở ngã vào trong hồ, xuyên qua mặt nước trong vắt thấy vẻ mặt bối rối khó hiểu của Đại công chúa, thực ra vừa rồi là công chúa cố ý chọc giận nàng, sau đó khiến nàng đẩy công chúa vào trong hồ, mà trên bờ lại có nhiều nhân chứng như vậy, mọi người không nghe được bọn họ đang nói gì, đến lúc đó chỉ thấy nàng đẩy Đại công chúa xuống hồ, dù nàng là con gái của tướng quân, nhưng nếu phạm thượng làm công chúa bị thương, kết cục của nàng chính là không chết cũng sẽ bị lột một lớp da, mưu kế của hoàng hậu quả nhiên rất hay.

Chẳng qua Đại công chúa thực hiện mưu kế này quá kém, cũng có thể do Lam U Niệm quá thông minh, cho nên khi nàng phát hiện ra ý đồ của Đại công chúa thì lập tức lấy đạo của người đề trị người, cố ý tìm ra sơ hở trong lời nói của Đại công chúa để uy hiếp đe dọa nàng ta, sau đó dùng gốc độ chênh lệch thị giác khi Đại công chúa đụng vào người sẽ giả vờ như bị đẩy rơi xuống hồ, tuy không thể làm gì Đại công chúa, nhưng sau này Đại công chúa cũng sẽ không có đường để đi, bởi vì nàng đã có phụ thân và ông ngoại bao che khuyết điểm.

Một bóng người nhảy xuống hồ nước lạnh lẽo, những bọt nước rất lớn đủ để Lam U Niệm biết chắc là có người tới cứu mình, chỉ là nàng không nghĩ tới người tới lại có động tác nhanh như vậy, nàng mới vừa ngã xuống người này cũng nhảy xuống, thông qua hình ảnh lặn tẩn trong nước Lam U Niệm thấy được người tới, là Phong Dực Hiên.

Lam U Niệm có thể thấy rõ gương mặt lạnh lẽo cứng rắn của Phong Dực Hiên, giữa trán hiện rõ không vui và lo lắng, còn có đôi mắt lo lắng khi đang tìm kiếm nàng, lúc nhìn thấy nàng, đôi mắt kia lóe lên lệ khí nồng đậm.

Khi Lam U Niệm rời đi ánh mắt của Phong Dực Hiên vẫn không rời khỏi người nàng, khi nhìn thấy nàng bước vào đình nhỏ giữa hồ, nhìn nàng hành lễ, nhìn Lam U Niệm không biết nàng đang nói cái gì cùng Đại công chúa, nhìn Đại công chúa tức giận, nhìn Lam U Niệm cười liên tục, nhưng cuối cùng lại thấy nàng ngã vào trong hồ, có lẽ người khác không thấy rõ, nhưng hắn thấy rất rõ Đại công chúa căn bản không có đẩy nàng, là tự nàng nhảy xuống, hơn nữa lấy thân thủ của nàng thì Đại công chúa làm sao có thể đẩy nàng vào trong hồ?

Phong Dực Hiên tức giận chính là cái này, Niệm Niệm của hắn có thể tính kế người khác, muốn chơi như thế nào đều có thể, nhưng không thể dùng thân thể và an nguy của mình để đánh cược, hắn tình nguyện nàng trực tiếp giết chết Đại công chúa hắn sẽ thay nàng kết thúc công việc, cũng không muốn nhìn thấy cơ thể nhỏ nhoi của nàng rơi xuống hồ, cảm giác này giống như có người nào đó nắm lấy trái tim hắn, làm cho cả người cực kỳ lo lắng và sợ hãi. Cái gì hắn cũng không nhìn thấy, vận khinh công nhảy xuống hồ, nhưng khi nhìn thấy nữ hài trong hồ như hoa mai xinh đẹp, mắt nhìn thẳng vào hắn, Phong Dực Hiên lại không biết làm sao để nổi giận.

Phong Dực Hiên như tên rời dây cung nhanh chóng bơi tới bên cạnh Lam U Niệm, thấy nữ hài chìm trong nước đang trừng mắt nhìn mình, rõ ràng không có chuyện gì, nếu không thì người có thấy qua ai rơi xuống nước mạng che mặt vẫn còn vững vàng che kín mặt ư?

Vươn cánh tay dài ôm Lam U Niệm vào lòng, mang theo nàng ngoi lên mặt nước, chỉ là hơi thở lạnh lẽo quanh người tăng lên chứ không hề giảm, Lam U Niệm tận sức làm tiêu tan hơi lạnh tản ra không chút che giấu bên người, nàng có chút không chịu nổi, không hiểu cuối cùng thì nam nhân đang ôm lấy nàng muốn làm cái gì.

Chờ Phong Dực Hiên ôm lấy Lam U Niệm rời khỏi mặt nước dừng lại trong đình nhỏ giữa hồ, đám người Lam Mặc Huyền mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó gào to dặn dò cung nữ nhanh đi mời ngự y.

Lam Mặc Huyền cởi áo choàng của mình đưa cho Phong Dực Hiên, lúc này Phong Dực Hiên lấy áo choàng quấn kín Lam U Niệm lại, không cho người khác nhìn trộm nửa phần, đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ nữ hài trong nước như yêu nữ, mỹ hoặc kinh người.

"Không, chuyện này không liên quan đến bản công chúa, là nàng ta tự mình nhảy xuống!" Đại công chúa nhìn những ánh mắt trách cứ xung quanh khăn trương giải thích.

Nhưng Phong Dực Hiền lại đánh một chuông vút Đại công chúa vào giữa hồ nước, mặc dù hắn biết Niệm Niệm có tình rơi vào trong hồ, nhưng nếu không phải tại Đại công chúa thì sao Niệm Niệm có thể làm ra chuyện hại mình, cho nên lúc này Phong Dực Hiền trút hết lửa giận lên người Đại công chúa.

Thị vệ xung quanh đang chuẩn bị nhảy xuống cứu công chúa, thế nhưng Phong Dực Hiền lạnh lùng nhìn thoáng qua, đám thị vệ chỉ biết đứng yên, cuối cùng vẫn là do Nhị vương gia vội vàng chạy tới, quát thị vệ: "Còn không mau xuống dưới cứu công chúa, nếu như công chúa có chuyện gì thì cần thận đầu của các ngươi!"

Bởi vì kéo dài lâu, cho nên lúc cứu được Đại công chúa đã hôn mê, hơn nữa bởi vì không có ai cẩn thận giống Phong Dực Hiền, Đại công chúa lại ăn mặc mỏng manh cho nên đường cong lộ ra rất lộ liễu, mũi đám công tử xung quanh đã ứa máu tươi.

Sau khi đưa công chúa xuống trị liệu, Nhị vương gia nhìn Phong Dực Hiền phẫn nộ quát: "Lục hoàng đệ, ngươi không giải thích cái gì sao?"

Phong Dực Hiền không trả lời ôm Lam U Niệm rời đi, trong lòng hắn lúc này thật sự rất lo lắng, bởi vì thân thể nữ hài trong lòng ngâm trong nước mà lạnh như băng, Phong Dực Hiền vận g kình công bay về U Niệm các, những chuyện về sau thì để lại cho Phong Hạ Kỳ xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tắm Rửa W

Phong Dực Hiền vốn chuẩn bị ôm Lam U Niệm về U Niệm các, nhưng khi nhìn thấy y phục ướt nhẹp trên người nữ hài còn có đôi môi hơi trắng bệch, hắn trực tiếp ôm Lam U Niệm về phủ Minh vương, bởi vì dùng kình công bay vào phủ, cho nên cũng chỉ có mình Âm Nhất biết.

Sau khi Lam Nhận đi theo Lam U Niệm vào hoàng cung cũng không thể vào cung Khôn Ninh, thật ra ám vệ không thể vào hoàng cung, cho nên Lam Nhận sẽ ở bên ngoài chờ tiểu thư nhà mình, không nghĩ tới lại thấy Minh vương nhanh chóng ôm tiểu thư bay ra ngoài, không rõ đã xảy ra chuyện gì, Lam Nhận đuổi theo nhưng võ công của hắn không thể nào so được với Phong Dực Hiền, cho nên bị bỏ lại phía sau một khoảng rất xa, lúc Lam Nhận lo lắng không thôi, hắn nhìn thấy ám hiệu bằng tay của tiểu thư, ám hiệu kia có nghĩa là nàng không sao, Lam Nhận cũng yên tâm hơn.

Khi Phong Dực Hiền vào phủ Minh vương, Lam Nhận đã bị ngăn lại, chẳng qua Âm Nhất nhận ra Lam Nhận là ám vệ của Lam U Niệm, cho nên cũng không có làm khó.

"Huynh dẫn ta đi đâu vậy?" Lam U Niệm lộ cái đầu nhỏ ra khỏi ngực Phong Dực Hiền, thấy đây không phải Lam phủ mà là phủ Minh vương, khó hiểu hỏi.

Phong Dực Hiền mím đôi môi mỏng, giống như một đũa nhỏ đang giận dữ, hắn không có trả lời nàng như lúc bình thường, càng không chăm chú nhìn nàng, không nói một chữ ôm Lam U Niệm vào phòng mình.

Lam U Niệm chưa quan sát kỹ gian phòng đơn giản nhưng mỗi vật dụng đều rất xa hoa này đã bị Phong Dực Hiền ném lên giường, giường của hắn không hề mềm mại cho nên nàng thấy có hơi đau đớn, ngẩng đầu lên chuẩn bị nói gì thì thấy ánh mắt tràn ngập tức giận của Phong Dực Hiền, trực giác mách bảo nàng nên rời khỏi nơi này.

Phong Dực Hiền sẽ cho nàng một cơ hội đó sao? Đương nhiên là không! Khi Lam U Niệm chuẩn bị đứng dậy, Phong Dực Hiền trực tiếp bế Lam U Niệm lên lật người đưa lưng về phía hắn, bụng nằm trên đùi thon dài rắn chắc của hắn, Lam U Niệm cảm thấy tư thế này không ổn, nồn nóng vận nội công chuẩn bị thoát ra, thế nhưng nội lực của nàng bị nội lực của Phong Dực Hiền áp chế, và lại ngoại trừ nội lực bây giờ thân thể nàng đều bị hạn chế không gian hoạt động căn bản không có cách nào trốn thoát, hơn nữa sức lực giữa nam và nữ chênh lệch rất lớn khiến nàng không thể động dậy.

"Phong Dực Hiền, huynh muốn làm gì?" Lần đầu Lam U Niệm vừa luống cuống vừa tức giận, Phong Dực Hiền như vậy khiến nàng có chút sợ hãi, bây giờ nàng không thể nào thấy rõ sắc mặt của hắn, càng không có nghe hắn trả lời.

Phong Dực Hiền cởi áo ngoài ướt đầm ra khỏi người Lam U Niệm, sau đó giơ tay lên đánh lên mông của nàng.

"Bốp!" Bàn tay của Phong Dực Hiền đánh lên mông Lam U Niệm, giống như đánh trẻ con, hắn rất giận, nhìn đáng về ướt sũng của nữ hài khiến hắn thấy đau lòng, khi ôm Niệm Niệm trở về thân thể Niệm Niệm lạnh ngắt khiến hắn khó chịu, hắn biết thân thể Niệm Niệm không tốt, nhưng bây giờ nữ hài này lại có ý chà đạp cơ thể mình, sao hắn có thể không tức giận? Chỉ là hắn không thể nào ra tay độc ác như với người khác được, cho nên khi chưa kịp phản ứng hắn đã đánh mông của nàng.

Trên mông truyền đến cảm giác đau đớn và âm thanh chất chứa làm cho cơ thể Lam U Niệm cứng đờ, nàng chưa bao giờ bị người khác đánh mông, dù từ nhỏ hay lớn lên nàng nhận được quá nhiều tổn thương, lại chưa từng có người dám xem nàng là trẻ con mà đánh mông, thậm chí Lam U Niệm cũng không biết bây giờ mình nên làm gì. Không biết là vì mông đau đớn khiến Lam U Niệm khổ sở hay là vì mất thể diện, lúc này trong lòng nàng là lửa giận chưa bao giờ có.

Khi Phong Dực Hiền đánh xong cũng thấy sừng sốt, dù hắn không dùng lực nhưng nhìn Lam U Niệm nằm nhoài trên chân hắn gần như là không có chút

nặng nào làm cho hắn có chút hoảng hốt.

Khi Phong Dực Hiên hoảng hốt Lam U Niệm lập tức nghiêng người, lấy dao găm luôn mang theo bên người đâm tới ngực Phong Dực Hiên, nếu một dao này thật sự đâm trúng ngực Phong Dực Hiên thì hắn không chết cũng bị thương nặng, Phong Dực Hiên có thể ngăn lại nhưng hắn không làm vậy, hắn biết cách làm vừa rồi của mình đã chọc giận Lam U Niệm, cho nên vì muốn nài người giận hắn ra sao cũng được.

Khi dao găm của Lam U Niệm sắp đâm vào ngực Phong Dực Hiên, nàng phát hiện nam nhân này lại không tránh, nàng ngược mắt lên nhìn hắn, chỉ như vậy, dao găm của nàng cũng không có hướng về phía trước nữa phần.

Lúc Lam U Niệm ngược mắt nhìn về phía Phong Dực Hiên, trên mặt hắn không có hoang mang, ngược lại hắn đang mỉm cười, trong mắt tràn ngập cung chiêu, nụ cười nhàn nhạt đó rất giống mưa tuyết tan rã, như ánh mặt trời phá tan tầng mây dày đặc, đón nhận âm áp hiểm thấy.

Có lẽ vì nụ cười của Phong Dực Hiên, có lẽ vì Lam U Niệm lưu luyến chút âm áp này, cho nên nàng thu hồi dao găm trong tay, lẩm bẩm: "Tại sao?" Tại sao muốn đánh ta, tại sao lại không né, tại sao biết mình sắp bị thương vẫn còn cười được.

Mặc dù Lam U Niệm chỉ hỏi hai chữ, nhưng Phong Dực Hiên đã hiểu nàng muốn hỏi cái gì, rõ ràng lời nói cực xúc tích nhưng nam nhân này lại hiếm khi dẫu dằn nói với nữ hài ngồi trên chân mình: "Nàng chà đạp thân thể của mình khiến ta rất tức giận, nhưng ta đánh nàng, nếu có thể để nàng người giận muốn làm sao cũng được, dù nàng giết ta!"

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của Phong Dực Hiên, nghe lời nói không chút dối trá đó, Lam U Niệm vừa mới tức giận muốn giết người nhưng bây giờ lại rất bình tĩnh, hạ thấp tầm mắt, nàng cúi đầu không muốn nhìn đôi mắt mê hoặc lòng người kia, nhìn tư thế ngồi thân mật của hai người, nàng đang ngồi trên đùi của Phong Dực Hiên, quần áo của hai người đều đã ướt đầm, có thể cảm nhận được nhiệt độ của nhau.

Lam U Niệm chuẩn bị gãy dựa, thế nhưng Phong Dực Hiên đã trực tiếp ôm Lam U Niệm lên giường, mở chăn ra quấn cả người nàng lại chỉ để lộ cái đầu nhỏ, bởi vì gương mặt bị mạng che khuất, cho nên Phong Dực Hiên chỉ nhìn thấy cặp mắt trong trẻo kia.

"Chờ ta một lát!" Phong Dực Hiên nói xong thì rời khỏi phòng, căn dặn cái gì đó với ám vệ ngoài cửa. Một lúc sau đã thấy Ám Nhất và Ám Nhị khiêng bồn nước tắm ấm áp vào phòng, ánh mắt hai người đảo loạn muốn nhìn Lam U Niệm trên giường, nhưng lại không có gan đó, chỉ có thể ỉu xiu rời đi.

Bình thường sau khi bồn nước tắm được đặt sau bình phong, hắn tắm rửa cũng không có gì nhưng bây giờ nữ hài trong lòng lại ở đây hắn vẫn làm rất tự nhiên, không có chút khó chịu.

Ôm cả Lam U Niệm và chần đi vào trong bình phong, nhẹ nhàng đặt nàng xuống, Lam U Niệm nhìn bồn tắm thì biết Phong Dực Hiên muốn làm gì, là vì thấy nàng mặc quần áo ướt đầm cho nên muốn nàng tắm nước ấm, nam nhân này rất chu đáo.

Sau khi Phong Dực Hiên để Lam U Niệm xuống, trực tiếp mở tủ treo quần áo trong phòng, Lam U Niệm thấy trong tủ quần áo có một nửa là áo bào nam màu tối, mà nửa còn lại đều là váy áo nữ trắng tinh, đủ loại kiểu dáng và chất liệu, nàng lấy làm kinh hãi không nghĩ tới Minh vương không gần nữ sắc vậy mà trong phòng lại có quần áo nữ tử, trong lòng nàng có chút không thoải mái, nhưng bị nàng xem nhẹ.

Phong Dực Hiên lấy ra một bộ váy áo màu trắng bằng lụa mỏng đặt trên giường mềm ở bên cạnh bồn tắm, Lam U Niệm nhìn góc áo của chiếc váy kia có thêu Mạn Châu Sa Hoa màu đỏ, giống với quần áo của nàng, nàng thấy rất khó hiểu nhìn Phong Dực Hiên.

"Ừm..." Tại Phong Dực Hiên đỏ lên nói: "Đều là chuẩn bị cho nàng, nhưng vào buổi tối không có sáng lên như những bộ quần áo trên người nàng!" Phong Dực Hiên nói xong liền buồn bực, sản nghiệp của hắn rất nhiều, dù có rất nhiều tú nương theo ra được Mạn Châu Sa Hoa nhưng lại không thể làm cho những bông hoa này phát sáng vào buổi tối, vì thế Phong Dực Hiên rất muốn kéo mấy tú nương này ra giết chết.

Trong lòng Lam U Niệm có chút âm áp, nàng không nghĩ tới tất cả quần áo ở đây đều là chuẩn bị cho nàng, hơn nữa hắn còn tìm tú nương theo loài hoa mà nàng yêu thích, nhưng mà nàng vẫn còn thắc mắc: "Tại sao lại muốn chuẩn bị quần áo cho ta?"

"Lần trước đến U Niệm các lấy quần áo, sau khi về thì chuẩn bị." Phong Dực Hiên thành thật trả lời, nhưng cũng không trả lời vấn đề của Lam U Niệm, hắn chỉ muốn trong căn phòng lạnh lẽo của mình có bóng dáng của Niệm Niệm, và lại hắn vẫn cho rằng sau này mình sẽ cưới Niệm Niệm vào phủ, cho nên...

Lam U Niệm không nói gì, nhưng ý tứ rất rõ ràng, để Phong Dực Hiên trả lời vấn đề của nàng, mặc dù nàng cảm động về sự chu đáo của hắn, nhưng chuẩn bị quần áo cho một nữ tử nghĩ thế nào cũng cảm thấy không đúng.

"À... Sợ lần sau không có quần áo, chuẩn bị trước vẫn tốt hơn!" Phong Dực Hiên xấu hổ nói, hắn rất sợ Lam U Niệm sẽ như lần trước nếu như phải thay quần áo hắn còn phải đến U Niệm các lấy, không bằng trực tiếp làm một ít để ở chỗ hắn.

Lam U Niệm gật gù cũng không truy cứu nữa: "Huynh còn không ra ngoài?"

Phong Dực Hiên đột nhiên nhớ ra Niệm Niệm phải tắm rửa mà hắn lại ở trong này, mặt đỏ lên, nhanh chóng rời khỏi phòng, vẫn mặc quần áo như vậy đứng ngoài cửa, ổn định lại tâm tư xao động của mình.

Lam U Niệm cởi bỏ quần áo ướt đầm, tháo khăn che mặt ngâm người vào trong bồn tắm ấm áp xua tan lạnh lẽo trong cơ thể, nghĩ đến tất cả mọi chuyện hôm nay, chỉ có điều người nàng nhớ rõ nhất chính là Phong Dực Hiên, nhớ tới lo lắng và cung chiêu của hắn, hắn đã chiếm hữu rất nhiều chỗ trong đầu nàng.

"Chủ tử, thuộc hạ sẽ bảo vệ nơi này, người đi thay quần áo đi!" Âm Nhất nói, thật ra người bình thường ở phủ Minh vương căn bản không thể vào được nơi này, Lam cô nương chỉ tắm rửa một lát, chủ tử lại đứng canh ở đây, chủ tử đã từng thích sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng, bình thường quần áo đã mặc qua đều sẽ đốt đi, hiện giờ mặc quần áo ướt lại không thấy khó chịu, đúng là kỳ tích.

Lam U Niệm vội vàng tắm rửa thay quần áo, mặc váy áo lụa mỏng tinh xảo, nàng phát hiện quần áo rất vừa người, rất giống quần áo trong tủ của nàng.

Chờ Lam U Niệm tắm rửa xong mở cửa bước ra, thì thấy Phong Dực Hiên vẫn mặc quần áo ướt đứng ở đó, sau khi nhìn thấy nàng, ân cần hỏi: "Có thấy khó chịu hay không?" Sau đó nói với Âm Nhất: "Đi tới phòng bếp nấu bát canh gừng giải cảm đem tới đây!"

Lam U Niệm cau mày: "Sao huynh không thay quần áo? Hay là đi tắm đi!"

Phong Dực Hiên gật đầu, rất vui vẻ vì được nàng quan tâm, sau đó trực tiếp vào phòng, Lam U Niệm cũng đi theo, nàng phát hiện Phong Dực Hiên trực tiếp vào bình phong bắt đầu cởi áo nói dây lưng, nàng vội vàng cúi đầu thu hồi ánh mắt, chỉ là làm cho nàng khiếp sợ chính là nàng nghe được tiếng Phong Dực Hiên tắm rửa, mấu chốt đó là nước mà nàng đã tắm qua!

Phong Dực Hiên tắm rửa rất nhanh, Lam U Niệm đỏ mặt chuẩn bị nói gì đó thì Phong Dực Hiên đã mặc quần áo tử tế đi ra ngoài, gương mặt kia, sắc bén như đao rồi lại phong tình như nước, sống mũi kia, thẳng tắp như gót, khóe môi kia, nhẹ câu giống như trăng rồi lại nóng như lửa. Nhưng dù diện mạo của Phong Dực Hiên rất đẹp nhưng cũng không thể khiến Lam U Niệm hoảng hốt, bởi vì còn có chuyện đáng sợ hơn, đó là Phong Dực Hiên dùng nước nàng tắm rửa qua để tắm, có chuyện nào đáng sợ hơn chuyện này không?

"Huynh..." Lam U Niệm vươn ra ngón tay mảnh khảnh chỉ Phong Dực Hiên: "Sao huynh có thể dùng nước kia, đó là nước ta đã tắm qua!"

"Ta không ngại!" Phong Dực Hiên hơi cau mày, hẳn cũng không biết tại sao, rõ ràng bản thân mặc chứng sạch sẽ rất nghiêm trọng, vậy mà lại có thể trực tiếp dùng nước tắm của Niệm Niệm để tắm, hẳn lại không thấy phản cảm hơn nữa còn rất vui vẻ, bởi vì trong nước có hơi thở thơm ngát của Niệm Niệm.

"Ta để ý!" Lam U Niệm cảm thấy mình không thể làm gì với Phong Dực Hiên, hẳn chính là khác tính của nàng!

"Nhưng đã tắm sạch!" Phong Dực Hiên giống như trẻ con trêu đùa Lam U Niệm, nhưng đáng về chơi xấu đó lại làm cho nàng không cách nào giận nổi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Đại Công Chúa Bị Phạt

Editor: Bộ Yến Từ - Diễn Đàn

Lam U Niệm để Lam Nhận trở lại Lam phủ, nói cho ca ca và mọi người biết mình không sao, muốn mọi người không cần quá lo lắng, nàng gấp rút làm xong chuyện sau đó sẽ trở về. Mặc dù Lam Kiến Quân và Lam Mặc Huyền vô cùng lo lắng Lam U Niệm ở bên trong làm cái gì, nhưng bọn họ biết nàng có bí mật riêng, thí dụ như trong thời gian nàng biến mất năm năm đã ở đâu, gặp ai, từng gặp chuyện gì, nàng không nói bọn họ cũng không có lập trường để hỏi, hôm nay bọn họ chỉ muốn bảo vệ nàng.

"Mặc Huyền, hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Làm thế nào mà Niệm Nhi lại rơi xuống nước?" Khi Lam Kiến Quân ở quân doanh nhận được tin tức nữ nhi vào cung bị rơi xuống hồ, vội vàng để xuống việc quân chạy trở về, không nghĩ tới sau khi trở lại không gặp được nữ nhi, chỉ thấy một mình nhi tử về nhà.

"Chắc là phụ thân cũng biết cung yến lần này có chút kỳ quặc, sau đó Niệm Nhi muội muội bị Đại công chúa đẩy xuống hồ!" Lam Mặc Huyền tức giận nói, thật ra trong chuyện này còn có rất nhiều điểm đáng nghi, nhưng dù muội muội có làm cái gì hẳn cũng sẽ ủng hộ.

"Cái gì? Là bị người ta đẩy xuống hồ ư!" Lam Kiến Quân giận dữ nói, tuy ông chỉ là tướng quân nhưng nữ nhi của ông cũng không thể bị bắt nạt một cách vô lý như vậy, nói tiếp: "Ta sẽ vào cung gặp hoàng thượng ngay bây giờ, muốn hoàng thượng cho bốn tướng quân một câu trả lời hợp lý! Dù là công chúa cũng không thể ức hiếp Niệm Nhi!"

"Phụ thân, nhi tử đi chung với người!" Lam Mặc Huyền cũng nuốt không trôi con tức này, phe phái của hoàng hậu hôm nay rõ ràng muốn làm khó muội muội, nếu bọn họ đã làm rõ ràng như thế thì Lam phủ bọn họ cũng không phải quả hồng mềm, mặc cho người ta tùy ý làm khó làm dễ.

"Không được, Mặc Huyền, con không thể đi, nếu như hai cha con chúng ta đều đi hoàng thượng sẽ cho rằng Lam phủ chúng ta coi rẻ vương quyền, nhưng một mình vi phụ đi chỉ là vì muốn đòi lại công bằng cho nữ nhi, vậy thì hoàng thượng mới có thể nghiêm trị Đại công chúa!" Tuy rằng Lam Kiến Quân ở quân doanh quanh năm, nhưng vẫn hiểu rõ mấy phần chuyện trên triều. Hoàng thượng rất đa nghi, nếu như Lam phủ bọn họ thể hiện quá mức thái quá, có lẽ không cần dùng An phủ đến chèn ép, sau này hoàng thượng cũng sẽ chèn ép Lam phủ.

"Nhi tử hiểu rồi, phụ thân, mọi việc phải cẩn thận!" Lam Mặc Huyền thi lễ, sau đó nhìn Lam Kiến Quân cười ngửa rồi khỏi Lam phủ. Phụ thân đúng thật là yêu thương cưng chiều muội muội, dựa vào lòng thành của phụ thân không biết Niệm Nhi muội muội có thể tha thứ cho phụ thân không nữa?

Khi Lam Kiến Quân đến hoàng cung để Lộ công công luôn đi theo cạnh hoàng thượng thông truyền, mới phát hiện người đứng bên ngoài Ngự Thư phòng là Hà thái phó, Tứ vương gia Phong Hạ Kỳ, và đám người thế tử Kinh Vô An, mục tiêu của tất cả mọi người đều giống nhau, là vì muốn lấy lại công bằng cho Lam U Niệm, nhưng điều khiến Lam Kiến Quân không nghĩ tới chính là Hà thái phó cũng tới, đầu sao thì Hà thái phó cũng là thái phó hai triều bình thường không hỏi tới những chuyện này, hơn nữa ông là người cô hủ nếu hôm nay người bị ức hiếp là Hà Sơ Dương, chưa chắc Hà thái phó sẽ đi đòi lại công bằng cho cháu trai, trái lại còn để cháu trai đi thỉnh tội.

"Các vị đại nhân, hoàng thượng cho phép các vị đại nhân đi vào!" Lộ công công cười mời bọn họ vào Ngự Thư phòng.

Hoàng thượng Phong Huyền mặc long bào vàng kim ngồi trong Ngự Thư phòng phê duyệt tấu chương, bỗng chốc nhìn thấy nhiều hạ thần như vậy không khỏi cảm thấy hơi kỳ quái, lúc này hoàng thượng cũng không có nhận được tin tức xảy ra ở tiệc rượu trong cung, với lại chuyện này đã bị hoàng hậu đề xuống nên không có truyền đến tai hoàng đế.

"Lão sư, sao ông lại tới đây?" Hoàng đế đặt tấu chương trong tay xuống, thấy Hà thái phó vừa tiến vào đã hành lễ thì khiêm tốn đỡ một cái, hoàng đế rất kính trọng vị lão sư này, cho nên mặc dù Hà thái phó ở trong triều không có thực quyền nhưng vẫn được người người đều tán thưởng.

"Hoàng thượng!" Hà thái phó đột nhiên quỳ xuống đất, làm cho hoàng đế giật nảy mình, thật sự không hiểu nổi tại sao vị lão sư làm việc luôn cẩn trọng này lại như thế!

"Lão sư có ý gì thế? Mau mau đứng lên! Lộ Tử, còn không mau đỡ lão sư lên!" Hoàng đế để Lộ công công hầu hạ thân cận đến đỡ Hà thái phó đứng lên.

"Cự thân hôm nay đến là vì chuyện của cháu gái, mong rằng hoàng thượng làm chủ cho cháu gái của cự thân!" Hà thái phó khom người thỉnh cầu, ông chỉ có một đứa cháu ngoại gái, vất vả tìm kiếm nhiều năm, khó khăn lắm mới trở về, nhưng vừa về chưa được mấy ngày đã gặp chuyện như vậy, ông làm sao có thể mặc kệ!

"Cháu gái của lão sư? Là nữ nhi của Lam ái khanh sao? Đã xảy ra chuyện gì?" Hoàng đế không hiểu, ông cũng hiểu biết đôi chút về chuyện Hà thái phó mới tìm lại được cháu ngoại gái, nhưng ông không nghĩ tới cô gái nhỏ đó lại có thể làm kinh động thái phó và tướng quân không nói, thậm chí ngay cả vương gia và thế tử cũng bị kinh động, việc này làm cho hoàng đế cực kỳ tò mò, đến tột cùng thì nữ tử này có năng lực gì có thể làm được như thế?

"Hôm nay hoàng hậu tổ chức tiệc thưởng cúc, tiểu nữ cũng được mời tham gia, không nghĩ tới tiểu nữ lại bị Đại công chúa đẩy xuống hồ, suýt chút nữa tiểu nữ đã..." Lam Kiến Quân quỳ rạp xuống đất, một nam nhân cứng rắn như sắt lại vô cùng thương tâm.

"Há? Sao có thể xảy ra chuyện như vậy?" Giọng nói của hoàng đế cũng rất không vui, nguyên nhân chủ yếu là chuyện xảy ra trong cung nhưng ông lại không có nhận được bất cứ tin tức nào, xem ra phe phái của hoàng hậu đã đuổi dài tận trong cung rồi, hơn nữa hoàng đế vô cùng rõ ràng chuyện này có liên quan đến tranh chấp phe phái.

"Hạ Kỳ còn có Vô An, các người cũng vì chuyện này mà đến sao?" Hoàng đế nhìn hai người, một người là nhi tử của mình còn một người là hạ thần mình xem trọng, uy nghiêm hỏi.

"Bẩm phụ hoàng, Tam tiểu thư Lam phủ Lam U Niệm là người khiêm tốn nhã nhặn hiểu lễ, lần này lại bị Đại hoàng tỷ dưới mắt bao người đẩy vào hồ, nếu như không cứu chữa kịp thời e là... Cho nên nhi thần đặc biệt đến khẩn cầu phụ hoàng cho Lam phủ một công đạo!" Phong Hạ Kỳ quỳ xuống nói.

Hoàng đế thấy nhi tử quỳ xuống, trong lòng đủ loại cảm giác. Sinh ra ở hoàng gia nhạt nhẽo tình thân, ngay cả hài tử thân sinh của mình cũng sẽ không có bất cứ tình cảm nào, trong phần đông hài tử ông chỉ thích Hạ Kỳ và Dực Hiến, tiền hoàng hậu là nữ tử kiếp này ông yêu thật lòng, đáng tiếc... Bây giờ hai đứa bé này dù trong lòng hay bên ngoài đều oán hận phụ hoàng như ông, bản thân ông cũng muốn đền bù tổn thất nhưng không có cách nào trả lại, đặc biệt là hài tử thứ sáu Phong Dực Hiến, ông lại càng áy náy...

"Hồi bẩm hoàng thượng, Tam tiểu thư Lam phủ là tài nữ hiếm có cho nên thần đã sớm nhận Tam tiểu thư làm muội muội, chỉ là không ngờ lần đầu tiên tiến cung lại bị tai họa bất ngờ, thần khẩn cầu hoàng thượng lấy lại công bằng cho Niệm Nhi muội muội!" Kinh Vô An cũng quỳ xuống, trong giọng nói có chút nghiêm túc.

Nhìn thấy nhi tử và hạ thần thật tình bảo vệ như thế, hoàng đế càng thêm hiếu kỳ về Tam tiểu thư Lam phủ, không biết đến cùng thì đó là hài tử thế nào mới có thể khiến bọn họ yêu thương bảo vệ đến thế?

"Lộ công công, áp giải Đại công chúa đến đây cho trẫm!" Hoàng đế uy nghiêm nói với Lộ công công, cho dù hôm nay xảy ra chuyện gì, đường đường là công chúa thật không ngờ lại làm khó dễ nữ hài của đại thần, đúng là đánh mất mặt mũi công chúa!

Mọi người vừa nghe hoàng đế dùng từ "Áp giải" thì biết hoàng đế sẽ không bỏ qua cho Đại công chúa, đừng cho rằng Đại công chúa là nữ nhi của hoàng đế sẽ được che chở, thứ nhất hoàng đế Phong Huyền là minh quân, thứ hai hoàng đế vốn vô tình, trong nội tâm chỉ nhận hai đứa con là Phong Hạ Kỳ và Phong Dực Hiến, đừng nói trừng trị dù là giết hài tử của mình, e là hoàng đế cũng sẽ không chớp mắt, đây cũng chính là chỗ vô tình nhất của quân vương.

Sau một lúc lâu Lộ công công trở về nhưng không có dẫn theo Đại công chúa, lại dẫn hoàng hậu An Thiên Mân chờ ở bên ngoài Ngự Thư phòng.

"Lộ công công, có chuyện gì vậy? Trẫm bảo người mang người đến, người đâu?" Hoàng đế nổi giận, lửa giận này khiến Lộ công công quỳ rạp xuống đất.

"Hồi bẩm hoàng thượng, lúc nô tài đi mời Đại công chúa mới biết được hiện tại Đại công chúa nằm hôn mê trên giường, hoàng hậu nghe nói hoàng thượng muốn gặp Đại công chúa, lúc này đang đợi ở bên ngoài Ngự Thư phòng..." Lộ công công trả lời, chẳng qua bởi vì đi theo hoàng đế nhiều năm, cho nên cũng không có quá sợ hãi như các nô tài khác.

"Hả? Hôn mê? Chuyện này là sao nữa?" Hoàng đế càng ngày càng cảm thấy phiền lòng.

"Hồi bẩm phụ hoàng, Đại công chúa đẩy Tam tiểu thư Lam phủ xuống hồ là Lục đệ cứu nàng lên, bởi vì hành động của Đại công chúa thật sự khiến người khác tức giận, cho nên không thể chấp nhận nổi, Lục đệ đã ném Đại công chúa xuống hồ!" Phong Hạ Kỳ bẩm báo một cách rất chi tiết, bởi vì những chuyện này chỉ cần nghe ngóng sẽ biết chỉ bằng tự mình nói, nếu không chờ đến lúc hoàng hậu đến nói chỉ sợ không phải như vậy.

"Dực Hiên?" Lần này hoàng đế thực sự bị giật mình, không nghĩ tới chuyện này thậm chí ngay cả lão Lục cũng nhúng tay vào, đứa con này của ông từ nhỏ đã dị thường lạnh lùng, tính cách biến đổi không ngừng, thế nhưng lại nhúng tay vào chuyện lần này, xem ra... Chao ôi! Hoàng đế như mình ngay cả con trai cũng không ưa mình.

"Đề hoàng hậu vào đi!" Hoàng đế phát phát tay bảo Lộ công công đi truyền hoàng hậu vào.

"Nô tì tham kiến hoàng thượng!" Hoàng hậu một thân cung trang thi lễ, ôn nhã như nước nhìn hoàng đế, nhưng trong mắt hoàng đế lại không có một chút nhu tình nào, tựa như nữ nhân trước mặt không phải người mình quen biết.

"Đứng lên đi!" Hoàng đế đề hoàng hậu đứng lên, sau đó hỏi: "Hoàng hậu tới đây là vì chuyện gì?"

"Hoàng thượng, thỉnh cầu hoàng thượng làm chủ cho thần thiếp, Đại công chúa bị Minh Vương ném vào trong hồ đến nay hôn mê bất tỉnh, Minh Vương không để ý cung quy tùy ý làm bậy đúng là quá cần rờ, còn thỉnh hoàng thượng nghiêm trị!" Hai mắt hoàng hậu đỏ bừng, nữ nhi của bà ta tính kẻ không thành còn bị tính kẻ ngược coi như xong, bây giờ còn bị quái vật kia ném vào trong hồ gây vò đến mức suy yếu, con tức này không được khôi thông làm sao bản thân có thể thoải mái.

"Nghiêm trị! Hoàng hậu, nguoi thật to gan!" Hoàng đế đột nhiên rống giận, khiến hoàng hậu hoảng sợ quỳ rạp xuống đất.

"Đại công chúa ở trong cung ra tay với tiểu thư Lam phủ, học thi thư nhiều năm coi như công toi sao? Nguoi còn dám cầu tình cho Đại công chúa, thật không ngờ hoàng hậu nguoi hoang đường đến vậy, quả thật làm trẫm rất thất vọng!" Hoàng đế lạnh lùng nhìn hoàng hậu.

"Hoàng thượng bớt giận! Tam tiểu thư Lam phủ không cẩn thận rơi xuống nước, coi như là Lạc Nhi đẩy, Minh Vương cũng không thể tổn thương trưởng tỷ, làm vậy hoàng cung này còn có quy tắc sao?" Hoàng hậu dập đầu nhưng trong giọng nói lại không chút nhường nhịn.

"Không cẩn thận rơi xuống nước? Hoàng hậu thật biết đôi trắng thay đen, dưới mắt bao người, bọn họ đều thấy Đại hoàng tỷ đẩy Tam tiểu thư, hơn nữa trong tay Lục hoàng đệ từng có ý chỉ của phụ hoàng, Minh Vương có thể nghiêm trị bất cứ người làm loạn nào, có thể giết trước báo sau!" Phong Hạ Kỳ ngửa chính ngôn từ nói.

Hoàng hậu đột nhiên sợ hãi, năm đó Minh Vương chỉ mới mười hai tuổi đã biết dùng kế tiêu diệt đội sơn tặc lớn nhất ở Phong Quốc, cho nên hoàng đế đích thân hạ ý chỉ sau này Minh Vương có thể giết trước bẩm báo sau, đây là người thứ nhất có quyền lợi lớn như vậy trong lịch sử Phong Quốc nhiều năm qua.

"Nhưng Lạc Nhi là hoàng tỷ của Minh Vương, sao có thể tự tiện làm tổn thương Lạc Nhi!" Hoàng hậu vẫn còn tiếp tục thanh minh cho nữ nhi của mình.

"Vậy Đại công chúa thì có thể tùy ý tổn thương Tam tiểu thư Lam phủ sao? Hoàng hậu cũng chẳng biết phân biệt phải trái như thế đúng không, không biết có câu vương tử phạm pháp có tội như thứ dân sao?" Phong Hạ Kỳ cười lạnh nói, đẳng phái của hoàng hậu nhất định bọn họ sẽ tiêu diệt toàn bộ, chuyện mà hoàng hậu làm với hần và hoàng đệ nhiều năm qua còn ít sao?

"Tứ vương gia..." Hoàng hậu còn chuẩn bị thanh minh, nhưng lúc hoàng thượng đã lên tiếng: "Đủ rồi, cầm miệng lại hết cho trẫm!"

Bởi vì hoàng thượng gầm lên giận dữ, tất cả mọi người đều im bật, hoàng đế nhìn nhi tử, hạ thần, lão sư của mình đang khom người đứng đó, biết lần này nếu như ông không công bằng, lòng bọn họ sẽ rét lạnh, hơn nữa ông còn không biết rõ thái độ của lão Lục, nếu như ông xử lý không tốt chắc chắn không có cách nào bàn giao với Dực Hiên, người khiến ông nhức đầu nhất chính là lão Lục, đứa con trai này không chỉ năng lực mạnh mẽ còn không chịu quản giáo của ông, cũng không có tình cảm gì với Phong Quốc, nếu như không phải còn có lão Tứ, ông chắc chắn Dực Hiên sẽ chẳng thêm đề ý đi bảo vệ quốc gia.

"Truyền ý chỉ của trẫm, Đại công chúa Phong Tiểu Lạc thiếu hụt đức dung, phạt cấm túc trong vườn Ngự Uyển một năm không được phép ra ngoài, khấu trừ bổng lộc ba năm!" Hoàng đế lạnh lùng nói, ý chỉ xử trí công chúa này chính là công đạo cho đám người Hà thái phó.

"Hoàng thượng!" Hoàng hậu đang chuẩn bị nói cái gì đó, cầm phạt một năm thì nữ nhi của bà ta phải làm cái gì bây giờ? Nữ nhi đã đến tuổi thành thân, nếu như lại mất ân sủng sao có thể tìm được phò mã tốt, nếu là vậy sao có thể tìm được người trợ giúp nhi tử?

Hoàng đế phát phát tay ý bảo Lộ công công đỡ hoàng hậu ra ngoài, chờ sau khi hoàng hậu rời khỏi, Hà thái phó và Lam Kiến Quân thi lễ nói: "Thần khấu tạ hoàng thượng!"

"Việc này là do Đại công chúa làm không đúng, Lộ công công, đề Thái Y viện đưa nhân sâm tốt nhất đến Lam phủ đi, cần dặn Bảo Giám chọn chút bảo vật đưa đến đó!" Hoàng đế dặn dò Lộ công công, làm như vậy không chỉ trấn an đám người Hà thái phó, mà còn vì lòng hiếu kỳ với cô gái nhỏ này,

người có thể khiến phe phái hoàng hậu hạ thủ nhất định rất khác biệt.

"Thần thay mặt tiểu nữ cảm tạ hoàng thượng!" Lam Kiến Quân quỳ xuống tạ ơn.

Bởi vì xử lý xong chuyện của Lam U Niệm cho nên bọn họ liền rời khỏi Ngự Thư phòng, chỉ có mình Hà thái phó ở lại đánh cờ với hoàng đế.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 83: Oán Hận Của Lam Chi

Editor: Bộ Yên Tử - Diễn Đàn

"Tiểu thư, vừa nhận được tin Đại công chúa bị cảm túc một năm, phạt bổng lộc ba năm ạ." Lam Vũ bẩm báo lại tin tức với Lam U Niệm, khi nàng đang nằm trên giường ngán người.

"Xem ra lần này đã khiến đảng phái của An thừa tướng và hoàng hậu mất hết mặt mũi, sau này chỉ sợ không thể sống yên ổn rồi!" Lam Vũ ngồi bên cạnh giường êm, không ngừng gọt trái cây cho tiểu thư nhà mình.

"Thật ra có lẽ trước đó phe phái hoàng hậu cũng đã nhìn chằm chằm Lam phủ." Lam U Niệm nhắm mắt lại nói, Lam Kiến Quân, Lam Mặc Huyền đi theo Phong Dực Hiền chinh chiến sa trường nhiều năm, ở trong mắt hoàng hậu bọn họ đã sớm là người của Tứ vương gia, hiện tại nàng lại ở An phủ tính kế con trai trưởng An phủ, còn đi lại gần gũi cùng Phong Hạ Kỳ và Phong Dực Hiền, chắc chắn hoàng hậu đã xem Lam phủ là cái đinh trong mắt.

"Tiểu thư ủng hộ Tứ vương gia sao?" Lam Vũ không hiểu hỏi, dù sao lấy thân phận của tiểu thư cũng không thích tham gia vào tranh đấu giữa cha con trong cung, nhưng hiện tại những chuyện tiểu thư làm dường như đã gia nhập vào đó.

"Mặc dù Phong Hạ Kỳ xảo trá nhiều kẻ, nhưng tâm tính vinh quang lỗi lạc, là một vị quân vương hiếm có, hơn nữa bây giờ ta đã là tiểu thư Lam phủ sao có thể phũ tay mặc kệ, vậy không chỉ sẽ hại cả ca, có lẽ còn có cả nhà ông ngoại!" Lam U Niệm không để ý nói, nàng không có tham luyến quyền lợi, nhưng nếu như có người dám chọc nàng và người nàng quan tâm, nhất định nàng sẽ đảo loạn triều đình.

"Vì sao tiểu thư không cho rằng người muốn tranh vị là Minh Vương?" Lam Vũ không hiểu tiếp tục hỏi, dù sao ở trong mắt các nàng dù là khí chất hay thủ đoạn Minh Vương đều cao hơn Tứ vương gia rất nhiều, hơn nữa còn có rất nhiều quân công, nếu như Minh Vương tranh vị sẽ dễ dàng hơn một chút.

"Nam nhân như hấn căn bản rất chướng mắt ngôi vị hoàng đế, người khác cho rằng ngôi vị hoàng đế là địa vị chí cao vô thượng, nhưng cũng là biểu tượng cô đơn và mất đi tự do nhất!" Lam U Niệm vừa cười vừa nói, tính cách của nam nhân kia cũng sẽ không biết làm hoàng đế, tuy thích hợp nhưng cũng không thích hợp. Thích hợp là vì năng lực và thủ đoạn của hấn, không thích hợp là vì tích cách tùy ý làm bậy cùng thủ đoạn rất độc ác.

"Lúc nào tiểu thư cũng nhìn xa trông rộng hơn người khác, trên đời này có mấy ai có thể nhìn thấu triệt như tiểu thư đâu chứ?" Lam Khúc sùng bái nhìn tiểu thư nhà mình.

"Ha ha, thật ra đây đều là việc rất đơn giản, chỉ có điều thế nhân bị quyền lợi tiền tài che kín đôi mắt mà thôi!" Lam U Niệm không cho là đúng, dù nàng khát vọng năng lực mạnh mẽ nhưng không tham luyến những thứ này, như vậy mới có thể sống thoải mái.

"Tiểu thư, ngày mai Đại thiếu gia An phủ sẽ dẫn Lam Chi trở về!" Lam Khúc bẩm báo với Lam U Niệm tin tức Trương Lâm dò thăm được.

"Hà? Lam Chi còn chưa chết sao? Quả nhiên rất ương ngạnh, nếu đã như vậy..." Lam U Niệm chưa nói xong thì tiếng nói đã im bật, giống như ngủ thiếp đi, nhưng Lam Vũ và Lam Khúc biết tiểu thư không có ngủ mà là đang suy tư.

Sáng hôm nay Lam phủ đã nhận được tin tức An Bình muốn dẫn Lam Chi về lại mặt, lẽ ra thiếp hầu không có đãi ngộ này, nhưng bây giờ An Bình muốn tất cả mọi người đều cho rằng Lam Chi rất được hấn ta yêu thích, nhưng thật là như thế sao?

Mặc dù Lam Kiến Quân biết hôm nay là ngày lại mặt của nữ nhi thứ hai, nhưng ông vẫn đi quân doanh xử lý việc quân như ngày thường, chỉ để Lam Mặc Huyền ở lại trong phủ xử lý công việc, nhưng ý nghĩ chân thực là sợ người An gia đến ức hiếp Lam U Niệm, hiện tại Lam Kiến Quân cực kỳ quan tâm đến nữ nhi.

Xe ngựa An phủ dừng lại trước cửa Lam phủ, An di nương lo lắng chờ ở cửa nhìn xe ngựa An phủ, kể từ khi nữ nhi tới An phủ, bà ta nghĩ trăm phương nghìn kế thăm dò chút tin tức xem xem nữ nhi sống có tốt không, nhưng An di nương không nghĩ tới bà ta không thể dò la được tin tức gần đây của nữ nhi ở nhà mẹ đẻ, bởi vì không biết rõ cho nên An di nương càng thêm lo lắng, lúc này nhận được tin tức nữ nhi về nhà, có thể nói bà ta thở phào nhẹ nhõm.

Lam Chi mặc một bộ váy ngắn hồng phấn được An Bình đỡ xuống xe ngựa, nhìn thấy chỉ có một mình mẫu thân đứng ở cửa Lam phủ chờ đợi, trong

lòng nàng ta vô cùng chua xót, nước mắt trong hốc mắt tràn lan, nàng ta nghe thấy âm thanh uy hiếp của An Bình vang lên bên tai: “Đàng hoàng một chút cho bổn thiếu gia, cười cho ta!”

Sau nhiều ngày bị hành hạ nên Lam Chi rất sợ An Bình, nghe thấy giọng điệu uy hiếp của hắn ta nước mắt sắp rơi xuống lại bị nàng ta kìm nén thu vào, sau đó mỉm cười dịu dàng, dường như cuộc sống rất hạnh phúc.

Lúc này trong lòng An Bình vô cùng bức bối, kể từ khi biết bệnh của mình có thể trị được hắn ta liền nghĩ cách để Vô Tình y quán cho hắn ta thuốc chữa trị, nhưng căn bản Vô Tình y quán không để ý tới hắn ta không nói, hắn ta cũng không có năng lực để lay động Vô Tình y quán, cuối cùng trong khi đang tra tấn Lam Chi mới biết được An di nương từng đến Vô Tình y quán xin thuốc, hơn nữa còn dùng phương thuốc kia chữa hết cho Lam Chi. Lúc này đã cùng đường cho nên An Bình dẫn Lam Chi về Lam phủ, muốn An di nương cũng chính là cô của mình đi Vô Tình y quán xin thuốc.

"Mẫu thân." Trong giọng nói của Lam Chi mang theo chút kích động, tuy nàng ta đã trải qua hành hạ nhiều ngày cũng biết căn bản không thể tin cậy mẫu thân, nhưng khi nhìn thấy mẫu thân nàng ta vẫn rất muốn khóc.

"Mẫu thân." An Bình ngoan ngoãn đi theo Lam Chi cũng gọi An di nương một tiếng, bây giờ hắn ta còn muốn dựa vào An di nương xin thuốc, cho nên khó tránh khỏi có chút ngoan ngoãn.

"Trở về là tốt rồi, đi, vào thôi!" An di nương kéo tay Lam Chi vào Lam phủ, đi vào đại sảnh thì phát hiện Lam Mặc Huyền ngồi ở trên cùng, tiếp đến là Lam U Niệm, sau đó là Lam Ngân và Lam Nhã, chờ sau khi đám người An Bình đi vào chào hỏi thì ngồi ở phía dưới cùng.

Lam U Niệm nhìn thấy Lam Chi ngồi ở chỗ kia đã không còn chút kiên cố nào, chẳng qua chỉ hơn mười ngày không thấy, nàng ta đã gầy hơn rất nhiều, sắc mặt tiêu tụy cho dù có dùng phấn son cũng che không được, hơn nữa nhìn Lam Chi ngồi xuống cũng nhú mảy, Lam U Niệm có thể khẳng định trên người nàng ta có rất nhiều vết thương.

"An đại công tử hôm nay đến Lam phủ không biết ở lại vài ngày hay là trở về ngay hôm nay?" Lam Mặc Huyền trực tiếp hỏi, cũng không bởi vì An Bình cưới Lam Chi mà thay đổi quan hệ giữa hai phủ.

"Lần này cùng Chi Nhi về thăm nhà mẹ đẻ, đương nhiên ở mấy ngày!" Nói đùa à, hắn ta còn phải lấy cho bằng được thuốc, sao có thể rời đi?

Lam Mặc Huyền cực kỳ không thích trong nhà mình có người An phủ, cho nên đang chuẩn bị nói gì đó để An Bình rời đi, nhưng không nghĩ tới muội muội ngồi dưới hắn lại nháy nháy mắt với hắn, chớp mắt Lam Mặc Huyền đã hiểu nhất định muội muội mình có ý nghĩ gì đó, nói: "Nếu vậy thì, Lam Bá, ông dẫn bọn họ tới tiểu viện lúc trước của nhị muội muội đi!"

Lam Mặc Huyền nói xong cùng Lam U Niệm rời khỏi đó, không có chút ý nghĩ muốn hàn huyên nào, khiến An Bình trừng mắt nhìn Lam Chi một cái, Lam Chi biết sau này khi trở về nhà nhất định An Bình sẽ trút giận lên người mình, hiện tại trên người nàng ta có rất nhiều vết thương nằm rải rác khắp cơ thể.

An di nương dẫn An Bình và Lam Chi trở lại tiểu viện của mình, An Bình trực tiếp mở miệng: "Kính xin mẫu thân cứu Bình Nhi!"

An di nương không hiểu nhìn nhị nữ nhi, rõ là không hiểu đang xảy ra chuyện gì. Lam Chi nhìn ra nghi hoặc của mẫu thân, giải thích: "Mẫu thân, biểu ca mắc bệnh giống con, đến Vô Tình y quán cũng không có xin được thuốc, cho nên đặc biệt trở về Lam phủ nhờ mẫu thân giúp chúng con!"

"Cái này..." An di nương do dự, bà ta còn nhớ rất rõ lần trước sau khi nhận được thuốc quân sự Vô Tình y quán đã từng nói, bản thân chỉ cầu được thuốc một lần, nếu lần sau lại đến xin thuốc phải để mạng lại đền bù. Lúc trước bà ta cũng không có nghĩ nhiều chỉ muốn nữ nhi mình gả vào An phủ nên đã đáp ứng, không nghĩ tới...

"Cô không muốn sao?" An Bình âm trầm nói, từ mẫu thân biến thành cô, có thể thấy hắn ta đã bắt đầu tức giận.

Làm sao mà An di nương có thể không nghe được ý của An Bình, cho nên không có giấu giếm nói ra chuyện này với hai người bọn họ, nào ngờ sau khi An di nương giải thích, An Bình vẫn không từ bỏ: "Cô à, hiện tại hy vọng duy nhất của Bình Nhi nằm trên người cô, chẳng lẽ cô không muốn cứu Bình Nhi sao?"

"Bình Nhi, không phải cô không muốn cứu người, mà là cô cũng hết cách!" Dù An di nương yêu thương nữ nhi, dù trước đây bà ta cũng là người An phủ, nhưng bà ta rất quý trọng tính mạng của mình.

Bọn họ nói thật lâu, An di nương cũng không đáp ứng giúp An Bình đi xin thuốc.

"Tiện nhân!" Vừa về tới phòng, An Bình đã đánh Lam Chi một bạt tay: "Mẫu thân người lại miễn cưỡng không chịu giúp ta trị bệnh, nếu không phải do người tại sao ta lại bị bệnh này, người nói, người nói đi!" An Bình cầm lấy đồ trên bàn đập lên người Lam Chi, bị đập nàng ta có đau cũng không dám rên ra tiếng, bởi vì nàng ta biết nếu như bị người ta phát hiện kết cục của bản thân sẽ càng thêm thảm.

"Biểu ca, biểu ca tha cho ta đi, chuyện này không liên quan đến ta mà!" Lam Chi nằm trên mặt đất cầu xin An Bình.

"Chuyện không liên quan tới người? A, ta nói cho người biết, ta không dễ chịu người cũng đừng nghĩ sẽ được sống khá giả." An Bình lại kéo Lam Chi dậy ấn trên bàn trang điểm, vỗ lên gò má nàng ta nói: "Nhanh chóng trang điểm lại cho ta, ta cho người biết dù dùng cách gì người cũng phải khiến mẫu thân đồng ý đi xin thuốc cho ta, chỉ cần mẫu thân người xin được thuốc, sau này ta sẽ không hành hạ người nữa, còn có thể nâng người lên làm tiểu thiếp!"

"Phu nhân, nhị tiểu thư đến!" Thu Nhi nói với An di nương.

An di nương nhìn Đại nữ nhi ngồi bên cạnh, thở dài nói: "Để cho nàng vào đi!" Nói như thế nào thì cũng là thịt trên người mình, An di nương vẫn có vài phần thương yêu.

"Mẫu thân!" Lam Chi vừa vào đã nhìn thấy mẫu thân cùng tỷ tỷ mình, nhưng hiện tại nàng ta lại không có làm nũng cùng mẫu thân và tỷ tỷ.

"Chi Nhi, con có ý gì?" An di nương đỡ Lam Chi dậy, thương yêu lau nước mắt cho nàng ta.

"Mẫu thân, người giúp biểu ca đi!" Lam Chi khẩn cầu, An di nương vừa nghe nữ nhi cầu xin thì buông lỏng tay, không để ý tới nàng ta nữa.

"Nhị muội muội, tại sao muội có thể hồ đồ như vậy, muội muốn mẫu thân giúp biểu ca, vậy muội có biết mẫu thân sẽ mất mạng không, Vô Tình các là nơi nào chẳng lẽ muội không biết?" Lam Nhã cứng rắn dạy dỗ Lam Chi, khi Lam Chi nghe được tỷ tỷ ruột của mình không chút để ý tình cảm tỷ muội, đột nhiên cảm hận!

"Hồ đồ? Ha ha, bây giờ tỷ tỷ lại nói muội như vậy, quả nhiên người đi trà lạnh, muội muội ta còn chưa có đi đâu!" Lam Chi cười nhạt.

"Chi Nhi, sao con có thể nói chuyện với tỷ tỷ mình như thế!" An di nương cũng giận dữ mắng mỏ Lam Chi, hiện tại bà ta dồn toàn bộ tâm sức lên trên người Đại nữ nhi và nhị tử.

Lam Chi không phản bác, cởi bỏ quần áo trên người, khi An di nương và Lam Nhã nhìn thấy trên làn da đã từng được bảo dưỡng trắng mềm có từng dấu từng vết xanh tím, còn có một số vết thương vì không kịp chữa trị bắt đầu mưng mủ thối rữa, chỉ trong thời gian ngắn không gặp Lam Chi đã gầy như que củi, bây giờ An di nương mới nhìn kỹ phát hiện đầy vết bị đánh trên mặt Lam Chi.

"Tại sao có thể như vậy? Ai làm!" Cho dù trong lòng đã có kết quả, nhưng An di nương vẫn hỏi.

"Còn có thể là ai, đương nhiên là biểu ca, mẫu thân, nếu như người không giúp biểu ca xin thuốc, biểu ca sẽ đánh chết con!" Lam Chi nước mắt nước mũi giàn giụa khẩn cầu.

Vừa rồi còn đau lòng đến cực điểm đột nhiên An di nương nín lặng, có chút do dự nói: "Chi Nhi, không phải mẫu thân không muốn giúp con, mà là mẫu thân bất lực, nếu không, mẫu thân đi cầu xin phụ thân để ông ấy nói Bình Nhi đối xử với con thật tốt!"

Lam Chi nhìn mẫu thân đối trá và tỷ tỷ như không nhìn thấy gì, trong lòng vô cùng đau đớn, nàng ta cố ý để mẫu thân nhìn thấy vết thương trên người mình chính là hy vọng mẫu thân và tỷ tỷ đồng tình, đi xin thuốc đến cứu nàng ta, nhưng không nghĩ tới bình thường mẫu thân và tỷ tỷ nói thật dễ nghe lại không thêm để ý đến sống chết của nàng ta, chỉ để ý đến vinh hoa phú quý và an nguy của bản thân.

Lam Chi cầm lấy cây kéo trên bàn đâm lên người Lam Nhã, không phải các nàng không để ý nàng ta sao, nàng ta không sống yên ổn các nàng cũng đừng mong sống, hơn nữa không phải mẫu thân để ý Đại tỷ tỷ sao, nàng ta sẽ hủy hoại Đại tỷ tỷ, chẳng phải Đại tỷ tỷ ôm mộng đẹp muốn làm vương phi sao, nàng sẽ khiến giấc mộng đẹp đó biến mất!

"A - - "

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Cái Chết Của Lam Chi

Lam Nhã hét lên chói tai, nhìn cánh tay vì không kịp tránh mà bị đâm bị thương, trốn sau lưng An di nương: "Mẫu thân, mau kéo nàng ra ngoài, nàng điên rồi!"

An di nương cũng bị hành động đột ngột của Lam Chi làm cho kinh hãi, lúc này nhìn thấy Đại nữ nhi bị thương, hung hăng đẩy Lam Chi ra, thân thể Lam Chi vốn hao tổn rất nhiều hơn nữa thân thể còn đang bị thương khi bị An di nương đẩy, nháy mắt ngã xuống đất.

Nha hoàn đứng canh ở bên ngoài nghe được tiếng hét chói tai lập tức xông vào, vừa bước vào đã nghe thấy giọng của An di nương: "Mau! Mau trời nàng lại!"

Mặc dù Lam Chi bị đẩy ngã xuống đất nhưng cũng không có hồ đồ, cho nên nghe thấy lời mẫu thân và tỷ tỷ nói giận dữ vô cùng: "Các người thật là ác độc, tại sao ta lại không giết các người!"

"Ngươi, ngươi. . ." An di nương cũng bị lời lẽ hung ác của Lam Chi làm cho hoảng sợ, ở trong lòng bà ta, cho dù nhị nữ nhi kiêu căng không hiểu chuyện, nhưng cũng không dám đối đãi với mẫu thân và tỷ tỷ như thế. Hơn nữa còn hành động không chút do dự, hiện tại trong lòng An di nương quả thật Lam Chi đã bị vứt bỏ, khi nàng ta cầm lấy cây kéo đã bị vứt bỏ.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Lam Kiến Quân dẫn theo Lam Bá và một đám thị vệ Lam phủ chạy đến tiểu viện của An di nương, đây là lần đầu tiên Lam Kiến Quân đến tiểu viện này nhưng không phải đến vì An di nương.

"Không có việc gì, quấy rầy đến lão gia, là thiếp thân không đúng!" An di nương che giấu sự thật, dù sao nếu để Lam Kiến Quân biết rõ nguyên nhân không chỉ sẽ thất vọng về Lam Chi, còn gián tiếp thất vọng người mẫu thân như bà ta.

"Người nói!" Lam Kiến Quân hỏi một nha hoàn lạ mặt, trong lòng cũng cực kỳ khó chịu, vốn nghe Lam Bá đến báo tiểu viện của An di nương xảy ra chuyện, ông đang cùng hai đứa con dùng cơm trưa, cho nên cũng không để ý tới, nào ngờ nữ nhi lại muốn ông đến xem thử, bây giờ Lam Kiến Quân đã là nữ nhi không, cho nên rất nghe lời nữ nhi đi đến tiểu viện ông chưa bao giờ đến.

"Bẩm lão gia, Nhị tiểu thư cầm kéo đâm Đại tiểu thư bị thương, hiện tại An di nương muốn mọi người tới Nhị tiểu thư lại!" Nha hoàn bẩm báo chi tiết.

"Hừ! Từng người đều sống không yên ổn! Lam Bá, đi gọi Đại thiếu gia An gia đến đại sảnh cho ta!" Lam Kiến Quân nói xong dẫn theo mọi người đi đến đại sảnh, Lam Chi bị trời gô lại cũng được nha hoàn đỡ đi, An di nương và Lam Nhã đi theo sau lưng.

Chờ khi An Bình biết được chuyện, Lam Bá đã mời hần ta tới đại sảnh.

"Nhạc phụ!" An Bình tự biết đuối lý, dù sao hiện tại Lam Chi là người An phủ, người An phủ lại làm tiểu thư Lam phủ bị thương, nói thế nào cũng là người nhà hần ta không đúng.

"An đại thiếu gia vẫn không nên nhận thân thích mới tốt, nếu Lam Chi có thể làm ra chuyện bất hiếu như vậy, kể từ hôm nay Lam Chi không còn là người Lam phủ ta nữa. Lam Bá, ngày mai thông báo cho tất cả người trong kinh thành biết, Lam Chi ngoại trừ mang họ Lam thì không có bất cứ liên quan nào đến Lam phủ chúng ta!" Lam Kiến Quân nói một lèo không ngừng nghỉ.

"Phụ thân, không cần, phụ thân!" Lam Chi quỳ trên mặt đất khổ sở cầu xin, trong mắt Lam Kiến Quân lóe lên chút không đành lòng nhưng vẫn không thu hồi lời mình vừa nói, hôm nay ông làm vậy thật ra hoàn toàn là ý của Niệm Nhi, bởi vì trước khi rời bàn ăn, Niệm Nhi đã từng nói, nếu Nhị tỷ đã không nghe lời, Lam tướng quân cứ cắt đứt thân phận người Lam phủ của nàng ta là được, đỡ phải mang đến tai họa cho Lam phủ!

"Nhạc phụ, việc này. . ." An Bình cũng bị lời nói vô tình của Lam Kiến Quân làm cho không biết nên làm thế nào.

"Nếu nàng đã không phải tiểu thư Lam phủ, mong là An đại thiếu gia nên gọi bốn tướng quân vì Lam tướng quân, Lam Bá, đưa An đại thiếu gia về phủ!" Lam Kiến Quân vừa nhìn An Bình đã thấy tức giận, trực tiếp đuổi người. Hai người bị mời khỏi Lam phủ trong tiếng khóc nghẹn ngào của Lam Chi và sự bất mãn của An Bình.

"Lão gia, thương tích của Nhã Nhi khá nghiêm trọng, vẫn nên mau mau mời đại phu đến!" An di nương nhìn vết thương trên cánh tay Lam Nhã đau lòng nói, thật ra miệng vết thương chẳng hề sâu nhưng Lam Nhã lại khóc thút thít không ngừng, làm như bản thân sắp chết đến nơi không bằng.

"Thương tích nghiêm trọng? Chút tổn thương nhỏ nhỏ cũng gọi là thương tích nghiêm trọng? An di nương, rốt cuộc chuyện lần này xảy ra như thế nào, chẳng lẽ người không nên cho bốn tướng quân lời giải thích hay sao?" Lam Kiến Quân nhìn mẹ con bọn họ liền tức giận, nghĩ đến chuyện đã từng xảy ra, rồi còn chuyện Niệm Nhi mất tích là do các nàng làm thì ông lại muốn giết người, nếu không nghĩ đến còn có hoàng hậu và An phủ ông đã sớm giết bà ta, bây giờ ông chỉ có thể chậm rãi tìm ra sai lầm của An di nương chỉ như vậy mới có thể xử trí bà ta.

"Lão gia, thiếp thân chẳng biết tại sao Chi Nhi lại phát điên muốn gây tổn thương Nhã Nhi, thiếp thân thực sự không biết!" An di nương nhìn Lam Kiến Quân vẫn lạnh lẽo với mình nhiều năm qua, trong lòng càng ngày càng khó chịu, cũng bởi vì không thích bà ta nên ngay cả con của bọn họ ông cũng không quan tâm sao?

"Hay cho câu không biết! Hãy nhìn nữ nhi tốt mà người dạy dỗ đi, quả nhiên tâm tư ác độc!" Lam Kiến Quân quay sang nói với Lam Bá: "Phật An di nương quỳ ba ngày!" Nói xong nhanh chân rời khỏi đó, dù sao thì ông vẫn còn chưa dùng xong cơm trưa cùng hai đứa nhỏ đâu.

"Người tới, mau đi mời đại phu!" An di nương vừa thấy Lam Kiến Quân rời khỏi thì sai bảo người làm, dù sao hiện tại bà ta cũng chỉ có nữ nhi duy nhất này, nếu như trên người nữ nhi có vết thương thì làm sao bây giờ?

"Người đâu, đưa An di nương về tiểu viện phạt quỳ, mời ma ma theo dõi!" Giọng của Lam Bá theo sát phía sau, làm cho An di nương vừa lo lắng vừa tức giận, cường ngạnh bị tức ngất.

"Mẫu thân!" Lam Nhã thấy An di nương hôn mê bất tỉnh cũng không tiếp tục giả bộ khóc thút thít nữa, vừa đỡ An di nương vừa la lên.

"Người đâu, đưa Đại tiểu thư về phòng, mời đại phu cho Đại tiểu thư!" Lam Bá tiếp tục căn dặn thị vệ, nhìn diễn xuất đối trá của Lam Nhã đã cảm thấy chán ghét, ông vẫn cảm thấy Tam tiểu thư là tốt nhất, lão nhân như ông vừa nhìn đã thích.

"Ông dám!" Lam Nhã quay sang gào thét với Lam Bá, nàng ta là Đại tiểu thư Lam phủ, từ khi nào thì một lão nô cũng dám sai khiến nàng ta.

"Đây là căn dặn của lão gia, tại sao lão nô lại không dám, đưa An di nương đến tiểu viện phạt quỳ!" Lam Bá dằn dò, mặc dù ông chỉ là lão nô nhưng đi theo tướng quân chinh chiến sa trường nhiều năm, trên người cũng có một luồng sát khí, nếu không phải ông không thích quân công, hơn nữa còn rất trung thành với Lam phủ, chỉ sợ hiện tại Lam Bá đã sớm là một tướng sĩ.

"Dạ!" Phần đông thị vệ nhất nhất thi hành, bọn họ không phải là gia đình trong phủ, bọn họ là thị vệ dưới tay Lam Kiến Quân.

Lam Bá nhìn thị vệ đỡ Lam Nhã, kéo An đi nương xuống, hải lòng gật đầu, sau đó đi U Niệm các hầu hạ lão gia, thiếu gia và tiểu thư.

"Phụ thân!" Lam Mặc Huyền và Lam U Niệm vẫn còn tiếp tục dùng bữa, nhìn thấy Lam Kiến Quân vội vã đến, hai người đứng dậy thi lễ.

"Không có gì, tiếp tục dùng bữa đi!" Lam Kiến Quân nói xong tiếp tục bưng bát đĩa vừa mới để xuống, ông gấp một miếng cá kho đặt trong chén Lam U Niệm, hơi mất tự nhiên nói: "Con cá này cũng không tệ, Niệm Nhi nếm thử xem!"

"Đa tạ!" Lam U Niệm gật đầu, nhưng cũng không có dùng miếng cá kho kia, Lam Kiến Quân thấy nữ nhi xa lạ nói cảm ơn và lại cũng không có ăn món ăn ông gấp trong lòng vô cùng chua xót, thật ra đúng là lần này Lam Kiến Quân đã nghĩ nhiều, Lam U Niệm không ăn cá không phải vì ghét cá, mà là nằng nỡ lừa xương cá, cho nên bình thường nằng sẽ không chạm vào.

"Vi phụ đã đoạn tuyệt quan hệ với Lam Chi, sau này Niệm Nhi muốn làm cái gì cứ làm, không cần chú ý!" Lam Kiến Quân nhìn nữ nhi nói, không phải cái gì ông cũng không thấy rõ, lần trước nữ nhi của ông có thể dễ dàng thay đổi cục diện ở yến tiệc An phủ, hơn nữa thường xuyên thần không biết quỷ không hay rời khỏi Lam phủ, lời nói cử chỉ của tỷ nữ bên cạnh còn muốn cao hơn tiểu thư quan gia nhiều, hơn nữa ông còn phát hiện bên cạnh nữ nhi luôn có sự xuất hiện của ám vệ võ công không tệ, tất cả mọi thứ đều nói rõ nữ nhi của ông chẳng hề bình thường. Nếu nữ nhi có việc muốn làm, chắc chắn người làm cha như ông sẽ trải sẵn con đường phía trước cho nàng.

Lam U Niệm bỏ đĩa xuống, nhú mày đánh giá Lam Kiến Quân, xem ra Lam Kiến Quân đã biết nằng muốn đối phó bọn họ, chỉ có điều nam nhân này lại không có hỏi nguyên nhân không hỏi hậu quả đã trợ giúp nằng, điều này khiến nằng cảm thấy dường như trong trực giác nằng cũng không ghét nam nhân này lắm.

Lam U Niệm phát phát tay với Lam Nhận, hấn lập tức rời khỏi U Niệm các, biến mất trước mặt mọi người.

"Niệm Nhi muội muội, đó là thị vệ của muội sao?" Lam Mặc Huyền thấy công phu của Lam Nhận rất lợi hại, biến mất trong chớp mắt nên vô cùng hâm mộ, trực giác của hấn cho biết dường như nam nhân này lợi hại không kém Âm Nhất chút nào, còn hấn mỗi lần so chiêu với Âm Tam đều là thảm bại, cho nên Lam Mặc Huyền vẫn buồn bực rất lâu.

"Có thể nói như vậy!" Lam U Niệm gật đầu, bởi vì Lam Nhận bọn họ không chỉ là thuộc hạ mà còn là bằng hữu của nằng.

"Về sau có thời gian có thể để hấn so chiêu với ca ca không? Muội cũng biết đó, ca ca rất thích võ!" Lam Mặc Huyền nói không phải giả, hấn không có việc gì làm thì thích nhất là luyện võ. Nhưng dù sao Lam Nhận cũng là thuộc hạ của muội muội, nếu như hấn muốn so chiêu cùng Lam Nhận nhất thiết hấn phải hỏi ý chủ tử người ta.

"Việc này ca ca phải hỏi Lam Nhận, muội không làm chủ được, chỉ là muội nghĩ Lam Nhận không sẽ cự tuyệt!" Dù Lam U Niệm cần thuộc hạ tuyệt đối phục tùng, nhưng những chuyện khác từ trước đến nay không can thiệp quá nhiều, nằng để bọn họ sống tự do và hưởng thụ, nhưng rõ ràng đám người Lam Nhận lúc nào cũng là cực kỳ cũ kỹ lấy ý tứ của Lam U Niệm làm đầu.

- -

Trong tiểu viện An phủ truyền ra tiếng đầm đá cùng tiếng cầu xin tha thứ rất khổ sở.

"Tiện nhân! Bỏn thiếu gia để người đi xin thuốc, người lại đã thương người, lần này hay rồi, cô còn có thể giúp ta xin thuốc ư?" An Bình vừa nói vừa dùng chân đá Lam Chi ngã xuống đất.

"Không phải vậy đâu, biểu ca hãy tin muội, quả thật muội đã cầu xin mẫu thân xin thuốc cho biểu ca, nhưng không nghĩ tới mẫu thân không đồng ý, muội cũng cảm thấy bất công cho biểu ca nên mới làm Đại tỷ tỷ bị thương, biểu ca, muội đều là vì huynh mà!" Lam Chi đã bị hành hạ sắp sống không nổi, bây giờ nằng ta có thể cảm giác cả người đều không tỉnh táo.

"Vi bỏn thiếu gia? Hừ! Lần trước bỏn thiếu gia không biết gì cả lên giường của người rồi bị bệnh, hiện tại bỏn thiếu gia chỉ để người đi xin thuốc vậy mà cũng xin không được, giữ người lại còn có tác dụng gì!" An Bình cầm lấy bình hoa bằng sứ trên bàn đập lên người Lam Chi, làm cho trán nằng ta chảy máu đầm đìa, mảnh vụn bình hoa văng ra xung quanh nơi Lam Chi nằm.

Tại sao? Tại sao tất cả mọi người đều đối xử với nằng ta như vậy? Phụ thân là vậy, mẫu thân, tỷ tỷ cũng vậy, đệ đệ cũng vậy, hiện tại ngay cả phu quân biểu ca cũng là như vậy, rốt cuộc nằng ta đã làm sai điều gì? Không, nằng ta không có làm sai, là bọn họ sai! Lam Chi mở to hai mắt nhìn An Bình tiếp tục đánh đập mình, cầm lấy mảnh sứ vỡ vụn trên mặt đất, từ từ đứng lên.

"Xem ra người rất có sức sống, hả?" An Bình không nghĩ tới mỗi lần mình đánh đập Lam Chi, nằng ta sẽ tránh né cầu xin tha thứ, hôm nay lại dám đứng lên.

"A, ta giết người!" Lam Chi cầm lấy mảnh vụn sắc bén trong tay đâm tới An Bình, nhưng thân thể suy yếu sao có thể đấu lại người cường tráng như An Bình, hấn ta vô cùng tiếc mệnh chuẩn bị lui về sau gọi thị vệ vào giết chết nữ nhân này.

Lam Nhận ẩn trong bóng tối khinh bỉ nhìn hai người, lúc An Bình chuẩn bị nghiêng người tránh thoát, hấn đánh ra chút kinh lực đẩy An Bình lao đảo hướng về phía Lam Chi, lúc này trong tay Lam Chi đang cầm mảnh sứ sắc bén, mảnh sứ trực tiếp đâm vào ngực An Bình, Lam Nhận còn sợ An Bình có khả năng sẽ được cứu sống, lại nhẹ nhàng vẩy tay lên người Lam Chi, cho nên toàn bộ mảnh sứ đều đâm sâu vào ngực An Bình.

An Bình tròn tròn mắt nhìn ngực mình phun máu tươi, muốn nói cái gì đó lại chỉ phun ra toàn máu, máu phun lên mặt Lam Chi, nằng ta đã bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ đến sắp điên rồi, cho dù vừa rồi nằng ta rất tức giận muốn giết chết An Bình, nhưng bây giờ thực sự đã giết người, chắc chắn nằng ta

cũng không thể nào sống được.

Lam Chi đẩy An Bình ngã xuống đất, bối rối nhìn cửa sổ phía sau căn phòng, muốn chạy trốn từ cửa sổ, nàng ta không muốn chết, nàng ta không muốn chết chút nào, chết từ tế không bằng lấp liếm để sống, nàng ta phải sống, chỉ cần trốn khỏi An phủ thì không ai có thể tìm được nàng ta nữa.

Nhưng Lam Nhận sẽ cho nàng ta cơ hội chạy trốn sao? Đương nhiên sẽ không, người nắm đó bắt nạt tiểu thư một người bọn họ cũng sẽ không bỏ qua, từ lúc nàng ta bắt đầu tính kế hãm hại tiểu thư cũng đã bị tiểu thư nắm lấy đuôi tính mạng, cố ý để Lam Chi mất đi trong sạch, sau khi đau khổ sợ hãi vì bị bệnh, lại đã kích tự tôn của nàng ta khiến nàng ta hối hận thất vọng vì phải làm thiếp, kế tiếp lại để nàng ta bị phụ quân hành hạ làm cho cả cơ thể và tâm hồn đều đau đớn đến cực điểm, lúc này thêm cho nàng ta một kích cuối cùng, đó là cái chết!

Lam Nhận dùng nội lực làm cho đồ đạc trên bàn rơi xuống đất, âm thanh ồn ào cuối cùng cũng dẫn tất cả thị vệ chạy vào, nhìn thấy thị vệ đã vọt vào, Lam Nhận ẩn mình rời khỏi An phủ.

"Đại thiếu gia!" Đám thị vệ nhìn thấy An Bình ngã trên đất máu tươi chảy tràn lan, hoảng hốt la lên, còn có một số thị vệ bắt trời Lam Chi khi nàng ta đang chuẩn bị chạy trốn.

"Bình Nhi!" Toàn bộ phủ thừa tướng đều đắm chìm trong không khí đau thương, bởi vì đứa cháu đắc ý nhất của An thừa tướng, nhi tử mà An Công Cảnh yêu thương nhất chết đi, hơn nữa còn bị thiếp hầu của hắn giết chết, chết rất thê thảm.

"Cửu cửu, không phải là con, thật sự không phải con, cửu cửu buông tha cho Chi Nhi đi!" Lam Chi thấy trên dưới An phủ đều lộ ra sát ý với mình, sợ hãi cầu xin tha thứ.

An Công Cảnh rút trường kiếm của thị vệ, từng bước từng bước đều mang theo sát ý và thù hận đi về phía Lam Chi, đứa con trai ông ta yêu thương nhất lại chết trên tay cháu gái, làm sao ông ta có thể không giận.

"Cửu cửu, không cần, người hãy nghĩ đến mẫu thân con, mẫu thân con là ruột thịt của người!" Lam Chi lui về phía sau.

"Phốc!" An Công Cảnh một kiếm đâm chết Lam Chi, không chút lưu tình rút trường kiếm về, thấy nàng ta ngã xuống đại sảnh An phủ, bọn thị vệ như đã thành quen hai người trực tiếp vào lời thì thể Lam Chi ra ngoài.

Trước khi Lam Chi chết, trong nháy mắt đó thấy được cô gái nhỏ bị nàng ta bắt nạt, nhỏ đến đáng thương, lúc nào cũng dùng đôi mắt ướt nhẹp nhìn nàng ta cầu xin, mềm mại nói "Nhị tỷ tỷ, cầu xin tỷ đừng đánh muội nữa!", Lam Chi trông thấy mình bị đánh chửi giống cô bé nhỏ nhỏ kia, bốn cợt nàng như súc sinh, bây giờ kết cục của nàng ta là báo ứng sao? Nhưng mà Lam Chi không còn cơ hội biết rõ, bởi vì nàng ta đã chết không nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Lời Đồn

"Tiểu thư, Lam Chi đã chết, bị An Công Cảnh giết chết! Còn nữa, An Bình cũng đã chết!" Lam Nhận xuất hiện trong đình nhỏ ở U Niệm các, tự giác ngồi bên cạnh Lam Khúc bám vào với Lam U Niệm.

"Quả nhiên là người An gia, tính cách âm độc giống nhau!" Lam U Niệm ăn trái cây, không có mang khăn che mặt, gương mặt tuyệt mỹ không có chút khó chịu, bởi vì đám người Trương Lâm đều canh phòng ở đầu tường, cho nên hiện tại nàng có thể tháo khăn che mặt xuống hít thở không khí trong lành. Những cái này vốn là ý định ban đầu của nàng, không chỉ muốn Lam Chi chết còn muốn giúp đỡ nâng đỡ một công tử An gia.

"Hừ! Chỉ dựa vào An gia cũng muốn tính kế tiểu thư, không chính bọn họ kêu cha gọi mẹ thì không ngừng!" Lam Vũ vô cùng sùng bái nhìn Lam U Niệm, hai mắt lấp lánh như tia chớp, Lam Vũ cảm thấy nếu như tiểu thư nhà mình là nam tử khẳng định nàng phải bỏ lên giường của tiểu thư.

"Lau nước miếng của muội kia!" Lam Khúc lấy khăn tay đưa cho Lam Vũ, rất xem thường nói, nhưng hai mắt cũng tỏa sáng nhìn tiểu thư nhà mình.

"Há!" Lam Vũ ngây ngốc tiếp nhận khăn tay Lam Khúc đưa, lau miệng, sau đó giận dữ hét: "Lam Khúc, tỷ trêu chọc ta!"

"Ta nào có trêu chọc muội, rõ ràng nhìn tiểu thư đến mức chảy nước miếng, không kịp cắn muội, ta thấy muội đã muốn lôi tiểu thư lên giường của muội rồi!" Lam Khúc cực kỳ lo lắng nhìn Lam Vũ, thực lực và tư duy của tiểu thư đều quá thông minh, người lại quốc sắc thiên hương, ngay cả các nàng thân là nữ tử có đôi khi cũng sẽ nhìn ngây ngốc, may mà tiểu thư không phải nam tử, nếu không. . .

"Sao tỷ biết ta đang nghĩ gì?" Lam Vũ đứng dậy kêu, nhưng vừa bật thốt đã lúng túng bại lộ suy nghĩ của nàng: "Khụ, tiểu thư, nô tỳ không có, nô tỳ chỉ muốn bỏ lên giường của người, tuyệt đối không dám kéo người lên giường!"

"Ha ha ha. . ." Lam Khúc cười đến mức sắp không thở nổi, đầu gối Lam Nhận cũng bật cười, ngay cả Lam U Niệm bình thường không thích cười cũng

cười theo, trong mắt đầy tràn vui vẻ.

Hai má Lam Vũ đỏ bừng, nhìn mọi người cười to không kiêng nể gì, sốt ruột quát: "Chẳng lẽ ta nói sai sao! Vốn tiểu thư quá hấp dẫn người, điều này sao có thể trách ta?"

"Vậy trách ta à!" Lam U Niệm nhếch miệng cười, thật sự thì Lam Vũ quá đáng yêu.

"Tiểu thư!" Lam Vũ then thùng gọi, đám người Lam U Niệm cũng biết không có thể lại trêu ghẹo Lam Vũ, nếu không nhất định nha đầu kia sẽ giận vài ngày không ra ngoài, đừng nhìn tướng mạo Lam Vũ xinh đẹp nhưng khá là nóng nảy, thật ra trong xương vô cùng bảo thủ.

"Được rồi, không trêu ghẹo người nữa, người đến chỗ Tam ca để Tam ca tung chuyện An phủ ra ngoài!" Lam U Niệm thu lại ý cười, bắt đầu căn dặn chính sự. Lam Vũ vừa nghe tiểu thư buông tha mình, chạy rất nhanh, rất sợ khi nằng ở lại sẽ bị Lam Khúc cười nhạo.

"Chạy thật nhanh!" Lam U Niệm nhìn Lam Vũ dùng đến cả khinh công, không khỏi cảm thấy buồn cười: "Lam Nhận, người đã trở về mấy ngày, Lam Phong nói trong Vô Tình các còn có rất nhiều chuyện chưa xử lý, người cần phải trở về!"

"Dạ!" Lam Nhận tuyệt đối phục tùng lời nói của Lam U Niệm, trong đám bọn họ chỉ có mình hắn là nam tử cho nên rất nhiều lúc Lam Nhận đã trở thành nhân vật anh cả, hẳn tự giác ôm vào người rất nhiều việc ở Vô Tình các, sợ tiểu thư bé nhỏ quá mức vất vả.

"Lam Khúc, lần này người đi cùng Lam Nhận!" Lam U Niệm căn dặn, gần đây bởi vì nàng bận nên rất nhiều chuyện trong Vô Tình các đều do Lam Nhận và Lam Phong xử lý, mặc dù các sư huynh cũng ra sức hỗ trợ, nhưng chuyện mỗi người làm đều không giống nhau, chỉ làm chuyện mình thích bên ngoài sân nghiệp Vô Tình các, dù sao chuyện lớn trong Vô Tình các đều do nàng quyết định phê chuẩn, nhưng áp lực của Lam Phong và Lam Nhận vẫn rất lớn, cho dù võ công của Lam Khúc không cao nhưng suy nghĩ sắc bén, có thể giúp rất nhiều chuyện.

"Tiểu thư!" Lam Khúc đột nhiên quỳ xuống đất: "Bây giờ Lam Nhận và Lam Phong bên cạnh tiểu thư đều không ở đây, nếu như nô tỳ lại rời khỏi, tiểu thư gặp nguy hiểm thì làm sao bây giờ?" Lam Khúc cực kỳ lo lắng, cong cong thẳng thẳng trong kinh thành này còn nguy hiểm hơn lúc các nàng lang bạt nhiều lắm.

"Hazz!" Lam U Niệm kéo Lam Khúc lên, sao nàng lại không biết lo lắng của Lam Khúc chứ, mỗi lần nàng từ Y Cốc ra ngoài Lam Khúc đều sẽ đi theo bên cạnh chăm sóc sinh hoạt thường ngày của nàng, có thể nói Lam Khúc làm rất tốt, Lam U Niệm bí mật đưa nàng ấy và Lam Nhận về Vô Tình các quả thật là chuyện ở Vô Tình các tồn đọng lại quá nhiều, mà ở một phương diện khác Lam U Niệm hy vọng có thể cho hai người thời gian ở chung với nhau, bồi dưỡng tình cảm, nếu Lam Khúc luôn đi theo nàng, dựa theo tính cách cẩn thận giữ bốn phận của hai người bọn họ không biết đến năm nào mới có tiến triển.

"Người cũng biết công việc trong Vô Tình các gần đây tương đối nhiều, ta hy vọng người đi hỗ trợ xử lý." Lam U Niệm ấn Lam Khúc ngồi xuống ghế: "Lại nói, vài ngày nữa ta chuẩn bị đưa đám người Hoa Mộc Khuynh đến sau núi Thiên Đô Phong chơi vài ngày, có lẽ chờ lúc ta trở lại người cũng đã quay về, ta có thể gặp nguy hiểm gì chứ?"

Lam U Niệm cũng không có nói dối, từ lần trước thấy Hoa Mộc Khuynh muốn ra ngoài chơi Lam U Niệm đã có dự định này, Thiên Đô Phong không xa kinh thành, đi chơi ba bốn ngày thì có thể trở về, rất tiện, hơn nữa gần đây nàng ngây ngốc ở trạch viện trong kinh thành trong lòng có hơi phiền muộn, nàng cũng muốn ra ngoài đi dạo, thư giãn đôi chút.

"Tiểu thư muốn đi ra ngoài chơi à? Vậy nô tỳ càng không thể rời khỏi, nô tỳ muốn ở bên cạnh tiểu thư, nơi núi tuyết đó vô cùng rét lạnh!" Lam Khúc vừa nghe càng thêm lo lắng, thân thể tiểu thư nhà mình cực kỳ yếu ớt, mỗi lần đọc phát đều tiêu hao sạch bởi bỏ trong một tháng, hơn nữa tiểu thư rất sợ lạnh, nghe mấy vị công tử nói tiểu thư đã từng bị chôn trong tuyết vài ngày, nên để lại bệnh căn.

"Coi như người ở lại ta cũng không dẫn người đi theo, ta chỉ ra ngoài giải sầu, nếu không sẽ ở kinh thành này mốc meo lên, người không cần lo lắng quá!" Lam U Niệm nói.

"Nô tỳ hiểu, nô tỳ sẽ mau chóng giúp Lam Nhận và Lam Phong xử lý xong công việc trong các, sẽ trở về sớm!" Lam Khúc cũng biết nếu tiểu thư nhà mình đã nói vậy thì nhất định sẽ làm vậy, tiểu thư xác định không cần giúp chi bằng nàng đi xử lý chuyện trong các, giảm bớt gánh nặng cho tiểu thư.

"Phụ thân, Lam Chi giết chết An Bình, Lam Chi cũng đã chết rồi!" Lam Mặc Huyền bẩm báo chuyện mình biết cho Lam Kiến Quân nghe, khi ông đang xử lý văn kiện trong quân doanh.

"Chết rồi?" Lam Kiến Quân sững sờ, nhưng chưa từng cảm thấy đau lòng, trong lòng ông đã suy đoán ra được kể từ ngày đó dùng cơm trưa cùng Niệm Nhi, không nghĩ tới nữ nhi lại làm việc này một cách thần không biết quỷ không hay, ông biết rõ chắc chắn chuyện này không thoát khỏi liên quan đến Niệm Nhi.

"Đúng vậy, hai người đều chết, hơn nữa trong kinh thành có rất nhiều lời đồn bắt lợi với An phủ!" Lam Mặc Huyền có phần vui vẻ nói, Lam phủ và An phủ kết thù khịch lớn, sau này khẳng định hai phủ chỉ có thể một mất một còn, bọn họ nhất định phải sống sót, bởi vì bọn họ có người phải bảo vệ.

"Truyền cái gì? Dựa vào thế lực hiện tại của An phủ còn có thể để lời đồn lan tràn sao? Nhất định đằng sau có người tung tin đồn!" Lam Kiến Quân phân tích, An phủ ở kinh thành không thể nói một tay che trời, nhưng có thể che một góc trời, bây giờ theo lý An phủ có thể thoải mái bóp tắt lời đồn, không nghĩ tới lại để lời đồn lan tràn đến mức này, không biết người đứng sau thao túng lời đồn này là Tứ vương gia hay Minh Vương?

"Đầu tiên có một đại phu truyền ra ngoài tin tức khi còn sống An Bình đã bị bệnh hoa liễu, sau đó chuyện An phủ áp chế cũng bị khai ra, trong kinh thành đều truyền bá thiếp hầu An Bình mới nạp bởi vì bị hắn ta đánh đập mà thất thủ giết hắn ta, đồn hồi lâu, sau đó lại có lời đồn nói rằng thiếp hầu giết chết

An Bình chính là Lam Chi bị Lam phủ chúng ta đoạn tuyệt quan hệ, tin đồn cuối cùng sáng nay chính là An phủ giết chết Lam Chi, người trong kinh đều đang bàn tán về An phủ, xem ra lần này An phủ gặp phiền phức thật rồi!" Lam Mặc Huyền nhất nhất nói rõ lời đồn trong kinh thành vài ngày nay với phụ thân mình.

"Một lời đồn tiếp một lời đồn, ánh mắt của mọi người đều chia thẳng về phía An phủ, hơn nữa cuối cùng mới tuôn ra việc An phủ sát hại Lam Chi, làm vậy dù mọi người có tin hay không cũng sẽ chỉ trích An phủ, thủ đoạn của người phía sau không phải dạng người hời hợt!" Lam Kiến Quân vừa nghĩ đã thấy bội phục, tung ra lời đồn như vậy có thể nói là người rất giàu tâm cơ.

"Đúng vậy, chỉ sợ gần đây An phủ không được yên ổn, dù không thể làm gì An phủ, nhưng khiến bọn họ đau đầu cũng đã rất tuyệt!" Lam Mặc Huyền rất hận chuyện lần trước An phủ âm độc tính kế huynh muội hần, đến nay khi nghĩ lại vẫn còn hoảng sợ.

"Mặc Huyền, con cảm thấy lời đồn lần này là do ai làm?" Lam Kiến Quân hỏi.

"Có thể không chế lời đồn tốt như vậy, hẳn là do Minh Vương làm, Minh Vương không chỉ mưu kế vô song hơn nữa năng lực không ai sánh bằng, là một chủ tử rất tốt!" Lam Mặc Huyền phân tích.

"Ừ, chỉ sợ thật sự là Minh Vương làm, bởi vì đồn đãi lần này gọt sạch quan hệ với Lam phủ chúng ta, tuy Minh Vương giết người không chớp mắt nhưng không phải hạng người tiểu nhân, quả là Chiến Thần hiếm thấy!" Khi Lam Kiến Quân nói đến Phong Dực Hiền cũng khen ngợi không ngừng.

"Mẫu thân, Nhị muội muội. . ." Lam Nhã đi vào tiểu viện của An di nương, thấy An di nương vì bị phạt mấy ngày đã vô cùng mệt mỏi, vốn chuẩn bị nói cho bà ta nghe lời đồn bên ngoài, không phải, đó là sự thật.

"Đừng nhắc tới nàng, rất phiền!" An di nương tiếp nhận chén tổ yến Thu Nhi bưng qua.

"Mẫu thân, Nhị muội muội chết rồi!" Hai mắt Lam Nhã đỏ ửng nói, tuy lúc bắt đầu nàng ta rất ghét bỏ Nhị muội muội trở thành thiếp hầu, nhưng dù sao thì hai người cũng đã chung sống nhiều năm nên vẫn có chút tình cảm, bây giờ Lam Chi đột nhiên ra đi, Lam Nhã cũng khóc một hồi.

"Cái gì?" Chén tổ yến trong tay An di nương rơi trên giường, bà ta nhìn Lam Nhã, hỏi: "Con lặp lại lần nữa, Chi Nhi thế nào?"

"Mẫu thân, Nhị muội muội đi rồi! Hu hu. . ." Lam Nhã ôm An di nương khóc, nói.

"Sẽ không, mấy ngày hôm trước Chi Nhi còn tốt mà, sao có thể chết được!" An di nương và Lam Nhã ôm nhau khóc.

"Mẫu thân, Nhị muội muội bị cưỡng bức giết chết, biểu ca cũng đã chết, là bị Nhị muội muội giết, mẫu thân!" Lam Nhã nói cho An di nương nghe tin tức mình thăm dò được.

"Làm sao có thể? Tại sao có thể như vậy?" An di nương kinh hãi, nếu như nhị nữ nhi giết Bình Nhi vậy sau này phụ thân sẽ nhìn bà ta ra sao, có thể An phủ sẽ không giúp bà ta nữa, nếu như bà ta mất đi chỗ dựa vững chắc như An phủ, lão gia sẽ không cần bà ta, hết thảy đều không còn. Tại sao lại như vậy được, đúng, là do Lam U Niệm, tất cả là do tiểu tiện nhân kia Chi Nhi của bà ta mới có thể khổ sở, chết đi, đều do tiểu tiện nhân đó biến bà ta thành như vậy!

"Đây là do con tiện nhân Lam U Niệm kia, Nhã Nhi, là do con tiện nhân Lam U Niệm đó làm!" An di nương nhìn Lam Nhã hung ác nói.

"Mẫu thân!"

"Đều là nàng, đoạt đi yêu thương của lão gia với các con, khiến Chi Nhi rơi vào quỷ kế, bị hại chết, đoạt đi nổi bật của con, đều là nàng!" An di nương đỏ hết tất cả sai lầm lên người Lam U Niệm.

"Dạ, đều do nàng! Mẫu thân, đích nữ Lam phủ nên là con, phải là con!" Lam Nhã cũng cực kì hận Lam U Niệm vì đã đoạt thân phận đích nữ của nàng ta: "Mẫu thân, nên làm gì bây giờ?"

"Giết nàng!"

"Giết nàng sao?"

"Đúng! Nhất định phải giết nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Dạo Chơi

Vượt qua Thiên Đô Phong là có thể nhìn thấy cả vùng tuyết trắng phía sau nó, yên ắng sạch sẽ, không có bùn đất, trên những cây tùng thấp bé vương

đầy bông tuyết óng ánh, chỉ có lá cây phía dưới mới có thể nhìn thấy một ít màu xanh lục. Trên lá trúc cũng rơi đầy tuyết, thân trúc cũng dính từng tầng sương trắng. Lam U Niệm nhìn cả ngọn núi toàn một màu trắng, chỉ có lẽ loi những dấu chân linh tinh, không có nơi nào là không bị giẫm đạp.

"A! Mùa đông ở đây lại có thể nhìn thấy cảnh tượng này!" Hoa Mộc Khuynh vui vẻ chạy tới đóng tuyết.

Lam U Niệm nhìn tuyết trắng xóa trong lòng cũng thấy thích thú, một bên Thiên Đô Phong đã là mùa hè cây cối xanh um tươi tốt, nhưng mặt còn lại bởi vì quanh năm ít chiếu rọi ánh nắng hơn nữa vì địa lý cho nên vẫn còn giữ được những núi tuyết mùa đông, nhìn rất xinh đẹp.

Một chiếc áo màu đen mang theo nhiệt độ cơ thể choàng lên người Lam U Niệm, nàng vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Phong Dực Hiên cởi áo khoác trên người xuống choàng lên người nàng, hấn cúi đầu chăm chú thắt nút áo choàng lại cho nàng, vẻ mặt rất ấm áp và nghiêm túc.

Lam U Niệm thấy trên người Phong Dực Hiên chỉ là áo bào mỏng manh, từ chối: "Không cần, huynh vẫn tự mặc cho mình đi!" Nói xong chuẩn bị cởi áo choàng xuống đưa cho Phong Dực Hiên.

"Ta không lạnh!" Phong Dực Hiên ngăn cản động tác Lam U Niệm cởi áo choàng xuống, nhủ thầm nhìn nàng: "Thân thể nàng không khỏe, sao lại còn tới nơi này dạo chơi, ta dẫn nàng về!" Dọc theo đường đi Phong Dực Hiên đều chú ý tới Lam U Niệm, từ lần trước Lam U Niệm ngã bệnh ở Trần Vị các cho dù hắn không điều tra rõ ràng được nàng bệnh gì, nhưng hắn biết thân thể nàng không được tốt, cho nên đoạn đường này vô cùng lo lắng.

"Cái gì? Thân thể Niệm Nhi muội muội không khỏe sao?" Lam Mặc Huyền lo lắng hỏi, giọng nói đầy lo lắng khiến Vũ Lư Ly và Hoa Mộc Khuynh không tiếp tục chơi đùa với tuyết nữa mà tự lại đây, tất cả mọi người đều lo lắng nhìn Lam U Niệm, vừa nhìn đã thấy sắc mặt bên ngoài khăn che mặt của nàng quả thật có chút tái nhợt.

"Huynh làm ca ca thế nào vậy, ngay cả chuyện nhỏ này mà cũng không biết!" Hoa Mộc Khuynh tức giận tách Lam Mặc Huyền ra, áy náy nói với Lam U Niệm: "Niệm Nhi muội muội chúng ta trở về đi, tỷ biết Niệm Nhi muội muội vì giữ lời hứa với tỷ nên mới đến đây, chỉ là tỷ đã rời khỏi kinh thành cũng đã nhìn thấy cảnh sắc xinh đẹp, chuyến đi này không tệ!"

"Quận chúa nói có lý, cơ thể Niệm Nhi muội muội quan trọng hơn!" Vũ Lư Ly cũng đồng ý nói.

Lần này ra ngoài chơi chỉ có năm người Phong Dực Hiên, Lam U Niệm, Vũ Lư Ly, Lam Mặc Huyền và Hoa Mộc Khuynh, còn có ám vệ là Ám Nhất và Ám Tam, bọn họ mang theo chút thức ăn và quần áo, nhưng nếu như nhìn kỹ có thể thấy đồ ăn Ám Tam mang theo đều là những món Lam U Niệm thích, mà quần áo và các vật dụng khác đều chuẩn bị cho nàng, chỉ là mọi người không có chú ý tới những thứ này. Lần này vốn dĩ đám người Phong Hạ Kỳ cũng muốn đi, nhưng thế cuộc gay gắt trong triều nhất định phải có một người trấn giữ, và lại Phong Hạ Kỳ không tranh giành với Phong Dực Hiên cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại kinh thành đầu pháp với những lão gia hỏa kia. Còn đám người Kinh Vô An cũng muốn đi, dù sao thì cũng do Lam U Niệm mời, có điều bọn họ không chịu nổi chủ tử như Phong Dực Hiên, nên đều bị Phong Dực Hiên dùng các loại lý do khác nhau giữ lại kinh thành, chỉ có Vũ Lư Ly không sợ chết đi cùng.

"Muội không có mảnh mai như vậy đâu, vốn muốn ra ngoài chơi, chỉ bị lạnh một chút đã trở về không phải quá mất hứng, hơn nữa thân thể muội khỏe lắm!" Lam U Niệm vừa cười vừa nói, còn xoay một vòng trước mặt mọi người, bóng dáng bé nhỏ xoay tròn trên nền đất tuyết trắng đẹp đẽ như tinh linh trong tuyết.

"Thật sự được không? Nếu Niệm Nhi muội muội không thoải mái nhất định phải nói ra!" Hoa Mộc Khuynh vẫn không quá yên tâm, có lẽ ở trong mắt mọi người Lam U Niệm là đứa bé, đã từng bơ vơ không nơi nương tựa, trước đây từng phiêu bạt một mình cho nên lúc nào mọi người cũng thương tiếc.

"Được rồi, từ khi nào thì Mộc Khuynh tỷ tỷ cũng dài dòng như ca ca thế?" Lam U Niệm bắt đầu dĩ nói.

"Ai giống hấn (nàng) chứ!" Lam Mặc Huyền và Hoa Mộc Khuynh đồng thanh nói, nói xong mới phát hiện nội dung hai người nói đều giống nhau nên trừng mắt nhìn đối phương.

"Hai người các ngươi thật là ăn ý?" Vũ Lư Ly cũng bị sự ăn khớp của hai người chọc cho vui vẻ, trêu ghẹo.

"Ai cùng nàng (hắn) ăn ý chứ?" Hai người lại đồng thanh nói, chẳng qua sắc mặt hai người lại có chút ửng hồng, dường như rất xấu hổ.

"Còn phản bác? Xem cách nói chuyện và động tác, không phải đều nhất trí sao? Các ngươi thật sự có tướng phu thê lắm đấy!" Vũ Lư Ly cười toe toét nói, hấn vốn là người trong giang hồ không câu nệ tiểu tiết, đối với những chuyện trêu ghẹo này vừa mở miệng là bật ra ngoài, mọi người đều hiểu nên sẽ không tức giận.

"Muội cũng cảm thấy không tệ, người khác Niệm Nhi không thích, cũng chỉ có Mộc Khuynh tỷ tỷ, Niệm Nhi cảm thấy rất xứng với ca ca!" Lam U Niệm và Vũ Lư Ly cùng nhau trêu chọc.

"Niệm Nhi muội muội, sao muội cũng học khí thế giang hồ khiến người khác tức giận của Lư Ly thế?" Hoa Mộc Khuynh dùng tay nắm tuyết lên nắn lại thành quả cầu nhỏ ném về phía Lam U Niệm, nhưng cầu tuyết còn chưa tới trước người Lam U Niệm thì đã bị Phong Dực Hiên đánh văng, nếu như là người khác Hoa Mộc Khuynh còn có thể nhất quyết không tha tiếp tục gây khó dễ, nhưng vừa thấy người đó là Phong Dực Hiên, Hoa Mộc Khuynh ngoan ngoãn hơn bất cứ ai.

"Đúng vậy, Lư Ly, huynh đừng dạy hư Niệm Nhi muội muội, hơn nữa quận chúa cũng vậy, bước vào cửa Lam phủ ta còn không phải lật tung một góc trời à!" Lam Mặc Huyền cũng buồn bực nói, từ nhỏ đến lớn đã cãi nhau âm ỉ với Hoa Mộc Khuynh, tính cách của nàng hấn hiểu rất rõ."Lam Mặc Huyền, huynh có ý gì! Huynh phải nói rõ ràng với bản quận chúa!" Hoa Mộc Khuynh ném quả cầu tuyết về phía Lam Mặc Huyền, Lam Mặc Huyền bị ném đầu đầy tuyết trắng nên lại bắt đầu âm ỉ cùng Hoa Mộc Khuynh, đến cuối cùng ngay cả Vũ Lư Ly và Ám Tam đều gia nhập ném cầu tuyết.

"Nàng muốn chơi sao?" Phong Dực Hiền thấy mắt Lam U Niệm sáng long lanh nhìn bọn họ đang đùa giỡn liền hỏi, nếu Niệm Niệm muốn chơi hẳn sẽ chơi cùng nàng, nhưng không cho phép bọn họ xen vào, nếu bọn họ không cẩn thận làm bị thương Niệm Niệm thì làm sao bây giờ?

Lam U Niệm lắc đầu, tràn đầy phấn khởi đứng tại chỗ nhìn đám người Lam Mặc Huyền chơi đùa, tùy ý xem xét vở kịch hay, có lẽ đã từng trải qua tối tắm thối nát, tâm tính trở nên già dặn hơn, dưới cái nhìn của nàng tụ họp chơi đùa tùy ý cùng bằng hữu đã quá thú vị.

Phong Dực Hiền thấy Lam U Niệm xem vui vẻ, thỉnh thoảng cũng ném một quả cầu tuyết Ám Nhất làm tập kích bọn họ, hơn nữa mỗi lần Phong Dực Hiền tập kích đều cố ý khiến bọn họ cực kỳ nhếch nhác, còn bản thân hẳn thì lại đứng bên cạnh Lam U Niệm, ngắm nữ hài vì thấy đám người kia thâm hại và vui vẻ cười ra tiếng, sau đó lại tiếp tục trò chơi ngược đãi bọn họ, cho nên đến cuối cùng người xem vui vẻ nhất là Lam U Niệm, Phong Dực Hiền thấy Lam U Niệm vui vẻ bản thân cũng vui vẻ theo, thâm hại nhất là đám người kia, bị đông lạnh sắp chết không nói còn bị Phong Dực Hiền tập kích thâm thương, nhưng điều đáng buồn là không có ai đi chất vấn Phong Dực Hiền cả.

Trong thời gian mọi người chơi đùa, sắc trời đã dần tối, tất cả mọi người đã có chuẩn bị để đã ngoại qua đêm, Phong Dực Hiền và Lam Mặc Huyền vốn là người trong quân doanh nghỉ ngơi bên ngoài là chuyện rất bình thường, Vũ Lưu Ly cũng là người trong giang hồ nên càng không câu nệ, Hoa Mộc Khuynh tuy là quận chúa nhưng làm người phóng khoáng lại chẳng thêm để ý mấy thứ lật vạt này, cho nên mọi người chuyển ánh mắt lên người Lam U Niệm.

Lam U Niệm biết mọi người sợ nàng không thích ứng nhưng cũng không giải thích, mà là đến bên cạnh Ám Tam hỗ trợ dựng lều, cách nàng dựng lều rất thành thạo vừa nhìn thì biết là thường xuyên nghỉ ngơi ở ngoài trời cho nên mới có thể quen thuộc, trong lòng mọi người tuy có nghi hoặc nhưng cũng hơi yên tâm.

"Niệm Nhi muội muội, muội biết nấu ăn, phổ nhạc làm thơ, hiện tại ngay cả chuyện này muội cũng biết, còn có thể để chúng ta sống không?" Vũ Lưu Ly giật mình đứng ở bên cạnh Lam U Niệm xem nàng nhanh chóng dựng lều, miệng không ngừng tán thưởng.

Ám Tam nghĩ, vừa bắt đầu làm đã có thể nhanh hơn nàng ấy, trong lòng cũng rất bội phục, nữ tử mảnh mai căn bản không đồng ý chạm vào những thứ này, chỉ sợ cũng chỉ có Lam cô nương mới không để ý làm những chuyện của hạ nhân thế này.

Phong Dực Hiền không hỏi gì cả, chỉ đi đến bên cạnh Lam U Niệm cầm lấy dụng cụ dựng lều và đồ đạc bố trí trên tay nàng, nhìn bạn tốt còn đang đi quanh Lam U Niệm, Phong Dực Hiền lạnh lùng nói: "Lều của mình thì tự mình dựng đi, không làm thì buổi tối đừng ngủ!"

Vũ Lưu Ly vừa nghe vậy đã tranh thủ đoạt lấy đồ trong tay Ám Nhất, chạy đến bên cạnh dựng lều, Lam Mặc Huyền và Hoa Mộc Khuynh tự mình bắt đầu dựng lều, chỉ là Hoa Mộc Khuynh chưa từng làm qua cho nên có phần rối loạn, lều của nàng vẫn là do Lam Mặc Huyền dựng lên giúp.

Lam U Niệm thấy Phong Dực Hiền dựng lều cho mình, thủ pháp của hẳn rất thuần thục hẳn là do chinh chiến hàng năm, sau khi Phong Dực Hiền dựng xong, thì cầm lấy đồ đạc Ám Tam chuẩn bị bắt đầu bố trí lều, Lam U Niệm cảm thấy tò mò nên đi theo vào lều nhỏ.

Lều thì nhỏ còn Phong Dực Hiền thì quá cao lớn cho nên có vẻ hơi chật chội, lúc này nam nhân kia lại trải áo khoác da lông mềm mại lên mặt đất, còn sửa sang lại rất nhiều thứ, Lam U Niệm có thể xác định rất nhiều thứ Ám Tam mang theo đều đặt trong cái lều này, mà trang sức bên trong đều là đồ nàng yêu thích hoặc là thứ làm cho nàng thoải mái nghỉ ngơi vào buổi tối, nam nhân này lại tỉ mỉ chuẩn bị mọi thứ trong khi nàng không hề biết.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa tất cả mọi thứ, Phong Dực Hiền nói với Lam U Niệm: "Có thích không? Thiếu cái gì cứ nói!", dù hẳn không đồng ý để Niệm Niệm tới nơi này chịu lạnh, hơn nữa hẳn còn không có chuẩn bị, nhưng dù sao đó cũng là sở thích của Niệm Niệm cho nên hẳn sẽ cố hết sức khiến nàng ở thoải mái nhất, nếu Niệm Niệm muốn cái gì thì để Ám Tam đi lấy là được. Lúc này Phong Dực Hiền hoàn toàn không nghĩ tới, ám vệ chứ không phải chân chạy vặt, và lại xa như vậy người xác định không phải đang tra tấn người?

"Rất khá!" Lam U Niệm nói cảm tạ, quả thật rất tốt, dù sao nàng mời bọn họ tới đây chơi là do ngẫu hứng căn bản không có chuẩn bị nhiều, nhưng hiện tại Phong Dực Hiền lại chuẩn bị nhiều như vậy, quả là hiếm có.

Vốn mọi người chuẩn bị dùng lương khô Ám Tam mang tới cho bữa tối, nhưng mọi người cảm thấy nếu như đã ra ngoài chơi còn ăn mấy thứ này khó tránh khỏi không thú vị, cuối cùng liền bàn bạc để Lam Mặc Huyền và Vũ Lưu Ly đi tìm ít con mồi, mọi người chuẩn bị nướng thịt.

Không thể không nói, phương pháp sinh tồn của Vũ Lưu Ly và Lam Mặc Huyền quả thật rất tốt, qua không lâu đã xách mấy động vật hoang dã nho nhỏ trở về, hiển nhiên vì hai người sử dụng võ công cho nên khó tránh khỏi có chút cao hứng, lúc trở về còn nói một số chuyện lý thú khi vừa đi săn.

Phong Dực Hiền ngồi ở bên cạnh Lam U Niệm, sau khi Ám Nhất làm sạch con mồi thì mọi người bắt đầu ngồi cạnh đồng lửa nướng thịt, Phong Dực Hiền cầm lấy con mồi ngon nhất trực tiếp nướng, thỉnh thoảng còn lật qua lật lại, lấy ra chút gia vị rắc lên trên để tăng hương vị, chỉ chốc lát thức ăn trong tay Phong Dực Hiền đã tỏa mùi thơm phùng phức, khiến bọn họ phải nuốt nước miếng, chỉ là không có ai có gan tới muốn đồ ăn của Phong Dực Hiền.

Trong những người ngồi quanh đồng lửa cũng chỉ có một mình Lam U Niệm không có làm gì, không phải nàng không muốn làm mà là tất cả mọi người đều phản đối, người phản đối mạnh nhất dĩ nhiên là Phong Dực Hiền, chỉ cần nàng chuẩn bị làm gì hẳn sẽ lập tức đoạt lấy làm giúp cho bằng được, vì thế Lam U Niệm cực kì nhàn rỗi.

Phong Dực Hiền xé phần ngon nhất của thức ăn trên tay mình xuống đưa cho Lam U Niệm: "Nếm thử đi, xem có thích không?" Những người khác vốn cũng chuẩn bị đưa đồ ăn trong tay mình cho nàng, nhưng vừa thấy đồ ăn trong tay Phong Dực Hiền đầy đủ sắc hương vị sau đó nhìn lại màu sắc đồ ăn của mình, yên lặng thu hồi.

Lam U Niệm cũng không khách khí tiếp nhận nếm thử một miếng, quả nhiên rất ngon, thịt nướng không khét không sống, gia vị ngấm vào trong thịt, ăn

rất thơm.

Nhìn thấy Niệm Niệm ăn rất hài lòng, Phong Dực Hiền cực kỳ vui vẻ, ăn những phần thịt nướng không ngon lắm, sau đó tiếp tục nướng thịt, chăm sóc Lam U Niệm cực tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Hiền Nhìn Thấy Chân Dung.

Đám người ăn no sau đó liền bắt đầu ở trong đất tuyết này vây quanh đồng lửa tâm sự, nam nữ trẻ tuổi đều hưởng thụ sự mỹ lệ của ban đêm.

"Này, Lam Mặc Huyền, các huynh vừa mới đi đánh con mồi sao đi lâu như vậy!" Hoa Mộc Khuynh oán trách nói, hại nàng lo lắng rất lâu sợ các nam nhân không hợp nhau này có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.

"Ngạch..." Lam Mặc Huyền nhìn Vũ Lư Ly áp a áp ứng, lần này càng làm cho Hoa Mộc Khuynh tò mò.

"Các huynh không phải là tìm cái gì tốt để chơi chứ, quá không có suy nghĩ rồi!" Hoa Mộc Khuynh bắt mẫn kêu la, liền ngăm đáp Lam Mặc Huyền một phen, bắt mẫn hết sức không chia sẻ hành động.

"Không phải, là chúng ta vừa vặn đi săn thú vật chơi đùa vui vẻ nên có trễ nải chút thời gian, mặt khác chúng ta ở bên kia tiếp cận núi khác phát hiện cây cam, tràn đầy đều là quả cam, ta cùng Lam Mặc Huyền chuẩn bị hái chút cho Niệm Nhi muội muội và quận chúa ăn, nhưng đi săn thú làm trễ nải thời gian không có đi hái, chỉ sợ đến bây giờ Lam Mặc Huyền vẫn còn cảm thấy đáng tiếc!" Vũ Lư Ly cũng coi như là đang giải thích nguyên nhân vì sao bọn họ đi lâu như vậy, thân phận như bọn hắn có các gì mà chưa ăn qua, chẳng qua vì cảm giác mới mẻ chơi vui cho nên muốn hái một chút.

"Thật? Địa phương lạnh như vậy mà lại có cây cam? Ngay cả cây cam ta đều chưa nhìn qua!" Hoa Mộc Khuynh giống như hài tử tò mò đất Lam Mặc Huyền hỏi, thân phận của nàng cao bình thường có rất nhiều chuyện đều do từ nữ xử lý, đâu có trực tiếp đi hái đồ vật.

"Ừ, từ xa nhìn lại rất là mới mẻ ngon miệng, Nệm Nhi muội muội rất thích ăn hoa quả vốn đang nghĩ hái một chút!" Lam Mặc Huyền cũng có chút ngượng ngùng nói, hẳn nhìn muội muội của mình ở trong lều trại trong lòng khó tránh khỏi có chút đau lòng, sợ hãi tại mình không biết nhiều năm như vậy muội muội quá kham khổ, lúc đầu nhìn thấy cây cam còn muốn hái chút nhưng bởi vì thời gian không còn sớm sợ mọi người lo lắng liền trở về, trong lòng nhớ tới vẫn là không cam lòng, vốn định sáng mai dậy sớm chút vụng trộm đi hái nhưng không nghĩ tới Hoa Mộc Khuynh lại hỏi.

"Cái gì thôi, bây giờ chúng ta liền đi hái đi!" Hoa Mộc Khuynh hưng phấn nói, bản thân nàng liền như vậy tích cách nói gió thì có mưa, mọi người cũng không nói quá nhiều, mà ẩn này chính là đi chơi đùa, nếu có quá nhiều trói buộc còn không bằng ngay ngốc ở kinh thành.

"Nếu không như vậy đi, ta cùng Mặc Huyền cùng đi, các huynh ở chỗ này chờ!" Vũ Lư Ly nói xong, dù sao nơi này cũng là núi hoang dã ngoại vẫn tồn tại nguy hiểm.

"Cùng đi chứ, dù sao ở lại đây cũng không có việc gì, cùng đi thôi! Niệm Nhi muội muội có chịu không?" Hoa Mộc Khuynh làm nũng với mọi người, nàng bây giờ đã đến đây rồi đi sự trói buộc của kinh thành, bản tính bản thân thì thích chơi đùa, nghe nói đi hái trái cây đương nhiên sẽ cùng đi rồi.

Lam U Niệm suy nghĩ, ban đêm núi tuyết chưa hẳn an toàn nếu để cho ca ca bọn hắn đi kỳ thật nàng cũng không yên lòng, nhưng...

Phong Dực Hiền nhìn Lam U Niệm cau mày suy nghĩ, nhẹ giọng nói "Nếu như muốn đi thì đi, mọi thứ đã có ta!", hẳn biết Lam U Niệm lo lắng, nhưng trong lòng Phong Dực Hiền Niệm Niệm muốn cái gì liền làm, hẳn sẽ canh giữ bên người nàng, Niệm Niệm muốn bảo hộ hẳn sẽ hỗ trợ, mặc dù trong lòng hẳn sinh tử của người khác hẳn cũng không thềm để ý.

"Niệm Nhi muội muội, đi mà đi mà, ngủ sớm cũng không ngủ được không bằng đi chơi!" Hoa Mộc Khuynh chuẩn bị kéo tay U Niệm, nhưng Phong Dực Hiền đột nhiên nắm tay Lam U Niệm rời đi, Hoa Mộc Khuynh xấu hổ lướt mắt nhìn Phong Dực Hiền, tính cách vậy nàng phải tiếp tục cùng Lam U Niệm bàn bạc.

"Người là một người nữ tử đi xem náo nhiệt gì, chúng ta hái về cho người ăn không tốt hơn sao, đừng mang theo Niệm Nhi muội muội cùng điên với người!" Lam Mặc Huyền không đồng ý nói.

"Người ít xem thường nữ tử, sao chúng ta không thể đi, võ công Ám Tam lại rất cao, hừ!" Hoa Mộc Khuynh ngăm kéo Ám Tam vào trong cuộc, tâm tư muốn đi chơi đùa hết sức rõ ràng, Lam Mặc Huyền cũng biết nhiều năm như vậy sinh hoạt trong kinh thành khiến Hoa Mộc Khuynh áp lực rất lâu, mặc dù tính cách Hoa Mộc Khuynh coi ở nhưng một nữ tử độc thân cũng không dễ dàng, trong lòng khó tránh khỏi có chút đau lòng luôn cười nhạo nữ tử.

"Vậy thì đi thôi, nhưng người nên nhã nhặn một chút, nếu không ta sẽ không giúp người!" Lam Mặc Huyền hung tợn uy hiếp nói nhưng kết quả chính là Hoa Mộc Khuynh cao giọng hoan hô, vội vàng chạy về sơn phong bên kia, làm hại Lam Mặc Huyền vội vàng đuổi theo.

Lam U Niệm cũng chuẩn bị đuổi theo lại phát hiện tay mình còn bị Phong Dực Hiền nắm, Phong Dực Hiền lôi kéo Lam U Niệm vào trong lều trại, vừa

rồi hần mới thu xếp cái bao bọc xuất hiện một kiện áo khoác mao hồ ly màu trắng đưa cho Lam U Niệm, "Ban đêm tuyết sơn rét lạnh, nàng nên mặc nhiều chút!" Nói xong liền rời đi canh giữ ở bên ngoài lều trại.

Lam U Niệm nhìn áo khoác nặng nề ảm áp, trong dự liệu quần áo đều là kích thích của mình vậy áo có Mạn Châu Sa Hoa nở rộ mỹ dị, mặc quần áo từ từ liền đi ra phát hiện Phong Dực Hiên giống như kỳ sĩ vững chắc đứng lẳng lẳng nói đó.

"Lạnh không?" Phong Dực Hiên nhìn Lam U Niệm mặc áo khoác, áo khoác thật dày đem cơ thể nhỏ nhỏ của Lam U Niệm bọc lại, càng nhìn càng làm người ta thương tiếc.

"Không tồi!" Lam U Niệm khó có được mỉm cười trả lời, kỳ thật thân thể của nàng rất sợ lạnh, mặc dù có nội lực hộ thân nhưng thân thể mình vốn không tốt, khó tránh khỏi cảm giác lạnh.

"Niệm Nhi muội muội, nhanh lên!" Đã chạy một khoảng cách Hoa Mộc Khuynh nhìn Lam U Niệm chưa đến lại trở về, ồn ào không ngừng. Mà Lam U Niệm không nhúc nhích, Phong Dực Hiên chắc chắn sẽ không động, mà Âm Nhất và Âm Tam sẽ không động.

Lam U Niệm lên tiếng liền đi nhanh hơn, tuyết nơi này thật ra cũng không phải rất sâu, nhưng ở mùa này có thể trông thấy tuyết rất hiếm có, ban đêm một mảnh tuyết trắng mờ mờ nhìn càng thấy cảnh đẹp ý vui, đoàn người vừa đi vừa nghỉ cũng không vội vàng đi hái quả cam, đi gần cả canh giờ mới nhìn thấy sau lưng ngọn núi có một cây cam, cành lá tươi tốt cây cam phủ đầy quả cam, màu vàng xanh lá giao nhau cực kỳ mỹ lệ.

Mấy người Hoa Mộc Khuynh đi đến dưới tàng cây nhìn xem khắp cây trái cây, chẳng biết tại sao đều đã nuốt lên nước bọt, thật sự quả nhìn thấy quả cam rất ngon miệng, mà tất cả mọi người đi lâu như vậy cũng có chút khát nước, cây cam tán ra chua say sưa hương vị lại càng kích thích vị giác mọi người.

Vũ Lư Ly vận khí công bay lên ngọn cây mà bắt đầu hái quả cam, hái xong liền ném tên mặt đất cho mấy người, Hoa Mộc Khuynh

Mặt mấy người ném đi, Hoa Mộc Khuynh rãnh rồi không chịu ngồi yên, Vũ Lư Ly ném hướng nào là bọn họ muốn cướp, mấy người còn lại vẫn chơi đùa quên cả trời đất.

Lam U Niệm đứng ở bên cạnh, sợ quấy rầy bọn họ chơi đùa, thế nhưng Vũ Lư Ly vì trêu chọc Hoa Mộc Khuynh nên ném quả cam ra xa chút, đứng nơi Lam U Niệm đang đứng, Hoa Mộc Khuynh cũng có chút vô công lập tức chạy về phía Lam U Niệm bên này để tiếp nhận quả cam, thế nhưng phát sinh biến cố.

Bởi vì bên trên nơi nơi đều bao trùm đất tuyết nên tất cả mọi người không có chú ý, cho nên Hoa Mộc Khuynh đứng ở nơi căn bản là không có, Hoa Mộc Khuynh vừa mới tiếp nhận quả cam liền phát hiện không thích hợp cả người đã bắt đầu hướng xuống mặt đi vòng quanh, Lam U Niệm đứng gần Hoa Mộc Khuynh nhất nên kéo nàng lại, lúc này vô công căn bản là vô dụng không thi triển được, trong tích tắc Lam U Niệm kéo Hoa Mộc Khuynh lên trên mình bởi vì dùng sức dẫn đến dưới thân đất tuyết trông rộng tẻ xuống dưới.

"Niệm Nhi muội muội!" Lúc đầu chạy tới chuẩn bị cứu Hoa Mộc Khuynh Lam Mặc Huyền nhìn thấy muội muội mình vì cứu Hoa Mộc Khuynh mà rơi xuống trong tuyết, lăn xuống vách núi, tức giận hô lên! Nhưng người khác cũng thần tốc bay về phía Lam U Niệm, thế nhưng trong chớp nhoáng này làm sao có thể đến, mà lúc này Phong Dực Hiên cũng đi theo Lam U Niệm nhảy xuống, đám người cũng nhìn thấy Lam U Niệm không cần thận rơi xuống vách núi mà tốc độ Phong Dực Hiên cực nhanh nhảy xuống theo.

Lam U Niệm rơi xuống núi này trong nháy mắt trong lòng kêu rên, đúng là con mẹ nó xui xẻo, như vậy cũng có thể ngã xuống! Thế nhưng đang lúc Lam U Niệm chầm chọc lại phát hiện một người kéo tay mình lại đem cả người vào trong một ngực rộng lớn, tại thời điểm nguy cấp nàng nghe ra bộ ngực tuyền đến hơi thở cùng nhịp tim đập dồn dập, một tiếng lại một tiếng khiến tâm hồn mình cạn kiệt.

Lam U Niệm ở trong lòng Phong Dực Hiên nhìn kỹ tình cảnh của bọn họ, bọn họ té xuống không phải vách núi, mà là một khe hở vách núi cực hẹp, Phong Dực Hiên ôm đầu nàng vào ngực hân, cánh tay mạnh mẽ đánh thép ôm chặt mình giống như cái gì cũng không thể khiến hân buông tay, bọn họ lăn xuống từ khe hở vách núi thật hẹp thỉnh thoảng có vài tảng đá sắc nhọn cắt vỡ lưng Phong Dực Hiên, Lam U Niệm có thể cảm giác được cái ôm của hân bởi vì đau đớn mà trong nháy mắt cứng ngắc, nhưng qua đi lại càng ôm mình hết sức khẩn cấp, khiến mình hiện lên một tia tổn thương nhưng không có chịu.

Vách núi không quá cao nên thời điểm hai người lăn xuống ngừng tại bụi cỏ, Lam U Niệm từ trong lòng Phong Dực Hiên thoát ra vội vàng kiểm tra thân thể Phong Dực Hiên, mà lúc này Phong Dực Hiên chỉ sững sờ nhìn Lam U Niệm, giống như đang choáng váng.

Trong mắt Lam U Niệm ngập tràn lo lắng, không thể phủ nhận người nam nhân này che chở cho nàng khiến nàng cảm động, bây giờ thay Phong Dực Hiên bắt mạch kiểm tra phát hiện cũng không có gì lo ngại chỉ có chút bị thương ngoài da nhất thời nhẹ nhàng thở ra, an tâm lại mới phát hiện Phong Dực Hiên vẫn không nói gì ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Minh Vương đại nhân oai hùng sững sờ nhìn Lam U Niệm, ánh mắt không nháy, đáng vẻ ngờ ngạc khiến Lam U Niệm tưởng rằng có phải ngã hù đầu óc rồi không.

"Người làm sao vậy? Có phải bị thương chỗ nào rồi hay không?" Trong lời nói của Lam U Niệm hàm chứa sự lo lắng mà chính nàng không phát hiện, thế nhưng Lam U Niệm hỏi nửa ngày phát hiện Phong Dực Hiên vẫn không trả lời, chính là đang lo lắng không biết phải thế nào.

"Mặt của nàng..." Phong Dực Hiên vươn ra ngón tay thon dài khẽ vuốt đôi má Lam U Niệm, da có thể phá da thịt như ngọc không tỳ vết, một đôi mắt lưu ly thật đẹp phảng phất đánh nát trăng sao, óng ánh rực rỡ, mũi ngọc tinh xảo, môi trái tim kiều diễm ướt át, khí chất như lan nhã nhặn, lại như mẫu đơn cao quý, lại giống như hoa hồng tươi đẹp, trong cuộc sống các loài hoa tươi trước mặt nàng đều mất đi tất cả nhan sắc, ở giữa thiên địa, chỉ còn lại bóng hình khuynh thế mỹ lệ này, thì ra lúc ngã xuống vách núi cái khăn che mặt đã rơi xuống, mà bây giờ diện mạo thật sự của mình đã bị Phong Dực Hiên nhìn thấy.

"Thật tốt!" Phong Dực Hiền thì thầm, trong lòng Lam U Niệm có chút thất vọng không nghĩ tới Phong Dực Hiền cũng là người trọng bề ngoài, cho nên mới may mắn sao? Lam U Niệm cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, cảm giác rất kỳ quái.

"Nàng không gặp những thống khổ kia thật tốt!" Phong Dực Hiền lại thở dài một tiếng, trong mắt hàm chứa không phải đối với thân thể mỹ mạo tán thưởng mà là đối với chuyện Lam U Niệm không bị hủy dung đau sót may mắn cùng đau lòng, Lam U Niệm hiểu được ý của Phong Dực Hiền, cho nên trong lòng đột nhiên cảm thấy tốt hơn nhiều.

Phong Dực Hiền thật may mắn, kỳ thật cho dù khuôn mặt của Niệm Niệm như thế nào hắn không thêm để ý, nhưng hắn để ý Niệm Niệm có bị thương hay không có khổ sở hay không, bây giờ khuôn mặt Niệm Niệm không tổn hao gì đã nói lên nàng không gặp loại thống khổ này, đây mới là chuyện hắn cảm thấy may mắn nhất, nhưng Phong Dực Hiền thật không nghĩ đến Niệm Niệm của hắn lại đẹp đến vậy.

"Ta thay huynh xử lý miệng vết thương!" Lam U Niệm mang theo thuốc bên mình vì sau lưng Phong Dực Hiền có vết sẹo, nàng vốn là đệ tử Y cốc trên người mang theo thuốc đều có giá trị nhìn vàng, cho nên sau lưng Phong Dực Hiền có vết thương ít ngày nữa sẽ khá hơn.

Phong Dực Hiền tham lam nhìn nữ hài trước mắt, không phải bởi vì dung mạo tuyệt mỹ kia mà bởi vì trong mắt nữ hài kia hiếm khi có sự quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Xấu Hổ

Editor: Mèo_Moon

"Niệm Nhi muội muội!" Hoa Mộc Khuynh nhìn lòng bàn chân sâu không thấy đáy của khe hở và vực sâu, nước mắt chảy xuống, trong lòng tự trách không thôi, liền vội vàng muốn nhảy xuống cứu Lam U Niệm.

"Người điên rồi sao?" Lam Mặc Huyền đem Hoa Mộc Khuynh kéo lên địa phương an toàn, Hoa Mộc Khuynh nằm úp sấp vào vai Lam Mặc Huyền khóc lớn.

"Đều tại ta, nếu không phải ta muốn tới hái quả cam thì sao có thể xảy ra chuyện như vậy! Nếu không phải ta ham chơi, Niệm Nhi muội muội sao có thể vì cứu ta mà rơi xuống! Ta đáng chết!" Hoa Mộc Khuynh gào khóc, nàng trở mắt nhìn người muội muội mà mình muốn bảo vệ mà muội muội ấy vì bảo vệ mình mà rơi xuống, mà hết thấy nguyên nhân đều bởi vì mình, nếu Niệm Nhi muội muội có mệnh hệ gì, nàng Hoa Mộc Khuynh sẽ không sống nổi nữa!

"Mộc Khuynh! Người bình tĩnh lại đi, Niệm Nhi muội muội sẽ không có việc gì, Minh vương đã xuống dưới cứu nàng, muội muội sẽ không có việc gì, Mộc Khuynh người bình tĩnh một chút!" Lúc này trong lòng Lam Mặc Huyền cũng vô cùng lo lắng đau khổ, hắn vẫn luôn nghĩ bảo hộ cưng chiều muội muội một lần nữa biến mất trước mắt mình, mà chính mình người ca ca này vậy mà cái gì cũng không làm được. Nhưng hắn biết việc này không thể trách Hoa Mộc Khuynh, nhìn Hoa Mộc Khuynh tự trách đau đớn hắn cũng không dễ chịu.

"Đứng! Niệm Nhi muội muội sẽ không có việc gì! Ta muốn đi tìm Niệm Nhi muội muội!" Hoa Mộc Khuynh lo lắng đứng dậy ổn định tinh thần, cùng với câu nói kia của Lam Mặc Huyền khiến Lam Mộc Khuynh tỉnh táo, hoặc là nam nhân này an ủi để cho nàng hiểu khóc cũng vô dụng.

Lúc này Ám Nhất và Ám Tam cũng rất là lo lắng, bọn hắn cẩn thận kiểm tra sau khi chủ tử và Lam cô nương lần xuống sườn vách núi, mặc dù sườn núi nguy hiểm nhưng Ám Nhất và Ám Tam hiểu rõ lấy năng lực của chủ tử căn bản sẽ không có chuyện gì, nhưng người mà bọn hắn lo lắng nhất chính là Lam cô nương, bây giờ không chỉ chủ tử đem Lam cô nương đặt ở trong lòng, từ trong đáy lòng của bọn hắn cũng đem Lam cô nương trở thành chủ mẫu, Lam cô nương một nữ tử ngã xuống trước không biết xảy ra chuyện gì hay không... Nghĩ đến mức độ nghiêm trọng của sự việc, Ám Nhất truyền tin tức ra ngoài, triệu tập các ám vệ khác của vương phủ, cần phải nhanh chóng tìm chủ tử và Lam cô nương!

Vũ Lưu Ly hết sức lo lắng đi theo Ám Nhất và Ám Tam đến vách núi, mà Lam Mặc Huyền và Hoa Mộc Khuynh cùng nhau tìm kiếm, trong mây mấy người đều lo lắng cho Lam U Niệm, không phải không lo lắng Phong Dực Hiền, mà là bọn họ đều biết võ công và năng lực của Phong Dực Hiền, nhưng ngoại trừ Ám Nhất và Ám Tam, bọn hắn cũng không biết Lam U Niệm có võ công, cho nên khó tránh khỏi trong lòng rất khó chịu!

"Mọi người không nên kinh hoàng, chủ tử nhảy xuống cứu nhất định sẽ bảo vệ Lam cô nương!" Ám Nhất thấy ba người kia gấp muốn chết nên thật lòng khuyên bảo, tâm tư của chủ tử đối với Lam cô nương ám vệ bọn hắn đều biết, lấy sự quan tâm của chủ tử đối với Lam cô nương mặc dù không thể nói lông tóc Lam cô nương không tổn thương, nhưng nhất định sẽ không mất mạng.

"Chỉ mong Minh vương có thể ra tay giúp đỡ, ta Lam Mặc Huyền kiếp này sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp Minh vương!" Lam Mặc Huyền kéo Hoa Mộc Khuynh cẩn thận xuống sườn núi, trong lòng lại lo lắng, mặc dù Minh vương đối với Niệm Nhi muội muội không giống bình thường, mới vừa rồi càng hoảng sợ khi thấy nhảy xuống cùng với Niệm Nhi muội muội, nhưng hắn đi theo Minh vương nhiều năm như vậy, tính tình của Minh vương thực sự khó dò, chưa từng để nữ tử trong mắt, bây giờ không biết Minh vương có cố gắng ra tay cứu giúp hay không.

"Nếu Dục Hiền nhảy xuống thì nhất định sẽ cứu Lam cô nương, huynh cũng đừng quá trách bản thân mình!" Vũ Lưu Ly cũng nhìn ra vẻ mặt hối hận của Lam Mặc Huyền, chính hắn cũng rất lo lắng, nhưng vẫn rỗng rãi nói, miễn cho Lam Mặc Huyền la Hoa Mộc Khuyên ở trong lòng quờ trách chính mình.

Đoàn người đều yên lặng cầu nguyện, cố gắng tìm kiếm...

Mặc dù sau lưng Phong Dục Hiền bị vách núi làm cho tổn thương, nhưng cũng không ảnh hưởng đến Phong Dục Hiền hành động, hắn nắm tay nhỏ của Lam U Niệm bắt đầu tìm kiếm ban đêm có thể nghỉ ngơi ở chỗ nào được không, dù sao ban đêm tìm đường thực sự nguy hiểm, nếu không nghỉ ngơi một đêm đợi bình minh ngày mai lại tìm đường ra.

Phong Dục Hiền nắm Lam U Niệm tìm đến một sơn động, mượn ánh trăng có thể nhìn thấy sơn động mặc dù đơn sơ nhưng có thể miễn cưỡng nghỉ ngơi một lát, Phong Dục Hiền cau mày ôm Lam U Niệm đi vào sơn động.

"Người làm cái gì! Thả ta xuống!" Lam U Niệm bị động tác của Phong Dục Hiền dọa cho hoảng sợ.

"Trên mặt đất bẩn!" Phong Dục Hiền ôm Lam U Niệm vào sơn động, tìm chỗ tương đối sạch sẽ để Lam U Niệm xuống, sau đó mình tại cửa động tìm chút củi lửa, thuận thực phát ra lửa, ánh lửa sáng lên đem toàn bộ sơn động chiếu sáng, làm cho sơn động rét lạnh này có chút ấm áp.

"Muốn nghỉ ngơi một chút hay không?" Phong Dục Hiền hỏi, sau đó lỗ tai đỏ hồng nói "Trên mặt đất bẩn, ta có thể ôm nàng ngủ?"

Lam U Niệm đứng là không cho rằng Phong Dục Hiền là người háo sắc, mà mình bây giờ tuổi còn nhỏ thân thể không có gì sắc, nhưng coi như bây giờ Lam U Niệm đối với Phong Dục Hiền cũng không có cảnh giác, hơn nữa còn rất quen thuộc với nam nhân này, nhưng bây giờ nằm trong ngực của một nam nhân để ngủ nàng vẫn không làm được.

"Không cần, một đêm rất nhanh sẽ đi qua!" Lam U Niệm ngồi bên cạnh đồng lửa sưởi ấm, ánh lửa sáng tỏ đem khuôn mặt Lam U Niệm có vài phần ấm áp.

"Ừ, nếu một thì nói!" Phong Dục Hiền cũng không tranh chấp làm gì, thật sự là sợ vất vả mới cải thiện mối quan hệ lại bị mình làm hỏng, cởi áo khoác của mình đắp lên người Lam U Niệm, chính mình đơn bạc ngồi bên cạnh Lam U Niệm.

Luận võ công : Quách Tĩnh Có thể đánh bại Kiều Phong ?0.3M viewsEntertainment"Ban đêm Tuyết Sơn rét lạnh, người vẫn là mặc áo vào đi, ta cũng không lạnh!" Lam U Niệm vốn mặc nhiều hơn Phong Dục Hiền, bây giờ ngồi cạnh đồng lửa hoàn toàn không có cảm giác quá lạnh.

"Nghe nói thân thể hài tử chênh lệch chịu không nổi động lạnh, nàng vẫn mặc đi!" Phong Dục Hiền khó có được cười nói, nhưng trong giọng nói không cho cự tuyệt lại rất rõ ràng, Lam U Niệm cũng không phải không biết tốt xấu, cũng ngoan ngoãn mặc áo chờ bình minh đến.

Cả ngày hôm nay chơi đùa cũng đủ để Lam U Niệm tựa vào vách động lạnh buốt đã ngủ thiếp đi, hoặc chính nàng cũng không nghĩ tới trong hoàn cảnh không an toàn này mà có thể ngủ yên, có lẽ vì bên người có nam nhân này để nàng cảm thấy an tâm nên mới như vậy.

Phong Dục Hiền nhìn nữ hài có chút mệt mỏi tựa vào vách động đã ngủ, thận trọng đem nữ hài ôm qua tựa vào đầu vai dày rộng của mình, mà hai cánh tay của mình đem nữ hài ôm vào lòng, không ngừng sưởi ấm thân thể lạnh như băng của nữ hài, Lam U Niệm cảm giác một chỗ ngủ.

Dường như tìm được một chỗ ngủ thoải mái nên lông mày được nhíu chặt hơi thả lỏng, lại nhích gần vào trong ngực Phong Dục Hiền, giống như rất tham lam ấm áp trên người Phong Dục Hiền. Phong Dục Hiền nhìn bộ dáng nữ hài nhu thuận ý lại mình, về mặt cương chiêu không thể tưởng tượng nổi, hai tay càng không nhúc nhích ôm nữ hài vào trong ngực, sợ không để ý nữ hài trong mặt hắn sẽ biến mất không thấy đâu nữa.

Trong mơ màng Lam U Niệm cảm giác mình rất an toàn, giống như trời có sập xuống cũng sẽ có người thay mình sắp xếp, trong mơ màng nhích tới chỗ ấm áp, không có ác mộng quấy rầy ngủ rất là an ổn, nhưng nửa đêm trăn Lam U Niệm bắt đầu đỏ mồ hôi, sắc mặt cũng thay đổi tái nhợt.

Phong Dục Hiền ôm Lam U Niệm sững sờ nhìn nữ hài trong lòng, về sau cũng không biết nguyên nhân có phải là hương thơm trong ngực, Phong Dục Hiền thẳng tắp ngồi dậy, thế nhưng vào nửa đêm lại phát hiện thân thể Niệm Niệm càng lạnh hơn, trong nháy mắt Phong Dục Hiền liền tỉnh táo lại, cẩn thận nhìn Niệm Niệm đã tỉnh lại chưa. Nhưng lúc này Phong Dục Hiền lại rất lo lắng, bởi vì trong ngực Niệm Niệm bắt đầu rét run không nói, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, càng làm Phong Dục Hiền lo lắng chính là hắn có thể rõ ràng cảm giác được thân thể Niệm Niệm đang run rẩy, tại sao lại run rẩy? Hoặc là lạnh, hoặc là đau!

"Niệm Niệm?" Phong Dục Hiền nhẹ nhàng gọi.

Lam U Niệm cảm giác toàn thân có chút rét run, mà bụng dưới còn đau lợi hại, loại đau này căn bản không phải là đau đớn khi mỗi lần độc phát tác, Lam U Niệm biết rõ thời gian này nguyệt sự của mình chưa tới, nhưng nếu không phải độc phát tác sao có thể đau đớn như vậy, hơn nữa bụng lại đau như vậy, giống như có người xé rách bụng khiến Lam U Niệm cực kì khó chịu co người lên, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói ôn nhu, Lam U Niệm giả dục mở to mắt.

Đập vào mắt Lam U Niệm chính là ánh mắt ân cần lo lắng của Phong Dục Hiền, mà mình đang bị nam nhân này ôm trong ngực, Lam U Niệm cũng không cự tuyệt vòng tay ôm ấp này, hiện tại nhiệt độ cơ thể của mình quá lạnh mà thân thể lại không thoải mái, nàng tin nhiệm Phong Dục Hiền.

"Nàng thế nào rồi? Nói cho ta biết nàng thế nào rồi? Niệm Niệm..." Phong Dục Hiền nhìn Niệm Niệm mở mắt lập tức hỏi, hận không thể lập tức đi tìm đại phu, lúc này Phong Dục Hiền thật hận mình vì chưa từng học qua y thuật, nhìn Niệm Niệm ngã bệnh mình cái gì cũng không hiểu.

Lam U Niệm chỉ ru rú ở trong ôm ấp của Phong Dục Hiền không nói lời nào, nàng cũng không biết mình bị làm sao, mặc dù nàng đi theo quý y từ học y

nhưng mình lại học võ công nhiều hơn, mà y thuật mình đúng là đặc biệt không tốt, mặc dù lấy tư chất của mình nếu như tí mĩ học sẽ vượt qua Quý Nhất.

Thời điểm dưới bụng Lam U Niệm khó chịu, cả người Lam U Niệm cứng đờ, giống như đã biết mình bị gì, mà Phong Dực Hiền ôm chặt Lam U Niệm cũng cảm giác được thân thể Niệm Niệm cứng đờ, đau lòng hỏi "Niệm Niệm, nàng đau chỗ nào?"

Dưới thân chảy ra nhiệt lưu khiến Lam U Niệm rút cuộc cũng hiểu mình bị gì, bởi vì đây là lần đầu mình gặp nguyệt sự, hơn nữa còn dưới tình huống như vậy, bởi vì thân thể của nàng từng bị tuyết lớn vùi lấp qua mấy ngày cho nên bên trong đã đông lạnh, bây giờ nữ tử đến nguyệt sự với nàng chính là họa, bởi vì bụng nàng đau khiến Lam U Niệm không có biện pháp đứng dậy.

Phong Dực Hiền nhạy cảm người được mùi máu tươi, cả người lại càng lo lắng không biết như thế nào cho phải, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại "Niệm Niệm, nàng có phải bị thương chỗ nào hay không?", Phong Dực Hiền nói xong còn nghĩ ôm lấy Lam U Niệm để tìm miệng vết thương.

Thân thể Lam U Niệm đau nhức run rẩy càng thêm run rẩy, mà đây không phải vì đau mà tức giận, nàng không nghĩ tới đường đường là Minh vương lại vì nguyệt sự của mình mà lo lắng muốn tìm miệng vết thương để bôi thuốc, còn có chuyện nào so với chuyện này sao? Giờ khắc này Lam U Niệm rất muốn cho Phong Dực Hiền một cái tát, chẳng qua nàng thật sự không có khí lực.

"Niệm Niệm?" Phong Dực Hiền nhìn thấy vạt áo của Lam U Niệm có vết máu và trên y phụ của mình cũng dính đầy vết máu, lo lắng kêu, giọng nói chứa sợ hãi run rẩy.

"Ta không sao!" Sắc mặt Lam U Niệm đỏ bừng, nàng thật sự không biết giải thích như thế nào với Phong Dực Hiền, lại hết sức khó xử vì trên quần Phong Dực Hiền có vết máu, Lam U Niệm muốn ngắt đi.

"Nàng sao có thể không có việc gì, nàng đã đổ máu rồi!" Phong Dực Hiền có chút quát, nói xong liền chuẩn bị cởi quần Lam U Niệm, "Có phải ngã từ trên xuống bị thương chỗ nào hay không, nàng yên tâm ta sẽ không nhìn lung tung, ta chỉ muốn nhìn xem miệng vết thương!"

Lam U Niệm đem quần áo của mình che đẩy lại, tức giận rống lên câu "Ta gặp nguyệt sự!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.